

Abdullah ÖCALAN

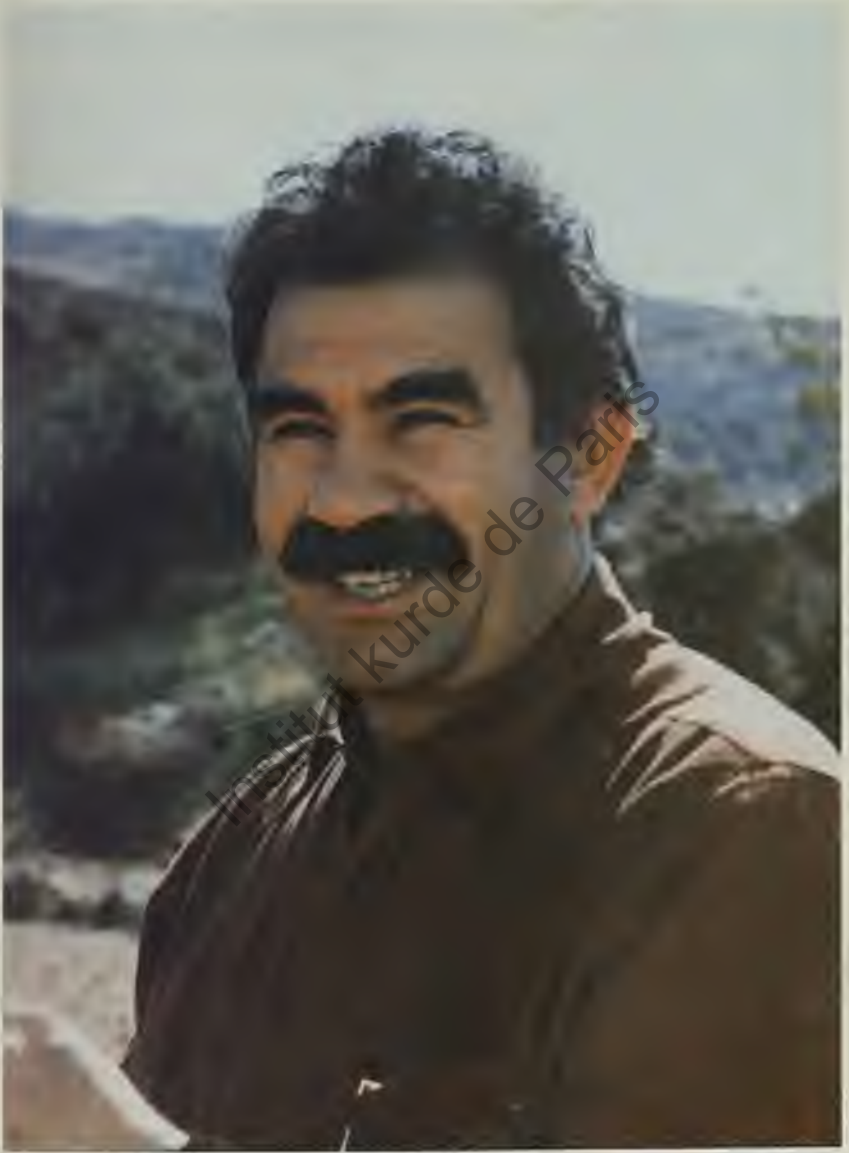
PKK IV. Ulusal Kongresi'ne sunulan

POLİTİK RAPOR

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

Institut kurde de Paris

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

Institut kurde de Paris

Abdullah ÖCALAN

PKK IV. Kongresi'ne sunulan

POLİTİK RAPOR

Institut Kurde de Paris
Bibliothèque
Fonds Mirella Galletti

IV. Kongre'ye sunulan
POLİTİK RAPOR
Weşanên Serxwebûn: 52

Birinci Baskı: Mart 1992

Institut kurde de Paris

Herausgeber:
Agri Verlag
Volgelsanger Str. 286
D-5000 Köln 30

İÇİNDEKİLER

I. Bölüm

Günümüzde insanlığın varmış olduğu gerçek

İnsanlığın durumu	9
Hızlanan son siyasal gelişmeler	23
Türkiye'de durum	31

Kürdistan'da durum

Dönemeçte bir halk	39
Devrimimizi etkileyen bazı gelişmeler ve halk iktidarı olasılığı	49

II. Bölüm

Mücadelede parti öncülüğü ve parti sorunlarımız

Mücadelede öncülük sorunu	69
Partileşme sorunlarımız	85
Mücadelede parti öncülüğüne ulaşalım ve zaferin teminatı yapalım	99
Görevlere yaklaşım üzerine	121
Partileşme sorunlarının çözümünde birkaç söz	139

III. Bölüm

Silahlı mücadele sorunlarımız

Silahlı mücadele sorunlarımız ve gerilla	147
Cephe ve cephe eylemlerine ilişkin	179
Kürdistan halkına dayatılan büyük vatansızlaştırma hareketine karşı büyük vatanseverlik savaşımızda zaferi mümkün kılacak çalışma ve vuruş tarzıyla hedeflerimize yürüelim ...	201

Talimat

Tüm partililer! IV. Kongre hazırlık sürecine ve bu temelde yeniden Parti-Cephe-Ordu inşa faaliyetlerine tüm gücümüzle katılalım	229
---	-----

Institut kurde de Paris

Yayınevinin notu

PKK Genel Sekreteri Sayın **Abdullah ÖCALAN**'ın **PKK IV. Ulusal Kongresi**'ne sunduğu ve 25-31 Aralık 1990 tarihlerinde gerçekleştirilen kongrede onaylanarak parti görüşleri olarak benimsenen **Politik Rapor**'u okuyucularımıza ve kamuoyuna sunuyoruz.

Politik Rapor, reel sosyalizmin iflası ile birlikte sosyalizm üzerine tartışmaların yoğunlaştığı, insanlığın sorunları ve çözüm yollarının can alıcı önem kazandığı süreçte, yine emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ni egemen kılmak için Ortadoğu'da savaş hazırlıklarını yoğunlaştırdığı bir dönemde doğdu. Bu açıdan da sosyalizmin ve insanlığın temel sorunları ve mevcut durumdan çıkış yolları, onun en temel konularından birini teşkil etti.

Böylesine önemli bir süreçte Kürdistan devrimi, önemi artan ve etkileri yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmayacak bir devrim olarak öne çıktı. Etkileri tüm bir bölgeyi ve insanlığı saracak denli büyük olan bu devrimin sorunları, bu açıdan daha da önem kazanmaktaydı. İşte **Politik Rapor**, Kürdistan devriminin öncülük sorunlarını, halkın örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesi sorunlarını, gerilla mücadelesinin sorunlarını kapsamlıca ele alıp irdeleyerek, çözüm yolları ortaya koyarak tarihin bir aşamasında önemli rol oynamıştır.

PKK IV. Ulusal Kongresi'nin dayandığı temel belge olarak da büyük anlamı olan **Politik Rapor**'u, bütün bu açılardan önemli bir belge olarak değerlendiriyor ve kamuoyuna sunmakla önemli bir görevi yerine getirdiğimiz inancını taşıyoruz.

Institut kurde de Paris

I. Bölüm

Günümüzde insanlığın varmış olduğu gerçek

Institut kurde de nair

Institut kurde de Paris

İnsanlığın durumu

İnsan toplumu tarihte kolektif bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkar. Bu, ilk insan kümesinden başlayarak günümüze kadar sürüp gelen bir gerçektir. Topluluğun düzeyini, o günün tekniği, düşünce ve tasarım gücü belirliyor. İnsan toplumu bu temel ilke üzerinde gerçekleşiyor. Tek başına insan veya bir başına insan toplulukları insanlığı fazla ifade etmiyorlar. İnsanlığın kuruluş ilkesi budur. Ve insanlık devam ettiği sürece, bu ilke de değerinden bir şey kaybetmeden varlığını sürdürmeye devam edecektir.

İnsanlığın artı-eksi kutuplarda toplanması, sömüren-sömürülenler olarak ayrışması, çeşitli fiziksel nedenlerden dolayı farklılaşması insanlığın bir ve bütün olarak oluştuğunu dışlamıyor.

Günümüze geldiğimizde, insanlığın karşı karşıya olduğu sorunlar ele alındığında, insanlığın bu karakterini iyi bilmek gerekiyor. Eğer, sosyalizm bir bilimse ve bu bilimsel gerçeğe oturan devrimci çözümlerle insanlığa yol aldirmayı önümüze koymuşsak, insanlığın kuruluş ilkesini hareketimizin tabanına kendi ağırlığınca oturtmak zorundayız.

Bütünü birbirinden kopararak değil, kendi içinde çözüme ulaştırmak kuruluş ilkesinin özüne uygun hareket etmektir. Bu, insanlığın kendi içinde bölünmüş olduğunu -sınıflar, uluslar olarak- red anlamına gelmez. Anlaşılması gereken, tekil çözümlerin kendi sınırları içindeki yetmezliğidir. İnsanlığı ilgilendiren her ciddi sorun ve onun çözümü bütünü mutlaka ilgilendirmek zorundadır. Bir sorun karşısında ulusal çözümde fazla ısrarlı davranıldı mı, ulusal çözüm herşeyin üzerine çıkarıldı mı orada ortaya çıkan durum şovenizm olur. Bu faşizmde üstün ırk anlayışına kadar götürebilmiştir. İnsanlık

bu gerçeği yaşamıştır. Tekil çözümlerin abartılması, insanlık sisteminden koparılmaya çalışılması bilimsellikten çıkmayı, hayalciliğe dalmayı birlikte getirecektir. Bu, yaşamı çarpıklaştırır ve kendisi ile birlikte çözümü değil, çözümsüzlüğü geliştirir.

İnsanlığın gelişim sorunlarına dayatılan "çözümler" çokça ileri sürüldü ve "uygulandı". Ama, bugün varmış olduğumuz noktada, insanlığın oldukça çözümsüz bir devreyi yaşadığından söz ediliyor. Bunun bir gerçeği ifade ettiği inkar edilemez bir durumdur. Bunun nedenleriyle en fazla ilgilenmek zorunda olanlar hiç kuşkusuz, üyelerinin özgür ve karşılıklı hak eşitliği içinde olduğu bir dünya toplumu yaratma hedefinin sahipleri olan biz sosyalistleriz.

Bilimsel sosyalist teorilerin yapıldığı günden bugüne birbuçuk asır geçti. Sosyalizm adına devrimler yapıldı, "sosyalist toplumlar" yaratıldı. Genel ifadelerle, dünya insanlığına doğru "pratik adımlar" atıldı. Oysa bugün herşeyin "alt-üst" oluşundan söz ediliyor; sil baştan deniliyor. Özcesi, pratik çözümlerin çözümsüz kaldığı ve insanlığın 20. yüzyılın sonundaki bunalımının bir gerçek olarak kendini önümüze serdiği görülüyor.

Eşitlik ütopyası güzeldir. Özgürlük isteyen çabanın yaratıcı geliştirici özüne bağlılığı ifade eder. Bu, aynı zamanda tüm değerlerin ve elbette insanlığın temeli olan emeğin özgürleşme istemidir. Kuşkusuz, geçerliliğini her zaman da koruyacaktır. Çalışanlar kazansın; üretkenler ürettikleri emek oranında paylaşınsın; yaşamak için gelinen dünyada, insanlar ihtiyaçları olan herşeye sahip olsunlar! İnsana, insanlığa yaraşan budur. Bu oldukça ideal bir hedeftir ve gerçektir.

Gerçekliğini her zaman koruyacak olan bu ütopya adına atılan pratik adımların bugün bu ütopyayı zıddına dönüştürdüğünü, dönüştürmeye başladığını görüyoruz. 20. yüzyılın sonuna geldiğimiz günümüzde, insanlığın gündemindeki en önemli sorun bu olmaktır.

70 yıl önce insanlığın gündeminde olan bu ütopyanın ilk pratik adımı olarak kabul gören Ekim Devrimi idi. Bugün, Ekim Devrimi'nin açmış olduğu pratik bir sürecin geriye dönüşüdür. Şu bir gerçek ki, insanlık 70 yıldır karşılıklı kutuplaşmanın etkisi altında yol alıyor. İnsanlığın bugün varmış olduğu aşama, bir asıra yakın bir

süredir, bu kutuplaşmanın yaratmış olduğu hareketin üzerine oturmuştur. Sonuç olarak, kutuplaşmada bir dağılma olduğunu görüyoruz. Bunu nasıl anlayacağız? Bunda kazanan kim, kaybeden kim? Dağılma geriye çekilme mi, ileriye atılma mıdır? Buna hiç bir yüzey-sel yaklaşım gerçekçi cevabı veremeyeceği gibi, buna verilecek gerçekçi cevabı olmayanlar da yeni çözümsüzlüklerin pratik adımlarının kısır teorik döngüsünde turlamaya devam etmek zorunda kalacaklardır.

Hemen belirtilmesi gerekir ki, yıkılan şey, dünya insanlığının önüne koymuş olduğu ve bu temelde çözüm teorilerini kapsayan bilimsel sosyalizm değil, bilimsel sosyalizm iddialı pratik süreçtir. Büyük bir çelişki içinde olduğumuz düşman, her ne kadar "ideolojileri yıkıldı, artık bunların temsil edecekleri bir temel dayanak kalmadı" diyor ve adeta zil takıp oynuyorsa da bu bir kuruntudur. Gerçekte yıkılmakta olan, bizim onları rahatlatan olumsuzluklarımız ve onların da bizi rahatsız eden rahatlıklarıdır.

Biz burada ilkelerin iflasından değil, ilkelerin ihlal edilmesinden doğan bir olumsuzluktan söz ediyoruz. Bilimsel sosyalizm ile reel sosyalizm arasındaki çelişkidir söz konusu olan.

Bilimsel sosyalizmin teorik yaratıcıları Marx ve Engels her zaman bir dünya devriminden söz ediyorlardı. Onlar, proletaryanın kurtuluşunu insanlığın kurtuluşu olarak ele alıyorlardı. Bunun gerçekleşmesi zor bir ütopya olup olmadığı öteden beri tartışılan bir konudur. Ancak, kendi içinde oldukça anlaşılır bir mantığı vardır. Onlar, çözümü bir ulusun kalkınma problemi olarak ele almadılar. Marx ve Engels'de ulus ve ülke kavramları çok daha üst boyutlarda insanlık ve dünya kavramları içinde erimişlerdir. İnsanlığa proletaryanın öncülüğünde bir çare formüle ediyorlardı. İnsanlığın kurtuluşu proletaryanın kurtuluşuna bağlıdır ve proletarya da kurtuluşunu ancak insanlığın kurtuluşunda gerçekleştirebilir. Bunun anlamı çok açıktır; proletarya kendini insanlık durumuna getirmeli!

Çözüme sınıfsal çıkışla başlıyorlar. Bu çözümde sınıfsal kurtuluş sağlandığında sınıflar kalmayacaktır. Sömürenlerle sömürülenlerin kalmadığı bir dünya! Proletarya kendini ancak böyle bir dünyada insanlaştırma ülküsüne vardırabilir. Aynı zamanda böylece insanlığın kurtuluşu sağlanacaktır. İşte bu amacın bir zorlayıcı olarak,

devletin ortadan kaldırılması gündeme geliyor. Devlet oldukça sınıflar ve ulusal farklılıklar vardır. Uluslararası eşitsizlik genel olarak sınıfsal eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıyla bağlantılı olarak aşılacaktır. Sınıfların eriyişinde, yok oluşunda hiç şüphesiz en gereksiz olanlar önce aşılır. Giderek üretime yakınlık ölçüleri dahilinde bu erime-sönme işi devam edecektir. Bilimsel yanı oldukça ağırlığını hissettiren bir ütopyadır.

Büyük Ekim Devriminde gerçekleşen acaba bu ütopya ile ne kadar örtüşüyor? Hiç şüphesiz, kesinlikle bu ütopya dan etkilenme var. Sınıf tahlillerini buradan alıyor. İşe bir parti ve öncü rolü giriyor. Bir sınıfsal ittifaklar meselesi giriyor. Ve yine sorun ezen-ezilenler sorunu olarak da kendini dayatıyor. Bütün bunlar Marx ve Engels'-de de var. Teorik çözümleme olarak onlar da bu sorunların tahlilini yapmışlardır.

Ekim Devrimi ağırlıklı olarak Rus ulus gerçeği içinden fıkkırdı. Rus ulus gerçeği içinde, aşılması gereken Çarlığı aştığı ve bu anlamda oldukça ileri bir aşamaya yol açtı. Ekim Devrimi, insanlığın en çok yaratan, ama hiç sahip olmayan bir kesimine dayandırılıyor. Tarihte ilk defa hak arayışı doğru olan bir sosyal temele dayanan ve aynı zamanda üretimden uzak bir asalak aristokrat kesime karşı yürütülen ve büyük bir ileri açılıma yol açan harekettir bu.

O zamana kadarki devrimlerin tümü oldukça dar bir sosyal taban ve yönetime oturduklarından dolayı, hiç biri bu denli büyük alt-üst oluşu kendisiyle birlikte getirmiş değildi. Ekim öncesi devrimler, daha çok yönetim düzeyinde ve üretimin üstten kontrolü esasında işlev görmüşlerdi. Şüphesiz bu, üretimde en az emek sahibi olan oldukça sınırlı bir sosyal kesimin çıkarına hizmet ediyordu.

Ekim'de tam tersi bir durum yaşandı. Burada dayatılan sosyal kesim toplumun büyük bir bölümünü oluşturuyordu. Toplumun en çok sömürülen, en yoksul ve en fazla emek sahibi kesimlerinin yaşamda kurtarılması sorunu yaşamdı Ekim'de.

Bu devrimin ulaştığı Sovyet sistemi, 70 yıldır bazı değerler gerçekleştirmeye çalıştı ve insanlığa maletmek istedi. Umutla karşılanan ve insanlığın ezici bir kesimi tarafından desteklenen bu devrim acaba ne zaman aşınma uğradı veya daha başta temel eksiklikleri nelerdi?

Ekim Devrimi'ni esas alan sistem aşıyor. Bunun üzerinde durmak gerekiyor. Nedenleri sorgulanmaya değerdir. Kuruluşta bazı eksikliklerin olduğu bir gerçektir. Bunlar sıradan eksiklikler değildir, tersine oldukça anlamı olan ve tayin eden eksikliklerdir. Bu, şimdi daha iyi görülmektedir.

Kaba bir yıkma, parçalama kendi başına bir devrim için yeterli midir? Yerine oturacak verim yetersizse, sadece siyasal bir sistemi tasfiye etmek çözüme ne kadar ulaştıracaktır? Sosyalist kuruluşu gerçekleştirecek olan proletaryanın yeteneği ne idi? Sorun salt bir öncülük sorunu değildir. Topluma malolmuş bir devrimde, sistemin elemanları bizzat ezilenlerin kendilerini olacaklardı. Durum böyle iken, onlar kuruluş kültürüne ne kadar ulaşabilmişlerdi? Yıkma işinden başka neyi biliyorlardı? Öncü ideoloji ve kültürü ne kadar koymuşlar ve pratiğe ne oranda uygulamışlardı? Proletaryanın gücünden söz edilir. Bu gücün yıkmadaki becerisi yapmada da beklenene varmış mıydı? Yıkma gücü tahammülsüzlükten, tepkiden ötürü gelişti. Fakat yapma, yaratıcılık, incelik, kültür ve en önemlisi de bütün bunları içeren insan dönüşümünü ister. Yıkma yeteneği gelişmiş bir yapının kuruculukta beceriksiz kalması en önemli eksikliktir. Ekim'de bu yönlü bir hazırlanmanın yetersiz olduğu açığa çıkıyor.

Diğer yandan, teoride dünya ile oldukça ilgili olan ve enternasyonalist vurgusu güçlü olan bir devrimin, pratik gelişim süreci içinde hiç de bu kimliğine uygun bir seyir izlemediğine tanık olmaktadır. Enternasyonalizmden tam bir uzaklaşma yoktur ama, enternasyonalizmin bu devrimin gelişiminde ciddi bir tıkanmaya girmesi, çarpık bir duruma bürünmesi gerçeği vardır. Enternasyonalizmle oldukça ilgili gibi görünse de burada olan, Rus gerçeği etrafında sistemleşen bir devrimdir. Yaşatılmak istenilen her ne kadar açık ifade edilmese, ulusların eşitliği sıkça söylene ve buna belli bazı ölçülerde işlerlik kazandırılmak istense de, yaklaşım daha ziyade taktik bir olgu olarak ele alınmakta, stratejik çözümün teorisi pratikte tıkanmaktadır. Rus ulusunu şu kadar güçlü tutmak için, diğer uluslara şu kadar eşitlik! Bu, bir taktik yaklaşımdır, stratejik değildir. Lenin -ki, devrimin önderi ve ustasıdır-, büyük Rus şovenizminden çekinmekteydi. Devrimin Rus karakterli ağırlıkta yürümesi onu ür-

kütüyordu. İnsanlığın kaderiyle oldukça ilgili olan ve bir dünya devrimcisi olan Lenin, ölüm anında bile bu tehlikeye işaret etmekten geri durmuyor.

Lenin'in de işaret ettiği bu gerçeğe daha sonra bir de sistem kılıfı giydirildi. Sosyalist sistemin çıkarına adı altında yapılmayan bırakılmadı. Bu temelde insanlık ilkesinden ne kadar taviz verildi. Bunun ağır hesapları var. Sosyalizmin genel çıkarı adına bir halkı itmek veya bitişine seyirci olmak! Sosyalizmin genel çıkarı adına parça feda edilirken, gerçekte insanlık çok çok önemli bir yekünü feda etti. Bütün adına parça feda edile edile şimdi elde kalan nedir? Şu an, sistemin tümü feda edilmiş durumdadır. Demek ki, bu işin altında ciddi bir ilke ihlali vardır.

Öyle anlaşılıyor ki, bütünün çıkarları adı altında parçanın feda edilmesi veya stratejiyi kurtarmak adı altında taktik fedakarlıklar reel sosyalizmin en önemli ilkesiydi. Burada, Marks ve Engels'deki insanlığın kurtuluşu ilkesinin dejenerasyonunu görmekteyiz. Onlarda, ulusal çıkışlara açık olmayan tutum, yani dünya insanlığının kurtuluşu vardır. Hatta öyle ki, Marx ve Engels'deki ulusal gerçekliği geriye itme bazen bilim dışılığı düşme izlenimi bile vermektedir.

Marks ve Engels insanlık ilkesine proleter bir öncülük kazandırmak istiyorlardı. Ekim Devrimi'nin de iddiası buydu. Teori pratiğe uygulandığında somutta netleşme başlar. Şu sorunun sorulması gerekiyor: Ekim Devrimi hangi insan malzemesi üzerinde yükseldi? Söz konusu olan hangi çapta bir proletarya idi?

Devralınan insan, hem kapitalizme ve hem de sosyalizme oldukça bulanmış, onu yaşayan insandı. Eski toplumu yıkarken sosyalist kahramanlar ve büyük fedakarlık örnekleri ortaya çıkıyor. Bunlar, devrimin kahramanları ve kahramanlıkları oluyor.

Bugün varmış olduğumuz düzey ise şudur: Artık kendini kapitalizmin piyasa yasalarına dönüştürmek zorunda hisseden, oldukça milliyetçi bir gelişmeye yol açmış bulunan, çok ağır bir bürokratik aygıt altında demokrasinin canına okuyan ve adeta kapitalizme atılmak için dört nala koşan bir yapı.

Tepede çok ciddi bir tıkanma vardı. Bu tıkanmayı aşmak için iki yol görünüyordu gibiydi. Bunlardan birincisi; dünya devriminin kılıcını

dayatmaktı. Ama, bunun bir atom savaşı anlamına geldiği ve dünyanın sonu demek olduğu konusunda herkes hemfikir. Dolayısıyla sosyalizmin evrensel savaşında en azından devlet gücünü konuşturarak sonuç almaya doğru gitmek bir çılgınlık olacaktı. Bir iddia da şuydu: Bir eşitsizlik vardı, o eşitsizlik aşıldı ve belli bir güç dengesi oluştu; bu güç dengesi yeni bir süper güce tekabül etti ve artık daha değişik bir dünya dengesinde yer alma zorunluluğu doğdu, denilmekteydi. Bu iddia sahiplerine göre, belki de gerçeğin bu yönü daha ağır basmıştı ve devrimin görünmeyen hedefi belki de buydu. Reel sosyalizmin uygulama sahalarında sosyalizmin doğal sorunlarını kaldıramayacak kadar hantal, bürokratik bir yapı oluşmuştur. Başlangıçta hizmet eden, kalkınma sorunlarını çözen, sanayi ve tarımın gelişmesini mümkün kılan merkezileşme bugün bir tıkanma nedeni olmuştur. Bu durumda, merkezileşmekten vazgeçme mevcut bürokrasinin de çıkarına oluyor. Bir anlamda, merkezileşmenin zorunlu bir ürünü olarak doğan bürokrasi, bugün kendini bir sınıf olarak ayakta tutmak için ürünü olduğu merkezileşmeyi dağıtarak pazara açılmak ve bu temelde gelişmesini sürdürmek zorundadır.

İşte, son girişime öncülük eden böylesi bir sosyal gerçeklik vardır, deniliyor. Bütün bunlarda doğruluk payı olabilir. Ama sorun, salt üstten tıkanma ve bu tıkanmanın aşılma istenmesi olarak ele alınamaz. Altta da ciddi bir kaynaşmanın ve değişim isteğinin olduğunu, sokaklara dökülen milyonlarca insan bize söylemektedir.

Reel sosyalizm insanlara ne getirdi ve insanlar reel sosyalizmden ne anladılar?

19.yüzyılda formüle edilen bilimsel sosyalizm bir ulusun ve hatta bir bölgenin kalkınma sorunu olmaktan ötedir. Sadece bu da değil; salt bir sınıfın kurtulmasının da ötesinde bir anlama sahiptir. Bilimsel sosyalizmde, ezilen sınıf kendisini insanlık durumuna getirerek kurtuluşunu sağlıyordu. Bunun dışında kurtuluş gerçekleşmiş bir olgu değildir. Burada, gerçekleşen sosyalizmin kendini insanlık durumuna getirip getiremediği sorusu gündeme geliyor. Ne yazık ki, buna olumlu cevap veremiyoruz. Bazı ulusları geliştirdi, sosyal gelişmeyi belli kesimlerde sağladı. Bugün Sovyet deneyiminde merkezi temelde oluşan bir bürokrasi ve bunun sınıflaşma

çabaları var. Polonya'daki durum daha da gelişkindir. Ama, hiçbirinde sınıfın (proletaryanın) gelişerek kendini insanlık durumuna getirmesi görülüyor. Tersine, bir sınıftan çıkarak insanlığa varma durumu değil, karşısına dönüşme var. Proletaryanın adına ve yine onun omuzları üzerinde yükselen bürokrasi bugün pazara açılarak, çok değişik bir yoldan da olsa, kapitalist devlet olacak. Büyümek isteyen sınıf kendisiyle birlikte güçlü bir sınıf savaşımı da getirecektir. Milli hareketlerin temelinde yatan, biraz da bu gerçekliktir.

Yaşanan tarihsel gerçeklik içinde komünizme hemen gidilmeyeceğinden, kapitalizmle bir içişlik olacaktır. Bu durumda, daha bu evrenin içinde komünist ütopyaya gitmek mümkün değilken, komünizme vardık-varacağız gibi değerlendirmelerin oldukça abartılı olduğu daha baştan belliydi.

Proletarya diktatörlüğünün kendisinde de kapitalizmin ağır etkileri vardır. Yapılanma ve işleyişte bunu görmemek mümkün değildir. Örneğin, merkezileşme devlet kapitalizmini yaratıyor. Sosyalizme yol açtığı gibi, tekelci devlet kapitalizmine de rahatlıkla yönelebildiği görülüyor.

Buna bir de ulusların gelişmişlik düzeyini ekleyelim. Bazılarının çok, bazılarının az kaynakları olduğu; kiminin büyük, kiminin küçük uluslar olduğu vb. gibi nedenler ileri sürülebilir. Sonuçta, bunların da bir eşitsizliğin kaynağı olacağı açıktır, kaçınılmazdır.

Kısaca, Sovyet deneyiminde gerçekleşen reel sosyalizm genel teoride de ifade edildiği gibi, komünist evre olmaktan çok uzaktır. Kapitalist ve diğer toplumların bazı evreleri için söylendiği gibi, sosyalizm için de halen bu toplumun ilkel aşamasında bulunduğu-muz söylenebilir. Her iddialı sistemde olduğu gibi, sosyalizmde de böyle bir aşamaya işaret etmek olanak dahilindedir. Vahşi kapitalizm, vahşi feodalizm, vahşi kölelik daha değişik bir biçimde sosyalizmde de ifadesini bulabilir. Bu temelde, sosyalizmin vahşi aşamasından bahsedilebilir. Kapitalizm ile sosyalizmin içiçe yaşanması durumu, bizi bu dönem hakkında bu değerlendirmelere götürebiliyor.

O halde, 1980'lere doğru gelindiğinde "Komünist evreye ulaştık!" tanımlaması bir abartmadır. Aynı biçimde, kapitalist öğeleri görmemek, uygulanan pür sosyalizmdir demek tam bir yanılgı

olur. İçte ve dıştaki uygulamaları bunu gösteriyor. Hatta, adına sistemler arası mücadele denilen olayda ağır basan güdünün sosyalizm değil, dar ulusçu bir yükselme tutkusu olduğunu söyleyebiliriz. Kendini konuşturan, daha çok kapitalist devletler arası dengeye ulaşmak için çokça görülen gümrük duvarlarına benzeyen bir kapitalist yasanın Sovyet deneyinde de uygulanmasıdır. İnsanlığın durumunu bir bütün olarak ele alan, kurtuluşu bir bütün olarak önüne koyan bir ideolojinin bu kadar sert ve aşılmaz duvarları önüne koyabileceğine inanmıyoruz. Bu, sosyalist ilkeye terstir. Sosyalizm sınırları yükseltmekle değil, sınırları aşmakla görevlidir. Kapitalizm feodal çitleri kırarken devrimciydi. Sosyalizm de ulusal çitleri kırarak, en azından aşındırarak devrimciliğini oynayacaktı. Bu durumda, kapitalizmin milliyetçiliğinden bile daha sert bir uygulamanın içine girmenin anlamı nedir? Ortaya çıkan, şovenist yani ağır basan bir milliyetçilik olur. Hatta, kendi içinde faşizmin öğelerini de taşır. Bugün Ukrayna'da, Polonya'da, D. Almanya'da bu öğelere rastlamak olasıdır. Görülmektedir ki, Demokratik Almanya'daki faşistler Batı Almanya'daki faşistlerden daha fazla. Polonya'daki şoven milliyetçilik batıdaki herhangi bir milliyetçilikten daha ileride. Sovyetler Birliği'nde gelişen milliyetçi akımlar Batı Avrupa'daki milliyetçilikten daha şiddetli. O halde, biz burada sosyalizmin sonuçlarına mı işaret edeceğiz, yoksa kapitalist gelişme yasasına has bir milliyetçiliğin geliştiği gerçeğine mi parmak basacağız. Hiç şüphesiz, milliyetçilik nasıl bir tekelci devlet kapitalizmine yol açmışsa, ulusal boyutta da bir şoven milliyetçiliğe yol açmıştır. Zaten, tekelci devlet kapitalizminin yaratacağı milliyetçilik şoven milliyetçiliktir. Aralarında sıkı bir ilişki vardır.

Şu anda tekelci devlet kapitalizminin piyasaya açılmasına tanık olmaktayız. Liberalizme öykünülmektedir. Tarımda olsun, sanayide olsun özel işletmelerin yaygınlaştırılması yaşanmaktadır. Bu, kendisiyle birlikte sert sınıf çatışmalarına yol açacaktır. Aynı şey şiddetli bir milliyetçilik temeli atıldığı için -batıda sönmeye doğru giderken- ulusal kavgaları doğuya yansıtmıştır. Kavga daha çok da Sovyet ulusları arasında geçeceğe benzemektedir.

Bütün bunlar reel sosyalizmin sonuçları oluyor. Sorun sadece Sovyetler'le sınırlı değildir ve bütün sosyalist ülkeleri ilgilendirmek-

tedir. Sosyalist ülkelerin en büyüğünden en küçüğüne kadar hepsinde yaşanan durum budur. Bu deneylerde sosyalist öğeler de var, kapitalist öğeler de. O halde, gerçekleşene ne diyeceğiz? Sosyalizmin bütünüyle kaybedilmesi mümkün değildir. Buna, insanlığın sosyalist eyleminin ilk aşaması, deneyi ve gerçekleşmesi bakımından vahşi aşaması diyeceğiz.

Buradan anlaşılması gereken; **bilimsel sosyalizmin Sovyet modelinin biricik olmadığı ve sosyalizmin bu modelde kilitlene-meyeceğidir.**

Başta da belirttiğimiz gibi, bu devrimin dayanmış olduğu sınıfın sosyal-kültürel durumu, yıkıcılığa başat gidecek bir yapıcılığa ulaşmış değildi. Devrime ulaştı ama, nasıl bir devrim içinde olduğunu bile tam kestirecek durumda değildi. Bu devrim barış, özgürlük ve toprak getirecekti. Halk bunun için ayaklanmıştı. Ayaklanan halk barış, özgürlük ve toprak talebini nasıl gerçek haline getirecekti; bunu pek bildiği yoktu. Devrimin yıkıcı yanında büyük bir coşkuyu gösteren kitleler, hedef gösterilirse devrimi yaymak için dört bir yana akmaya hazır oldukları halde, yeniden yapılanmada alabildiğine bilgisizdiler. Bu devrimin üstte programlanması da kendi içinde değişik eğilimler taşıyordu. Devrim Rusya'da mı sınırlı kalacak, dünyaya mı yaydırılacaktı; atılım anında bunlar birer soruydu. Yine, devrimin ekonomi-politikası, siyaseti ne olacaktı; hepsi yeni süreçte el yordamıyla yürümenin sonucunda cevabını bulacaktı. Bu durumda, yıkmasını bilen devrim yapmaya fırsat bulamadan değişik arayışların içine girmek zorunda kalıyordu.

Daha 1920'lerde NEP yoluyla kapitalizmin sınırlı da olsa gelişmesine müsaade ediliyor. Buna, sosyalizmi yeşertmenin zorunluluğu diyorlar. Daha sonra ağır bir merkezîyetçi ve özel mülkiyete kesin bir yasaklamacı yaklaşım safhasına geçiliyor -ki bu, bürokrat burjuvazinin yeşerdiği toprak oluyor-, buna da sosyalizm için deniliyor. Ve günümüze geldiğimizde, liberal kapitalist modele öykünme ile yeni bir "atılım" yaşanıyor. Bu kez de sosyalizmin darboğazdan kurtulması için deniliyor. Gerçekleşen budur.

Birey düzeyinde de gerçekleşen tipte ağır kapitalist güdülerin kendini konuşturması durumu var. Sadece bireylerde değil, uluslarda da aynı durum yaşandı. Bu, sosyalist insan tipiyle uyuşmayan

bir olgudur. Ağır kâr güdüsü, bireysel hırs, tüketime büyük tapınma istemi ve gerektiğinde, amaçlarına ulaşmak için, yanı başındaki insanı ezerek yükselme düşüncesi ve pratiği kapitalist toplum kişiliğine tekabül eder ve bu da, sonuçta birey ve toplum ahlakı olarak anlam kazanır. Bunların yaşandığı yerde sosyalizmin zaferinden söz etmek mümkün müdür? Sorun biraz da ahlakidir. Sosyalizmin herşeyden önce, ahlaki olarak kapitalizmi aşması gerekiyor. Yeni tipimiz, bir tüketim çılgını olmayacak, kapitalizmin geliştirdiği modelleri gelişme, kalkınma modelleri olarak ele almayacak ve hele hele kendini kurtaran rolüyle köşeyi dönen, gelişen birey-ulus özelliklerini yırtmış olacak ki, sosyalizmin kolektivizmini üretebilsin.

Ama, böyle olması gereken tipimizle, sosyalist birey olarak elimizde bulunan Sovyet bireyini kıyasladığımızda, durumun hiç de teorinin pratik gerçekleşmesi olmadığı ortaya çıkacaktır.

Sosyalist insanın hazırlanışı devrim öncesinde olduğu gibi, devrim sonrası için de anlamlı olmaktadır.

Bir de birey ve toplum özgürlüğü sorunu var ki, kendi başına büyük soru ve cevapların kaynağı olan bir alandır. Sosyalizmde birey ve toplum özgürlüğü, insanda yaratıcı ve geliştirici olan ne varsa, bunu açığa çıkarma koşullarının yaratılması ilkesi vardır. Bu, kapitalizmin özgürlük anlayışından temelden farklı ve onu oldukça aşan bir durumdur. Özgürlük, sosyalizmde gerçek anlamını bulur, kendi gerçeğine kavuşur. Sosyalist özgürlük anlayışı, birey ve toplumu karışık etmenler olarak değil, birbirini besleyen bileşkeler olarak ele alır ve birey toplum gücü olarak katkı sunar. Ortaya, özgürlüğün en üst yaratımı çıkar ki bu, kapitalizmi alabildiğine aşmadır.

Ama özgürlük bağlamında, birey ve toplum acımasız bir bürokratik mekanizma altında nefes alamaz duruma getirilmişse, birey ve toplum, kapitalizmde olduğundan daha ağır bir kontrol altına alınmışsa, bu alanda sosyalizmin kendini ifade ettiğinden söz edemeyiz.

Bu anlamda da, sosyalist kuruluş adı altında güçlendirilmiş bir devlet olayıyla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu sosyalist uygulamanın -ki, buna proletarya diktatörlüğü denildi- bir sonucu değildir şüphesiz. Burada kapitalist uygulamanın uçlandırılmasıyla karşılaşılıyor.

Eğer bir yerde özgürlükler bastırılıyorsa, şovenizm neredeyse faşizmi besleyecek boyutlara tırmanıyorsa, uygulanan devlet modelinin ciddi sakıncaları vardır ve buna düşülmüştür.

Proletarya diktatörlüğünün içinde yeşerdiği koşulların kapitalizmle iç- içeliği dikkate alındığında, tedbirleri alınmadığı takdirde proletarya diktatörlüğü adı altında başka diktatörlüklerin ortaya çıkmaları kaçınılmazdır. Bir devlet aygıtı karşısında birey ve toplumun özgürlükleri kendi garantilerine kavuşturulmamışsa, orada faşizmin tırmanması hiç de garipsenecek bir durum değildir.

Birey ve toplum karşısında giderek sönmesi gereken devlet-bilimsel sosyalizm böyle söyler-, eğer bunun zıddı bir durum takip ediyorsa, gittikçe birey ve toplum üstü bir durum arz ediyorsa, ortaya sosyalist devlet değil kapitalist devletten daha tehlikeli bir biçim çıkar. Üst yapıda sosyalist demokrasinin giderek kendini toplumsal demokrasi olarak gerçekleştirmesi değil, kapitalist ülkelerde bile gerçekleşmeyen baskıcı bir uygulanması şekillenirse, orada demokrasinin inkarı, kapitalist diktatörlüğün kendisi vardır.

Kısa bir gözetiş, bir yığın hatalı yönelimin olduğunu açığa çıkarmaktadır. Sosyalizmin ilk evresi olan kuruluş süreci oldukça tehlikeli bir geçiş evresidir. Bu aşamada hatalı bir yönelim kapitalist öğelerle bütünleştirmeye ve sosyalizm adına sosyalizmin zıddı bir yaratımın içine girmesine yol açar. Oysa, sosyalizm, ekonomide, siyasette, kültürde, psikolojide kapitalizme ve onun devam eden öğelerine karşı tam bir savaş içinde gerçekleşebilir. Ustaların belirttiği gibi, sosyalist kuruluştaki sınıf savaşımı oldukça keskin ve en basit bir hatayı korkunç boyutlarda ödetecek kadar acımasızdır.

İdeal böyle iken, "Bizde, proletarya diktatörlüğü altında artık düşman sınıflar kalmamıştır" demek ve parti içinde yabancı sınıfların etkisinin kalmadığı hayaline yatmak kaba bir yanılgı olur. Bu durum belki de bilinçli bir yanılgı olur. Şu anda bu yanılgının sonuçlarını yaşıyoruz.

Buna neden olan nedir? Bu döneme hangi kişilikler damgasını vurmuştur? Sıkça öne çıkarıldığı için vurgulamakta yarar var; Stalin'in bundaki rolü, kişiliği, devraldığı partinin durumu ve kurulan iktidardaki kişisel etkinliği birer ayrıntıdır. Bu ayrıntılar gerçekleşmiş sosyalizmin çerçevesini fazla zorlamazlar.

Reel sosyalizm adına olup biteni bu biçimde değerlendirmek mümkündür. İster tasfiye edildi, isterse dönüşümü yaşıyor denilsin, bugün bir gerçek var ki, yaşanan süreç kapitalizmle buluşmadır. Biz, bu buluşmanın gerektiğine inanıyoruz. Çünkü, insanlığın temel sorunları kapitalizm tarafından körüklenmektedir.

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Hızlanan son siyasal gelişmeler

'90'lı yıllarla birlikte meydana gelen siyasal gelişmeler dünyanın çehresini oldukça değiştirmiştir, ve halen değiştirmeye devam etmektedir. II. Dünya Savaşı'ndan bu yana SSCB'nin öncülüğünü yapmış olduğu sosyalist kamplaşmayla birlikte, dünyanın siyasal ve askeri yapılanmasının üstüne oturduğu iki başlı kutuplaşmada SSCB'den başlayarak diğer Doğu Avrupa ülkelerinde yapılan reformlar sonucu meydana gelen iktidar değişimleriyle birlikte bir dağılma yaşanmaktadır.

Başta SSCB olmak üzere diğer Doğu Avrupalı sosyalist ülkeler, uzun yıllardır toplumsal, ekonomik ve siyasal olarak tam bir tıkanma içine girmişlerdi. Bu tıkanma aşılmayı zorunlu kılıyordu. Tıkanmanın aşılması için geliştirilen cevaplar reformlar biçiminde oldu. Bu reformlarla birlikte, özde ve biçimde ciddi değişimler gündeme geldi. Söz konusu gelişmeler sosyalizmin kendini aşması biçiminde değil de, daha ziyade sağa savrulma tarzında oluyor. Tıkanmanın kitlelere yansıyan yüzü, kitlelerin iktidar partilerinden uzaklaşması ve küçük-burjuva demokrasisine yönelmesi olarak beliriyor.

Bu gelişmeler, yaygın bir kitle hareketliliği üzerine oturan hükümet değişimlerini birlikte getirirken; Doğu Avrupa'nın yeniden yapılanması, serbest piyasa ekonomisi ve çok partili siyasal sistem mantığına göre şekillenmektedir. Değişimler, adeta buz tutmuş Doğu ve Batı Avrupa ilişkilerini yeni bir sürece sokmuştur. Sistem olarak kapitalizmle sıkı bir ilişki içinde kendini aşmak isteyen Doğu Avrupa'nın yüzü Batı'ya doğru olunca, Batı da bu değişimlerden azami bir şekilde kendi lehine sonuç almaya çalışmaktadır. Bu karşılıklı yönelim dünyanın iki merkezli politikalarını bir bütün olarak

geçersiz kılmıştır.

Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmeler karşısında tarafsızlığı seçmesi ve daha ziyade iç ekonomik ve politik gelişmelere cevap vermeye çalışması, SSCB'yi eski dış politikasından tamamen uzaklaştırmış görünüyor. SSCB'nin nükleer silahsızlanmaya verdiği ağırlığa ek olarak soğuk savaşı tamamen durdurmasının ve uluslararası politik tıkanıklığı aşmak isteminin bir sonucu olarak birliklerini Afganistan'dan çekmesinin ardından Doğu Avrupa'da da böyle bir yönelime girmesi, Varşova Paktı'nın askeri yanını tamamen etkisiz hale getirmişe benziyor. Doğu Avrupa ülkelerindeki yeni siyasal yönetimler de Varşova Paktı'ndan çıkmayı ve bağımsız kalmayı esas aldığından, söz konusu statüko daha şimdiden anlamını yitirmiştir.

Hiç şüphesiz, sosyalist sistemdeki bu değişim emperyalist bloku olduğu gibi etkilemiş ve burada da eski politikaları geçersiz kılmıştır. Başını ABD'nin çekmiş olduğu emperyalist blokta yer alan Batı Avrupa, bugüne kadar SSCB ve Varşova ülkelerine karşı NATO içinde kendini koruma mantığına yatmışken, şimdiki durumda buna bir gereklilik görmemeye başlamıştır. Daha önce de ABD etkisinden kurtulmaya çalışan Batı Avrupa, yeni dönemde bunun ala-bildiğine elverişli koşullarına kavuşmuştur.

Özellikle Demokratik Almanya ve Batı Almanya arasında birleşmenin gerçekleşmesiyle birlikte, Birleşik Almanya'nın öncülüğünde yeni bir Birleşik Avrupa gündeme gelmektedir. AET içinde ve onun bir üst biçimi olarak Avrupa Birliği içinde bütünleşmek isteyen Batı Avrupa ülkeleri, şu anda Doğu Avrupa ülkelerini de bu birleşmenin içine çekmenin çabalarına yatmış bulunmaktadır. Bu, dünya siyasetinde, oldukça güçlü bir Avrupa'nın boyvermesi demektir ki, dünya daha şimdiden bunun etkisi altına girmiş bulunmaktadır.

Yakınlaşma ve ardından bütünleşmenin hesapları içindeki Avrupa'nın, NATO için bir gereksinimi kalmamış gözükmektedir. Bu bağlamda, NATO'nun da esas olarak anlamı kalmamıştır.

ABD, sürece cevap verecek politikaları geliştiremiyor. Sosyalist sistemin bu tarzda değişimi, SSCB'nin dünya politikasından düşmesi ABD'nin işine geldiği halde, kontrolünün dışında ve kendisine güçlü bir rakip hale gelmiş bulunan bir Avrupa'yı da istememekte-

dir. Ancak yapabileceği başka bir şey de yoktur. Onun için “süreç-ten ne kadar faydalansam kârdır” anlayışıyla, mümkün olduğu kadar kontrolü elinden kaçırmayacak girişimlerde bulunmaktadır.

İki kutuplu siyasal durumun bu tarzdaki değişimi sadece dünyanın bu alanlarını değil, tümünü etkilemektedir. SSCB’ye dayanan ve esas olarak iki merkezli siyasal statükolara göre politikalar üreten sosyalist ülkelerin tümü, yeni dönemde bir başlarına kalmışlardır. Dolayısıyla bunlar da, kendi sorunlarına kendi öz güçlerine dayanarak cevap vermek durumuyla karşı karşıyadır. Ne var ki, ağır yapısal sorunlarla karşı karşıya bulunan bu ülkeler de, gerek iç muhalefetlerine karşı ve gerekse emperyalist ekonomik ve siyasal saldırılara karşı oldukça zorlanmakta ve genelde bir sağa kayışı yaşamaktadırlar. Şu anda sosyalizmde çözüm aramakta ınat eden Küba ve Çin’in bunu ne kadar götürecekleri, ne kadar dayanacakları belirsizliğini korurken; ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerindeki radikalizm de ciddi bir bunalımın içine girmiştir. Ancak, çözümsüz değildir.

Dünyanın siyasal yapılanmasındaki değişim, bloksuzlar hareketini de etkilemektedir. İki merkezden geliştirilen politikalar karşısında bir takım çıkarlarını koruma istemiyle bir araya gelen ve birlikte hareket etmek isteyen bağlantısızlar hareketi, yeni değişimler içinde işlevini yitirmektedir. Çünkü, bu dayanışmayı gerektiren nedenler ortadan kalkmaktadır. Bu durumda, eski değerle üzerinde uzun süre politika yapmaları mümkün değildir. Nitekim daha şimdiden, doğru dürüst bir toplantı dahi geliştirememektedirler.

Dünya için genel olarak söylenecek şudur: II. Dünya Savaşı’nın ardından oluşan siyasal statükolar bir bütün olarak parçalanmış ve yeni bir sürece girilmiştir. Geçiş dönemlerinin tüm özelliklerini taşıyan yeni sürecin ne gibi sonuçlara varacağı henüz netleşmiş olmamakla birlikte, nereden bakılırsa bakılsın, yeni çelişkilerin üzerinde yeni dengelerin oluşacağı ve bunun eskiye benzemeyeceği açıktır.

Dünyadaki gelişmelerden en fazla etkilenen alanlardan biri, içinde bulunduğumuz bölgedir. Bölgedeki gelişmelere bakıldığında ’90’lı yılların ’80’li yıllardan oldukça zorlu boyutlarda ve değişik dinamikler üzerinde gelişeceği görülmektedir.

Ortadoğu bölgesi üzerine gerek emperyalist sistemin yönelmesi ve tahakkümü, gerekse de emperyalizm kadar olmasa bile, yeni bir güç olarak yükselen Sovyetler'in ilgisi, gelişimi ve etki alanları yaratması bölge halklarının aleyhine olmuştur. Sovyet yaklaşımının bölgede ulusalcı eğilimi geliştirmede katkıları olmuşsa da, burjuva temelde yürütüldüğünden, sonuçta halkların üzerinde katı diktatörlüklerin oluşmasına önayak olduğunu belirtmek gerekiyor.

Son 40-50 yıldır iki sisteme dayanan politik arayış ve yapılanmalar, dıştan ihraç edilen ekonomi ve siyaset, bölge halklarının özgüçlerini konuşturmaları önündeki en büyük engel olmuştur. Bu da, sistemler arası çatışmalara oturan dünyanın değişmeye başlamasıyla birlikte, bölge halklarını ve iktidarlarını amansız koşullara karşı oldukça hazırlıksız bırakmıştır.

Kısacası, gerek Sovyetler'e dayalı olarak geliştirilen diktatörlükler, gerekse daha çok da ABD'ye dayalı olarak geliştirilen şahlıklar, monarşiler dünya halklarının aleyhindedir. Bırakalım sosyalizme ve demokrasiye ulaşmayı, bunlar normal bir siyasal gelişmeyi bile sağlayamamışlardır. İktidar oluşumları ekonomik gelişmeyi değil, bütünüyle tahakkümü ve talanı esas almışlardır.

Ancak, bazı ilerici tutumlara da işaret etmek gerekmektedir. Suriye, Libya, İran gibi devletler ve irili-ufaklı birçok örgüt, dünya siyasetinin tepesindeki uzlaşma ve birlikte harekete karşı, kendi politikalarını konuşturma eğilimlerini canlı bir şekilde sürdürmektedirler. İran'ın çizgisi çok netleşiyor. Sosyal temeli ne kadar dar olursa olsun ve ne kadar ortaçağdan kalmış olursa olsun, geliştirilen politika dış tahakküme karşı savunma ve direnmedir. Bu, bölge halkları açısından olumlu yanı ağır basan bir politikadır. Suriye, dış güçlere dayanmaktan ziyade -ister Sovyet ister ABD- daha çok onlar arasındaki dengeyi hesaplayarak ve biraz da kendini bu dengeye karşı savunarak korumaya çalışmaktadır. Libya'nın durumu benzer özellik taşımaktadır.

Geride kalanlar, bazı küçük farklılıklar olsa da, genel olarak ABD ve Batı'ya dayanarak, tamamen kendi halklarını kişiliksizleştirmiş ve adeta silmişlerdir.

Dünyadaki son gelişmeler bölge halklarının gelişmesinin yolunun ne olduğunu iyice ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bölge halk-

ları, ister klasik sosyalist sisteme dayalı, ister Batı'ya dayalı yaklaşımlar sergilesinler; bununla yol alamayacakları bir noktaya gelip dayanmışlardır. Başkalarına dayanmanın kendini korumaya yetmediği son Irak saldırısında açığa çıkmıştır, ABD Kuveyt Emirliliği'ni koruyamamıştır.

Bugün Suudi'yi yaşatmak istiyorlar, onu yaşatmak için bütün dünya yığınak yaptı oraya. Acaba kurtarabilecek mi? Bunun ötesinde, savunması dış kuvvetlere dayanan bir ülke ne kadar kurtarılmıştır?!

Mevcut durumda, işbirlikçi iktidarların, halkın ve ülkenin çıkarlarını koruyamayacağı daha net anlaşılmıştır. Dışa bağımlılık durumu devam ederse, yerli iktidarlar bu ülke halkları tarafından aşılacaktır. Çünkü, bağımlılıkta ısrar etmek, halkların nefessiz kalmalarına göz yummak olacaktır ki, gelinen aşamada halkların bunu kaldırması mümkün değildir.

İşte tam da bu noktada görülüyor ki, dünya, bu bölgeyi temel ilgi noktası haline getirdi. Sadece petrole bağlı olarak değil, mevcut işbirlikçi rejimlerin yıkılması da dünya dengesini bozacaktır. Özellikle mevcut yumuşama sürecine en büyük darbeyi Ortadoğu vuracaktır. Ortadoğu halkları dış tahakkümden en çok zarar gören ve rejimleri en işbirlikçi olan ama, aynı zamanda tarihsel potansiyeli en zengin olan halklar olmaktadır. Bir İran, hatta bir Irak neye kadar olacaklarını gösterdiler. Çelişik de olsa gösteriyorlar. Bir Libya, bir Suriye öyle kolay yutulacak lokmalar olmadıklarını ortaya koydular.

İşbirlikçiliğin daraltıldığı ve temelden halkın harekete geçtiği bir Ortadoğu dünyayı sürükler. Buna bir de maddi zenginlikler eklenirse, mevcut yumuşama alt-üst olur. Zaten tutuşmaları da bundandır. Kuveyt olayı tüm bu söylediklerimizi doğrulamaktadır. İşte, bütün dünyayı kendi etrafında döndüren ilk ve tek, ama son olmayacak olay: Kuveyt!

Birleşmiş Milletler adına, ABD ve NATO kanalıyla iri devletler, işbirlikçi yerli güçler, çıkar ve güçbirliği yapmakta, bölgemizde savaş rüzgarları estirmektedirler. Nedeni açıktır; üstten ve alttan sömürde anlaşılanların yumuşama ve yeniden şekillendirme süreçlerine çomak sokulmuştur.

Bu güçler ne yapıyor? Sözümona dünyaya şekil veriyorlar, mev-

cut aşırılıkları yırtıyorlar. "Çavuşesku'yu biçtik, Ortega'yı indirdik. Yumuşayanlar kazanır, teslim olanlara yaşama hakkı var. Olmayanların üstesinden yavaş yavaş geliriz" diyorlar. İşte, politikaları budur. Şimdi bu politika büyük bir çıkmazla karşı karşıyadır. Dünyanın bu politikaya fazla boyun eğmeyeceği açıktır. Arzulanan statüko daha baştan darbeleniyor.

Haklı veya haksız ve nedeni ne olursa olsun, Kuveyt'in ortadan kaldırılmasıyla statüko parçalanıyor. Özellikle de emperyalizme ve dış güçlere dayalı rejimler çözülüyor. Saddam, iradesi dışında da olsa, bir tek "hayırlı iş yaptım" diyebilir.

Kuveyt olayıyla sallantıya giren dış dengeli statükonun daha da sallanması, bölgede büyük bir devrimsel gelişmenin patlak vermesinin koşullarını yaratabilecektir. Gelişmeler daha da hızlanırsa, bölge halklarının hareketi yükselir. Bu yükselme mevcut rejimleri paramparça edebilir. Ekim, Çin ve Vietnam devrimlerinde görülen çığır Ortadoğu'da da görülebilir. Saddam'ın ne istediği önemli değildir. Böyle durumlarda esas ve belirleyici sözü halk kitleleri söyler.

Ortadoğu bu temelde statükoyu tamamen zorlayabilir mi? Her şeyden önce Ortadoğu'daki statüko parçalanabilir mi? Halkların gelişmek için başka yolu yok. Bölge halkları, kendi tarihsel kaynaklarının ve zenginliklerinin çok gerisinde bir yoksulluğa mahkum edilmiştir. Sömürenlerin doyumsuzluğu açları harekete geçiriyor. Ortadoğu halkları mevcut ve özellikle yeni oluşturulmak istenen egemen dünyaya karşı en fazla direnen halklar olacaklardır.

Bu, gerek İran ve Arap halkları için, gerekse Kürdistan ve Türkiye halkları için böyledir. Yaşadıkları tarih ve somut koşullar, onları, bu eskiden kalma rejimleri aşmaya götürüyor. Dünyada, bu bağlamda, sonuç almaya en elverişli stratejik konuma sahip bölge burası oluyor.

Halklar insanlık tarihini bizzat burada tayin ettiler. Buna, ilerici ve günümüzün tıkanıklığını her düzeyde aşan bir yaklaşımla cevap olabildiler. Burada büyük bir ihtilalci açılım egemen olmaya başladı. Bu, şu anda milli etkende de kendini oldukça açığa çıkarabilir. İslami renklere de bürünülebilir, sosyalizm rengine de. Bütün bunlarla dünyaya kafa tutan bu bölge nerelere kadar uzanmaz? Çin'e

kadar uzanır, Afrika'yı tümüyle etkisi altına alabilir. Geriye Latin Amerika kalır ki, o da benzer bir konumdadır. Dolayısıyla Ortadoğu'daki devrim, dünyaya kendisince biçim vermek isteyen güçlere karşı, en çok kafa tutan öncü bir güç durumuna yükselir.

Büyük rahatsızlık bundandır. Körfez'e yığınak ve işbirlikçilerine görülmemiş askeri destek bundandır. Ancak, tüm bu ses fırtınasına rağmen tehlikeli adımlar da atmak istemiyorlar. Bu haliyle bir patlamaya gidilirse ne olur? Irak kolay teslim olabilir mi? Bu biraz zor görünmektedir. Irak yönetimi hem Sovyetler'den ve hem de emperyalistlerden zamanında oldukça ağır bir silahlanmayı sağlamıştır. Saddam bu gücü kullanabilecek mi? Çizgisinde gerçekten tutarlı mı, yoksa taktik bir tavır mı geliştiriyor? Durum ne olursa olsun sıcak bir ortamda, Irak halkından başlayarak Arap milliyetçiliği ivme kazanacaktır. Sonuçta, bu, irade dışında da olsa bir Arap ulusal kurtuluşçuluğuna yol açabilir. Saddam dinamiti patlattı, belki kendisi de bunun altında ezilebilir. Dış güçlerin korkusu, uyandırılmış bir Arap milliyetçiliği ve bunun yaratacağı sonuçlardır. Tehlikeli bir adım atmaktan korkuyorlar. Çünkü, sonuçta hepsi bunun altında ezilebilirler. "Saddam gider ama, ona karşı güçlerin de bölgede fazla yerleri kalmaz" deniliyor. Bu, oldukça doğruya yakın bir yaklaşımdır. Sonucun onlar için garantili olmaması iki ayaklarını bir pa-buca sokmuş bulunmaktadır.

Milyonların savaşa çekilmesi, görülmemiş silahların konuş-turulması, bu bölgeyi en azından bir on yıllık -2000 yılına kadar- çatışma ortamına çeker. Parçalanmaya başlayan statüko daha da parçalanır, yeniyi halk temelinde kurmanın savaşımları verilir. Bu da Arap gericiğinin yıkımı demektir ki, Arap gericiği yıkılmadan Arap halkının emperyalizme ve siyonizme karşı tutunması mümkün değildir.

Arap gericiğini ayakta tutmak isteyen İsrail ve ABD'dir. Eskiden şunu söylüyorduk; bu kadar muazzam bir gerici blok yıkılmadan İsrail'e karşı gelişme olmaz. Bu, bir kez daha doğrulanıyor. İşte, bu gerici blok eğer darbelenir ve eski işlevini görmezse, Araplar için çok farklı bir denge doğar ve bu denge İsrail'e yansır; İsrail yaklaşımları daha gerçekçi olarak ortaya çıkar.

Bunun yanında, gericiğe dayalı dengelerin bozulması ve yeni

dengelerin belirivermesinin en fazla etkileyeceği ülkelerin başında Türkiye ve Kürdistan gelmektedir. Son gelişmeler için, her ne kadar, "Körfez sorunudur, Araplar içi bir sorundur" demek istiyorlarsa da, gelişmeler aslında en çok Türkiye'yi ilgilendiriyor.

Institut kurde de Paris

Türkiye’de durum

Değişen dünya Türkiye’yi sadece etkilemiyor, aynı zamanda tarihinin en büyük bunalımına sokuyor. TC’nin yapılanması o kadar özgüçten yoksun ve o kadar dünya dengelerine dayalıdır ki, mayasında özgüç bulunmayan bu yapı dayanmış olduğu dengeler hafif bir şekilde sallandı mı kendisi çatırdayıveriyor.

TC ve onun dayanmış olduğu tarihi miras fırsat vurgunluğudur. Dünya ve bölge çelişkileri, krizler, bunalımlar bu tarihin ebesidir. Anadolu’daki Türk varlığına damgasını vuran daha başından bu olmuştur.

Türklerin Anadolu’ya akışı bu temeldedir. Bizans’a karşı varlık sürdürmek, yurt tutmak için islamın gücüne ihtiyaç duymuşlar ve islamın ileri uç kanadı olma rolünü üstlenmişlerdir. Gerçekten islamiyet ideolojisinin Türkler tarafından kabulü daha başında, bir ideolojik kabullenme değil, politik bir tutumdur. Ortaasya’dan sökün eden Türklerin Ortadoğu’da yaşayabilmeleri için islamiyeti kabul etmeleri zorunludur.

Önce, Bizans’a karşı yönelimlerinde, Bizans’ın hüküm sürdüğü alanda yurt tutmalarında sırtlarını sağlama almak için islama dayanmayı zorunlu görmüşlerdi. Bizans’ın gerilemesi ve yıkılmasıyla da, bu kez tamamen onun toplumsal yapısına, sistemine kendini uyarlama yolunu devlet olarak varlık sürdürmenin kurtuluş ilkesi yapmışlardı. Öz dinamiklerinin harekete geçirici etkilerinden çok, dış ortamı kullanmayı varlıklarının harcı yaptıklarından dolayı, asalak uygulamaları daha sonra dünyanın en büyük askeri devletini yavaş yavaş başaşağı çekmiş ve bitim noktasına getirmiştir.

Çokça sözü edilen Osmanlı’nın “hasta adam” halinde ölümünü

geciktirmesi ve hasta yatağında ayakta kalması da onun özgücüne dayanmasının bir ifadesi değildir, emperyalist Avrupa'nın kendi içindeki emperyalist hedeflerinin çatışmasından kaynaklanmaktadır. Yıkıldıktan sonra kim nereyi, ne kadar kapacak hesapları yıkımı geciktirirken, Osmanlı da, birinin saldırısına karşı diğerine sırtını dayamanın çabasıyla kanserli bir hasta gibi yavaş yavaş erimiştir.

Varlığını dengelere dayanarak bu şekilde sürdürmeye çalıştıysa da, I. Dünya Savaşı'ndaki tavrı ona bunu pahalıya patlattı. Bu kez hesaplar tutmadı ve sırtını dayadığı Almanya'yla birlikte ağır bir yenilgiye uğradı. Yenilginin ardından mezara girmek üzereyken bu kez, yeni oluşuveren bir dengeyi kullanarak dirildi. Sosyalizmin Ekim Devrim'yle Batı'ya karşı beliriveren durumu onun imdadına koştı. Kendisini mezara gömecek olan Batı'ya karşı, sırtını Ekim Devrimi'nin sonuçlarına dayadı. Mustafa Kemal hareketi bunun ürünüdür.

Ardından, sosyalizme karşı Batı'ya dayanarak kendi gelişimini sürdürmeye çalışmıştır. II. Dünya Savaşı'ndan sonra, hem Asya'yı ayağa kaldıran ve genelde halkların uyanışını tırmandıran devrim dalgasına karşı ve hem de iç kapitalist gelişimine kaynak bulması için ABD ve NATO'ya kapaklanmıştır. Burada da denge hesaplarını sürdürmüş ve Sovyetler'e karşı NATO kozunu kullanırken, NATO içinde de etkili bir konum almak için Sovyet tehditi kozunu kullanmıştır.

Dünyanın içine girmiş olduğu Varşova ve NATO'suz yeni dönemde bu tarihi kozlardan yoksun kalmış oluyor. Dağılan veya etkisiz kalan Varşova'ya karşı kimin uç karakolu olacak? NATO'nun Güneydoğu ucu olmakla, bugüne kadar kendisini ayakta tutan ekonomik, siyasal, askeri yardımları bol bol alıyordu. Bu kez kime karşı olacak?

Dağılan dengelerin kendisini sahipsiz bıraktığını bilen TC, yeni bir sahip ve yeni bir sol arıyor. Ortadoğu halkları ve iktidarlarına karşı, Batı'nın jandarmalığına ağırlık vererek "rolümüz ve ağırlığımız devam ediyor" diyor. Diyor ama, oynamak istediği rol oldukça tehlikelidir. Avantajlarından çok dezavantajları olan bir roldür. Bölge halklarına karşı bir jandarma rolüyle yürümesi çok zordur. Ortadoğu halkları gelmiş oldukları seviyeyle TC'nin bu askersel yönelimini

rahatlıkla alaşağı edebilecek durumdadırlar.

Kaldı ki Batı'nın, istikrarsız Ortadoğu'ya karşı istikrarlı bir politika oluşturmamasının şansı çok azdır. Dolayısıyla, Sovyetler'e karşı oynanan istikrarlı bekçilik ve karşılığında istikrarlı destek Ortadoğu'ya karşı hiç de geçerliliğini korumuyor. İşte, Irak'a karşı koymuş olduğu kraldan daha kralcı tavrının sonunda dokuz trilyon liralık maddi ziyana girmiş olmasına ve en büyük ticaret ilişkisini kaybetmesine rağmen, bugüne kadar Batı'dan beş kuruşluk bir yardım görmemiş ve çok arzuladığı AT üyeliği ve ihracat serbestliğini koparamamıştır. Kuveyt krizinden sonra ister Saddam'lı ve ister Saddam'sız bir oluşumda kendisinin durumu hiç de parlak olmayacaktır. Kendisi de bu saptamayı yapıyor ama, içine girmiş olduğu politik açmaz onu serseri bir iradeyle hareket etmeye zorluyor.

Dışa karşı girmiş olduğu bu açmaz, tamamen dışa dayalı iç yapıya çok daha ağır bir yansımada bulunuyor.

Türkiye, dünyanın içine girmiş olduğu sürece oldukça hazırlıksız yakalandı ve zaten yapısı da böyle bir sürece dayanabilecek fonksiyonda değildi. Ne ekonomide ve ne de siyasette, TC iç yapıda kendi başına ayakta durabilecek durumda değil. Dışta uluslararası dengelere dayanırken, içte ise, amansız bir ekonomik zor ve tarihte ender rastlanır bir siyasi zorbalıkla yürümeye çalışmıştır. TC, iç politikalarındaki kaygısız yönelimleri için elverişli ortamı da yine dış koşullarda buluyordu.

12 Eylül faşist hareketi böyle bir ortamda gelişti. İçte ekonomik ve siyasi olarak yokoluşun eşliğine gelen ve Kürdistan'da mezara gömdüm dediği Kürdistan halkının PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketine muhatap olan TC, kendini kurtarmak için faşizmi askeri yolla kurumlaştırmaya girişmişti. Bu, burjuvazinin iç ihtiyacı olduğu kadar, emperyalizmin bölgedeki politik ihtiyacı olarak da gündeme gelen bir durumdu ve yeşil ışık -emir- direkt Washington'dan gelmişti. Afganistan ve İran'daki gelişmelerden sonra, ABD bölgedeki müttefiklerini teyakkuza duruma geçirmeyi önüne koymuştu.

12 Eylül'ün programına göre, aşamalı bir şekilde, askeri faşist iktidar kendini sivilleştirilecekti. Bu da, ekonomik ve siyasi istikrarı sağlamaya paralel olarak yürütülecekti. Buna göre, 1983'de kısmi

katımlı sivil seçimlere gidilecek ve bu ambargolu iktidar altında 1988'de serbest sivil seçimlerle normale dönüş sağlanacaktı.

12 Eylül'ün tüm hesabı, muhalefet etmeyen ve amansız bir baskı altında sindirilen bir toplum yaratmak ve bu sinmiş toplumu kendine siyaset metası haline getirmekti. Ama olmadı. 12 Eylül'ün programı büyük bir engelle karşılaştı.

Partimizin 15 Ağustos çıkışıyla sürece yapmış olduğu müdahale gündeme geldi ve hiç kuşkusuz bu müdahale, TC'nin tarihinde en büyük krizini başlatacak adım oldu. Bu, oldukça ilginç bir durum yarattı. Dünya 1980'lerin ikinci yarısında SBKP'deki değişimlerin bir sonucu olarak yumuşama sürecine girerken, TC, Partimizin atılımıyla tamamen çatışmalı bir sürece giriyor ve dünyanın rotasıyla TC'nin arasında, hergün gittikçe genişleyen açığı gündeme getiriyordu.

TC, bu açmazdan kurtulmak için, yumuşama görüntüsü verecek bir sivillik ve savaşı bastıracak bir despotluk geliştirmek zorundaydı. Bu tam da özel savaş politikasına denk düşen bir durumdu. Böylelikle TC, artık tamamen, devrimci savaşıma karşı özel savaş politikasıyla idare edilmeye başlandı.

TC'nin özel savaş politikası siyasette, ekonomide, askeri alanda, kültürde, psikolojide yaşamın her alanında adım adım kurumlaştırıldı. Bunun görünürdeki, vitrindeki uygulayıcısı da Özal kurmaylığındaki ANAP oldu. Özel savaşı yürüten askeri ve sivil klik bütün idareyi elinde tutuyordu.

Özel savaşı ANAP hükümetiyle yürüten TC, 1988'e kadar sorunu halledeceğini ve 12 Eylül programının başarıyla süreceğini ilan ediyordu. TC'ye göre, 15 Ağustos birkaç militanın intihar çıkışıydı ve bunların da kökü kazınacaktı. Ancak, süre geçtikçe hesaplar tutmuyor ve tüm çabalarına rağmen savaş tırmanarak geliyordu. 1985'i çıkaramayacağını anlayan özel savaş kligi, kendi politikalarına en yatkın ekip olan ANAP'a biraz daha nefes kazandırmak ve sisteme makyaj yapmak amacıyla eski siyasilerden Ecevit ve Demirel'in de içinde yer aldığı bir erken seçime gitti. Bunda amaç, özel savaş politikasının dışı yansıyan yüzünü "demokrasi" makyajına tabi tutmak ve içte de, giderek olgunlaşan halkın siyasal eğilimlerini burjuva siyaset kulvarlarına akıtarak nötralize etmektir.

Alınan seçim sistemi tedbirleriyle, belki de dünyanın en az oyu-
na sahip bir iktidarla, ANAP hükümetiyle yola devam edildi. ANAP
1988'de işi bitirmeyi kesin olarak önüne koydu ve bunun tüm
siyasi, ekonomik ve askeri tedbirlerini aldı. Özel savaşın uygulaması
olduğu siyaset dünyada ilk defa böylesine geniş bir yelpazeye
yayılıyordu. Öyle ki, hükümetin bir ucu Avrupa'da TKP'yle pazarlığa
otururken, diğer bir ucu Türk faşizminin babası sayılan Türkeş'le
flört ediyordu. Yani, aslında ANAP kendilerinin iddia ettiği gibi dört
eğilim değil, adeta binbir eğilimi kendi rotasında birleştiriyordu.
Bunun tek amacı vardı: Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını ve öncü-
sü PKK'yi yalnızlaştırmak ve imha etmek.

Çizilmek istenen tablo şu idi: Komünist partinin bile serbest
olarak hareket ettiği ve adeta yasaksız bir Avrupa demokrasisi
azgın terörün saldırısına uğruyor, demokrasiyi bu terörden kurtar-
mak için TC'nin sınırsız bir askeri uygulamaya girmesinden başka
çaresi kalmıyor!

Özel savaş patronlarının Ankara'da, İstanbul'da düzenledikleri
balolarda, kokteyllerde, en hızlı "sol demokratlar", "sosyalistler" ile
en sağdaki faşistler kadehleri tokuşturup, demokrasinin erdemleri
üzerinde yarenlikler yaparken; Kürdistan'da insanlara dönük süre-
kli avları ve toplu tutuklamalar, işkencehanelerde kan ve feryat vardı.
Bu amaçla, sıkıyönetim kaldırılırken, bunun yerine, halkın çok ye-
rinde bir tanımlamayla sınırsız yönetim dediği olağanüstü hal bölge
statüsü, özel kolordu tesis ediliyordu. Yine, yerli hain çete kurulu-
şuna gidilerek, halkımızın varlığına sömürgeciliğin hançeri sapla-
nıyordu.

Ne var ki, yapılan hesaplar tutmuyordu. 1988'de hedeflenen
PKK'nin imhası gerçekleşmedi. Üstelik, 1989'da savaş daha da
boyutlandı. Bu kez 1992'ye programlamaya başladılar. Aslında,
1989'da yapılan seçimlerle %15 desteğe düşen ANAP iktidarının
bitmesi gerekiyordu. Ama, TC özel savaşı kesintisiz ve tamamen
programladığı gibi götürmek istiyordu. Bundan başka çıkış yolu
yoktu. Onun için, ANAP'la 1992'ye kadar devam etme kararı alıp,
özel savaşlarını devam ettirdiler.

Bugün hala özel savaş devam ediyor. Devam ediyor ama, özel
savaşın nefesi tükenmek üzeredir. Tikanıklığın homurtusu duyul-

luyor. "Devletin her kuruluşunu teröre karşı konumlandırma" yani özel savaşa göre konumlandırma durumunda olan TC'nin bu şekilde daha ne kadar devam edeceği sorusu bizim tarafımızdan değil, kendi içlerinde yükselmektedir.

TC'nin bu savaşı yürütebilmek için, büyük bir mali yükün altına girdiği ve ekonomisinin de bu yükü hiç kaldırmadığı gerçeği, devleti savaşın maliyetini topluma yüklemek zorunda bırakıyor. Zaten yaşam koşulları 12 Eylül öncesinin oldukça gerisine düşen kitleler, günbegün ağırlaşan yaşam koşullarına dayanmanın sınırlarına gelmiş durumdadır. Eğer, gerçekten ciddi bir toplumsal muhalefetle karşılaşmıyorsa, bu daha çok özel savaşın depolitizasyon politika-sının etkileri ve topluma muhalefet ettirecek öncü gücün olmamasındandır. Ancak, bu bile durumu kurtarmıyor. Çekilmez olan yaşama karşı kitleler, öncüsüz de olsa, kendiliğinden bir hareketin içine girmekte ve adeta öncüsünü davet etmektedir. Bununla birlikte, öncü olması gerekenler kitlelerin sesine ters yönde kulak kabartma durumundadırlar. Birleşelim derken dağılıyorlar, harekete geçiyoruz derken darbeleniyorlar.

Hükümetin, toplumu Türkiye cephesinde sessizce idare etme isteminin ürünü olan anti-demokratik yasalar, tedbirler ve baskılar, artık şuradan buradan delinmeye başlıyor veya fiili olarak geçerliliğini yitiriyor. Toplumun hak ve demokrasi bilinci gelişiyor ve henüz emekleme döneminde de olsa, kendi hareketine varıyor. Sendika hakkı, genel grev hakkı zorlanıyor. İnsan haklarına sahiplenme ve mücadele yaygınlaşıyor. Türk insanı denizin mavisini ile toprağın yeşili ile ilgileniyor; halkın ilgi yelpazesi genişliyor, çok önemlidir. Kürt halkı ve savaşımız da bu ilgi yelpazesine güçlü bir şekilde giriyor.

Mevcut hükümetin halk nezdinde ciddi bir anlamı kalmadığı gibi, burjuva muhalefetine de anlamı pek kalmış değil. Çünkü, muhalefet partileri olarak bilinen SHP ve DYP'nin muhalefet etme durumları söz konusu değil. Özel savaş idaresi bunları da, 1992'ye kadar ANAP'a ciddi bir muhalefet etmeme konusunda ikaz etmiş ve bu ikaz yerini bulmuştur. Özel savaşın programına göre davranmaktadırlar.

Peki, ANAP çözümsüz kalırsa -ki çözümsüz kaldığı anlaşılmıştır-,

TC, ne yapacak? Daha şimdiden SHP hazırlanıyor. Yine DYP var. TC, tümünden alternatifsiz kalmamak için, sınırlı bir burjuva muhalefetine müsaade etmek zorunda hissediyor kendisini. Oldukça sık boğaz edilen halka dayatılan demokrasi labirentinin koridorlarına ekleme ve uzatmalarda bulunması planlanıyor. SHP'nin içindeki operasyonu bundan kopuk ele almıyoruz. Ecevit'in yeniden siyasette ısınması da boşuna değildir. TC yedeğe oturttuğu güçlerini ısıtıyor. ANAP sonrası kim oyuna sokulacak. TC'nin tercihi, halkı en fazla oyalayabilecek oluşumdur. Çünkü bize karşı savaşımı sürdürmesi için, içte ve dışta zamana ihtiyacı vardır ve bu zamanı da halkı en fazla burjuva politikasına bağlayacak güç verecektir. Onun için, sandıktan çıkan TC'nin tercihi olacaktır.

TC'nin tedbirleri tek boyutlu değildir. Son dayanma noktasına gelirse, bir takım reformcu tedbirlerle savaşımızı tasfiye etme yoluna gidilebilecektir. Nitekim daha şimdiden, devletin içindeki bir kanat ordu ve sivil bünyede bazı reformlara gitmenin zamanının geldiğini canlı canlı tartışıyorlar. Bu savaş planladığı sürede bastıramazsa, emperyalizmin de TC'ye dayatma ihtimali büyük bir politik yönelimdir. Çünkü, TC'nin özel savaş politikası, dünyanın içine girmiş olduğu yeni süreçte, hiç kimse tarafından tasvip edilmiyor ve bu durumda emperyalizm ne kadar istese de, bir halkın tümünden imhasının kamburu altında kalmayı, uzun süreli bir savaşın içinde göze alamıyor.

Institut kurde de Paris

Kürdistan'da durum

Dönemeçte bir halk

Bugün, en bunalımlı ve yaşama şansı oldukça zorlanmış bir halk gerçeğine sahip olduğumuzu, insanlığın varmış olduğu düzeyi görerek daha iyi ve derinden anlıyoruz. İnsanlığın kendini gerçekleştirmiş olduğu düzey ve bunun gelişimi halk olarak yaşama hakkımızı oldukça zorlamakta.

Eğer halk olarak yaşamak ve kendi kimliğimiz ile özgür bir geleceği yakalamak günümüz insanlığı nezdinde bir anlam ifade edecekse, -ki bu, insan olmanın vazgeçilmez koşuludur- kendi somutumuzda insanlığı kurtarmak mecburiyetiyle de karşı karşıya olduğumuz, kavgayı, savaşı bu anlamda vermek durumunda bulunduğumuz ve ona göre gelişmiş koşulların savaşını vermek zorunda olduğumuz görünüyor. Eğer insanlık ve eğer onun gelişimi de bir gerçekse, bu gerçeğe bağlı kalınarak ilerlemeye çalışırken, bunu bilimsel yöntemle kavramamız ve bu kavrayışı eyleme dönüştürmemiz gerekiyor. Mevcut ağır bunalımın yaşanılmaz koşullarını yıkmamız ve bu temelde ilerleme şansını yakalamanın fırsatı varken, yaşadığımız darboğazların tarihte birçok örneği görülmüştür. Aynı sorunları, çeşitli insan kümeleri yaşamıştır ve hala yaşıyorlar. Bu durum sırat köprüsünden geçmeye benziyor. Sırat köprüsünden yürümek olumsuzluğa mı işaret eder veya çok ileri bir sıçramanın vazgeçilmez koşulu mudur. Bunu anlamaya çalışıyoruz. Özellikle, çeşitli tarihsel dönemlerde kendini gerçekleştirmiş, günün koşullarına göre belli bir doyuma ulaşmış insanlığın durumu gerçek bir problemi teşkil etmiyor mu? Asıl problem, hastalıklı gelişme bu kesimden kaynaklanmıyor mu? Bunu da düşünmek, değerlendirmek gerekiyor. Her ne kadar bize gerçek dışı gibi gözükse de, son

tahlilde gerçek koşullarına indirgenirse: dinlerin, çeşitli felsefi akımların ve çok sayıdaki diğer toplumsal eğilimlerin, ister siyasi olarak üst düzeyde olsun, ister en alt ekonomik düzeyde gelişsin, uğraşı verdikleri saha ve problem aynıdır. İnsan türünün küçücük dünyacığımızda gözünü açtığı ilk anda karşılaştığı temel sorunlar, değişik nicelik ölçüler dahilinde, günümüzde de geçerlidir. Siyasi faaliyet, ekonomik üretim faaliyeti dediğimiz olayın yoğunlaşması oluyor. Bugün de aynı tanım gereği, icra edilen bir faaliyettir. Savaş, siyasi faaliyetlerin şiddetle yürütülmesi içindir. En savaş dışı gibi düşünülen ve tamamen barışçıl olması gerektiği sanılan durumlar bile, bu gerçekle bağlantılıdır. Oldukça düşündürülen bir konu da, günümüzde insan doğasındaki şiddet unsurudur. Bu, vazgeçilmez midir? Kaynağı kurutulamaz mı? Daha yumuşak biçimlere indirgenemez mi? İlk insan toplumlarında tartışma konusu olduğu gibi, günümüzde de aynı umutla ulaşılmaya çalışan bir hedef oluyor bu.

Acaba, barışla savaş aynı gerçeğin iki yüzü değil midir? Biri diğerini zorunlu kılmıyor mu? Bu evrensel bir zorunluluğun ifadesi değil midir? Bu sorunlar, düşündürücüdür.

Evrende bazı yıldızlar parlarken, bazıları da söner. Bu yasa insanlar için de geçerli olabilir. Bazı insanlar parlar bazıları da söner. Yine bazı halklar vardır söner, bazı halklar vardır, parlarlar. Bunu, en gelişmiş uluslardan tutalım, en gelişmiş insan kümelerine kadar indirgeyebiliriz. Böyle bir yanıp-sönme, bugün oldukça kabul gören diyalektik bir yasa oluyor. Nesli tükenen varlıklar vardır. Gittikçe çoğalan ve yaşam kabiliyetini önünde durulamaz bir biçimde sergileyenler vardır. Hepsi, bu yasa içinde ifadesini bulur.

Biz, bu yaşamın neresindeyiz? Sönmeye doğru mu gidiyoruz, parlamaya doğru mu? Bu soruları anlamak istiyorsak, gerçekleşen düzeyimizin kavranması gerekir. Son bir kez tekrar alevlenip öldürücü rüzgarlar karşısında sönmeye doğru mu gidiyoruz? Yoksa hafiften alev alıp, gittikçe tutuşan bir gerçek mi oluyoruz? Bunlar biraz da kadromuzun hikayesidir. Kadronun kişiliğine indirgediğimizde, ölgün ve sönük bir kişiliğin hiç de az olmadığını görürüz. Bunlar aynı zamanda şahıslarda bir tükenişi ifade etmiyor mu? Yaşamı zorlayanlar var. Acaba neyin ifadesidir? Her ne kadar konuya felsefi yaklaşım getirmeye çalışıyorsak da, felsefe, son tahlil-

de siyaseti daha iyi kavramanın, daha geniş soluklu ele almanın bir yöntemidir.

Şüphesiz, kördüğüm olmuş ve neredeyse partiyi çatlatarak noktalarda kendini tıkatmış öğelerle, kümelerle karşı karşıya geldiğimizde, felsefi yaklaşıma da müracaat edeceğiz. Savaşa da, askerlik bilimine de ilgi göstereceğiz. Siyasetin neyi ifade ettiğini anlayacak ve uygulayacağız. Sanatın bir rolü olabilecek mi? Onun da gereklerine bakacağız. Bütün bunlar, insan çözümlemeleri için vazgeçilmez oluyor. Bugün, insanlığın genel durumunda yaşandığı gibi, en yakıcı bir biçimde bizde de yaşanan gerçeklik ve buna ilişkin sorunlar, böyle ele alınabilir.

Utandırılması durumlarından nasıl kurtulacağız? Gerçekten, utandırılması bir halk gerçekliğinden nasıl kurtulunabilir? Geldiğimiz düzeyde karşımıza çıkan soru bu oluyor. Tabii insanlığın da böyle utandırılması bir durumu söz konusu ise, ona da sahip çıkmak gerekiyor.

İnsanlığın durumu derken, onun siyasal durumunu anlayacağız. Çünkü uğraştığımız sorun siyasaldır. Zaten siyasal olarak ele alınmadıkça, ne alt yapısını ne de üst yapısını yeniliğe uğrattırarak mümkündür. Genelde, siyasal sorun iktidar sorunudur. İktidar söz konusu olduğunda, orada öncülerden, öncü savaşlardan giderek de yığınlaşmış savaşlardan bahsedilir. Dolayısıyla, siyasi düzey üzerine bir kez daha yoğunlaşmak, çözümün gerçekçi yöntemi, yolu oluyor.

Toplumlara devrim çıkışı yaptırabilmek için, ilk etapta yapılan şey, toplum yapısının bilimsel bir tahlile tabii tutulması ve bunun teoriye dökülmesidir. Bir devrim teorisi, tahlile uğrattırılan toplumun bütün koşullarını içerir. Bu, en basit sorundan en karmaşık soruna kadar; en alt kümeden, o toplumun bir elemanı olduğu bütün insanlığa kadar yayılır. Bizim de böylesine bir teoriye dayanarak çıkış yapmak istediğimiz biliniyor. Bu devrimci teorinin kendine göre bir tahlil anlayışı, güncel çağ değerlendirmesi, çağ ve güncelliğin değerlendirmesi, bunun için de saf belirlemesi olacaktı. Bu işe başlarken yaptığımız buydu. Acaba bu çok gerekli miydi? Adı bile pek dile alınmayan bir halk için, böylesi kapsamlı bir değerlendirme ile yola çıkmak akılcıca bir yol muydu? Genel bir eğilim olarak, her devrim için yapılanı bizim de yapmamız gerekiyor muydu?

Oldukça resmi dikkate almamız bize bir tutuculuk çemberi çizmez miydi? Yoksa bizi gelişmenin ana güzergahına mı çekerti? Bir kez daha üzerinde düşünme durumu ile karşı karşıyayız.

Bu yaklaşım, eğer çok dogmatik ve geçmiş ideolojik dogmalardan daha katı uygulansaydı, biz de onu böyle ele alsaydık bu tutum bizi değişik yerlere götürebilirdi. Eğer bir değişikliğe yönelinecekse neye dayanılmalıydı ve ne zaman söz konusu olmalıydı? Buna da gerçekçi ve adına devrim denilen olguya dikkat ederek yaklaşmak önem taşıyor. Bunun mevcut sonuçları da var.

İnsanlığın birçok döneminde olduğu gibi, günümüzde de birçok eski inanç ve oldukça bağlı olmaya öykündüğünüz sosyalizm anlayışları yıkılıyor. Biz bu anlayışların neresindeydik? Acaba yıkılan, bizim de sosyalist anlayışlarımız mıdır? Değilse, biz neyiz ve neyi temsil ediyoruz? Acaba yenilgiye giden nedir? İnsanlığın durumunda aşılın, yenilen nedir? İlerleme kaydeden veya varsa bir yaşama şansı onu temsil eden nedir? Bizde bu temelde gerçekleşen nedir? Yitirileni ne kadar temsil etmişiz? Yaşama şansı olanları ne kadar sürüklemişiz? Görmekte yarar var. Acaba biz, uğruna savaş verdığımız halk kesimi için çağla sağlam köprüler kurmayı becermiş miyiz? Çağı yakalamak için ideolojik kökler kurmaya çalışmak ne kadar isabetlidir? İsbetliyse, bu köprü kurma işinde, köprünün harcını, demirini nasıl almalıydık? Köprü yetkince kurulmuş mudur? Üzerinden güvenle geçilebilir mi? Alınması gerekenle verilmesi gereken nedir? Veya karşı tarafa geçerken almamız gereken nedir? Karşı taraftan, bu tarafa geçilirken alınması gereken nedir? Hiç şüphesiz, bunların tümü düşünmeyi gerektirir.

Uyuyan gerçek, ne anlama gelebilir? Yanmaya mı, sönmeye mi yüz tutacaktır? Veya, eğer sihirli çözüm yolu dediğimiz devrimler olmazsa, bu uyuyan gerçek kendi içinde çürüyüp yok olma ile yüzyüze kalmayacak mı? O zaman devrimci teori, biraz da patlamanın diğer ifadesinde görüldüğü gibi, bizim için yaşamın biricik gerçekleşme şansı olan, uyumadan uyanmaya doğru gitme olmuyor mu? Fakat, teorilerle işler ne kadar idare edilebilir? Gerçeğin kendisi ne kadar teorik ifadeye uygundur veya çağdaş teorik ifade ile oldukça çağdışı bir gerçeğin ifade edilmesi mümkün müdür? Mümkünse, özgünlüğü ne olacaktır? Mutlaka bir özgünlüğü vardır. Teori

burada nasıl dönüşecektir? Dönüşürken bilimsel olmak zorunluluğunu koruyacak mıdır? Oldukça hayali yanı mı gelişecek veya daha bilimsel ifadeye doğru mu zorlanacaktır? Bizde, o kendisini hissettiren sorunlar bunlardır ve boşuna değildir. Bir olay var; anlatmakta yarar var. Gazetelerde göze çarpıyor. Hz. İbrahim'in İsmail'i kurban ettiği yerde bir tarihte şeyhi, bir müridine şunu söylüyor: "Sen Allah'tan daha çok, üç yaşındaki çocuğunu seviyorsun". Mümin de diyor ki; "Hayır Allah'tan çok çocuğumu sevmiyorum" kanıtlamak için de gidip, çocuğunu boğazından kesiyor. Bunu yapan, aslında kutsal bir ilkeye bağlılığını gösteriyor. Büyük Allah sevgisinin, kendisinde ne kadar var olduğunu göstermeye çalışıyor. Bir ilkenin sözcüsü olmaya çalışıyor. Ne kadar çağdışı diye adlandırılırsa adlandırılırsın, insanlıkla bağlantılı bir olay, hem de bizim insanlığımızla. Acaba sembolik gibi gözüken bu olguda büyük bir gerçeğimiz yatmıyor mu? Böylesine çok şeyimiz kesilmiyor mu? Düşünmeye değer. Düşünülmesi gereken ancak bıçtığımız değerler çoktur. Aslında bu, onun için bir çözümdür. Bir şeyleri kurtarmaya çalışıyor. Büyük bir fedakarlıkla Allahına olan sevgisini kurtarmaya çalışıyor.

Diğer yandan her türlü ilkeyi kesmiş, ilkelerin katliamıyla yaşayan yığınların durumu var. Acaba bu yığınların durumu onun durumundan daha mı parlaktır? Yığınların katlettiği ilkeler vardır. Acaba, bu mecnunun durumundan daha farklı bir gerçeği mi yaşıyorlar? Sanmıyorum. Yığınlara yaptırılan daha fazla dehşettir. Ve bunlar bizde gerçekleşiyor. Peki hepsini aşacak hakikat ilkesi, kabul edeceğimiz ilke nerededir? Dönüp-dolaşıp, söylediğimiz gerçek budur. Ne zaman, böylesine katiller olmaktan kurtulunacak, vıdanların rahat olduğuna ne zaman hükmedilecek? Evet, bu soruya böyle olumlu bir cevap vermek, öyle düşünüldüğü gibi basit değildir. Sığınılmaması gereken şeylere sığınılıyor. İşte mecnun, hiç olmazsa burada namusu, vicdanı veya yüksek bir ilkeyi koruyor; "Çocuğu Allah'tan fazla sevmedim" diyor. Böyle fedakarlıklar yapılabilir mi? Bırakalım çocukları, tapınılan bazı küçük putlar var, bu putlar kırılabilir mi? Kişiliğin bu durumu incelenmeye değerdir. Bu, gerçeğin ortaya çıkışı ve daha çok da başka katliamların düzeyini göstermek için gerekiyordu. Yazıları olsaydı, bu çarpıcı gerçeklerden insanlık durumu açıklığa kavuşturabilirdi. Bizde ger-

çekleşen budur. Tabii ki, diğer cellatlar da vardır, resmi cellat ne diyor: "Yüzlercesini idam ettirelim!" Bunu da yasalara, dünya güç dengesine dayandırıyor. Savaşın durumuna dayandırıyor. Sonuç; her an gerçekleşebilecek bir cellatlık olayıyla karşı karşıyayız.

Ölüm makinasının her an biçmek üzere olduğu giyotine yatırılmış kişiler vardır. Bu insanlık durumuna ne ad vereceğiz? Üzerine az mı düşünülmesi gerekiyor? Az mı siyasi sorundur? Eğer düşünce gücünü sınırlandırmışsanız vay halinize! İnsanlık kavgasında çok şey yitirilmiş olur. Hele, ölüm makinasının tehditi altında bulunanlar bizimle yoldaşlık statüsü içinde bulunuyorsa! Bu statü, her zaman insanlığın bir durak noktasıdır. Yoksa malımız mülkümüz gibi değerlendirmediğimiz bir statü değildir. Bunun üzerine düşünemiyor ve çare bulamıyorsak, acaba biz çok şey yitirmiş olmuyor muyuz? Kesilen, biçilmeyle her an yüzyüze olan bazı bireyler midir, yoksa genel bir durum mudur? Biraz da, biz miyiz? Düşünce geliştirilirse, biz olduğumuz görülecektir. Bir parçamızın kesildiğini anlayacağız. Kesilenin, üç yaşındaki çocuk değil, biz olduğumuz anlaşılacaktır. O, çocuk; bu tutuklu.

Durum kendi gerçeğimizin en yalın ifadesidir. Bu aşamada, en korunmasız bir durumu yaşıyoruz. Canavarların ortamında ne kadar ayaklanabiliyoruz, ne kadar doğru çözüm getirebiliyoruz? Büyük ilkeye bağlı olanlar bunun konusunu oluşturuyor. Cellatlar böyle düşünür, mahkum da böyle düşünür. Dar anlamda ele alınırsa onların arasında bir çözüme gidiliyor. Bizim bugün bir yığın olarak çözmeye çalıştığımız ve özellikle sonuca götürmek istediğimiz sorun, gerçekliğin daha geniş boyutlusudur. Ve daha hızlı çözümler istemektedir.

Dinlerde, yücelmeden bahsedilir. Onun anlamı, işte bu tür durumlarda çözüm bulmadır. Aynı şey siyasette de sözkonusudur. Siyasette gelişme, yücelme bu tahammül edilemez durumlardan sıyrılmadır. İşte, kadronun siyasallaşmaması, bir tkayıcı kördüğüm olarak ikide bir kendisini ileri sürmesi, gerçekten biraz cellatlık, biraz mahkumluk, biraz üç yaşındaki çocuk, çocuğu gerçekten de çok seven babanın rolünde olmuyor mu? Her an ne kadar katledildiğimizi ve katlettiğimizi ölçüp biçebiliyor muyuz? İşte, siyasette yücelme bu soruya verilecek cevaplara bağlıdır. Dinde yücelme de

evliyadan, seyitten, pirden, dervişten istenir. Dindeki yücelme bu temeldedir.

Hz İbrahim, İsmail'i kurban etmedi. Kurban etmek üzereyken, koç geldi, onu kurban etti. Ama biz şimdi o dönemden daha kötü kurbanlar veriyoruz.

Acaba ileri durumda olan kimdi. O zamanki "tanrı" çözüm gücü olup bir koç yetiştirebiliyor. Ama şimdiki "tanrı" bunu yapamıyor, çözüm gücü olamıyor. Tamamen böyledir. İnsanlığın şimdiki durumunun pek de içaıcıcı olmadığı anlaşıyor. O zamanki arayışlar daha da yüceydi. Şimdiki daha da tıkanmış, sıkboğaz durumdadır. Bunlar, hep düşüncelerdir. Bizi, bir gerçeğe yaklaştırmaya hizmet etmek içindir. Burada bazı gerçekleri anlatmaya çalışıyoruz. Eğer obje çok anlayışlı olsaydı, şüphesiz bu durumlara düşmek söz konusu olmazdı.

Evet, halk kümemizi devrime kaldırmak istiyoruz. Onu devrime kaldırırken, insanlık tarihinin, çağın ve güncelliğin bilimsel ifadesiyle bunu yapmak istiyoruz. Buna göre bir siyasi saflaşmaya geçmek istedik. Siyasi saflaşma, her dönemde vardır. Çağımızda da bazı temel saflaşmalar olmuştur. Bu, en son, adına kapitalizm-sosyalizm saflaşması denilen olayda da bir biçimiyle yaşandı. Ve o biçimi-resmi biçimi-reel sosyalizmin kendini biraz tasfiye etmesiyle daha farklı bir duruma doğru yol alıyor. Onlar bizi ilgilendirir mi? İlgilendiriyor. Çünkü çıkışımızın önemli oranda reel-sosyalizmin yol açtığı saflaşmaya dayanıyordu. Bu saflaşmada ideolojik düzeyde de olsa-ki bu çok önemlidir-, ideolojik yanı ağır basan bir düzlemde yer aldık. Bu düzlem şimdi yıkılıyor. Peki, bu yıkılış gerçekten bizden birşeyler alıp götürüyor mu, yoksa daha rahat bir saflaşma içinde kendimizi ifade etme imkanını mı yaratıyor?

Bizim için, halk olarak ölümcül bir sürece girişimizin nedeni-aslında, ortaya attığı iddialarla çözümü getirmesi gereken- olan sosyalist sistemin anlamı ne olabilirdi? Bunun bizden aldıkları mı çoktu, verdikleri mi?

Sosyalizmin doğuşunun ilk günlerinde Kürdistan'da bir çözüm kapısı aralanıyordu. Bugün kemalist literatürün çokça mahkum ettiği ve aslında günümüze doğru geldiğimizde, kendisinin tam içinde ifadesini bulduğu Sevr Antlaşması gerçeği vardır. Sevr Ant-

laşması gerçeği, emperyalist sistem içinde Kürt sorununu, Türk sorununu, Ermeni sorununu çözme ifadesidir. Tam da bu noktada, kemalist kılıklı Türklük hareketi -milliyetçilik deniliyor buna- günümüzde yıkılmaya yüz tutan veya daha değişik dönüşümlere yol açan sosyalist bir ülkeye dayanarak, bu emperyalist çözüm sistemi esasta bozdu. Bir sosyalist ülke çıkışı veya en azından, bir Ekim Devrimi'nin sonuçları olmasaydı, kemalist Türk milliyetçiliği çıkışı söz konusu olamazdı.

Demek ki; biz eğer bugün kemalizmin mahkumuysak, bunun idam hükümlüsüsek, bunu ortaya çıkaran gerçeği görmek zorundayız. Kemalizmin dayandığı Osmanlı zemini, en azından yüzelli yıl kapitalizmin ve onun en son aşaması emperyalizmin zorla ayakta tuttuğu bir durumdaydı. Neden? Batı kapitalizmi insanlık üzerinde en büyük kuşatma, hegemonya ve kontrol gücüdür. İnsanlığın yaşamından da ölümünden de sorumlu gücüdür. Bu aşamada, onun denge hesapları vardır. Ortadoğu halkları gerçeğinin üzerine yürümeye çalışıyor. Kendine göre rakipleri vardır. Çarlık Rusya'sına karşı bir dengeye -denge noktasına- ihtiyacı vardır. Balkanlar'da karmaşa vardır; kendi aralarında devletler çelişkisi vardır. Bütün bunların süzüle süzüle ortaya çıkardığı denge mantığı, hiç de yaşamaya hakkı olmayan, daha 19. yüzyıla vardığımızda sönmeye mahkum olan ve insanlık tarihinde en olumsuz rollerden birisini oynamış düzeni yaşatmaya çalışıyor. Aslında bir yan kuvvet, bir kalkan olarak kullanılmaya çalışılıyor. Halkın aleyhinde kullanılıyor. Bu kalkan kullanılarak halklar katlediliyor. Kendi aralarındaki çelişkiler çözümleniyor, rakipler tasfiye ediliyor. Bu silah madem ki bir hizmet görüyor, o halde paslanmıştı olsa onlar tarafından kullanılacaktır. Ve kullanılarak ayakta tutuluyor.

Tam da bütünüyle aşılmaya yüz tuttuğunda, yüzelli yıl hasta adam olarak tanımlanan, zor bela yaşatılan bu yaratık, tarihin çöp sepetine atılmak istenildiğinde kimler yaşatıyor, dikkat edelim. Osmanlı devlet yapısından çıkan ve onun tüm talancı, hegemonyacı, baskıcı, katliamcı özelliklerine sahip olan, I. Dünya Savaşı'nda hayalleri yıkılan, devletteki generallerden yüksek memurlardan oluşan Türk burjuvazisi son olarak yakalamış olduğu bir fırsatı değerlendiriyor. Mustafa Kemal'in öncülüğünü yapmış olduğu bu çıkış,

en geri ve yaşamaya hakkı olmayan bir oluşum, yaşamaya en fazla hakkı olan bir çıkışın kritik tarihi döneminde beliriveren yeni dengeleri kullanıyor. Tam da Kürdistan halkı için -çağın esprisine uygun olmasa da- doğan bir fırsata denk geliyor. Tarihin sayfaları bir kez daha, ama bu kez ilerleme adına yüzümüze kapanıyor. Bu sefer yeniye dayalı olarak "altta kalanın canı cehenneme" dercesine daha acımasızca vuruyor.

70 yıldır bu sistem bilinçli veya bilinçsiz objektif olarak aleyhte işleme durumunda kalıyor. Hiç şüphesiz eğer evreni çok adil bir ruh yönetseydi bu durum olmazdı. Kimbilir, evreni yarattığı söylenen ruh belki de halk olarak bizi günahkar görmüş ve cezalandırmıştır. Çünkü, ancak büyük günahkarlara bu durumlar yaşatılabilir. Elbette evrenin kanunu bilimin ifade ettiği gibidir. Evrende sistemler oluşurken, teğet durumları ortaya çıkar, uç noktalarda seyretmeler olur, sistem mükemmel yaşanmayabilir, sistemlerarası karışık durumlar ortaya çıkar ve o durumlar içinde bazı göktaşlarının şu gezegenden bu gezegene, şu çekim merkezinden bu çekim merkezine doğru yol alırken, hiçte gezegenleşmeden, yani sistemin bir parçası haline gelmeden, şu yüzeyden bu yüzeye vurarak, sönerek dağılmasında olduğu gibi toplumların da buna benzer durumları yaşaması söz konusu olabilir.

Kısacası; sistemde yer bulamadık. Sistemde gezegen olamadık. Sistemlerin savaşında, bu anlamda bağımsızlığa yol alamadık. Hiç şüphesiz bu durumun sistemlerle çok yakından ilgisi var.

Institut kurde de Paris

Devrimimizi etkileyen bazı gelişmeler ve halk iktidarı olasılığı

Kürdistan tarihi, daha çok dış gelişmelerin belirleyici etkisi altında şekillenmiş, içteki gelişmeler dış koşulların ağır etkisi altında gündeme gelmiştir.

Bağımsız, özgür gelişme imkanlarına kavuşmayan, iç dinamizmini konuşturmayan ya da çok az konuşturan bu tarih, genel olarak dış çevredeki gelişme ve değişimin etkisi altında yol almıştır.

Uzun bir tarihi süreç içinde geçerliliğini koruyan söz konusu olgu, halkımızın yakın tarihinde de kendini göstermiştir. Bunun en büyük nedeni, kendi iç yapılanmasıdır; bu yapılanmanın taşıdığı özelliklerdir. Toplumdaki feodal-aşiretçi yapı, hakim yapı olarak, kendi halk gerçekliğine yabancılaşma temelinde oluşmuş ve sürekli olarak yabancılara uşaklık, ajanlık temelinde bir bağlılık olmuştur. Bu yapı, tam bir uydu bağıllığı içinde, dış güçlerin arzula-dığı yönde hareket etmiş ve halkı bunlara bağlamıştır. Bunun bir sonucu olarak, dışta, içteki dinamizmin açığa çıkması için ne kadar elverişli bir yapı oluştursa da, arzulanan veya istenen gelişme sağlanamamıştır.

Dolayısıyla, koşullar uluslararası alanda ne kadar hızlı gelişmele-re yol açmış ve birçok toplumsal-ulusal hareketler, devrimler yanı-başında patlak vermişse de, bunların içe yansımaları olmamış ve böylece, unutulmuş ülke ve halk gerçekliğiyle günümüze kadar gelinmiştir.

20. yüzyılın ilk çeyreğinde, Kürdistan'ı gelişmelere kapalı tutan Osmanlı egemenliği parçalanınca, Kürdistan'ın kendini emperyalizm koşullarında ifade edebilme şansı doğmuştu. Gecikmiş de

olsa, emperyalizm koşullarında bir çözüm söz konusu olabilirdi. Fakat, tam da bu noktada tarihin bizim için garip bir cilvesi tecelli etti. Alabildiğine elverişli dış ortama karşı, işbirlikçi öğelerin kapalı yapısı ve halk çıkarlarına yabancılığı; buna karşın Jön Türk geleneğinden gelen Türk burjuvazisinin erken harekete geçmesi sözünü ettiğimiz talihsizliği bize yaşattı.

Böylece bir kez daha, Türk egemenleri Kürdistan'ı, günümüze kadar etkileri devam eden bir baskı ve karanlığa mahkum etme imkanını elde ettiler. Bu süre içinde ülkemizi dünyadaki gelişmelerden tamamen koparma temelinde tam bir baskı ve sömürü, halkımızı ise tasfiye etme politikasını sürdürdüler.

Güney Kürdistan'da, II. Dünya Savaşı'nın yol açmış olduğu gelişmeler (İran'da Mahabat Kürt Cumhuriyeti) ve ardından oluşan elverişli koşullara dayanan bir ayaklanma yaşandı. Ancak, bunun özgüce dayalı yanları oldukça zayıftır. Hatta elverişli dış koşullara rağmen öz gelişmeyi ciddi bir biçimde gerçekleştirememiştir. Sonuçta acılı yenilgilerin ardından, sorunları daha da ağırlaştıran, daha olumsuz koşulların doğmasına neden olan, işbirlikçi yapının dış gelişmeyi iç gelişmeye dönüştürememe ve bu fırsatları kullanma yeteneğini gösterememesidir. Bu da, o olaylara öncülük edenlerin tamamen sosyal-aşiretsel-ailesel çıkarlarına bağlı bir gelişmedir. Elbette, gelişmeye kapalı, çağa yabancı bir yapının öncülüğü altında, özgür çabanın geliştirilmesi, örgütlendirilmesi ve bunun sonucunda eyleme akması beklenemezdi. Fırsatlardan ucuzca yararlanmak istediler. Bu mantık, daha sonra bunların bütünüyle iflas etmelerine, utanılası kaçışlara mahkum olmalarına; halkın da, bu yüzden, daha ağır sorunlarla ve hatta topraklarını terketmelerle yaşanan en kötü mülteci koşullarına düşmesi ile sonuçlanmıştır.

Özcesi, olumsuz dış koşullardan zaten alabildiğine olumsuz etkilenen Kürdistan'da, bu güçlerin öncü pratiğinde olumlu gelişmelerin de içe yansımadağı veya çok ters yansıdığına tanık olmaktadır.

Yakın dönemlere kadar Kürdistan'a dayalı iradelerin sonuçlarının sürekli böyle belirivermesi, uluslararası kamuoyunun, -tutucusuyla ilericisiyle- Kürdistan hakkında, artık anlamlı politikalar oluşturma gereğı duymamalarına neden olmuştur. Bağımsız bir politika

oluşturabilecek kadar, kendi özgüllüğünü ortaya koyamadığı ve daha çok da hakim ülkelerin, ulusların, devletlerin gerçekliğine bağlı olarak, onları biçimsellik içinde görmeyi temel politika haline getirdiklerinden dolayı, Kürdistan'a dönük olumlu bir ilgi gündeme gelmemiştir. Dolayısıyla, neden gerçeğimizi tanımıyorlar, neden mazlumdansa tavrı almıyorlar; haklar neden göz önüne getirilmiyor, soruları da havada kalmakta, anlamını yitirmektedir. Çünkü, objesi yok ki subjesi gelişsin. Bağımsız bir kimlik kazanılmamış ki, o kimliğe dayalı bağımsız politikalar; dolayısıyla, kaderini tayin hakkı, insan hakları, kültürel haklar, siyasi haklar söz konusu edilsin.

Oluşan gerçek bu olunca, uluslararası siyasetten olumlu bir beklenti içine girmenin anlamı kalmıyor. Öncelikle halledilmesi gereken kimlik sorunudur; kimlik savaşının kazanılması gereği birincil derecede önem kazanmaktadır. Bugün de savaşın bir boyutu "kimlik savaşı" olmaktadır. Bireysel düzeyden tutalım, ulusal düzeye kadar, geliştirmeye çalıştığımız, biraz da kazanmaya çalıştığımız ulusal kimlik ve onun üzerinde gelişecek toplumsal özgürlük iradesidir.

Genel hatlarıyla durumu böyle ortaya koyduktan sonra, biraz daha ayrıntılı değerlendirmeye gitmek gerekiyor. Somutluk hakkında oldukça sahte görüşler ortalıkta gelişmekte; politika adına ucuz, geçerli olmayan örgütlenmelere gidilmektedir. Bu tam bir aldatmaca olmaktadır. Tabii ki bu temelde anlamlı bir siyasi gelişme yaratmak söz konusu olmamaktadır. Uluslararası gelişmelerin bölgesel etkilerinin somuta indirgenmesindeki çarpıklıklar, gelişmelerin kimlik savaşına dönüştürülememesi halkımız için en sağlıksız ve hiç de anlamlı sonuçlar vermeyecek yanırları yaşatmaktadır.

Kürdistan adına, sözümona bazı siyasal hareketler fırsattan istifade ortaya çıkarılmak istendi. Fakat, mevcut önderlikler ve bağlı oldukları anlayışlar o kadar özden ve özgüce dayanmaktan yoksunlar ki, müthiş olanaklara rağmen, çok büyük fırsatları yitirdikleri gibi, kendilerini yirmidört saat bile ayakta tutamadılar. Son dönemlerde yaşanan durumlar, bunun ne denli böyle olduğunu iyice ortaya koymaktadır.

Kısaca; somut siyasal durumun gerçekçi konulmayışı, konulsa bile karşı koymanın doğru oluşmaması, bulanıklıkları artırmakta,

siyasal gelişmelerin yoğunlaşmasını engellemektedir.

Bütün bu gelişmelere bir tepki olarak ve daha çok da, ne pahasına olursa olsun özgüce dayalı olmayı varolmanın bir ifadesi olarak oluşturan, siyasal yanı gittikçe gelişen ve günümüzde kendini oldukça etkin bir şekilde kabul ettiren hareketimiz, ilk özgürlük denemesi olmaktadır. Bu temelde hareket ederek, olası tarihsel fırsatlara da kendini son derece duyarlı ve açık tutmaktadır. Özgücü konuşturmayı esas alan, buna geçerlilik şansı kazandırmaya çalışan çıkışımız, Kürdistan'da kimlik savaşımını oldukça hızlandırmakta, bazı gelişmelere daha şimdiden yol açmaktadır. Biraz açığa çıkartılan özgücün üzerinde, uluslararası ve bölgesel güç odaklarının politik arayış, araştırma ve bazı eğilimler belirlemek zorunda kalmaları, bu çıkışla mümkün olabilmektedir. Giderek daha özgün politikalar geliştirmektedirler. İmhacı, tasfiyeci yaklaşımlar ve bunların giderek kendisini hissettiren bağımsız-özgür politikalara karşı konumunun ne olacağı, olası her türlü etkinin yönü ve biçimi olasılık hesapları içinde ele alınmakta ve sorun gündemleştirilmeye çalışılmaktadır. Son İran-Irak savaşında ve şimdiki Körfez bunalımında, yine Türkiye'deki rejimin sorunlarında, durum ele alınmaya ve olası gelişmelere nasıl etkide bulunacağı değerlendirilmeye çalışılmakta; ilk defa öz kimliğin etkili olabileceği ve kendine bir yer arayabileceği düşünülmekte, bu temelde bazı senaryolara kadar gidilebilmektedir.

Acaba, dış etkilenmelerle birlikte, içten gelişmelerin yol açtığı ortam sonucu gerçekten bir iktidar olasılığı olabilir mi? Bunun gerçeklik şansı var mıdır? Buna yaklaşım gösterme önem taşıyor.

Bugün uluslararası alandaki en önemli akım insan hakları ve demokrasi olgusudur. Böyle bir akımın dünya siyasetinin temeline oturduğu koşullarda, eğer bir halk ulusal kimliğe sahip çıkma iradesini göstermişse ve kendini, ortama cılız da olsa dayatmışsa; her ne kadar bir ulusal kurtuluş yaklaşımı göstermese de, oldukça inkarcı yaklaşımlara muhatap olsa da, halkın kimliğine sahip çıkması güçlü bir iradeye oturmamışsa da iktidar bazında, sınırlı bir gelişmenin olabileceği ve bunun, giderek ağırlığını hissettireceği beklenmelidir.

Bizim siyasal tutumumuzun özünde de bu vardır. Gerek sistem-

leri tahlilimizde ve gerekse bundan da öteye tarihi tahlilimizde, gelişmenin ne kadar gerisinde de bırakılsak, tecrit çemberlerine ne kadar maruz da kalsak, mevcut gerçeklik tasfiyeye ne kadar götürse de, yine bir gelişme olasılığı bulunabileceği ve bunun, giderek bir siyasallaşmaya dönüşme olasılığının güçlü olduğu vardır. Böyle bir durumda bunda ısrar edilmesi, buna hizmet eden örgüt ve eylemliliğin bütün yönleriyle, olanaklar elverdikçe süreklileştirilerek ve yoğunlaştırılarak sürdürülmesi zorunludur. Bunun sonuca götürebileceği ve yine ortaya çıkabilecek fırsatların iyi değerlendirilmesi halinde bu gelişmelerin daha da hızlanacağı ve iktidara aday olma, ortak olmanın gündeme gelebileceği gerçeği yabana atılmamalıdır. Bunun, kimsenin fazla inanmak istemediği bir gelişme olarak kabul göreceği ve öncü düzeyinde, ısrarla bu politik tutumu esas alan çalışmalarımızın sonuç verebileceği bugün biraz da olsa kanıtlanmış olmaktadır.

O halde, mevcut durumda, uluslararası insan hakları ve demokrasi normlarına rağmen, onunla çelişik ve ona karşı sürdürülen özel savaşın Kürdistan'daki imhacı uygulamalarına, oldukça elverişsiz koşullarda da olsa, sürdürülecek bir devrimci savaşta ısrar edilecek olursa, demokratik değişimlerin ve ulusal gelişmelerin beklenmesi yanlış olmayacaktır. Ancak bu temelde çağla bağlantı kurulabileceği, biricik doğru tutumun bu olabileceği, yürütülen çok yönlü mücadeleyle kanıtlanmaktadır. Gelişmelerin bu yönlü olması tüm dikkatleri toplamaktadır. Bu şekilde, sorunun varlığı bir yandan uluslararası gündeme yansırken, bir yandan da gerçek sahibi olan halka oturmaktadır. Terör, halkın güncel yaşamıyla, et ve tırnak gibi bütünleşmektedir. Ve et tırnağı, tırnak eti kabul etmiyor. Dolayısıyla da çözüme en yakın bir gelişme aşamasına ulaşılmaktadır. O halde, bir ayrıntı olarak son Körfez bunalımı bir fırsat yaratır mı? Yine, Türk özel savaşının olası bir tecriti ve tasfiyesi gerçek bir fırsata yol açabilir mi?

Körfez krizine yol açan sorun, tamamen emperyalizmin yapay bir oluşumunun tasfiyesinden kaynaklanmaktadır. Kavgı, çok zengin petrol kaynakları üzerinde olmaktadır. Irak rejimi, kendi sıkışıklığını -ki İran'la savaş içinde tırmanmıştır- aşmak ve kendi kamuoyunu bir noktaya yöneltmek, tatmin etmek için, Arap milliyetçiliğinin

de ilgisinden yararlanarak bölgeye yüklendi ve bu yüklenme dünya çapında bir gelişmeye yol açtı. Tam da bu aşamada Irak'a yönelik abluka uluslararası nitelik kazandı. Acaba bu nitelikteki amborgoya sadece rejimin karakteri mi sebep olmakta, Irak'taki haksızlıklar mı buna neden teşkil etmektedir? Yoksa tüm dünyanın ilgi kaynağı olan -başta emperyalizmin- petrolün tehlikeye girmesi midir sebep? Bu soruların daha kapsamlı tartışmalarda cevapları verilebilir. Bizim açımızdan böyle kapsamlı tartışmalar geliştirmek şu an için fazla anlamlı değildir. Ortaya çıkan gerçeğin bizi ilgilendiren yönü, bu ablukanın olası sonuçlarıdır. Abluka, bünyesindeki Kürt sorununu sıcak savaşla, hatta kimyasal silahlarla çözmek isteyen bir iktidarı hedeflemiş durumdadır. Eğer bu yönetim ablukayla çözülecekse, Kürdistan ulusal sorununun çözümünde yeni ve daha değişik durumlar ortaya çıkabilir. Irak rejiminin olası çözülüş durumu, Kürdistan'da hiç şüphesiz öz iradeye dayalı gelişmeye yol açacaktır. İhtimaller üzerinde bir kesinleşmeye gitmek doğru değildir. Hangi gelişmenin ağırlık kazanacağı, toplumsal yapıdaki güçlerin mücadelesine bağlıdır; ne kadar öz güce dayalı olabilecekler, ne kadar emperyalist iradelerin maşası olacaklar, gelişmeyi belirleyecek olan budur. Fakat, şimdiden söyleyebiliriz ki, iktidarın askeri gücünü, Irak'ın güneyine, Arap krallığının sınırlarına yöneltmesi, daha bu günden Kürdistan'a objektif bir serbestlik getiriyor.

Unutmamak gerekir ki, Irak rejimi daha önce Kürdistan probleminde baş çelişkimiz olan Türk faşist sömürgeciliği ile dolaylı ve açık işbirliği içindeydi. Türk rejiminin genel ablukada en önde yer tutması, bu geleneksel işbirliğini birdenbire bozdu. Bu bozulma, Kürdistan'ın iki parçası arasında daha büyük dayanışma imkan ve ortamını açtı. Irak rejimi bu temelde, gerek tümünden ve gerekse olası yakın bir tarihi süreç içinde, daha dün Türk rejimi ile birlikte geliştirdiği ortaklaşa bastırma çabalarına kolay kolay yönelemeyecektir. Bu, son derece önemli bir taktik fırsat yaratıyor. Bu taktik fırsat, gerçekten iyi bir niyetin eseri değil, kötü niyetlerin ortaya çıkardığı objektif bir durumdur. Taraflar bunu istemese bile, uluslararası gelişmelerin etkisi buna yol açmıştır. Bu, ne kadar içsel olguya dönüştürülebilir? Şüphesiz bunun cevabını tamamen doğru mevzilenme, örgütlenme ve mücadele verecektir. Taktiklerimiz

söz konusu olduğunda, hemen belirtelim ki, baş çelişki olayında burayı yedek olarak kullanma şansı artmıştır. Daha dün aleyhimize çalışan bu sahayı, çok iyi bir şekilde yedeğimize alarak güçlü bir işleve ulaştırabiliriz. Taktik ustalık gösterildiğinde, yakın dönemde özellikle de coğrafyası, cephe gerisi konumu ve insan kitlesi itibarıyla önemli bir gelişme kaynağı olacaktır. Özellikle partinin oturtmaya çalıştığı silahlı savaşım için eşsiz bir fırsat sunmaktadır. Bunun yanında, Irak rejiminin daha da daralarak çözülmesi, bu fırsattan yararlanma şansını arttıracaktır. Olası bir teslim olma veya çözülmesi durumunda bile, eski ile kıyaslanamayacak elverişli koşullara yol açacaktır. Abluka sürer ve rejim sıkışınca kesinlikle bu, Kürdistan'ın bu parçası üzerinde serbestliğe biraz daha yol açacak, dolayısıyla taktik gelişmeleri daha da etkileyecektir. Çözülme veya teslim olma durumunda siyasal harita değişikliği söz konusu olacaktır, Kürt bölgesinde ister federatif veya otonomici olsun, ister ayrı bir devlet konumuna geçsin mücadeleyi daha da kızıştıracak, dolayısıyla taktik olanakları arttıracak durumların ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktır. İşte bu bunalıma, dolayısıyla bir kez daha ortaya çıkan fırsat diyoruz. Bu, bir dış gelişme olayının Kürdistan üzerinde önemli bir etkide bulunmasıdır. Bu etki, eğer iyi değerlendirilirse, ucunda ulusal özelliği, kimliği açık bir siyasal iktidar olayına kadar götürebilecektir. Bu parça üzerindeki gelişmelerin hızla Kürdistan'ın geneline etkide bulunması kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle, Kürt problemi daha şimdiden dünyanın belli başlı güç odaklarını ilgilendirmekte, bütün görüşmelerde bunun üzerine konuşulmakta, bazı politikalar üretilmeye çalışılmaktadır.

Böylesine olası bir iktidar sorunu haline gelmişken, Kürdistan hakkında çeşitli çözümlerin kendini dayatacağı açıktır. Geleneksel otonomici güçlerin emperyalizm yanlısı tutumları zaten belirgindir. Bunların, emperyalizmin iradesine daha da tabi olarak, onların çözümü içerisinde yer almayı dört gözle beklediklerini bilmekteyiz. Bu çevre, daha şimdiden tarihlerine yaraşırcasına, bir kez daha bu fırsattan yararlanabilme çabalarını diplomatik çatı altında sergilemektedir. Diğer yandan bağımsız ve özgür yaklaşım etkili olmaya çalışmaktadır. Hareketimizin baştan beri, yaymaya çalıştığı bağımsız ve özgür hareket, emperyalist çözüme karşı halkın özgücünü

yakalama, devrime kanalize etme, Kürdistan devriminin genel çıkarlarına ve de komşu halkların anti-emperyalist ulusal ve demokratik mücadelelerine akırtma biçimindeki politikasına işlerlik kazandırmak, çözümü bu temelde zorlamak için etkili olarak çabalamaktadır.

Rejimin geleneksel yapısı, bir ayrışma gösterecektir. Olası bir çözülme karşısında, emperyalizm yanlısı tutumlar da halkın bağımsızlık ve özgürlük eğilimi de kendisini gösterecektir. Bunu da şüphesiz, örgütlü mücadelenin düzeyi belirleyecektir.

Kürdistan'daki güncel siyasal gelişmeler üzerinde diğer etkili olan bir olgu da, Türk rejimi ve onunla birlikte Kürdistan'daki özel savaş durumudur. Özel savaş ifade edildiği gibi, bir olağanüstü dönemin olağanüstü bir yönetim ve savaş tarzıdır. Olağanüstü dönemler, olağanüstü savaşlar ve yönetimlerin mantığı gereği sürelidir. Bu süreler içinde mutlaka sonuç almak isterler. Sonuç almamaları halinde, yenilgiyle karşılaşmaktan kurtulamazlar. Ya yerine yeni bir savaş tarzını ikame ederler ya da ağır yenilgilere uğrayarak yerlerini devrimci çözümlere bırakırlar. Halihazırdaki Türk özel savaş tam başarılı olmaktan uzaktır. Hiç şüphesiz, özel savaş çözümünden vazgeçmiş değiller. Geleneksel imhacı politikayı özel savaşla yürütmeyi sürdürüyorlar. İnsanlığa meydan okurcasına, bütününü güncel, etkin, uluslararası gelişmeleri de hiçe sayarcasına müttefikleriyle girdikleri kirli pazarlıkları da kullanarak, kendilerine göre mücadelenin zayıflıklarını, zorluklarını iyi değerlendirerek başarılı olmaya çalışmaktadırlar. Eski bastırmacı yöntemlerinden farklı ve daha çok da, Kürt isyanlarına dayattıkları imha seferlerinden farklı boyutlandırılmış azgınca yürütülen bir özel savaş söz konusudur.

Bu özel savaş, mantığı icabı, zıddını yaratmak zorundadır. Özel savaşın karşı-devrimci özelliği, devrimci savaş geliştirme gibi bir tehlikeyi de taşır. Buna bilinçli müdahale edilirse özel savaşın imha etmek istediği bütün olgular bilinçle ele alınıp, bizzat özel savaşa karşı diktilerilebilir. Bu anlamda sınırlı da olsa yürütülen devrimci savaş, önemli siyasal gelişmelere yol açmıştır.

Bu, Batılı sisteme girmek için kendini oldukça zorlayan, demokratik görünüme bürünmeye çalışan Türk rejimi için de ciddi buna-

lımlar yaratıyor. Rejimin teşhir ve tecritini geliştiriyor, iç çelişkilerini tahammül edilemez boyutlara getiriyor. Ne kadar sinsi yürütülürse yürütülsün, özel savaş, Türk siyasi sistemini felç etmekte, işlevsiz bırakmakta, bu da ekonomik temelden tutalım, kültürel, sosyal alanı ve bir bütün olarak toplumu bir kaosa sürüklemektedir. Toplum böylesine tehlikeli bir durumla karşı karşıya bırakan özel savaş, kendi zıt kuvvetlerine yol açmakta; bu da, devletin varlığını bile tehlikeye sokmaktadır.

Nitekim kendi demeçlerinde görüldüğü gibi, "TC, tarihinin en büyük tehlikesi altındadır. Ulus büyük bir tehlikenin altındadır. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 15. maddesine dayanarak, insan haklarını askıya aldık" demeleri de gösteriyor ki, uluslararası ölçülere bağlı kalmayacaklarını resmen açıklıyorlar. Bir devrimsel gelişmenin etkisi altında bulunmaktadırlar. Devrimci hareketin özel savaşı daha da sınırlandırması ve giderek bir iktidar olasılığını yakalaması söz konusudur. Hiç şüphesiz özel savaş demek, siyasal iktidarın büyük bir zaafı yaşaması demektir.

Kısaca, sömürgeciliğin çok güç kaybettiği anlaşılmaktadır. Siyasal denetim artık yitiriliyor. Siyasal denetim yitirilirse, toplumun her alanındaki denetim hızla yitirilecektir. Geriye askeri ve özel savaş birliklerinin sınırlı denetimi kalmaktadır ki bu da sonuç vermemektedir. Söz konusu durum, gerçekten büyük bir siyasal-toplumsal kaos anlamına geliyor. Bu bir gerçektir. Kürdistan üzerinde büyük bir siyasal boşluğun yaşandığını önemle görmekteyiz. Toplumun önemli oranda denetim dışına çıktığını görmek mümkündür. Siyasal ve toplumsal denetimin TC açısından bu kadar zaafa uğratılması devrim için büyük bir siyasal-toplumsal etkinlik kurma anlamına gelmektedir. Yani, devrimin otoriteye, siyasal iktidara dönüşümü koşullarının çok elverişli olması anlamına gelmektedir.

Özel savaşın hukuk tanımaması, kendini politik kurallara bağlı hissetmemesi -ki burjuva partilerine politika yaptırmadığını biliyoruz-, politik kuralları felç etmesi kendi içinde büyük tehlikeler taşır. Bir anlamda, özel savaş, sömürgeciliğin, sömürgeci savaşların en tehlikeli halini oluşturmaktadır. Sadece özel savaş birliklerinin kural tanımaz, neredeyse bütün toplumu karşısına alan acımasız yöntemleri geriye kalmaktadır ki, bu yöntemlere de uzun vade-

de iyi direnilir, iyi karşı konulursa, yenilgisi kaçınılmaz olmaktadır. İşte yaşanan durum şimdi budur. Önemli bir siyasal-toplumsal boşluğa düşmüştür ama, bu boşluğun henüz doldurulduğunu göremiyoruz. Yürüttüğümüz devrimci savaş, daha çok özel savaşa karşı bir direnme durumundadır. Onu gittikçe sınırlayan ve tam yenilgisini hazırlayan bir gelişme temposuna ulaşamadığımız, ancak, bunun büyük çabası içinde bulunduğumuz biliniyor.

Şu anda yaşanan sorunlara ikili iktidar ve hatta dereceli bir iktidar mantığıyla karşılık vermeye çalıştık. İktidarı, bir kurtarılmış toprak parçası üzerinde inşa etmeyi değil, en alttan, çok dar miktarlardan başlayarak, düşmanın denetimi altındaki alanlarda, halkı devrimin otoritesine tabii kılarak (örgütleyerek) inşa etme yoluna gittik. İktidarın, kır ve şehir alanlarında, yüzdelere vurulmuş, niceliklere bölünmüş halkın derece derece otorite içine çekilerek inşasını gerçekleştirmek Kürdistan'daki iktidar savaşımının bir özelliğidir. Yürütülen özel savaş, genelde Kürdistan'da yürütülen sömürgecilik, iktidar olayına böyle yaklaşmamızı zorunlu kılıyor. Birdenbire, kurtarılmış bölgelere dayalı iktidar olayına ulaşma, mevcut güç dengesi nedeniyle mümkün olamamaktadır. Aynı biçimde, ikili iktidarı paylaşmanın da dezavantajları fazla olmakta. Buna karşı, dereceli iktidar, otorite olmanın kaçınılmaz bir modeli olarak kendini dayatıyor. Kürdistan'daki gelişmelerin bunu zorladığı görülmektedir. Yapılması gereken, böylesine karış-karış, derece-derece, dengesiz bir iktidar tırmanışını gerçekleştirmektir. Bunu yalnız siyasal düzeyde belirtmiyoruz; sosyal, ekonomik, kültürel yaşamın her alanında durum böyledir. Cesaretin, moralin kazanılmasının bile iktidar sorunuyla yakın ilişkileri vardır. Bireyin devrime katılması, özgür kimlik sahibi olması, bireyin yaratılması iktidar savaşıyla ilişkilidir.

Ülke sathında, belli bir yerde yoğun bir mücadele yaşanabilecekken, diğer tarafta ise daha zayıf bir durum yaşanabilir. Savaşı büyük bir olay olarak görmek; oldukça zengin taktiği ve evreyi kendi içinde barındırdığını, çatışma ve uzlaşmaların içiçe yaşanabileceğini gözönüne getirmemiz gerekiyor. Özel savaş, ancak karmaşık yöntemlerle sonuç almaktan alıkonulabilir. Yürürlükteki sömürge tipi, onun yürürlükteki savaşımının gerçeği bizi böyle bir

siyasal iktidarı oluşturmaya zorluyor. Bu biçimde bir siyasal savaşımı vermemiz gerektiğini iyi anlamamız, dolayısıyla oldukça basit biçimlerden karmaşık biçimlere, alt biçimlerden üst biçimlere, küçükçük otoritelerden daha geniş otoritelere ulaşmayı kavramak ve sağlamak koşullarımızın bize dayattığı savaş gerçeğimizdir. Öz kimliğin kazanılması, ulusal ve sosyal boyutta kazanımlar bu temelde sözkonusu oluyor. Birdenbire gidilecek büyük kopuşmalarla iktidar olayına varma kendisiyle birlikte imhayı getirebilir ve getirir.

İktidarın, düşmanın özel birliklerinin, özel savaş güçlerinin ulaşamayacağı biçimini yarattığımız için, yaratmak zorunda olduğumuz için, o geleneksel - adeta bir kader gibi algılanan- imha süreçlerinden kurtulacağımız ve önünde durulamaz, gelişmesi önlenemez bir seviyeye ulusal, toplumsal düzeyde gideceğimiz, sadece taktik belirlemeler düzeyinde değil, gittikçe uygulanan savaş gerçeklerimiz olarak kendisini ortaya koyarak kanıtlamaktadır.

Mevcut bunalımdan rejim sahiplerinin özel savaşla çıkmak istemeleri karşısında, biz de siyasal yanı ağır basmakla birlikte, yaşamın her alanında -toplumsal siyasetten bireydeki psikolojiye kadar- uygulayacağımız silahlı-silahsız bir savaşla karşılık verme, düşmanın içinde bulunduğu bunalımdan oldukça güçlü bir Kürdistan kimliği ile çıkma ve bunun iktidarla taçlandırılmasına ulaşma durumundayız. Bu yol bizim için kaçınılmazdır. Partimiz taktiğini yetkinleştirmeyi daha çok rejimin bu bunalımlı karakterine dayatmıştır. Bu, ortaya çıkışımızda olduğu gibi, 1980-90 arasındaki düşmanın bastırma ve imha etme taktiğine karşı dayanmış olduğumuz bir anlayış ve var olma pratiğidir. Biz, bu anlayış ve kavrayışın uygulama olanaklarını geliştirerek bazı sonuçlara ulaştık.

Hiç şüphesiz, taktik uygulama sorunlarımız, bazı eksik yönleriyle varlığını devam ettiriyor. Parti, silahlı mücadele cephesi, halk ayaklanması cephesi vb. mücadele alanı sorunları çözüm bekliyor. Ortaya çıkan sorunlara karşı çözüm üretilmektedir ama, hiç bir dönemle kıyaslanmayacak kadar yoğun bir ilgilenme ve çözüme bastırma zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Özel savaşın zorluklarına karşı, devrimci savaşa bu çapta yaklaşmanın dışında bir yaklaşımın, durumu kurtaramayacağı açıktır. Bizim deneyimlerimiz de bunu defalarca kanıtlamıştır.

Güney Kürdistan'daki Körfez bunalımının yaratmış olduğu yeni koşullarda, Kürdistan'a dayanan savaşım, kimliği geliştirme şansı bir kez daha yakalanmıştır. Halk savaşında yakalanan durumu, geliştirdiğimiz savaşın ortaya çıkardığı fırsatları, otonomi güçlerinin kullanabilme şansları oldukça zayıftır. Biz, İran-Irak savaşımında ortaya çıkan fırsatları sınırlı da olsa değerlendirmiştik. Yeni dönemde, daha güçlü bir hazırlık ve çabalarımız devrimi güçlendirecektir. Anti-emperyalist, demokratik devrim sürecini geliştirmemiz Güney'de gelişmeleri hızlandırmaya katkıda bulunacaktır. Türk özel savaşımının -karşı-devrimci savaşımının- bunalımdan başarılı çıkmasına fırsat vermeksizin devrimci savaş geliştirerek, tarihte belki de ilk defa Kürdistan'da kimliğine ulaşmış, devrimci bir siyasal iktidara tırmanma şansını yakalamış bulunuyoruz. Bunu zengin bir devrimci-demokratik içerikle başararak çözüme götürme yolunda daha şimdiden küçümsenmeyecek gelişmeler yaşanmaktadır.

Kuzey Kürdistan üzerinde öz güce dayalı bir iç gelişmenin, Kürdistan'ın kaderini değiştirmede büyük rol oynayacağını rahatlıkla belirtebiliriz. Burada tarihimize yaptığımız esas katkı, halkımızın artık dış, zorba güçlerin çizdiği kaderden kurtulmaya başlaması ve özgücün kendini konuşturarak, çözümünü kendisinde yaratmaya başlamasıdır. Esas katkı budur. Devrimle karşı devrimin savaşımında belirleyici yön devrimden yana işlemektedir. Zaten öylesine bir devrimci sürecinin yaşanacağını teoride öngörmüştük. Geçen uzun mücadele pratiğinde gösterilen çabaların bir sonucu olarak söz konusu durum pratik bir olgu haline gelmiş bulunmaktadır.

Artık Kürdistan problemi teorik düzeyde tartışılan bir mesele olmaktan çıkmıştır. Bu yalnız geniş gençlik-aydın kitlesi ve halk yığınlarımız açısından değil, uluslararası resmi düzeyler için de böyledir. Kürdistan gerçeğinin teorik kabulü gerçekleşmiştir. Yine, Kürdistan'ın ciddi bir siyasal sorun haline geldiği, siyasal gelişmelerin odağı durumuna ulaştığı, sadece Türk rejimine yönelik değil, hatta bölgeye yönelik de değil, diğer uluslararası hesaplarda da gözönüne getirilmesi gereken bir aşamaya ulaştığı, böylesine bir siyasal gerçeklik haline geldiği kabul görmekte, böyle değerlendirilmektedir.

Gelişmenin bu yönleri tartışmasızdır. Ama bütün bunlara rağmen

men imha politikalarının da yürürlükte olduğu, egemenlerin sonucu kendi lehlerine çevirmekte bütün gücünü kullandığı da bir gerçektir. Kısaca; sorun, örtbas edilmiş, bastırılmış, betonlaşmış halden kurtulmuş olup, üzerinde yoğunlaşarak çözümü dayatılmış ve çözümü için çaba üretilen, politik çabaya girilen bir duruma vardırılmıştır. Durum, düşmanın da itiraf ettiği bir gerçekliğe dönüşmüştür. Şüphesiz, buna da yol açan öncü gücün rolüdür. PKK olarak gerçekleşen öncülüğümüzün şimdiye kadar yaptığı, sorunun bu düzeye tırmandırılmasına geçerlilik kazandırmadığıdır. Bu aşamaya ilk aşama dersek, bu aşamayı gerçekleştirmiş bulunuyoruz.

Bir sorunun çözümüne gitmeden önce, o sorunun varlığını gerçekçi olarak ortaya çıkarmak şarttır. Tarih, çözümünden önce sorunların bütün yönleriyle kendini açığa vurmasıyla ve çözüm olanaklarını da artık gündemleştirmesiyle etkili çözüm araçlarının devreye gireceğini göstermektedir. Dolayısıyla ancak savaşla sorunun varlığının kanıtlanması, Kürdistan için tipik bir durumdur.

Kürdistan'ın yaşadığı halk gerçekliğinin bastırılmış, inkar edilmiş ve sağıyla-soluyla tutucusu-ilericisiyle, tüm güçlere bu temelde adeta onaylatılmış bir statüde olduğu bilinmektedir. Sadece uluslararası resmi düzey nezdinde değil, kendi halkına da, aydınına da böyle kabul ettirilmiş bir statüyü parçalamak, çok ciddi bir devrimci savaşı zorunlu kılmaktadır. Bu sorunun teorik-ideolojik kabulünün silahlı savaşımı kaçınılmaz kıldığını bilmekteyiz. Bu anlamda, bizim verdiğimiz savaş, şimdiye kadar çözüm için değil, çözüme götürecek sorunu ispatlamak içindir. Savaşın şimdiye dek oynamış olduğu rol, çözümünden önce sorunu gerçek sahiplerine tartıştırmak, ilerici insanlığın gündemine sokmadır. Savaşımızla başarılan ve küçümsenmeyen yan budur. Öncelikle sorunu ortaya çıkarmak için savaştık.

Diğer benzeri kurtuluş hareketlerinin öncü gücünün rolü bu değildir. Onlar, varlığı başlangıçtan beri kabul edilen, hatta bundan da öteye bir çok çözüm aracı devrede olan düzeylerden kalkarak, bizzat çözüm için savaşmışlardır. Bizim durum bu değildir, bu ayırdedici yanı görmek gerekiyor. Örneğin, bir Vietnam Emekçileri Partisi -ki en uzun vadeli halk savaşıyla sonuca gitmiş olması itibarıyla örnek gösteriyoruz- gelişmiş bir Vietnam yurtseverliğine daya-

nıyor. Vietnam sorununun, ulusal kurtuluş sorununun ortaya çıkarması, hatta uluslararası alana kabul ettirilmesi diye bir sorunu yoktu. Böylesine bir sorunu kanıtlamak için savaşıma ihtiyacı yoktu. Onlar için gerekli şey, çözümü olgun araçlarla, savaşım biçimleriyle karşılamaktır. Bu Çin devrimi için de, Rus devrimi için de böyledi. Günümüze doğru gelindiğinde, bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde durum böyledir. Anlaşıldır; çünkü, onların üzerindeki sömürgeci güçlerin politikasında inkar yoktur, sorunu örtbas etme yoktur. Hatta reformist çözümlerle bile -ki bizim otonomicilerin yıllardır uğruna savaştıkları bir amaç oluyor-, kendiliğinden reformlara açık olan, açık kapı bırakan rejimlerdir. Yine, çözüm için yapmış oldukları etkilerle birçok toplumsal gelişme düzeylerini hazırlayan rejimlerdir. Bu durumda, öncü örgütler bizim çok ilerimizde bir seviyede savaşı programlıyorlar, hareket ve savaş tarzlarını geliştirip, ileri bir aşamadan çözüme gitmeye çabıyorlar. Bizde durum böyle değildir. Alaca karanlıkta kendine yabancılaştırılmış bir halk gerçeğinde, halkın bile kendi kimliğini yitirdiği bir ortamda çıkışımızı gözönüne getirelim. İlk çıktığımızda, iki sözcüğü çevreye kabul ettirmek için yıllarca savaş verdik. Sorunu kendimize kabul ettirmenin yılları aldığını gözönüne getirirsek, bütün bir halka kabul ettirme ve bunun ötesinde uluslararası planda kabul ettirmenin öyle küçümsenir bir savaşla olmayacağı, hayli büyük bir çaba isteyeceği açıktır. Kürdistan özgülünde örtbas edilmişliğin, inkarın bunca çabayı kaçınılmaz kıldığı bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

Şimdi mevcut durumda, ülke ve halk varlığı düşman tarafından da itiraf edilen bir düzeydedir. Bu, çözümün yakınlaştığı düzey demektir. Bu düzey üzerinde, sorun, milyonlarca halk yığını tarafından tartışılıyor. Türk halkınca da tartışılan bir gerçek haline gelmiş bulunuyor. Hatta reformist çözüm yolları düzen içi güçler tarafından bile rapor haline geliyor. Özel savaşın yürütülen bu biçimle sonuç alamayacağını gören bazı çevreler, devleti yürütmüş olduğumuz devrimci savaş karşısında içine gireceği tikanıklıktan kurtarma amacıyla şimdiden bazı reform programlarını hazırlamakta ve kendi eğilimlerini devlete egemen kılmanın çabası içine girmiş bulunmaktadır. Bu çerçevede, devletin en temel örgütleri bile kollarını sıvamış bulunuyorlar. MİT, Kürtlere özerklik brifinglerinde

işi o denli ileri götürüyor ki, PKK'yi bile otonomici bir çözüme yatırmanın çabasına yattıyor. PKK'yi bile otonomici çizgiye çekme çabalarının Kürt reformist güçleri ile ilişkili olduğu veya ilişki arayacağı açıktır. Nitekim bunu programladıklarını daha açıkça belirtiyorlar.

Bu çabalar çok değişik biçimlerde geliştirilmeye çalışıldı ve hala, bu devam etmektedir. Gerek partimizin içten tasfiyesi ve gerekse dıştan çembere alınarak etkisizleştirilmesi çabalarını yürüten düşman, bu amaçla iki cepheden saldırıya geçti.

Düşmanın partiyi 1988'de bitirme planlarının bir yanı da, partiyi içten çizgi düzeyinde tasfiye ederek, emperyalizmin sosyal-demokrat kesimine bağlamaktır. Avrupa emperyalizmini arkasına alan 1988 provokasyonunun bir eli de Türkiye'de SHP'deydi. SHP'nin bugün programlaştırdığı Kürtlere kültürel haklar adımı, daha o zaman provokasyonla işbirliği içinde atılıyordu. Bu emperyalizmin de -özellikle Alman emperyalizminin- gündeminde olan bir durumdu.

Yine 1989'dan başlayarak, Avrupa merkezli yeni adımlar atıldı. Dışımızdaki tüm Kürt güçleri biraraya getirilerek, Avrupa'nın uygun gördüğü bir programa tabii kılınmaya çalışıldı. Kürt Konferansları bu çabanın ürünü olarak gündeme geldiler. Bu konferanslarda biraraya gelen Kürt reformist örgüt ve kişilerin tümü de öne sürülen reformcu çözümlere büyük rıza göstermişlerdi. Bu, yürütmüş olduğumuz savaşı dünya kamuoyundan tecrit etmenin de bir aracı haline getirilmek istendi.

PKK dışındaki Kürt güçlerini reformist çözümlerde ikna eden emperyalizm, TC'yi de buna çekmenin hesaplarını yapıyordu. Bugün de, bu hesapları canlı olarak besleyen emperyalizmin özel savaştan bir sonuç alınamazsa, reformist çözümü TC'ye dayatacağı bilinmektedir.

Aslında, TC de bu çözüme kesin bir "hayır"la karşı çıkmıyor. PKK'nin varlığı koşullarında, böyle bir çözümün yarardan çok zarar vereceğini hesaplıyor. "PKK ve halk bunu bir taviz olarak görür ve artık önü alınamaz" kaygısından dolayı, "İlkin PKK'nin tasfiyesi, ondan sonra özerkliğin tartışılması" diyor. TC, özel savaşın süresinin uzatılması doğrultusunda emperyalizmle uzlaşmış durumdadır. Ancak, özel savaştan bir sonuç alınamayacağını yavaş yavaş kabul etmeye başladılar ve MİT bazı bölgesel brifinglerde bunu açık açık

tartışmaya giriyor. Sorun, PKK'yi buna razı edecekler mi ya da PKK'yi bu temelde tasfiye edecekler mi sorusunda düğümliyor. Bu amaçla "PKK içinde ve dışında reformistlerle görüşelim" kararlarını alıyorlar.

Bunun çok önemli bir gelişme olduğunu belirtmek gerekir. Düşman reform programlarına geçerlilik kazandırmak için, PKK'yi içten ve dıştan kuşatarak, reforme etmenin çabasında bulunuyor.

Bu, özel savaşa karşı yürütmüş olduğumuz devrimci savaşımın üzerinde yapılan hesapları gösteriyor. Devrimci savaşın partinin çizgisindeki devamının zafere götürücü özelliği bir kez daha burada ortaya çıkıyor. Özel savaşı boşa çıkaran parti taktiğidir. Parti taktiğinin uygulanmadığı bir alanın düşmanın üzerinde hesap yaptığı ve programlarına temel yapmak istediği alan olduğu çok daha net bir şekilde anlaşılıyor.

Ancak şu gerçek artık oluşmuştur: Toplum kendi özgücünü konuşturacak düzeye gelmiş ve buna cesaretle yönelmiştir. Bu temelde, ayaklanmalar gündeme geliyor, uzun süreli bir savaş yürütecek gerilla hareketi yaygınlaşıyor. Bütün bunlar, çözüm için artık ileri koşullara ulaşıldığını göstermektedir.

O halde; bundan sonra yürüteceğimiz savaş, geçmiş yıllardaki aşamalardan düzey itibarıyla farklıdır. Bu düzeyin ortaya çıkardığı olanaklar ve bu olanakları kullanacak olan örgütlenme ve eylem biçimleri de farklıdır.

Bu farklılığı saptarken, daha önceki dönemin öncülük konumunu ve bugüne tekabül edecek öncünün durumunu değerlendirmek gerekiyor. Kendini ifade etmek için, büyük bir savaş veren ve bu savaşta önemli hatalara, yetmezliklere, olumsuzluklara düşmüş ve bundan da kötüsü provokasyonlara, imha operasyonlarına uğramış bir öncü gücün durumunu değerlendirmek büyük önem taşımaktadır.

Öncü gücün durumunu tartışmak demek, aynı zamanda gerçeğin bir parçasını ameliyat masasına yatırmak demektir. Öncü tahlilinin başarıyla gerçekleşmesi ve bu temelde tedavisi, sağlıklı koşullara kavuşması, sağlıklı temelde gelişmesi sağlınırsa, bu, aynı zamanda, öncünün önderlik etme iddiasında bulunduğu toplumsal gerçeğin de sağlıklı bir gelişme şansına kavuşması anlamına gel-

mektedir. Dolayısıyla, öncü tahlilinin çok çeşitli yönleriyle gözden geçirilişi devrimin olmazsa olmaz koşulu olmaktadır.

Günümüzde, reel sosyalizmin de içine girmiş olduğu tikanıklığın nedeni olarak gösterildiğinden en çok tartışılan sorun devrimde öncülük sorunudur. Öncünün merkeziyetçi yanının anti-demokratikliğe yol açması ve giderek sosyalizmi bir bürokratik-tekelci devlet kapitalizmine götürebildiği tartışmaları gelişmektedir. Kendi gerçekliğimizi gözönüne getirdiğimizde, kapitalizmin de gerisinde, feodal yapılanmanın oldukça güçlü olduğu bir ortamın beslediği eğilimlerin öncüye yansımalarının kaçınılmazlığı anlaşılabacaktır. Çarpık kapitalizmin alabildiğine bir inkar sürecinden geçirdiği, özümsemiği tipten yansımaları da gözönüne getirdiğimizde, ne kadar problemlili bir gelişme içinde olduğumuz anlaşılabacaktır. Bu anlamda, herhangi bir ülkeden çok daha fazla bizde, öncü sorunu, parti sorunu, temel bir sorun olmaktadır ve sağlıklı çözüm, daha sonraki ulusal-toplumsal düzeydeki çözümlerin vazgeçilmez koşulu olmaktadır.

Yaşadığımız savaş deneyi bile öncüyü, partiyi nasıl hızlı bir şekilde aşındırdığını, inkarına götürdüğünü, kaskatı feodal eğilimlerden ve komplolardan tutalım savaş taktiklerinin bir tarafa atılmasına kadar, her türlü ikiyüzlülüğün ortaya çıktığını göstermektedir. Bunun, düşmanca eğilimleri, provokasyonları sonuna kadar geliştirebileceği gözönüne getirildiğinde, ısrarlı bir şekilde, bir kez daha parti sorunu üzerinde çok yönlü durmak, yakın tarihi, sosyalizmin yakın tarihinin deneyimlerini bu temelde bir kez daha gözönüne getirerek soruna yönelmek ve böylece, önemli oranda temel çözüm aracı olarak parti meselesini dikkatle değerlendirmek şimdiye kadar olduğu gibi, daha çok da bundan sonraki gelişmelerimiz açısından hayati bir önem arz etmektedir.

Şimdiye kadar oldukça üzerinde durduğumuz bu konuyu, önümüzdeki dönemin savaşının çok yönlü ortaya çıkardığı görevleri başarmının vazgeçilmez koşulu olarak görüyoruz. Parti aracını bütün boyutlarıyla ele almak, yarının sağlıklı yürüyüşünün garantisi olacaktır. Onun, ideolojik-politik yanı kadar, uluslararası ittifak arayışı, ulusal alandaki politik arayışı ve çözümün temel militan ifadesi ele alınıp değerlendirilmelidir. Bu, geçmiş tecrübemizin sağlıklı bir

değerlendirmesi ve ondan da çok, geleceği güçlü bir şekilde yakalayabilmenin, kazanmanın temel şartı oluyor. Parti sorununu bu anlayışla değerlendirmeye çalışacağız.

Böylece bugün bazı uluslararası gelişmelerin yeni yanlarıyla birlikte, Kürdistan'da gelişme gerçeğini de bazı yeni yanlarıyla değerlendirmeye çalıştık. Hiç şüphesiz, ortaya önemli sorunlar konuldu. Fırsat olsaydı tartışmalar daha sağlıklı bir kavrayışa ve oldukça da siyasallaşmaya götürebilirdi. Şüphesiz bu, bundan sonraki çalışmalarda gerekleri yerine getirilecek görevlerimizdendir. Biz daha çok soruları sormaya çalıştık. Onların cevabını yaratıcı bir yaklaşımla ele almasını bilmek zorundayız. Ortaya atılan sorunların kapsamlı değerlendirilmesi mümkündür. Üzerinde yıllarca çalıştığımız, tüm gücümüzü verdiğimiz sorunlardır. Bizim açımızdan fazla muğlaklık, cevap verememe düşünülemez. Ama aynı şey aynı nitelik ve kesinlikte parti yapısı açısından söz konusu edilemiyor. Dolayısıyla bu sorunlar üzerinde durmayı bilmemiz önem taşımaktadır.

II. Bölüm

Mücadelede parti öncülüğü ve parti sorunlarımız

Institut kurde le Parti

Institut kurde de Paris

Mücadelede öncülük sorunu

Bugün uluslararası alanda özellikle Sovyetler'deki son gelişmelerden ötürü, leninist parti modeli ve parti öncülüğü konusunda ciddi tartışmalar var. Bu tartışmaların -doğru yanlış- ses getirmesinde etkili olan şey, başta Sovyetler olmak üzere, sosyalist sistemdeki tıkanmadır. Zaten, tartışmalar da materyal olarak bu deneyleri alıp işlemektedir.

Ekonomik alanda ciddi bir tıkanma var. Gelişmenin önü eski yöntemlerle açılmıyor, kapitalizme dönüş diyebileceğimiz uygulamalara giriliyor. Üstte katı bir bürokrasi oluşmuş ve tam bir diktatörlük biçiminde işlev görüyor. Toplumda söz söyleme, eyleme geçme hakkı yok, halk demokrasinin olmayışından şikayetçi. Birey, bireysel hakların olmadığını ve gelişme özgürlüğünü bulamadığını belirtiyor. İnsan hakları olgusu yönetimin kalıpları içinde kalıyor ve bunun dışında, hiçbir şekilde, insan hakları olgusundan söz edilemiyor. Tüm bunlar dönüp dolaştırılıp, partinin toplumdaki öncülük rolüne bağlanıyor. Parti diktatörlüğünden söz ediliyor ki, yaşanan gerçeklik içinde partinin üst kesiminin böyle bir yapılanma içinde olduğu inkar edilemez. Toplumda, parti üyesinin sıradan insandan; partide, yöneticinin sıradan parti üyesinden ekonomik ve sosyal olarak farklılaştığı, bunun siyasal bir ifadeye kavuştuğu; yönetenler-yönetilenler karşıtlığı olduğu ve bunun bürokrat bir parti diktatörlüğüne dönüştüğü gerçekliği ile karşı karşıyayız.

Tüm bunlardan çıkarılan genelleme, toplumda öncüye gerek yok oluyor. Esas olarak üzerinde durulması gereken olgu budur. Bu tartışma bizim parti deneyimimiz açısından da ilginçtir. Ve bazı şeyler söylemeyi gerektirir.

Hemen belirtelim ki, toplumun çağdaş oluşumunda sınıfların varlığı ve tüm sınıfların da farklı bir konum ve kendilerine özgü çıkarları söz konusudur. Partiler de bunun bir ürünü olarak doğmuşlardır. Bu çarpık değil, doğru bir gelişmedir. Özcesi, sınıf örgütü olarak parti doğrudur. Burjuva partiler, küçük-burjuva partiler olduğu gibi proletaryanın da partisi olacaktır, olmalıdır. Hatta şunu da söyleyebiliriz, partiler sınıf örgütü olarak doğmanın yanında, ulusal renkleri de taşımaktadırlar. Her parti bir yandan bir ulusal parti rolünü üstlenmekte ve ulus çıkarlarını savunmaktadır. Bu da yanlış değildir. Eğer ulusların birbirine karışmış çıkarları varsa ve bu karmaşada kimi ulusların hakları gasp edilmişse, o ulusun partileri böyle bir konumlanmaya gireceklerdir.

O halde partilerin, kitle olarak sınıf ve ulus zeminine dayanması yanlış olmuyor. Yine, leninist partilerde kendini gösteren bu olgu onun yanlışlığını ifade etmez.

Leninist partilerin eleştiriye uğrayan yanlarından biri, onun işleyiş mekanizması olmaktadır. Bilindiği gibi, leninist partiler demokratik merkezîyetçilik esasında işlerler. Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin şekillenmesi, her ne kadar ilk olarak leninist partilerde olmuşsa da, bugün bu ilke önemli oranda burjuva partilerince de kullanılmaktadır. Bütün partilerin bir örgüt iskeleti vardır, alt-üst, yerel, bölge, ülke çapında yönetim birimleri vardır. Kararlar çoğunluğun eğilimine göre alınır, azınlık çoğunluğa tabiidir. İşleyişin bu görünümü sadece leninist partilerde bulunmuyor. Parti gibi hareket etmek isteyen örgütlerin çoğu az çok bunu yapmaktadırlar. Merkezîyetçiliğin kimi zaman ağır basması, tüm çağdaş partilerce zor anlarda başvurulmuş bir durum oluyor. Katılımın yoğunlaştığı, koşulların elverdiği durumlarda, işleyişin demokratik yanı artar. Kaldı ki, hiçbir yerde kararlar salt oy birliğiyle alınmaz. Bu mümkün olmuyor her zaman. Onun için parti disiplini içinde, azınlığın çoğunluğa uyması doğrudur. Bunun doğal bir sonucu olarak, altın üste uyması da doğrudur. Alt azı, üst çoğu ifade eder.

Partinin disiplin ilkesinin de yanlış bir yanı yoktur. Disiplin olgusu da bütün çağdaş partilerde mevcut olan bir ilkedir. Parti kararlarına -ki, çoğumuzun görüşünü temsil ediyor- uyma, partinin program hedeflerine yönelmesi için zorunludur. Kendini inkar etmeyecek bir

parti, disiplini uygular. Bunu salt leninist partilere özgü bir şey olarak ele almak yanlıştır. Tüm partiler yeri geldiğinde, leninist partilerden çok daha katı bir şekilde uygulamaktadırlar.

Partilerde şahısların rolü konusu çokça ele alınıyor. Hele, öne çıkmış olan, bir sosyalist önderlikse, orada kıyametler koparılıyor. Bu saldırının oldukça amaçlı olduğu anlaşıldır. Şahısların toplumda ve partide yükselmesi yanlış bir gelişmeyi tek başına ifade etmez. Bu da genel bir olgudur ve salt sosyalist partilerde değil, birçok sınıf partisinde görülen bir durumdur. Ancak aynı neden ve amaçlarla değildir. Çeşitli koşulların birlikteliği, partilerde şahısların öne çıkmasını birlikte getirebilir. Şahısların merkezi rolü artabilir. Aynı durum devletlerde de gözlemlenebilir. Tüm devlet adamlarının rolü de böyledir. Buradan yola çıkılarak, şef partisi vb. deyimlerle değerlendirmelere girmek basit bir düz yaklaşım içine girmek oluyor.

Üyelik standartları konusunda, bugün partiler artık benzer özellikler taşımaktadır. Üyelik sorunu leninist partilerde daha sistemli ve disiplinli bir yapıya ulaşmıştır. Her üye parti işleyişine, onun iç işleyiş kuralları gereğince katılımda bulunur ve zaten parti üyesi bu kuralları baştan kabul ettiği için partiye alınır.

Eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işleyişini göz önüne getirdiğimizde, bunda bir sakınca olmadığını görürüz. İlke olarak eleştiri-özeleştiri salt partilerin değil her insanın içinde bulunması gerektiği bir durumdur. Buradan da yola çıkarak, leninist parti modelini eleştirmeyi mümkün görmüyoruz.

Anlaşıyor ki, leninist parti modelini eleştirerek, partinin öncülük konumunu reddetmek doğru bir sonuç değil.

Peki, o zaman gözden kaçan olgu ne oluyor. Veya komünist partileri dumura uğratan, onları içte ve dışta tıkatan olgu nedir? Bunu iyi teşhis etmeden, tek kalemde öncülüğü reddetme tutumları ancak bir acizlik oluyor. Bununla, burjuvazinin toplumu öncüsüz bırakma tuzaklarına düşülür, başka bir sonuca gidilmez.

Sorunun katılım olgusunda düğümlendiğine inanıyoruz. Sosyalist partilerde görülen temel eksiklik budur. Sosyalizm nasıl ki kapitalizmi aşan bir olguysa, partilerin de, katılım konusunda toplumu aşmaları önemli bir ayırım noktasını teşkil etmektedir. Partiye katı-

lüm gösterenler, toplumun öncelikli ihtiyaçlarına herkesten önce cevap vermek zorundadırlar. Leninist partinin özü budur.

Parti üyesinden beklenen bu tarz bir katılımda bulunmasıdır. Parti üyeliği, programın ihtiyacına göre hareket etme ve düşünce üretme kapasitesinde olmayı, onu gerçekleştirmede rol almayı ve buna bağlı olarak, topluma moral ve öncülük etme vasıflarına sahip olmayı zorunlu kılar. Buna ulaşılmışsa toplum aşılmış ve öncülük düzeyine varılmıştır.

Toplumun, ulusun ihtiyaçları vardır ve bu ihtiyaçlar programlanmıştır. Program teorik bir çerçeveye dayandığı gibi, taktiğe de kavuşturulmuştur. Yani günlük çalışma ve savaşım tarzı, örgüt ve eylem anlayışıyla taktiğe bağlanmıştır. Bunun genel işleyiş esasları da şüphesiz vardır. Üyelik, işte bu çerçevede rolünü sürekli oynar ve rolünü oynayabildiği oranda kendisinde partileşmeyi sağlar. Üyenin bu tarz çalışma ve katılımı doğru bir partileşmeye teka-bül eder. Bir üye için ölçüler böyle olduğu gibi, bir parti için de böyledir.

Partiyi, tarihi-toplumsal bir zaruret ortaya çıkarmıştır. Teorik ve programatik ifadesini bulmuş, belli bir hareket tarzına sahip örgütlenmedir parti. Partiyi vareden bir toplumsal ihtiyaçsa, o ihtiyaç karşılandığında, amaca ulaşıldığında artık ona ihtiyaç kalmamıştır. Örneğin, programında ulusal kurtuluşu, demokrasiyi, giderek sosyalizmi esas alıyorsa, asgari program bu ise, parti bu programını gerçekleştirenceye kadar varlığını sürdürmelidir. Üyeleri de bu temelde katılım yapmalı, bu programın gerçekleştirilmesine yeteneklerini ve her türlü imkanlarını katarak cevap vermelidir.

Bu temelde bir partileşmenin vazgeçilmez olduğunu belirtiyoruz. Parti üyelerinin de ancak bu temel espri ile katılımlarını doğru buluyoruz. Üyelik sıfatı ve partinin genel tanımı itibarıyla böyle yaklaşım içinde olmak yerindedir.

Peki, bütün bunlara rağmen, deneyimin başarısızlığı neye bağlanabilir? Veya önemli sakıncaların ortaya çıkması ne ile bağlantılıdır?

Bu soruya, bir başka sorunun cevabını vererek yaklaşım göstermek yerinde olacaktır. Parti ve parti üyeliği ne zaman gereksizleşir, ne zaman ihtiyaç dışı bir dayatmaya, öncülük dışı bir tasarrufa yol

açabilir? İrdelenmesi gereken budur.

Parti herşeyden önce kendi teorik temellerini iyi gözetebilmelidir. Partinin devrim ve sosyalist dünya görüşü ve programıyla ifadesini bulan, toplumu dönüştürme görevi vardır. Tüm bunlar parti tarafından gözönünde bulundurulması gereken hususlardır. Yaşamın her aşamasında, amacımı ne kadar gerçekleştirdim, ne kadar aşama kaydettim sorularının cevaplarını verebilmelidir. Yine aynı şekilde üyelerini tamamen bu temelde disiplin altında tutabilmelidir.

Bütün bu hususlar birbiri ile bağlantılıdır. O halde işleyişi bu esaslarda gerçekleştiren parti, pratikte sonuna kadar dünya görüşünü ve sistemini -öngördüğü sistemini- koruyacaktır.

Eğer sosyalizm, insanlığın bir üst düzeyde yeniden yaratılmasını içeriyorsa, sosyalizm taktik bir yaklaşımla değil, canalcı bir yaklaşımla ele alınmalı ve korunmalıdır. Eğer sosyalizm bir insanlık sorunuyorsa, hiçbir sosyalist parti, "Ben devrimimi yaptım, toplumumu, ulusumu kurtardım" yaklaşımı içinde bulunamaz.

Ülke ve ulus düzleminde görevini yapan parti, bu pratikte evrensel insanlığa mutlak anlamda doğru cevap verebilmeli, insanlığa katılımı kendisinde gerçekleştirmelidir. Bu, dünya insanlığını değiştirmeyi öngören bir teorinin varlık koşuludur. Temel insanlık amacını, bir ulusun ve hatta bir sınıfın çıkarı için feda etmek düşünülemez.

"Devrimi yaptım kurtuldum" demek, büyük bir hata oluyor. Bu, sosyalizmden kopmanın ilk adımı oluyor. Ulusa ve sınıfa verilen abartılı yaklaşım, insanlığın genel sorunlarından bir kopuşu ve giderek yabancılaşmayı ve tecriti getiriyor. Sonuçta da insanlıktan bağlarını önemli oranda koparan devrimler harcanıyor.

Şüphesiz bu, genel dünya görüşüne, bilimsel sosyalizme ters düşmek oluyor. Partilerin sapması böyle başlıyor. SBKP'nin deneyiminde sapma vardır diyoruz. SBKP, kendini insanlığın genel kurtuluşundan oldukça bağımsızlaştırmış, Sovyet sistemi adı altında, hiç de genel kurtuluşa cevap vermeyen bir konumun içine kendini hapsedmiş ve hatta tam bir sorumsuzluğu yaşamıştır. Dünya halklarına karşı, Sovyetler'deki büyük devlet şovenizmi oldukça barizdir. Emperyalizme karşı güçlü bir devrim mevzisi adına yola

çıkılmış ama, sonuçta; diğer halkların, ulusların kurtuluş problemini pratik inkara kadar vardırabilmiştir.

Uluslararası duruma ilişkin tutum böyleyken, içte kendi topluma karşı da önemli bir yabancılaşma olayı yaşanmıştır. Parti, toplumun özgürleşmesi ve gelişmesine paralel olarak kendisini aşmasını bilmeli, klasik temellerini kendisini yenileme temelinde aşmalıydı. Parti, yeni ihtiyaçları ve bu ihtiyaçların dayandığı yeni koşulları esas almalıdır. Toplumsal gelişmeyi zamanında takip ederek, dönüşümleri beceremeyen parti, zamanla toplumun ihtiyaçları geliştiği halde, kendisi gelişmediğinden ve üst bir organ olduğundan, öncülük rolünden engel rolüne geçiş yapar.

Deney neyi gösterdi? Toplumu belli bir süre geliştirip daha da ileriye götürmenin koşulları yaratıldığı halde, bu aşama görülemedi ve sıfır noktasındaki temel yaklaşım süreklileştirilerek, yeni, eskiyle idare edilmeye başlandı. Toplumun özgürleşmesinin sınırları nerede başlar, nerede biter? Bunlara tutarlı yanıtlar vermeme ve bu çerçevede de programlara gitmeme, demokrasiyi geliştirmekten sorumlu olma yerine, anti-demokratik uygulamalara açık kapı bırakıyor. Parti varlığı, partinin işletiliş tarzı anti-demokratizme götürüyor. O tarzdaki varlık bir ihtiyaç olmaktan çıktığı halde, kendini yenilemiyor, o tarzda sürdürüyor ve giderek bu aygıt bir muhafazakar ve bir bürokratik çıkar aygıtına dönüşüyor. İç sapma tam da bu noktada başlıyor. Aşılması gereken bürokratlaşma, aslında bu partilerde en çok karşı çıkılması gereken bir olgu oluyor.

Kendini aşmamada ısrarlı olmak, bir çıkar politikası olarak kendisini gösteriyor. Tutuculuk bir savunma hattı olarak beliriveriyor. Bu da, bürokratik çıkar aygıtının savunmasıdır. Doğaldır ki, proletaryaya ve halka karşı bir yapılanma olacaktır. Böylelikle, parti içindeki sapma topluma karşı bir tavır biçiminde gelişmiş oluyor ve sonuçta partinin kendisi, toplumun sırtından atılması gereken bir organ durumuna geliyor.

Partinin topluma, toplumun partiye ilgisizliği, fırsat bulunursa büyük bir karşı harekete dönüşecektir. Nitekim deney bunu ispatlamıştır.

Bu noktaya varan partideki üyelik de, programın başarısı için olma değil, toplumda ayrıcalıklı duruma geçme biçiminde anlam

kazanır, gerçekleşir. Misyonunu yitirmiş böyle bir parti ve parti üyeliği artık başkalaşıma uğramış ve zıddına dönüşmüştür. Burada proletaryanın partisi ya da leninst bir partiden söz etmek mümkün olamaz.

Sınıfın ve ulusun değerlerine tüm insanlık değerleri temelinde bağlı olanlar, rahatlıkla bu duruma düşmeyi engelleyebilirler. Temel amaca oportünistçe değil, dürüstçe devrimci tarzda yaklaşım esastır.

Bir ülkede devrimi gerçekleştirme, onu uygulamaya yönelme yanlış değildir ama, bunu, insanlıktan kopararak ele almamak, insanlığın genel çıkarıyla sıkı sıkıya bağlılık içinde gerçekleştirme şartı leninist partilerin temel ilkesidir. Biliyoruz ki, bu ilkeden sapıldığı oranda, ulus çıkarı, devlet çıkarı esas alındı; artı, bir sınıfın bürokrasisinin çıkarı esas alındı ve sonuçta bu partiler bozuldu. Şimdi yaşanan tasfiye sürecinin bozulma ile yakından bağı vardır, tasfiyenin temelinde bozulma vardır.

Bunu leninist partilerin kaderi olarak düşünmemek gerekir. Bozulma, hemen hemen bütün sınıf partilerinde vardır. Oportünizm yalnız günümüz çağdaş partilerinde değil, tarihte de, örneğin bir islam devriminde de ve daha islamın kurucusu hayattayken gelişiyor.

Bir toplumsal hareket içinde, sağ-sol yaklaşımlar ile doğru yaklaşımlar süreç içinde şekilleniyor. Bu, biraz da toplumsal mücadelenin, sınıf savaşımının doğal bir sonucu oluyor. Her zaman toplumun genel çıkarlarını, sınıf çıkarlarını, ulus çıkarlarını bir hizbin, dar bir kesitin çıkarına dönüştürmek isteyenler çıkar. Geçmiş tarihte de böyle örnekler çıktı, günümüzde de, proletarya partisinde de, burjuva partisinde de ortaya çıkmaktadır.

Buna karşın tutarlı bir biçimde, sınıf ve ulus çıkarlarını insanlığın çıkarlarıyla da birleştirenler vardır. Lenin'in öncülüğü bu konuda oldukça tutarlıydı, enternasyonalistti. Onun anladığı ve uyguladığı üyelik, toplumun çıkarlarını gözeten ve onun için her türlü fedakarlığı, yaratıcılığı içeren bir olguydu. Ama, Lenin zamanında da oportünizm vardı; vardı ama, partiye egemen eğilim değildi.

Demek ki, sorun leninist parti modeli değil. Diyebiliriz ki, insanlığa en büyük katkıyı yapan partiler de yine bunlar olmuşlardır. Toplumun ihtiyacına göre biçimlenen bu partiler daha disiplinli,

daha programlanmış ve yüksek bir sorumluluk bilinciyle günümüze kadar, birçok toplumsal ve ulusal kurtuluş hareketine layıkıyla öncülük rolünü oynamışlardır. Halen de oynayanlar vardır. Bir Vietnam Emekçiler Partisi, bir Çin Komünist Partisi ve hatta Sovyet Komünist Partisi insanlık tarihinde büyük değerler ortaya çıkarabilmişlerdir. Günümüzde de, gerçek kurtuluşçu partiler bu temelde örgütlendirilip öncülük etmektedirler.

O halde, üzerinde sıkı sıkıya durulması gereken şey, partiyi özüne -programına- bağlı kılacak oto-kontrolü sağlamak ve üyenin gerçek misyonunu korumaktır. Bu noktada başarılı olunursa, leninist partiler sınıf, ulus ve insanlığın kurtuluşunda etkili rollerini devam ettireceklerdir.

Bundan dolayı, doğru bir parti anlayışı üzerinde ısrarlı savaşım gereklidir. Hiç şüphesiz, bu savaşımın en belli başlı ve oldukça dikkate alınması gereken bir yönü de, partiye üyelik katılımını bütün yönleriyle hazırlamak; eğitim ve hareket tarzını yetkinleştirmektir.

Partinin kuruluş, gelişme aşamalarında bütün süreç boyunca bu yapılmak zorundadır. Partinin militan üzerindeki denetimi, militanı çözümlemek, bu çözümleme temelinde onu güçlendirmek ve yol aldirmek biçiminde olmalı. Militanı amaca her zaman bağlı kılmak ancak bu şekilde olur. Toplumda yaşanan ulusal, sınıfsal eşitsizlikler, farklılıklar ciddi bir bulanık ortam demektir. Militan başı boş bırakıldı mı, rahatlıkla bundan etkilenip sapmaya düşebilir.

Bir diğer önemli nokta da, partiyi yıkacak kadar, yapacak güce de ulaştırmadır. Devrim yapmak için yıkmaktır, yıkma esas değil, esas olan yapmaktır. Partinin yapıcı bir kuvvete ulaştırılması zorunludur. Onun için üyeyi kültür, moral ve ahlakla, kuruluş yetenekleriyle beslemek, hazırlığı bir de bu yönüyle yapmak gerekiyor.

Partiyi de bu şekilde oluşturmak, güçlendirmek, sürekli olarak yeniyi üreten bir araç haline getirmek gerekiyor. Parti bu özelliğini korudu mu ve kendini bu temelde oto-kontrole aldı mı, önemli oranda işlevini görür ve aksamadan yoluna devam eder.

Özellikle toplum karşıtı duruma gelme söz konusu oldu mu, ihtiyaç olmaktan çıktı mı, partiyi tasfiye etme zorunludur. Partiyi bir öncü demokratik kuruluş olarak görmek gerekiyor. Parti toplumsal

kuruluşun bir ön örneği olarak ele alınmalıdır. Parti, gönüllü bir katılımın sağlandığı, dar bir kadro örgütü olarak sorunları bilinçle ele alıp, çözümlemeli ve giderek, bu düzeyini topluma mal etmeli, topluma yaymalı, toplumu kendi düzeyine çıkarabilmelidir. Buna ulaşıldıktan sonra partinin varlığına ihtiyaç kalmaz; çünkü, toplum parti temelinde gelişmiş, özgürleşmiş ve demokratik bir düzeye çıkmıştır. Bunun zıddı bir tutum, partinin kuruluş ilkelerinin inkarı ve toplum karşıtlığına düşmenin kendisidir.

İlkelerine ters düşmüş partilerin topluma üstünlüğü bir parti diktatörlüğüne yol açar. Bu tip partilere karşı savaşmak ve aşmak gerekiyor. Bu tarz oluşacak zeminlerde kişiler diktatör olmak isteyebilir. Çünkü, bu aygıt güçlü bir aygıttır. Buna dayanarak -ters işleyişi- kolektivizmi değil bireyselliği konuşturabilirler. Tehlikeli olan söz konusu eğilimi sınırlamak zorunludur. Böyle eğilimler karşısında, kişiyi kuralları içinde tutmaya, bu çerçevede rolünü oynamaya zorlamak, işleyişi denetlemek gerekiyor.

Böylesine bir parti çözümlenmesi her zaman yapılırsa ve üstünde durulursa başarılı bir parti modeli ortaya çıkar: Bu tip sorunların daha doğmadan önlenmesi sağlanmış olur. Özcesi kurulması düşünülen, amaçlanan toplumun özellikleri öncelikle partide oluşturulmalıdır. Demokrasi mi kurulacak, öncelikle o parti tam demokratikleştirilmelidir; sosyalizm mi kurulacak, öncelikle o parti tam sosyalistleştirilmelidir; kapitalizm mi aşılabacak, öncelikle kapitalizmi her yönüyle aşan tipe ulaşılmalıdır. Ve tüm bunların tedbirleri sonuna kadar zorlanarak alınmalıdır.

Başarıya ancak bu şekilde gidilebileceğini, bunsuz başarının olanaklı olmadığını bilmek gerekir. Hatta birçok halk deneyiminden daha fazla, bizim deneyimimiz böylesine bir aracın vazgeçilmez olduğunu iyice öğretmiş bulunuyor.

Yeni parti tartışmaları Türkiye solunun gündeminde yaygınca yapılmaktadır. Türk milliyetçiliğinden oldukça etkilenmiş ve kendi tarihine gerçekçi yaklaşmayanların, ulusal çıkarların, şovenizmin sınırlarında takınanların, ciddi bir sosyalist kuruluşa gitmeleri mümkün değildir. Hele hele düzenin icazetçiliğini, işbirlikçiliğini peşinen kabul edenler herhangi bir sosyalist tavrı hiç konuşturamazlar.

Türk-sol çevreleri ilkin tarihleriyle hesaplaşmalıdırlar. Oldukça

kirli bir tarihtir ve bu tarihin kişiliğe izdüşümleri oldukça güçlüdür. Kendi ulusal çıkarlarını, neredeyse başka halkların katliamında gören bir ulusal gerçeklikle karşı karşıyadırlar. Bunu aşmaları gerekiyor. Demokrasiyle uzaktan yakından alakaları yoktur. Demokratik olmayı becermeleri gerekiyor. İnsan haklarına saygıyı, ulus haklarına saygıyı peşin bir esas olarak belirlemeleri gerekiyor. Bir de kendi kişiliklerini resmi çerçevenin dışında oluşturmaları, resmi çerçeveye, kemalist çerçeveye karşı savaşılarak kendi bağımsız kişiliklerini, kimliklerini yaratmaları gerekiyor. Bunu parti için, giderek kendi halkları için yapmaları şarttır. Onların çözüme gitmeleri ancak bu çerçevede olabilir.

Günümüzde değişik partiler uluslararası kuruluşlarda bir araya geliyorlar. Enternasyonalist kuruluşlardır bunlar. Muhafazakar burjuva partilerin, sosyal-demokrat burjuva partilerin yer aldığı burjuva enternasyonalist kuruluşlardır bunlar. Hiç şüphesiz böylesine bir enternasyonal kuruluş sosyalist partiler için de gerekebilir. Enternasyonal partilerin kuruluşu geçmiş deneyimlerden dersler çıkarılarak gerçekleştirilebilir. Sosyalist ütopyaı kendi ülkesinde yaratıcı bir tarzda uygulayacak ve genel amaca hizmet eden, ilkeyi saptırmayan, ülke ve ulus çıkarlarını dönemin çıkarlarının önüne koymayan, onu genelin çıkarlarıyla bütünleştiren bir kuruluş yine de gereklidir.

Bu konuda ulusun büyüğü, küçüğü demeden; partilerin büyüğü, küçüğü demeden, genel ölçülere her ülke zemininde bağlılığı esas almak, bu konuda tutarlı, ilkel ve pratik tutumu sürdürmek enternasyonalist çabalara güç katabilir. Hiç şüphesiz, böylesine bir enternasyonalist çaba dünya genelinde ortaya çıkan sosyalizmin sorunlarına yeni cevaplar bulabilir. Özellikle başarısızlığa mahkum tutumları görerek yeniliği yakalayabilecek, sosyalizmi günümüz koşullarına indirgeyebilecek bir programa ulaşabilir. Programın yanında, günün ihtiyaçlarına cevap verecek taktik sorunlar da enternasyonal çabalarla çözüme ulaşabilir. Tekrar belirtelim ki, enternasyonale en büyük katkı, bu geleneğe bağlı kalarak, kendi ülkesinde uygulama gücü gösterebilmedir.

Sosyalist anlamda en iyi enternasyonalistler, onun ülkelerini kendi ülkelerinde somutlaştıranlardır. En büyük katkıyı, devrimi bu

temelde kendi ülkelerinde gerçekleştirenler yapar.

İşte, uluslararası leninist parti deneyimlerinden çıkarabileceğimiz sonuçları, kısaca kendi parti tarihimizden çıkarabileceğimiz sonuçlarla birleştirdince, bir kez daha, parti öncülüğünde ne kadar ısrar etmemiz gerektiği, doğru parti esaslarında ne kadar amansız bir savaş vermemiz gerektiği ortaya çıkar.

Savaşımın sürekli olacağı, yalnız toplantılarla ve bir dönemle sınırlı olmayacağı çok açıktır. Hayat, artık kongreden kongreye bir değişiklik veya önemli toplantılarda bazı kararlara ulaşmakla, bu partilerin sağlam bir işleyişi sağlayamayacaklarını, amaçlara bağlılık denetlenmeden bu partilerin sağlıklı yürütülemeyeceğini göstermiştir. En genel dünya görüşüne bağlılığın denetlenmesinden tutalım, bir üyeliğin, hak ve görev anlayışlarına kadar yaklaşım ve uygulamayı görmek, yürütmek artık bu partilerin daha sağlam öncülüğü için vazgeçilmez oluyor.

Bizde, bir de buna daha geri toplumsal koşulların etkilerini eklersek, durumun can alıcılığı kendiliğinden anlaşılır. Sürekli eğitim, yıkma yetenekleri kadar yapma yeteneklerini kazandırmak; bunun için de tecrübe ve kültürel beslenmeyi sürekli kılmak şarttır. Öncelikle, kurtarılması gerekenler parti içinde kurtarılmalıdır. Öncelikle demokrasi, sosyalizm, bağımsızlık parti içinde yaşanmalıdır. Bunun için çaba ve eğitim sürekli olmalıdır. Parti tam bir çözüm modeline kavuşmalıdır. Partide çözüm gerçekleşmedikçe, toplumda hele bizim koşullarda hiç gerçekleşmeyecektir. Parti içinde bağımsızlık gerçekleşmedikçe, sorunlar partinin dünya görüşüne, programına, çalışma esas ve taktiğine göre ele alınıp yürütülmedikçe ve bunun tüm çabası sarfedilmedikçe, öncülük rolünden bahsedilemez.

Topluma öncülüğün gerekliliğine tam inanç içinde ve ona ters düşmeden, öncülük ilkelerine bağlı olmak temelinde partileşmeyi sağlamaya çalıştığımız biliniyor. Büyük parti savaşımımız, parti içi savaşım bu temelde olmuştur. Herşeyden önce insanlığın genel kurtuluşunun bizim de kurtuluşumuz olduğu, insanlığın genel sorunlarının bizim de sorunlarımız olduğu; insanlık ailesinin ayrılmaz bir parçası olduğumuz, teorik yaklaşımımızın esasıdır. Teorimiz, dünya çapında bir devrim teorisidir. Dünya çapında, insanın ba-

ğımsızlık ve özgürlüğünü, emeğin kurtuluşunu esas alır.

Öncümüz kendini bu temelde özellikleri olan bir ülkede programlaştırıyor. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalist kuruluşun programını oluşturuyor. Bu programın hayata geçirilmesinin eylemini önemle ele alıyor. Bütün bunlar tutarlılık gerektirir.

Ayrıca, üyelik için çok sıkı bir eğitimi yürütmeyi, tecrübeyi esas alıyor. Bunlar PKK'nin doğru temelde ele alındığını gösteriyor. Hiç şüphesiz, ülkenin somut koşullarının tahlili program için gereklidir. Yine, güncel somut siyasi değerlendirme, taktik için gereklidir. En önemlisi de, geliştirdiğimiz tipin çözümlenmesi; sınıf dışı, ulus dışı etkilerle, hatta insanlık dışı etkilerle mücadele etmek için gereklidir.

PKK'de gerçekleşen çözümlerler, daha sonra birçok partinin başına gelen partiyi dönüşüme-başkalaşıma uğratma çabalarına karşı en büyük karşı koymadır. Baştan itibaren, büyük açıklık, büyük çözümler yeteneği; bunun için, hücrelerine kadar kişiliği analiz etme, çözümler ve sık sık bu yöntemi uygulama PKK'yi en zor koşullarda bile kendini yeniden üretmeye götürebilmektedir. Gerçekten, bu anlamıyla, ileri düzey partileşmeyi yakalamış durumdayız. Çok geri koşulların ve de oldukça yüklü sınıf dışı etkilerin, hatta düşmanca etkilerin içiçe yaşanmasına rağmen, sıkı sıkıya yapılan çözümlerler, -tip çözümlerleri- partiye her dönem için başarının yolunu açmıştır. En azından doğru partileşmek için nelerin esas alınması, nelerle savaşılması gerektiği açığa çıkarılmıştır. Denilebilir ki, bu yönleriyle, günümüzün doğru parti arayışlarına en iyi cevabı verebilmiştir.

Bütün boşa çıkarma çabalarına rağmen, partiye doğru yaklaşım, onu güçlü çözüm aracına dönüştürme, bu konuda büyük çaba, ilkelerden taviz vermeden pratiği sürekli ve giderek yoğunlaştırarak sürdürme, böylesine bir partiye sahip olmamıza olanak vermiştir. Demek ki PKK, sadece ulusal sınırlar dahilinde başarılı bir çıkış değil, tutarlı çözümlerlerle gelişmesini sağlama alan bir model oluyor. Uluslararası ölçülerde de, benzer örneklerin düştüğü duruma düşmeyen, -örneğin Türk solunun durumunu gözönüne getirirsek bunu daha da genişletebiliriz- klasik komünist partilerinin durumunu yaşamayan bir partileşme sağlanmıştır.

Programatik ve taktik sorunlarda, bilimsel sosyalizmi yaratıcı olarak yakalama, bunu sürekli kılma, buna ters düşen tutumları ve eğilimleri parti içi sınıf mücadelesi zemininde ele alma ve mücadele etme ve bu alandaki mücadeleyi salt bir toplantı konusu olmaktan çıkararak günlük yaşama indirgeme ilkeselliği PKK'yi PKK yapan özellikler olmaktadır. PKK gerçeğini bu yönüyle kavramak büyük önem taşıyor.

Denilebilir ki, bu temelde bir yaklaşım olmasaydı doğuşuyla bitişi bir olabilecek bu parti eğer bugün bu kadar hatırı sayılır bir konuma ulaşmışsa, bu, kendi içsel gelişmesini her türlü olumsuz iç ve dış engellemelere rağmen sürdürebilmesindendir. Buna, partileşmeyi böyle ele alma, bu ilkelerden taviz vermeme ve pratikte çok sıkı çalışmayla ulaşabilmiştir. İnaniyoruz ki, gerek parti tarihimizin değerlendirilmesi ve gerekse uluslararası alanda geliştirilen eleştirilere verdiğimiz cevaplar dikkatle ele alınırsa, biz, partileşmede hem ulusal hem de uluslararası sahada oldukça iddialı bir çözüm gücüyüz. Bu temelde bir partileşme doğruluğu kadar iyi bir örnek de oluyor.

Böylesine bir partileşme, yoğun önderliksel çabalarla mümkündür. Parti deneyimimizde gerçekleşen olay budur. Ancak, uluslararası denge göstermiştir ki, önderliksel çabalar cevap bulmaz ve sürekleştirilmezse, durumu kurtarmak mümkün değildir. SBKP'in bu konudaki deneyimi öğreticidir. Başaramadı, önderliksel çabayı -Lenin'i- sürekleştiremedi. Bizim deneyimimizdeki sürekli eğitim ve eğitimin de sürekli bir iç mücadeleyle birlikte yürütülmesi, doğru çözümleme ve çözümlemeyi uygulama koşullarını sağlama alma çabaları şunu gösteriyor: Partinin önderliksel çabalarına cevap verecek bir taktik önderlik şimdiye kadar sağlanan başarıları daha da ileriye taşıyabilir. Esas alınması gereken parti gerçeğimiz budur.

Parti kadrosu, oldukça tartışmalı, partileşmeye oldukça uzak tutumlarına yönelik yaklaşımlarını bu çerçevede oluşturmalıdır. Bu temelde doğru partileşmeye büyük önem vermek, PKK deneyiminden çıkarabileceğimiz en temel derstir. Tüm PKK'liler kendilerini, partinin öz deneyimine göre değerlendirmeli ve üyelik sıfatına -bir tüzük maddesi olmasının ötesinde- ne kadar ulaştıklarını, bunu

kavrama ve uygulama güçlerini tespit etmelidirler. Bunlara verilecek cevaplar, PKK'linin ne kadar PKK'li olup olmadığını ortaya çıkaracaktır.

O halde, bir kez daha parti gerçeğimizin doğru tanınması ve eğer bu temelde hazırlıklıysak, gerçek bir PKK'li olarak yürüyüşümüzü düzeltmemiz önem taşıyor. Eğer yeniden partileşme veya partiyi gerçek yönleriyle örgütleme ve uygulama gücünden söz edeceksek, ancak bu çerçevede olabilir.

Biz inanıyoruz ki, partinin varmış olduğu ideolojik-politik düzey, salt partimiz için değil, uluslararası devrimci hareket için de yüksek bir seviyedir. Şayet parti kadrosu bu seviyeye uygun bir yaklaşım gösterecek olursa, onu özümsemeye, kavramaya çalışırsa, arzulan seviyeye ulaşabilir. Parti, kadronun bu tarz gelişimi için her türlü tedbir ve olanağı yaratmıştır. Geriye, partililerin buna göstereceği, gösterdikleri yaklaşım kalıyor.

Bugüne kadar, partililerin parti sorumluluğuyla sağlam bir yaklaşım gösterdiklerini söyleyemeyiz. Eskiden belki olanaksızlıklardan şikayet edilebilirdi. Materyal yokluğu, zaman darlığı vb. gerekçelerle, "Eğitimin yeterli olanakları yok" denilebilirdi. Ama şimdi bunu söylemeye olanak yoktur. Kadro, istediği herşeyi hazır olarak bulabilir. Hazır olanı, elinin altında olanı bile değerlendirmemek ciddi bir tutuculuktur. Bu tutuculuk, yani yeniye karşı direnme ciddi bir tehdittir. Elbette doğru partileşmeye karşı bir tehdittir ve partinin, arzuladığımız biçimde ileriye atılımını engelleyen en temel sorun budur.

Parti kadrosu partiye aşama kaydettirmesi gereken bir rol oynama göreviyle karşı karşıya bulunduğu halde, partinin varmış olduğu ideolojik-politik seviyeyi yakalayamadığından, özümseyemediğinden dolayı, bir tıkayıcı, geri çekici güç rolünü oynuyor. Belirtelim ki, partinin önderliksele olarak varmış olduğu ideolojik-politik düzeyle taktik uygulama arasında ciddi bir boşluk vardır. Bu, partinin önderliksele çalışmalarını da engelleyen, onu taktiğe mahkum etmeye çalışan bir tavidir. Bu, kendi başına partiyi boşlamak anlamına gelir.

Burada taktik önderliğin oynamış olduğu rolün partinin gelişimini nasıl etkilediği açığa çıkar. Gerçekten, taktik önderliğin görevle-

rine parti sorumluluğuyla sahip çıkmaması, partiyi salt günümüz pratiğinde zorlamıyor, uzun süreli olarak da, partiyi amansız tehlikelere karşı açık tutuyor. Eğer taktik nderliğin yaklaşımlarına kalsa ve üstten önlemler alınmayacak olsa, diğer partilerin içine düşmüş olduğu duruma çoktan düşmüş olacaktık. Bizi bu kadar uğraştıran ve tehdit eden bir yaklaşımı bütün yönleriyle ortaya koymak ve tasfiye etmek çabası sürekli olmak zorundadır.

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Partileşme sorunlarımız

Dünya çapında partinin öncü rolüne saldırılar gittikçe hızlanmaktadır. Öncülük olayı mahkum edilmeye, bunun yerine ezilenlerin klavuzsuz bırakılmasına, her düzeydeki öncülük görevlerinin boş bırakılmasına dayalı teoriler geliştirilmekte, sosyalizme yönelik saldırılar önemli oranda onun parti kavrayışına yöneltilmektedir. Parti kavrayışının etkisizleştirildiği oranda emeğin, halkların mücadelesinin darbe alacağını çok iyi bildikleri için, en çok gözden düşürülmek istenilen olgu parti olgusu olmaktadır. Özellikle leninist parti anlayışı -Sovyetler Birliği'nde bile- günümüzde, yerle bir edilmeye çalışılmaktadır. Hiç şüphesiz bunun anlaşılır nedenleri vardır. Sanıldığı ve öne sürüldüğü gibi, leninist partinin zaafalarını, yetmezliğini, yanlışlığını esas alan bir eleştiri gelişmiyor. Ona öncü, yol gösteren, ilerleten bir olgu olmasından dolayı saldırılmaktadır. Bütünıyla, leninist parti yerine kof ve şekilsiz, önderlik yeteneğinden yoksun, burjuva liberalizmine yatmış bir aygıt düşünülmektedir.

Bilimsel sosyalizmin temellerinin atıldığı I. ve II. Enternasyonal-lerde de, en çok tartışılan sorunlardan birisi parti sorunuydu. Gerçekten önemli bir sorundur. Parti öncülüğü olmadan, herhangi bir toplumsal devrime, ulusal devrime öncülük etmek çok zor olacağı gibi, parti gerçeğine sağlıklı yaklaşım, sosyalizmin partide bütün yönleriyle gerçekleşmemesi, daha sonraki sosyalist kuruluşların da boşa çıkarılmasının temel nedeni olmaktadır. Yani, bir yandan devrimde zaferin temel teminatı olarak parti, çok önemli bir yer tutarken; diğer yandan sosyalist kuruluşlarda sağlam bir ön-örnekliliğini kendi içinde gerçekleştirmesi gereken bir durumdadır.

Marksist-leninist parti modellerini, bu temelde yeniden değer-

lendirmekte büyük değeri vardır. Hele hele, Sovyetler Birliği Komünist Partisi gibi, dünya çapında uzun yıllardır öncülük rolünü oynayan bir partinin bile oldukça yoğun bir tasfiyeciliği yaşadığı günümüzde, bu sorun daha da ağırlaşmaktadır. Tasfiyeciliğin nerede duracağı daha belli değildir. Parti kendini yenileyecek mi, dağılacak mı ya da olduğu gibi eski konumunu yenilemeden adına muhafazakarlık denilen biçimiyle mi sürdürecektir? Daha şimdiden büyük tartışmalar, kopuşmalar; bir yandan yenilenme bir yandan tasfiyeler, bir yandan da muhafazakarca tutumlar bütün hızıyla sürüyor. Aynı şekilde birçok komünist parti deneyimi de tasfiyecilikle sonuçlanmış, sosyal-demokratlaşmaya çoktan uğramışlardır. Bazıları da mezhepçi konumlara düşmekten kurtulamamışlardır. Kısaca; bilimsel sosyalizmin parti kavrayışı yeniden ele alınması gereken temel bir mesele olarak gündemleşmiştir.

Gündeme bu tarzda gelme anlamlıdır. Çünkü, uzun bir süreden beri yürürlükteki sosyalizmin, gerçekleşen sosyalizmin tasfiyesi parti sorunundan bağımsız ele alınamaz. Tam tersine, parti sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Sosyalizmin şu anda sürdürülemez bir konuma gelmesinin temelinde yatan olgu, parti gerçeğinde yaşanan olumsuzluktur. Bu temelde, partiye yönelme kaçınılmazdır. Tartışmayı sadece gerçekleşen sosyalizmin sorunları ile sınırlı tutmak son derece dar bir yaklaşımdır, yetersizdir. Yine, marksizmin teorik temelleriyle sınırlandırmak da dar bir yaklaşım olacaktır. Hatta denilebilir ki, can alıcı yaklaşım parti etrafında geliştirilmelidir. Mevcut gelişmeler bütün yönleriyle sorunun böyle ele alınması gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır. Bir yönüyle bizim açımızdan sorun bir kez daha etraflı ele alınmayı gerektiriyor. Diğer yandan, parti deneyimizin çıkarmış olduğu sonuçlar açısından yeniden parti olayına eğilmek büyük önem taşıyor.

Tarihimizde, parti gerçeğine gelmeme, partisizleşmeye hızla kayma, burjuva liberal ve hatta mezhepçi kurumlara düşme, feodal katı kişiliklerde partiyi tıkatma, şahsi, oldukça partinin genel çıkarını ve buna bağlı olarak halkın, sosyalizmin çıkarlarını tehlikeli kişilik eğilimleri haline dönüştürme ve neredeyse, düşmanca çabalara kadar götürme tutumları sıkça, yoğunca yaşanmaktadır. Bunu gözönüne getirirsek, sorunun ne denli önemli olduğu bir kez daha bu

yönüyle de karşımıza çıkar. Kurtuluş hareketimiz için olmazsa olmaz kabilinden ortaya çıkan ve daha baştan, bu rolü zorunlu olan parti öncülüğü görölmek istenilmiyor, görüldüğünde çarpıtılıyor. Tabii ki içi boşaltılan parti veya partisizleştirilen kişilik üstünde partiyi tıkatma ve şahsi çıkarların basit bir kullanım aracına dönüştürme bunun peşi sıra geliyor. Sonuçta da ister sosyalist gelişme olsun, ister demokratik gelişme olsun, hatta ulusal gelişme olsun, bütün bu gelişmeleri kaybetme durumu yaşanıyor. Bu durumun varacağı yer kişilik çıkarlarına dayalı, düşmanla işbirliğine kadar gidebilecek, reformcu bile diyemeyeceğimiz sahte sol gruplaşmalar, feodal klikleşmeler, ağalık ve aşiret reislikleri olacaktır.

Bu anlamda, parti öncülüğü sorunu, gerçekten partiliyim diyen ve gerçekten kurtuluştan yanayım diyenlerin bütün çalışmalarında en başta sağlama almaları gereken bir durum olmaktadır. Sağladığımız sıradan gelişmelerin bile, tamamen partisel çıkışa bağlı olduğu gözönüne getirilirse, olumlu olan ne varsa, bunun, parti değerlerine sadakatle bağlılığın bir sonucu olduğu dikkate alınırsa, partiye yaklaşımda, parti çalışmalarında bu konudaki dayatmalara karşı çok ilkeli, çok yerinde mücadele verilmesinin başarı için vazgeçilmez olduğu anlaşılabacaktır. Bu görevlerimiz ne ertelenebilir, ne gözardı edilebilir. Ama ne yazık ki, bu yönlü görevlerin başına gelmedik olumsuzluklar kalmamıştır. Biraz genişleme olduğunda parti saflarına akanlarda gördüklerimiz karşısında, "Bunlar parti için mi geliyorlar, yoksa partiye karşı savaşa mı geliyorlar" ayrımını yapmakta bile güçlük çekiyoruz. Parti sorumluluğu-yetkisi eline verilenler, bunu düşmana karşı mı kullanıyorlar, partiye karşı mı kullanıyorlar ayrımını yapmak çok güçleşiyor.

Partinin hayati işleyişi yıllardır sabote ediliyor, parti adına her türlü kötülük yapılıyor. Ölüm kalım pahasına elde edilen parti değerleri, bazı kişilerin elinde çarçur ediliyor. Kutsal parti ruhu katlediliyor ve tüm bunlar partililerin eliyle, hem de en merkezi partiliyim diyenlerin eliyle yapılıyor ve normal görülüyor. Ya da, o kadar aymaz ve o kadar partiye yabancı bir yaşam tutturulmuş ki, tüm bunlar fark bile edilmiyor.

En kötüsü de, parti kadrolarının nereden bakılırsa bakılsın parti yaşamına, parti ruhuna, partinin görev anlayışına gelmemedeki

ısrarlı tutumlarıdır. Bunca eğitim çabalarına rağmen bu tutumların tahammülsüzlüğü içinde bulunduğumuzu esefle belirtmemiz gerekiyor. Yaşamak için bu kadar ihtiyacımız olan bütün gelişmemizi, insan olarak kurtuluşumuzu bile bağlamamız gereken bir araca, partiye karşı böyle yaklaşım, parti silahını böyle kötü kullanma gafletten de öteye, kendi kendimize kurşun sıkmadır. Anlamaya çalışıyoruz, neden böyledirler? Bizim için en karışık sorunlardan birisi budur.

Kadro, neden eğitimle partileşemiyor? Pratik mücadele fırsatı ile neden parti öncülüğünden beslenemiyor? Bu, oldukça düşündürücüdür. Bütün raporlarda ve kadro yaşamının izlenmesinde, en çok gelemediğimiz olayın partileşme olduğu ortaya çıkıyor. Neredeyse herkes kendi şahsi tutumunu, parti tutumu olarak konuşturuyor. Fedakarlık çok az. Şahsi güdüler, parti iradesi yerine rahatlıkla geçirilebiliyor. Çok utanç verici tutumlardır bunlar.

Partimizin II. Ulusal Konferansı'nda bazı tartışmalar yapıldı. Öncülüğün doğru kavranmasına ve uygulanmasına ilişkin çözümleme ve kararlara ulaşılmaya çalışıldı. Ancak sorun, çözümleme ve kararların pratiğe aktarılmasıdır. Biz bunu başarmadıkça, mücadelenin yenilgisini daha baştan kendimiz hazırlamış olacağız. Parti saf-ları, elbetteki, mücadele etmek isteyen, düşmanıyla hesaplaşmak isteyenlere açıktır. Ama, durum böyledir diye parti saptırılamaz. "Nasıl-sa sıkı bir denetim, sıkı bir eleme yok, onun için istediğimizi yaparız, kendimizi istediğimiz gibi dayatırız" düşünceleri en ahlak-sız ve yoz yaklaşımların bir ürünü olur ancak. Böyle düşünen, yaklaşımı bu düşünce üzerinde temellendirenler, daha baştan partiyi, dolayısıyla kavgayı kaybetmişlerdir. Yaşamda bu tehlikeli ko-numa düşmek en büyük hatayı yapmak, kendi kişiliğini harcamak, birçok değeri peşinen mahkum etmek olur.

Kadro kendisini ciddi bir eleştiriye alsa, parti içindeki tutumunu, yaşamını sorgulasa, parti gerçeğimize karşıt konumunun dehşet verici durumunu net olarak görecektir. Kadro, partili sıfatını tak-mayı çok basit bir olay olarak ele alıyor. Halbuki yıllardır döktüğümüz kanların, binleri bulan şehidimizin, milyonlarca emek değeri-nin somutlaştığı, cisimleştiği bir olaydır parti. Partiliyim demek, bütün bunları sahiplenmek demektir ve bunun da çok yüce bir

yaşam isteği olduğu anlaşıldır. Kadronun basitliği görüldüğünde, yüce parti olayıyla ne kadar teğet bir durumu yaşadığı gerçeği görülmüyor ve bu korkunç gerçek, partimizden biraz nasibini alan herkesi kahrediyor. Bu bir sefalettir. Evet, yaşanan sıradan bir değer bilmezlik, bir saygısızlık değil, korkunç bir sefalettir.

Kadronun en büyük sorunu partiye gelememedir dedik. Evet ölüme geliyor, gözünü kırpmadan ölümü kucaklıyor ama, partileşen bir kişiliği kendinde inşaa etmiyor. Yaşamın kafalara vura vura ispatladığı yegane gerçek varsa, o da, sağlam bir kurtuluş için sağlam bir partileşmenin zorunluluğudur. Durum böyle olduğu halde, en çok çığnayan ilke neden parti ilkesi oluyor? Parti ilkesiyle oynamanın, partiye gelememenin, gelişmemenin, parti kişiliğine ulaşamamanın karşılığı nedir? Bu kadar değeri aşırma uğratmanın, en yüce parti çabalarını bile -kavramak şurda kalsın- bir hamallık derekesinde düşünmenin ne kadar yoz bir yaklaşım olduğu anlaşıldır.

Tüm çabalara ve alabildiğine zengin olan ortamımıza rağmen partileşmeye gelememek, en geri toplumsal yapının ilkelerine sadık kalmak, onda ısrar etmektir. Bu tavır, birakalım sosyalizmi konuşturmayı, olsa olsa en kabasından bir feodallığı, küçük-burjuva köylü kurnazlığını, her türlü toplum dışılığı içerir.

Sergilenen tavır, temel insanlık değerleriyle oynamaktır. Partinin, partileşmenin derin bir kavrayışı olsa, bunun neden insanlık değerleriyle oynama olduğu anlaşılacaktır. Bir örgüt işleyişi, bir toplantı sistemi felç edilmiş; taktik dışına çıkılmış, kontra taktiklerine benzer tavırlar içine girilmiş ama, "Lütfen hizaya gel" diyecek gücü bile kendisinde bulan kadronun olmadığı bir yerde, insanlık kurşuna diziliyor demektir. İnsanlığımızın yegane teminatı ve gerçekleştirme aracı olan partinin başına getirilenler cinayetten de ötedir. Hesap vermeye geldiğinde ise bu kez de, bundan kaçınmak, işte kadromuzun içler acısı hali budur. Böyle bir ortamda, değerlere sahip çıkan tek bir onurlu sese susadık.

Halk yapımızın oldukça geriliği barındırdığı, bireyin de bu geriliği belli oranda taşıyacağı anlaşıldır ama, onca çaba ve ilerletici bir ortamda hala geriliklerde ısrar etmek ilginçtir. Yaşam hakkını partiye teslim etmiş olan kadronun kendi geriliğinde ısrar etmesinin

açıklaması nedir? Hiç kimse bu eleştirilere bakıp, "Biz bu kadarını hak etmiş miydik" dememelidir. En büyüğünden en küçüğüne, değerlerin, görevlerin başına neler getirildiği ortadadır. Kendini kandırmak zayıf insanların en büyük özelliklerinden birisidir. Ruhundan korkan, kendini değerlendirmekten korkan adam bir halka rahatlıkla en büyük kötülüğü yapabilir.

Biraz olsun, kadronun kendini değerlendirme yeteneği var mı? Kadro "Neyle uğraşıyorum, neyle oynuyorum" deme gücünü gösterebiliyor mu? Gösterebiliyorsa eğer, doğru mücadele meydanında ortaya çıkar. Parti, gerçekten kolay yaratılmadı. Bunu söylemek işkence gibi geliyor. Bu uğurda, bir parti ilkesi uğruna ne canlar verdik, nasıl verdik? Bunlar şimdi unutulmuşa benziyor. Bunlar üzerine bazıları ağalık hesabı yapıyor. Bazıları, kendi pasifizmini, kendi inançsızlığını bize dayatmaya çalışıyor. Hatta, parti budur demeye getiriyor. Bu kadar şehidin anısına saygı adına, isyan etmemek elde değil. Ne idüğü belirsiz biri çıkıp binlerce parti kadrosunun, savaşçısının, parti silahının, mali gücün, milyonlarca kitle desteğinin üzerinde ağalık yapabiliyor. Buna karşın birisi kalkıp da kılını dahi kıpırdatmıyor.

Bunlar yaşanmıştır. Partimiz hiç de hak etmediği aşınmaya göre göre uğratılırken, kendilerinden görev beklenenler asgari de olsa rollerini oynayamamışlardır. Partiye karşı, önderlik gerçeğine karşı en büyük karşı-direnimler burada ortaya çıkıyor. İşte, bizde partileşmeme, devrimcileşmeme kendisini en çok bu alanda ele veriyor. Kadro ölmeye var ama, partiyi yaşatmaya yok. Bundan korkunç, bundan daha ters bir mantık olamaz. Kadronun ciddiye alması gereken değerler deryası var; PKK'nin kuruluşunda can verenlerin anısı var, tüm bunların önünde eğilmemek, buna biraz saygılı olmamak insana çıldırtıcı geliyor.

Hesap verme zamanı geldiğinde kadromuz çıkıyor, "Oyuna geldik, bastırıldık, kullanıldık" diyor. Bunu diyen kadronun parti saflarında işi nedir? Sözüünü ettiğimiz durumların şehitlerin kanıyla oynamak olduğu bilinmiyor mu? O şehitler ki, partinin ilkesi uğruna gözlerini kırpmadan ölüme yattılar. Şehitlerimizin bıraktığı değerleri çiğnemek çok mu basit geliyor? Biz, onları ne kadar temsil ediyoruz diye, her gün kendimizle hesap halinde yaşamak zorunda değil

miyiz? İşin garibi, lafa geldiğinde, bunca aymazlık içinde olan kadromuz, "Partiye bağlıyım, parti için ölmeye yeminliyim" diye de narasını patlatabiliyor. Bağlılık andları içiliyor ama, değerleri korumak için iki sözcük söyleme cesareti gösterilmiyor.

Bugün, temel mücadele alanımız olan Botan'da parti yaşam tarzı katledilmiştir; hiç bir işleyiş kuralı yürürlükte değildir. Doğrudürüst bir toplantı geliştirme yok; parti talimatlarına kulak asan yok. Sadece Botan'da mı? Hayır, hemen hemen her yerde durum aynıdır. Güçlü bir kontrol olmazsa, partinin merkezi çalışma sahasında da aynı şeyler yaşatılacak. Böyle bir zemin üzerinde biri çıkıp, rahatlıkla partiye tasfiyeye götürebiliyor. Kurdun sisli havayı sevdiği gibi, tasfiyeci de, partileşmeyen de böyle ortamları seviyor. Adam, kişiliğini ancak böyle bir ortamda konuşturabileceğini biliyor. Partileşmenin olduğu yerde partinin olmasına takılmaktan kurtulamaya-çağını biliyor. Onun için, yaramaz kişilik partisizliği besliyor.

Partiye bu tarz yaklaşmanın bizde bir tarihi var. Güdülerini konuşturmak için, dağ gibi parti mirasını yere yatırmmanın gereğini tartıştılar. Bunun uğruna, her türlü tasfiyeci çabaya ölümüne giriştiler. Bunlarla kurtarmak istedikleri şey de, basit bir kişisel çıkar oldu. Kişisel çıkarları uğruna, gözlerini kırpmadan parti değerlerini çiğnediler, aşındırdılar ve ittifaklar, uzlaşmalar, hizipleşmeler içine girdiler. Anlayışı aynı olanların pratikte buluşmaları zor olmuyor; birbirlerini rahatlıkla buluyorlar.

Partileşmeyen zeminler, bu tür durumları her zaman bize yaşatabilir. Bundan dolayı partiye gelmemek, partileşmemek objektif bir suç olmaktadır. İşin gerçeği şudur ki, partileşmemek, partiye gelmemek, gericiliğin parti saflarına yansıttığı bir saldırdır. Temelinde, yüzyılların gericiliği var. Düşmana yatma, düşmana kapaklanma var. Bunda, ulusallıktan uzaklaşma, kendine karşı saygısızlığa düşme, insanlıktan çıkma durumu söz konusudur. Sorun, biraz da namus sorunudur; namus da değerlere sahip çıkma bilinci ve gücüdür, inançtır.

Mücadelede temel silah parti ise, herşey bununla kurtarılacaksa ve o silah çok iyi konuşulmuşsa, neden bu silaha sahip çıkılmasın, korunmasın? O halde söz konusu durumu bir düşman etkilemesi, bir düşman saldırısı olarak belirleme durumundayız. Bırakalım öz-

gürlüğü, demokrasiyi, sosyalizmi, ulusu, insanlığın asgari düzeyini bile tutturmamadır bu olgu. PKK'nin gerçek kavrayışı bize bunları söyletiyor ve gerçek çok acı da olsa öyledir. Biz, sorunu bir halkın ölüm kalım sorunu düzeyinde ele almak zorundayız.

Kadromuz özeleştiri verdiğinde bir suç döküntüsü yapıyor, insanın tüyleri diken diken oluyor. Kişilikte Çernobil'i yaşama var: "Partiyi şöyle boşa çıkardık, partiye kendimizi dayattık". Bunlar bir kadronun içine gireceği tutumlar mıdır? Savaşımızda parti suçu işlemek, halkın canına okumak demektir. Bu, düşmanlaşmaktır; halkın canına okumak, düşmanla bütünleşmektir.

Partiyi savunmayan, partiyi yürütemeyen, partiyi korumayan, kavrayamayan, uygulatamayan kişiliği kadro nasıl yaşıyor? Parti ortamına, bu kişilik kendisini nasıl dayatıyor? Yoldaşlığımızın kavranışında ciddi çarpıklıklar, sapmalar olduğu anlaşılıyor. Bunun zeminini parti değildir. Sosyal hasta olanların yeri ıslahhanedir; psikolojik hasta olanların yeri kliniklerdir, parti değildir ve hiç kimsenin de kendi hastalıklarını parti ortamına taşımaya hakkı yoktur. Partiye yaşamaya ve yaşatmaya gelinir. İnsanlığın kurtuluşuna, onurun kurtuluşuna biraz yaşam isteyen yaşam bulmaya gelir. Hiç kimsenin, partinin üstüne ceset gibi yığılmaya hakkı yoktur. Adam geliyor, tek bir görev yerine getirmiyor ama, halkaya halka ekleyerek bir yaşam zincirini oluşturuyor. Anlayamadım, kavrayamadım, kafam bulanık diyor; bu partiyle dalga geçmektir, oyun oynamaktır.

Parti kendi insanının eğitimi için, önderlik düzeyinde her türlü çabayı sergilemektedir. Bu, insanlık anlayışının, insanlığa verilen sözün gereğidir. Kendine saygılı olmanın bir gereği, yaşam tarzının bir ilkesidir bu. Kişi kişiye lazımdır diye değil; kişi insanlığa, halka lazımdır diye yapılıyor bunca şey. O halde bu çabalara karşı kişisel tutuculuk, kapanma, kendini vermeme bir bireysel hesap değil de nedir? Bireyin bir tefeci misali, kendini topluma, insanlığa, halka dayatması değil de nedir?

Kadronun fedakarlık anlayışına baktığımızda, bir kölenin yaşamı kavrayışı ortaya çıkıyor. Bu, parti ortamına bir hakarettir. Parti, böyle köle anlayışlı, köle üsluplu çalışmayı kabul etmez. Partinin hamuru, bilinçle, özgürlükle, özgür katılımıla yoğrulmuştur. Parti şekillenmemiz, en değme heykeltraşın elinden çıkan eserlerden daha gör-

kemlidir. Biz böyle bir esere değer katma uğraşı içindeyiz, kaba-saba bir çabayla eserimizi darbelemeye hiç de niyetimiz yoktur.

Parti bu tipe yönelmiyorsa, ondan korktuğu için değildir. Hayır, partinin insana yaklaşım tarzında yüce insanlık kavrayışı olduğu içindir. Yoksa, dünya kadar düşmana karşı ayakta duran parti için bu tipin dayanabileceği bir gücü yoktur. Onların gücü kofluktur ve parti de o kofluğu kurutmayı vazgeçilmez yaşam ilkesi olarak ele almıştır.

Şunun altını çizerek belirtiyoruz: Yükselmemeyi, yücelmemeyi, çözüm gücü olamamayı lanetliyoruz, onu mahkum ediyoruz burada. Bu bizim yaşam biçimimiz değildir. Başaramadık sözcüğüne yer yok, kavrayamadık, öncülüğe layık olamadık sözlerine yer yok, diyoruz. Başaramamanın hiç bir bahanesi yoktur. Partide ilk adım atma böyle olur. Kadro bunun için ne lazımsa istesin, parti her şeyi verecektir ve nitekim veriyor da. Olguyu kavramak için, gerekirse aylarca tartışılır. Kişiliği bu konuda hazırlamak için, gereken ne ise o yapılır. Ama bunların hiçbirini yapmadan, keyfince yaşam tutumları sergilenirse, işte bu kabul edilemez. İstediginde çalış, istediğinde çalışma; şunu yapma, bunu yapma, tam keyfilik söz konusudur. Bu da, partiye yapılabilecek en büyük kötülükler sınıfına girer.

Partileşme olmayınca, isterseniz ağzınızla havada kuş yakalayın, bu işi yatırabilirsiniz ve en büyük günahı işlemiş olursunuz. Partileşmeye karşı bu kadar direnme, partiyi çalışmalarında bu kadar boşa çıkarma, parti yaşamını bu kadar katletme, yoldaşlık ruhunu hiçe sayma, yoldaşça üslubu bir tarafa bırakma ve bunu son derece basit ve hatta ince hesaplarla bir politika haline getirme; evet, şu anda en ünlüler, bu ince hesapları bir parti içi politika yapmışlar, bu politikaya dayalı olarak da kendilerini yaşamaya çalışıyorlar. Hesapları gelişkin; hatta gruplaşmalara bile gidiliyor. Bireysel kaygılarla, ahbap-çavuşluk temelinde, etraflarında kümelenmeler oluşturma yaşatılıyor. Bireyler kendini garantiliyor ama, örgütü korumak için en ufak bir tedbir alınmıyor. Parti değerleri imhaya terk ediliyor, çar-çur ediliyor. Mantiğin doğal sonucudur bu; bireyci davranış ve düşünce silsilesi elbette buna varır. Adam düşmana iş bırakmıyor, değerleri kendi eliyle, tavriyla imha ediyor.

Öğreniyoruz ki, Avrupa'da, orada, burada kim partisinin değer-

lerini ele geçirmişse, onu hırsızlamanın çabası içine giriyor. Yaşamını parti otoritesi üzerine, onun değerleri üzerine kuruyor. Elbette partisizliğin varacağı yer burası olur. Başka yer değil. Parti ilkesi, partinin işleyiş ilkeleri herşeyin temeli haline getirilmemişse, temel koşul olarak ele alınıp yaşama yüklenilmezse bütün çabaların boşa gideceği açıktır. Kaldı ki, önlemezsek hepsi de gider. Buradan yüzlerce kadro gönderildi, parti ilkelerine sahip çıksınlar diye gönderildi; ama sesini bile çıkarmıyor. Partinin ilkeleri, işleyişi hırsızlanırken, onlar kişisel kapaşmanın içine giriyorlar.

Bizde yaşanan bu durumlara bakınca, bırakalım leninist parti, sosyalist parti normlarına yaklaşmayı, feodallerin partilerini dahi geride bırakan bir durum kendisini konuşturuyor. Kürt yaramazlığı, Kürt kişiliği olur da bu kadar olmaz. Kötü duruma düşmeler kötü niyetten değil; hayır, parti ilkelerini gözden kaçırmadan, partiyi işletmemekten kaynaklanıyor. Kökü kurutulması gereken davranış biçimi oluyor bunlar, Kürdün eski hikayesinde vardır; bir ağanın, bilmem neyi uğruna vatani sattığı söylenir. Bizde de, basit bir güdü, basit bir zevk uğruna parti ilkeleri katlediliyor. Sonuç aynı yere varıyor; parti ilkesini çiğnemek demek, ülkeyi çiğnemek demektir.

Bu kadar sorumsuzluk yaşamda neyi kurtarabilir; hiçbir şeyi. Kölelik tekrarlanır o kadar. Parti aracı yetkinleştirilmeden insanlığa adım atılamaz, ölümcül yaşamdan dirilişe geçilemez gerçeğini yaşamımızın biricik prensibi yapmazsak, hiç bir şeyi kurtarmak mümkün değildir.

Parti ortamında ciddi bir tartışmayı geliştirmeye, doğru-dürüst bir parti toplantısı, bir merkezi toplantı yapmaya hasret kaldık. İnsan yapar da partiye bu kadarını yapmaz. Bırakalım ciddi bir karar çıkartmak için, bir parti ilkesine bağlılık için, hiç olmazsa kafakafaya verilerek, yoldaşça ciddi bir konuşma geliştirilir. Ama yok; iki kişi bir araya geldi mi bir üçüncüsünü çekiştirir. Bunlar birbirlerine sırtını döndüler mi de, bu kez başkalarıyla da birbirlerini çekiştirirler. Bu ahlaka, bu tavra partiyi çiğneteğimiz sanılıyorsa, büyük bir yanlış içine giriliyor demektir. İyice anlaşılması gereken budur. Hiç kimse, partiye ettiğinin yanında kâr kalacağını düşünmemelidir.

Parti gerçekliğimize, onun öncülük rolüne halihazırdaki yakla-

şimler tasfiyecilikten de öteye en tehlikeli oluşumları yaratabilecek kadar kendi içinde düşmanlık taşıyor. Mesele şu veya bu şahıs değil, bu tarz yaklaşım bir potansiyeldir. Partiye sahip çıkmanın düşüncesi konuşturulmuyor. Partiye sahip çıkması gerekenler kölece ve oldukça bireysel bir katılım içinde bulunuyorlar. Adam daha da merkezileştikçe, partiyi yaşatma görevi arttıkça görevlerden kendini uzak tutma, vurdum duymazlığa yatma kendini gösteriyor. Bütün parti esaslarını oturtmak gerekirken, orali olmama var. Bu eğilimler birleşerek açıklamaya çalıştığımız partinin tasfiyesine, partinin dıştalanmasına varıyor. İşte bundan dolayı, şu veya bu kişinin tavrı değil, eğilimlerin birleşik ifadesi söz konusu oluyor ve bundan da herkes sorumludur. Kolektif bir olay herkesin ortak sorumluluğunu gerektirir.

Parti kolektif bir çabanın ürünüdür. Yalnız bir kişinin bağlı kaldığı bir görev, partililik anlamına gelmiyor. Parti, kolektif bir irade olarak yaşandığı oranda gerçekleşir. Onun ideolojik-politik yanı yaşandığı kadar, örgütsel birlik yaşandığı oranda partiden sözedilir. Tarihi kadar, güncel görevleri kavranıp, özümsemişi oranda partililikten sözedilebilir. Çizgisi, çizgisinin stratejik ve taktik esasları kavranıp, uygulama esaslarına götürüldüğü oranda partiye ulaşmaktan sözedilebilir. En önemlisi de, parti ruhunda, partinin yaşam tarzında birleşmektir. Bu, parti birliğinin en üst ifadesi olur.

Bunlar partileşmenin kıstası oluyor. Kişi kendini bu ölçülere vurmalı ve kendine sorular sormalı; şuna ne kadar ulaştım diye. Kendine tatminkar cevaplar verebilirse ve cevapları onu vicdanen rahat ettirirse, kişi partiye ulaştım diyebilir. Devrimciliğin temel ölçütü partileşmek oluyor; insanlığı korumamızın biricik yolu buradan geçer. Kürdistan halkının tarihi yakalamasının yegane aracı partidir. Dünyada hiç bir halk, bizdeki kadar parti öncülüğüne ihtiyaç duymamıştır.

En büyük ihtiyaç, dolayısıyla en büyük silah olan ve muazzam çabaların ürünü olan partinin parti kadrosu yanındaki değeri nedir? Parti davasında varım diyenlerin hiçbir zaman gözardı edemeyecekleri şey, bu bilinçle partiye sarılmaktır. Yaşam ancak bu şekilde biraz anlam bulabilir. Bu anlayışla hareket edildi mi, yaşamı özgürleştirmenin mümkün olabileceği anlaşılır. Bu, hem bilimsel olarak

ve hem de parti pratiğimizde defalarca kanıtlanmıştır.

Partiye bağlılık yanlış anlaşılıyor; parti önderliğine bağlılık yanlış anlaşılıyor. Bu, tarikat müritliğine, burjuva-feodal katılıma bağlılığa benziyor. En kötüsü de ciddi bir parti terbiyesi yok; parti terbiyesinden yoksunluk var. Kişilikte düzelme zorunluluğu hergün biraz daha kendini dayatıyor.

Kadromuz oldukça zorlu koşulları yaşıyor, çok eza çekiyor, bu bir gerçek. Ama, bilincinde değil. Bilincinde olan kadro bunca zorlu yaşamın hıncını düşmandan alır. Ona bin kat daha yüklenir, güzel bir yaşamı yakalayabilmek için görmüş olduğu bütün acıları devrimci enerjiye çevirir. "Kendimi feda edeyim"; iyi ama, feda etme hangi temelde olacak? Eğer bundan, düşmanın üstüne körcesine atılıp ölüm anlaşılıyorsa, biz bunu reddediyoruz. Kimse bu temelde partiye gelmesin; bunu mahkum ediyoruz. Partileşmenin ilk adımı bilinçli gelişir. Katılımın ilk adımındaki bilinç giderek kendini yükseltmeli, kendini aşabilmelidir. Bizim kadromuz, "dediğim dedik çaldığım düdüğü" havasında gidiyor.

Bir eylem anlayışıdır, düşmanı ancak fiskeliyor; bir hitap dilidir, bir bakıştır, insanı kaçırıyor; bütün bunlar partiye bir hançerdir, partiyi hançerlemektir.

Kendini parti yerine koyma var. Parti hizmetleri temelinde yaşadıkları halde, adam rahatlıkla kendini tam olarak parti yerine koyuyor. İşte, sınıf dışılık kendini böyle konuşturuyor. "PKK eşittir ben"; ortaya çıkan tablo ne oluyor, ne kadar PKK'li varsa o kadar PKK vardır. Partileşmeye gelememenin sonuçları böyle karşımıza çıkıyor. Kendini parti yerine koyanlar asla kazandırmıyor. Kendilerini parti yerine koyduktan itibaren, partiyle savaşmaya başlıyor. Parti bunlara çarpıp geri geliyor.

Partileşmeye gelmemeyi çok bozuk aile yapısından mı ele almak gerekir? Alınan sömürgeci eğitime mi bağlamak gerekir? Kuşkusuz tüm bunların olumsuz etkisi olacaktır. Ama, alınan bozuklukların yaşam boyu egemen eğilim olarak devam etmesi anlaşılır bir şey değildir. Açık ki, kendini vermeme ve partiye karşı, partileşmeye karşı direnme var. Düşman yapısına karşı bu kadar direniş gösterilse hiç kimse bizi tutamazdı.

Bu söylediklerimizi bile kimse üstüne almaz. Herkes eleştiriyi

başkasına anlıyor, etrafına bakıyor. Öyle ya, kendisini tertemiz, pîr û pak biliyor. Bu da ciddi bir hastalık. Kendini beğenme, kendini mükemmel görme alabildiğine. Yaşam umurunda değil; dilediği gibi yaşıyor. İlişkiler bir acayip. Şüphesiz, bu tarz bir yaşamı kendisine makul görenler, kendilerini mükemmel görürler.

Bu durumları gördükçe, ileriye düşünmek bir hayli güçleşiyor. Yeni toplum kuracağız, toplumsal demokrasiyi inşaa edeceğiz, devlet oluşturacağız diyoruz. Bütün bunların ilk adımı, bizde partileşmek ile mümkündür. Ama, daha ilk adımda neyin ne olduğu açığa çıkıyor. Neden gerillayı geliştirmediğimiz partileşmemekle sıkı bir ilinti içindedir. Gerillayı geliştirmek için her türlü olanak var ama, gerillanın uygulandığı yok. Halkımız bütünüyle ayaklanmaya hazır; peki neden büyük bir ayaklanmaya gidilemiyor? Bunun da altında yatan neden partileşmemektir, partileşmeye gelmemektir. Parti öncülüğü kurulamıyor da ondan. En çetin sınav partileşme sınavıdır. En büyük duyarlılık, en büyük zeka parti sahasında gösterilir. Genelde, PKK'lılaşma sağlandığı oranda, zafere giden yolun kapısı aralandığı gibi; sıradan bir oynama, basit bir boşverme, ilkeyi hayata geçirmeme de düşmanın zaferi için kapıyı aralıyor. Bunun önüne geçilmezse zafere giden düşman olacaktır.

Teorik bir sorun olsaydı, üstünde bu kadar durmazdık. Durum pratiğin çok yakıcı bir sorunu haline gelmiştir ve önüne geçilmezse, olmadık belalara neden olacaktır. Partileşmeyi sağlamadan, parti çalışmalarında parti öncülüğünü esas almadan, partinin yaşam tarzını dayatmadan ayağımıza kadar gelen tarihi fırsatları kaçırmış olacağız, tahammül edilemez kayıplara uğrayacağız.

Neredeyse, partide önderlik olayı salt Parti Önderliği'nin sorunuymuş gibi ele alınmaktadır. Böylelikle kendini önder düzeyde sorumlu görmedi mi de, parti dışı bir rehavete kapılıp, kişiliğini olumsuzluğun üstüne yayıyor. Ne deniliyor: "Herşeyi Parti Önderi yapar." Bu, "Biz hiç bir şey yapmayız, hiçbir şeyden sorumlu değiliz" demektir. Mücadeleyi özgürlük olarak görmeyen, onu yük olarak gören anlayışın, mücadele yükünü on uzularından atarak özgürleşme istemidir bu. Ölümcül görevlere kendini vermek gerekirken, bunları tutup Parti Önderliği'ne havale etmek en büyük saygısızlıkların başında gelir. Ağa-paşa anlayışı, kişiliği, kendisini yormama

ama, başkasını en saygısızca kullanmadır.

Dev gibi parti sorunları var. Bunlara yüklenen yok. Sonuna kadar disiplinli olması gereken parti yaşamını boşlama tutumları son derece yaygın. Bunun gerisinde ne kalıyor; sorumsuzluk anlayışının ebeliğini yaptığı "özgürlük" sloganları haykırılıyor. "Parti Önderliği ölmez, Parti Önderliği yaşatır" vb. söz konusu tavırların sahibi olan kadronun bu sloganları yükseltmesi basit bir hesapçılıktan başka ne olabilir ki.

Üzerinde her zaman durduğumuz ve en büyük kavgayı bu alanda, partileşme alanında verdiğimiz gerçeğini dikkate alarak, tüm kadro yapımızın yeniden-yeniden bu temelde kendini gözden geçirmesi ve gerçekten devrimde samimiye bunun sigortası olan partileşmeyi yakalaması zorunludur.

Institut kurde de Paris

Mücadelede parti öncülüğüne ulaşalım ve zaferin teminatı yapalım

Şu anda, halkımızın tarihine hükmedecek büyük bir anı yaşıyoruz. Anımızın gerçeğine ulaşmamız gerekiyor. Kongre gerçeği, bir bütün olarak çalışmalarımızın özü oluyor. Tarihi çözecek ve bize yol açacak bir toplantı içinde bulunuyoruz. Devrimimizin önemli oranda isyancı temelde bir gelişme özelliğine sahip olduğunu gözönüne getirirsek, daimi olarak bir toplantı havası içinde yaşamamız gerektiği kendiliğinden anlaşılır.

Kürdistan devriminde uzun barışçıl dönemler ve sıcak dönemler ayrımı yapmaya imkan yoktur. Bazı ülkelerde durumlar, barışçıl çalışmaya imkan verebilir. Yine sıcak savaşım, daha iyi düzenlenmiş olarak kısa veya uzun süre yürütülebilir. Bizde ise, isyancı niteliğin başından itibaren çabalara yansımaları, düzenli, planlı bir faaliyet şansını zorlaması, barışçıl yürütülmesi gereken çabaların bile ancak silahların gölgesinde yürütülebilmesi, daimi toplantılarımızın, savaş sorunlarını tartışan, çözümleyen karakterde ele alınmasını zorunlu kılıyor. Dolayısıyla, buna bütün gücümüzle yüklenme, doğru değerlendirme, görev belirleme ve görevlerin üzerine doğru yürüme, büyük önem taşıyor.

Barışçıl dönemin çabaları içindeymişiz gibi davranamayız. PKK'nin önderlik ettiği savaşım, buna fırsat vermiyor. Dolayısıyla rahat bir ortamı yakalama, bunun fırsatını bekleme, yurtdışı da dahil mümkün değildir. Her alanımızda tam bir savaş faaliyeti içinde olduğumuz bilinen bir şeydir. Savaşçı-militan kişilik, başından günümüze kadar faaliyetlerde egemen olması gereken kişiliktir. Bu, sömürgeciliğin dayattığı savaşın sürekliliği, yoğunluğu nedeniyle

böyledir. Sömürgeci savaşa karşı çıkışın da, ancak bir devrimci savaş temelinde olabileceği ve en az onların imha savaşını boşa çıkartabilecek bir süreklilikte ve yoğunlukta olması gerektiği bilinir. O halde, böyle bir savaş ortamında yapılacak toplantıların -en sıradan dahi olsa- ciddi bir savaş faaliyeti olarak kabul görmesi gerekiyor. Dolayısıyla, militanın kendisini bu anlayışla beslemesi şarttır.

PKK'nin önderlik gerçeğinden çıkarılacak sonuç da budur. PKK, çıkışından günümüze kadar, bir savaş önderliğidir. Küçük bir grup olarak şekillenirken bile, amansız imha koşullarında yaşandığı biliniyor. Eğer daha sonraları gelişme şansını yakalayabilmişse, bunun dışında bir yaşamı kendisine yakıştırmadığı içindir. Bunun dışında bir yaşamı kendisine yakıştıranlar tasfiye olmaktan, sağa-sola savrulup kendileriyle birçok şeyi götürmekten kurtulamamışlardır. PKK'nin hala kavranılmayan bir özelliği de bu oluyor.

PKK'de şekillenen kişilik, militan-savaşçı kişiliktir. Savaşçı kişiliğin de, hep asker gibi yaşamak zorunda olduğu açıktır. Başka yaşam seçeneğini de kabul edemez. Devrim doğası bunu zorunlu kılar. Biz bu temelde PKK'nin militan kişiliğini ortaya koyuyoruz. Bu kişilik, başından günümüze kadar PKK tarihinde somut ifadesini bulmuştur.

Biz daha çok, bu militan kişiliğimize kendisini dayatan ve bizi oldukça uğraştıran ve hele hele, önemli toparlanma dönemlerinde kendisini daha fazla dayatan, partiyi önemli darboğazlarla, tasfiyelerle karşı karşıya bırakan kişilikleri, açık veya gizli dürüst olmayan yaklaşımları tekrar da olsa kısaca belirlemeye çalışacağız.

PKK, öz itibarıyla kendini bu davaya adanmış insanlığa sunabileceği ve insanlık tarihinin kutsanmış çabaları olarak örnek gösterilmesi gereken bir tutumla yola çıkmıştır. Bu, tartışma götürmez bir gerçekliktir. Salt dar bir ulusçuluk ve hatta sınıfçılık temelinin desteğini arkamıza alarak başlamadık. Hiçbir biçimde insan soyunun kabul edemeyeceği çirkinliği, onun baskısını, onun sınır tanımayan dayatmalarını kabul etmedik. Tek de olursa, tarihte eşine ender rastlanan bir tutumla, insanlığa kendini namusluca katmayı ve bu yönüyle de, en değerli, en saygın ve en kutsal bir yaklaşımı esas alarak başladık. PKK'yi PKK yapan olgunun böylesine bir

yaklaşım olduğu gerçeği bizim yaşam felsefemizdir. Düşman dahil, hiç kimse bunu inkar edemez.. Hiçbir yaramaz da, bilerek veya bilmeyerek, zavallica, kendi niyetleriyle asla gölgelenemeyecek olan bu gerçeğimizi çarpıtamaz.

Tutturduğumuz yeni tarz yaşamı yükseltmek için, kendi yaşam tutkularımıza bile düşman olduk. Bunun için, kendimizi bile zaman zaman hedef haline getirerek, büyük insanlık kavgasının adımlarını geliştirmeye çalıştık. Bu anlaşılacaktır. PKK tarihinin baştan sona, her sayfasının bu olduğu bilinecek ve güç getirilerek bu temelde bir adım atılacaktır. Bu özden taviz verilmez. Bu öze layık olmadan PKK saflarında bir gün bile yaşanamaz. Şu anda en büyük uğraşı, bu özün savunulmasıdır. Bu şehitlerin büyük vasiyetidir. En değerli varlıklarını, plansız bir yaşama düşmemek için feda edenlerin, bizden korunmasını, temsilini istedikleri bir özdür. Hiçbir şey yapılamazsa, bir katkı sunulamayacaksa, zarar da verilmemelidir. Herkesin kendini bundan oldukça sakındırması gerekiyor. Bu özümüzü zedeleyen çirkinliklerden, kirliliklerden mutlak surette sakınmak zorunluluğu vardır.

Dünya devrimlerinin ve hatta o çok değerli olaya kendilerini katk edenlerin başına ne gelmişse ihanetten gelmiştir. Onun üzerinde kendini konuşturmakla saptırma başlamıştır. Ondan ucuz yararlanmakla, kişisel çıkar peşinde koşmakla ihanet başlamıştır. Yaşanmaya değer ne varsa, onun esasını teşkil eden bu değerlere her türlü çirkinliği yakıştırmak, fırsat bulursa istismar etmek, kendini dayatmak, kendini yaşatmak; bunlar devrimin saptırılması oluyor ve sonuçta karşı-devrime gidiyor. Biz yaşadıkça buna fırsat tanımayacağız.

Varlığımıza değer biçiliyor, yaşam tutkularımıza saygılı davranılıyor. Fakat partinin de çok değerli bir özü olduğunu gözönüne getirerek, bu saygınlığı anlamaya çalışmanızı istiyoruz. Hiç kimseyi özümüze tam ulaşmadı diye yargılamadık. Fakat büyük bir saygınlığınız ve gerçekten biraz bağlılığınız varsa, layık olmayı bilmeniz gereken değerlerimiz vardır. Gözükara bir biçimde bu değerlerin üzerine oturma, hesap yapma, bu konuda hiç sınır tanımama, her türlü renge girme dayatılıyor. Tartışmalarda açıklığa kavuşturmak istediğimiz husus; buna meydan verilmeyeceğidir. Kadro, saygısı-

nı zedelerse, partiden saygınlık beklememelidir. Bu öze layık olmayı bilmezseniz, biz size layık olmayacağız. Bu öz zedelenirse, biz de bunu yapanlardan hesap soracağız. Değerlerimizi kolay harcayanlar, kendilerini harcarlar; bunlardan da hesap soracağız. Hesapçı yaklaşırsa, keyfi davranılırsa, biz de buna göre en sert tavrı belirleriz.

Burada, mutlaka o değerlerin emrettiklerine ulaşacağız. Gerçek emir düzeni olarak, onların son sözlerini belleyeceğiz. Eğer bunlar gerçekten emir olarak anlaşılacaksa, o zaman şu da iyi anlaşılmalı: O çokça gelişemedik, dönüşemedik deyimimizin bir karışıklık faaliyeti olduğu bilinsin. Her biri bir insanlık abidesi olarak değerlendirilmesi gereken değerlerimiz var. Onlar unutulursa, onlardan habersiz yaşanmaya çalışılırsa, bunu ne din kabul eder, ne ideoloji ve ne de siyaset. Önderlik kurumuna değil, bu değerlere dayatmada bulunuluyor. Parti Önderliği'nden, değerler üzerine daha vahşice, çirkince tasarrufta bulunmanın ortamının açılması isteniyor. Çoğunun yaşam tutkularında bunu görmemek mümkün değildir. Örgüte gelememe, dönüşmeme emir sistemine kendini uyarlamama, sağlıklı bir işleyişi esas almama durumu vardır. Bütün bunlar, "Bırakın biz bu özü tar-û mar etmek istiyoruz. Bu özü gasp etmek istiyoruz. Hesaplarımız var" demektir. Bu dalıştır, bu saldırdır. Peki, bu saldırı karşısında PKK'yi yükselten değerler ne kadar korundu, değerler üzerinde ne kadar titrenildi, yürekler ne kadar konuşturuldu? Bunlar azıcık bağıllığı olanların gece-gündüz üzerinde duracağı sorulardır. Uykuda bile, sizden cevap bekleyen sorulardır.

Bir şehidin yaşamını, doğru dürüst kaç kişi incelemiştir? Bunca deneyleri sunmuşlarken yaşamlarından hangi sonuçlar çıkarılmıştır? Bunlar yapıldı mı? Bu temelde ağır bir suçluluk yaşanıyor. Partinin önderliksel gelişiminde bunu inceleme ve ders çıkarma vardır. Bunu herkes yapabilir ve yapmalıydı. Bir aile bile, bir ferdi öldüğünde kırk gün yas tutar. Onun anısını yıllarca yaşatır; ölen belki de son yaş sınırındadır, belki de kazaya gitmiştir. Ya bizde! Yaşamın bağrında bir tek kişisel çıkarından bahsedilemeyeceği bir tavırla, hepimizin soylu yaşamına soyluluğu katmak için, kendilerini bu işe adarken, biz, bu şahadet pratiklerini ne kadar düşünüyoruz; ne kadar layık olmanın hesabı içindeyiz? Bu hesap doğru verilmelidir. Bu

değerlere bağlı kalmanın gerekleri bütün yönleriyle bilinmelidir. Parti Önderliği'nin bütün çabası budur. Mücadeleyi hergün yükselten ilke bunların vasiyetidir. Onların sahipleri, ancak biz olabiliriz. Biliyoruz, olanaksızlıklardan dolayı, istedikleri gibi savaşımadılar. Onların yarım kalan çabalarını, yarım kalan savaşlarını biz sürdüreceğiz. Bunlar önemlidir. Fakat önemine rağmen, kimsenin kavrayamadığı durumlar oluyor.

Binlerce zindan direnişçimiz var. Hergün yüreği parti için atan milyonlarca halkımız var. Duyabiliyor muyuz, beklentilerine layık olabiliyor muyuz? Birazcık bağlılık olsaydı, herkes devleşmez miydi? Zindan direnişçilerinin yaşam özelemleri birazcık duyumsansa, amansız olunmayacak mıydı? Kimi aldatıyoruz, partiyi temsil edememe, partiyi yürütememe nedir ve ne anlama gelir? Halk biraz olsun yüreklere taşırılır, özgür yaşamın bir tutamı yakalanırsa, yaşamak için dişle-tırnakla saldırılırsa, özgürlük söke söke alınırsa bunlar söylenir miydi? Savaş kademesinde yer alan bir öncü böyle ölgün mü yaşar? Partiye ulaşamıyor, temsil edemiyormuş, bunlar söylenecek sözler değildir. Bilmem oyuna gelmişim, bilmem partiyi koruyamamışım, bunlar söylenecek sözler değil. Sahte dostların, öze ters yaklaşanların, yoldaşlık maskesi altında yoldaşlık ile oynayanların tarihi daha kötüdür.

Kadronun durumunu bu biçimde ele aldığımızda -ki, "dürüstüz" deniliyor, "Birşeyler yapmaya varım" deniliyor-, söylenenlerle yapılanların birbirinin tersi olduğu anlaşılıyor. Şimdi, bunlara ne diyeceğiz, bunlara karşı ne yapmalıyız? Partiye niye saldırılıyor, saldırılırken neler esas alınıyor? Partileşme çabalarımızı bir örgütsel bağ içinde geliştirirken, sıradan bir insanın bile saygı duyacağı bu denli çabalar ortadayken bazıları yoldaşlık adına bize niye böyle yaklaşıyorlar? Daha fazla katkı sunma imkanları olduğu halde, en kritik anlarda değerlere niye bu kadar ters yaklaşıyor? Partiyi, parti olmaktan çıkarmanın zeminini oluşturdular, ona kanal oldular, ona sözcü oldular, onun temsiline bilerek veya bilmeyerek yolaçtılar.

Aslında buna cevabımızı verdik. Halk'ın ulusal ve toplumsal kuruluşunda öncü cephede verilen savaş, bir anlamda düşmanın etkilerine karşı verilen savaştır. Bu savaşta kazandığımız başarı, halkın uzun vadeli kazanmasının önkoşuludur. Dolayısıyla yadırga-

mıyoruz. Öncüdeki savaş gereklidir. Öncüde de düşmanla savaşım gibi bir savaşım kendisini dayatabilir.

PKK tecrübesinin de bize gösterdiği gibi, parti içi mücadelede bir an bile duraksamak, mücadelenin kesintisizliğini görmemek ve tedbirlerini almamak, partiye kaybettirebilir. Kaldı ki, tarihimizde bu örneklerle çokça rastlamaktayız. Dünya çapında haini en bol olan halkız. Haini bu kadar bol olan halk ise, bu hainlerin ardıllarının kişilik oluşumunda çok yönlü etkilerinin olmaması düşünülemez. Hele bunlar, egemen işbirlikçi statüde iseler, bugün toplumsal-ulusal yaşamı ihanet ağlarıyla öreceklidir. Ve bu -ki, düşman hergün kolluyor, besliyor, onları oldukça güçlendiriyor, örgütlüyor-sadece fiziksel olarak düşman ajanlığıyla sınırlı değildir. Bu, kültürde, politikada, bir bütün olarak kişilikte düzenin egemen olmasıdır. Parti tamamıyla bu düzenden kopuşun ürünü olarak ortaya çıktığına göre, bu kopuşla birlikte önemli oranda kültürde, ahlakta, ruhta, bozulmuş bir kişilik yapısı devralınacaktır. En kötüsü de yaygın bir kölelik olacaktır.

Gelenler, "PKK'ye katıldık" dediklerinde, aslında katılımdan ziyade, karşı koyma yönü ağır basan bir tutumla geliyor. Sergilenen pratikler gözlemlenirse, durumun böyle olduğu anlaşılır. Parti, kadrosuyla hergün savaşa savaşa ona yol aldırıyor. Geriliklerden bahsediyoruz, dikkat edilsin. Dürüst olanlar çok. Fakat yetmezlikleriniz, son derece problem arzeden durumlar bazen çıldırtacak düzeye çıkıyor. Eğer büyük bağlılığımız olmasaydı, bazılarını paramparça etmemiz gerekirdi. Ama, parti sabrı var, provokasyona bunun için gelinmiyor. Gerilik bu kadar tehlikelidir, bu kadar düşmancadır. Kadro hergün kendisiyle savaş halinde olmazsa, kurtaracağı bir şey kalmaz. Geriliği altetmenin başka yolu yok. Partililer geriliğin panzehiri olmaları gerekirken, geriliğin kaynağı oluyorlar. İyi kadro dediklerimizin yaşadığı durumlar oluyor bunlar. İyiler böyle olursa, daha çok düşman etkileriyle yola çıkan, onu özümsemiş, baştan çıkarılmayı yaşayıpta farkından olmayanların her bölgede ne denli tahribat geliştirdiklerini düşünelim. Diliyle düşmanı konuşturuyor; duyumsadığı ses düşmanın sesi; güzel diye belledikleri düşmanın çirkinlikleridir. Baştan aşağı işgal edilmiş bir kişilikle PKK'ye gelenlerin sayısı az değil. İşlemeyen yürek, düşünmeyen beyin kendi

soylu çıkarlarını ne zaman kavrayabilir, ne kadar kaldıracabilir?

Şu çok açık: Düşmanına karşı savaşamayan, düşmanın yanındadır. Öncü örgüte layığıyla katılamayan düşmana katılır. Hangi gerekçeyle olursa olsun, işlemeyen, çalışmayan, yetmezliğini aşmayan, yenilgiye açık tutumlar yaşayanlar şu veya bu kadar düşmanı yaşıyorlar. Doğru şeyler söylüyoruz; iyi niyetle katıldım demekle düşmana karşı savaşılmıyor. Bu yaklaşım, durumu kurtarmıyor. Savaşma niyeti belirtiliyor ama, aslında partiyle savaşıyor. İşin en ızdırap verici yanı burasıdır. Düşmanın denetimi altındaki yaşam bir savaştır; kendine karşı düşman için bir savaştır. Bu, abartmasız bir gerçektir.

Aynı şeyi parti düzeyinde ele alsak, partinin savaş düzenine girememek, partinin savaş gerçeğine ulaşamamak, düşmanın safılarımızı bozma hareketidir. Ortayol, bu anlamda yoktur. Ortayol, düşmana hizmet yoludur. Bunun için, partileşme üzerinde kıyamet koparıyoruz. Alabildiğine iyi niyetlerle yapılan düşmanlıklarla uğraşıyoruz ve bu, parti emeğinin en büyüğünü heba ediyor. Halen belki anlamayanlar çoktur. Bu biçimde kendini partiye dayatmak, partinin yüreğiyle bu kadar oynamak, beyniyle bu kadar oynamak, ona zamanında katılım göstermemek kadroyu ürkütmüyor, sarsmıyorsa çok şey yitirilmiştir. Bunlar partiyi iflasa sürükleyen tutumlardır. Bunları göremiyor ve karşı koyamıyorsa, düşmanın üzerinde iyi yürüdüğü bir zemin oluyoruz demektir. Düşmanın parti içindeki öncü kolu, 5. kolu böyle oluşur. İşte, kendini iyi niyetlice de olsa partiye dayatanların durumuna açıklık getiren özellikler bunlardır.

Kendini partiye katamayanlar, çizgide yürümeyenler kesinlikle düşmanın kol görevini görürler. Bunların parti somutuna nasıl yansıdığına da kısaca değinirsek: daha kurtuluş çabalarımızın ilk adımlarında, bireysel tutkularını esas alanların bu tipte ortaya çıktığı bir gerçektir. Biraz kişisel çıkarları zedelenince, ya vazgeçme ya da düşmana teslim olmaktan kendilerini alıkoyamazlar. Sınıf temelleri, işbirlikçi yaşam tarzları, düşmanın belirlediği biçimlerde oluşmuş ve bu temelde düşmandan köklü bir kopuşu yaşamamışlardır. Bunlar, parti adımları geliştikçe hemen kendini dayatanlar, çıkarları zedelenince de karşı çıkmakta tereddüt etmeyenlerdir. PKK'nin bahsedilen özüne kendilerini dayatarak, bir kuvvet haline getirme,

halk içindeki mevcut yaşamlarını, parti içinde de sürdürme, ege-
men işbirlikçilerin lehçesiyle konuşma, yeteneklerini konuşturma-
ma, fırsat buldu mu istediğini yapma, koparacağını koparma, fırsat
bulamadı mı tekmeleme, zorlandı mı düşmana kaçma, arkasına
geri yapıyı hatta düşmanı alarak intikam alma; bütün bunlara daha
ilk başta yöneldiklerini biliyoruz.

Kurtuluş çabalarımıza kendini ölü gibi verenler, kendi potansiyel
güçlerini aktifleştirmeyenler, daha o gün bile tarihe karşı kendi
tutkularıyla hareket edenler ve özden habersiz yaşayanlar kendile-
rini ele vermekte gecikmediler. Sadece bir ideolojik eğilim olarak
sınırlı bir politik gelişme içinde olduğumuzda, 1980'lere geldiği-
mizde gösterdiler kendilerini. Geçici yol arkadaşları da olsa, biz bu
sorunları fazla mesele yapmadık, yürüyebilenlere yürür dedik, güç
getirmeyenler de geçici yol arkadaşları olarak bir yerlerde dururlar,
kendi yollarında devam ederler dedik. 12 Eylül'e gelindiğinde, 12
Eylül'lü günlerde çetin savaş koşulları kendini dayatınca, gerçek
bağlılığın ne olduğu ve kimlerin buna doğru yaklaştığı, kimlerin ise
uzaklaşmaya başladığı netleşti. Bir yandan en alçakça ihanet, diğer
yandan her türlü ortayolcu tutuma açık, inançsız, yetersiz, çözüm-
süz tutumlar kendini ortaya çıkardıkça çıkardı, dayattıkça dayattı.
Direnme ne kadar kendini dayattıysa, bunlar da o kadar açığa çık-
maya başladılar. Maskeler yırtılıyor, gerçekler ortaya çıkıyordu.

En acımasız bir direniş savaşının verildiği zindanda, sıcak sava-
şım alanlarında, yurtdışında, çetin mücadele koşullarının elverişli
olduğu her yerde bu yaklaşım kendini ele veriyordu. Daha çok
merkezi bir konumda yer aldığımız için, bu merkezi sahamızdaki
dayatmalar daha bir anlamlıydı. Partinin merkezileşmesi ve örgüt-
lenmenin kesintisizliği çabalarını sabote etmeye çalıştılar. Bu, ken-
dini bütünüyle PKK'ye dayatma anlamına geliyordu. Bugün de
karşımızda önemli bir sorun olarak duran ve ancak, düşmanca bir
tutum olarak değerlendirilebilecek olan halk karıştırlığının, yoldaşça
ruhtan yoksunluğun, örgütün temsil düzeyini silme tutumlarının
aslında belli bir tarihi geçmişe dayandığını görmek, bununla bağını
ortaya koymak, parti kavrayışını daha da güçlendirecektir.

12 Eylül faşizminin darbelerinden çok az bir güç kurtarılabilmmişti.
Bu, hani düşmanın "kılıç artıkları" dediği ve hayli öğretici, halen de

oldukça ders çıkarılmayı gerektirecek kadar önemlidir. Biz bir yandan bu toplantıları geliştirmek zorundayken, bir yandan da, grubu besleme, eğitim vb. ihtiyaçlarını gidermeye çaba sarfediyorduk. Bu temelde, her şeyimizi ortaya koyduğumuz alanlarda, başka tellerden çalanlar oluyordu, "Her şey bitmiştir", "Avrupa yolunu nasıl örgütlemeliyiz" gibi bazı kişisel çıkışları olanlar çıkmıştı. Muhtemelen, aralarında, bir-iki bilinçli düşman provokatörü de vardır. Gerçekten büyük çabalarla hazırladığımız bu çalışma ortamını bunun için kullandıkları, günleri-ayları böyle tükettikleri, biz ölüm-kalım anında bir parti çevresini korumaya çalışırken, onların bu çevreyi içinden boşaltıp, daha da kötüsü başkalaştırıp, partinin başına bela etmeye, bir tasfiyeci çevre haline getirmeye, "Ülkeye dönülmez, mücadeleye devam edilemez" biçiminde formüle edebileceğimiz tutuma çok iğrenç çıkarları, dürtüleri ayaklandırarak güç vermeye çalıştıklarını görüyoruz. Çevreyi de oldukça etkiledikleri, nerede ise bu etkilerin değişik kanallardan günümüze kadar böyle döşendiğini görüyoruz. Bunun eğitilmiş, fazla partilileşmemiş bir yapıda ve kendisinin bile politikleşemediği, yalnızca varlık bulmanın savaşını verdiği bir ortamda daha net ve gelişkin tahribat yaratacağı da açıktır.

Daha doğru dürüst önü açılmayan, sağlam mevzilerin tutulmadığı amansız koşullarda yaşanıyordu. Bu durumda, partiyi koruma savaşı sürdürülürken, sınırlı gelişme imkanları yakalanmaya çalışılırken, bu çabalar, arkasına birçok iyi niyetliyi de alarak ve partiye karşı umulmadık biçimlerde dikilerek, her türlü hastalık, bunalım teorilerini ve tutumlarını şu veya bu biçimde dayatarak ortaya çıkıyordu. Aslında, zindanlar da bu temelde değerlendirilirse, buna benzer çabaların olduğu görülecektir. Büyük ihtimalle düşmanla da bağlantılı olduğunu söylüyoruz. "İlimli PKK", "Direnilmemesi gerekir, savunulmaması gerekir" gibi görünüşte pek hainane emeller kokmayan yaklaşımların daha sonra hiç de öyle olmadığını görüyoruz. Partiyi, nasıl doğmuşsa öyle de yere gömmenin hesabı içinde imişler. Burada, aslında, birkaç bilinçli düşman çabasının çıktığını söylesek bile, dikkat çekilmesi gereken, ağırlıklı bir bölümünün buna iyi niyetlice kapıldığıdır. Objektif olarak buna zemin sunan, omuz veren ve birçok ögenin de böylesine etki içine girme-

leri, en tehlikeli gelişme idi. Partiyi geliştirme çabalarımıza kendini katma olayı hemen hemen tükenmişti. Bunun sonucu olarak kendini eğitme, geliştirme çabaları sıfırlandı. Bir konferans, bir kongre yapıyoruz; kendini vermeyi bile bilmiyor. Hangi görevler ortaya çıkarılıyor, o görevlere nasıl sarılmak gerekiyor, hiç oralı olunmuyor. Hatta bunlar, arkadan birkaç kötü niyetlinin güvendirmesiyle, "Merkezi ele geçirirsek herkesin istediği keyfi tutum yerine gelir" havalarındaydılar. Dolayısıyla, "Oylarımızı, bizi Avrupa'ya taşıracak, direnme hattından uzaklaştıracak, Hakkari'ye gitmekten alıkoyacak tarzda kullanırız" tasarımları içinde bulunuyorlardı. Tabii ki bunları yaparken çeşitli numaralar, çeşitli tutumlar arkasına sığınarak yapıyorlar. Aslında tam bir tasfiye hareketi geliyordu. Buna alet olanların içinde kendini eski-ünlü sananlar da az değildi.

İkinci Kongre dönemine geldiğimizde, tam da böyle güdümlenmiş bir tutumla karşı karşıya geldik. Birçok çevre baştan çıkarılmıştır. İmzasız seçim tasarımlarını kendilerine göre ayarlamışlar; merkezi ele geçirmeye çalışıyorlar. Amaç ülkeye gitmemek, bütünüyle düşmanın dayattığı o terk etme politikasını bir de parti içinde sürdürme, bunun çabalarını giderek partiye egemen kılma, bunun kararlı eğilimini geliştirme, tutkularına yol açmaktır. Uzun süre bununla savaştık. Burada isim belirtmeye gerek yok. Bunların daha sonra bu provokasyonlarını Avrupa'da nasıl geliştirdiklerini, zindandaki hainlerle birleşip, arkalarına Avrupa emperyalizmini alarak, partiye karşı saldırıya geçtiklerini iyi biliyoruz. Bütünüyle partiyi adım atmaz duruma getirip, ülkeye yeniden yönelişi kırmayı hedefliyorlardı. Bunları parti değerlendirmelerinde detaylı olarak ortaya koyduk.

Parti tarihimizin bu döneminin çok yönlü değerlendirilmesi halen önemini korumaktadır. Zindanda Şahin-Yıldırım ihaneti denen olay, komple örgütlü ve kesin olarak düşmanın özel savaş ekiplerinin desteğini alan ve hedefi de imha olan bir yaklaşımdır. Örgütlüdür, kapsamlıdır. Semir-Seher provokasyonu, bunun dıştaki uzantısı, işbirlikçisidir. Ve kendi değişleriyle, kadrolarımızın yüzde yetmişbeşi üzerinde etkilidirler. Zindanda da sanırım başlangıçta belli bir kesim üzerinde etkiliydiler. Ancak büyük bir direnişle, bu çabalarını sınırlandırdığımızı biliyoruz. Daha sonra bunların etkiledikleri bu çevrelerin gerçekten büyük bir kısmı başa bela oldu. Kendileri

için de çok kötü bir son getirdiler. Partiye de çok büyük zararlar verdiler. Bir defa ihanet temelinde bir provokasyona alet olma gerçekleştikten sonra, insan kolay kolay iflah olmuyor ve çok özlü bir özeleştiriyile kendine gelmezse, kolay kolay sağlığına kavuşamıyor.

İşte, bu zehirleme çabalarının yarattığı tahribatlardan dolayı, ülkede birçok savaşçımızın sağlam savaşmadığını da gördük. Etkilenmişler. Eğitimini yapamama, taktiğe gelememe durumları asıl kaynağını buradan alıyor. Çünkü taktiğe gelememe, bir düşman zehirlemesidir. İster bu provokasyonun yanında ve isterse sahtece karşısında yer alanların, kendilerini partileştirmeyenlerin etkilerini 1986 düzenlemelerine girdiğimizde de görüyoruz. 1986 ve ondan öncesinde, özellikle ülke pratiğinin ağır bir yenilgiye karşı karşıya gelmesinin temel nedenlerinden birisi de, yine bu provokasyonların etkileridir. Dürüst savaşçıların bir türlü kendini eğitip, taktik gereği yürüyecek konuma getirmemeleri, önderlik konumunda olanların taktiğe inanç ve umut bağlayamamaları bundandır. Arkasında birkaç da körükleyici bulduklarında, onca pratik adım atılmışken ve çaba varken, "sonuç alınmaz" denmeye başlandı. Kendi deyimleriyle, "12 Eylül sonrası" durumla karşı karşıya kalındığı söyleniyordu. Bunlara göre ancak ülke dışında bir şeyler kurtarılabilir, ülke içindeki mücadele yenilmiştir. 1985'lerdeki bu tutuma göre, diğer tasfiyeci örgütler gibi düzene sığınmaktan başka çare yoktu. Teslim olunacaksa teslim olma yolları; yurtdışına çıkacaksa, bunun yolları; dışarda da bu dönemlerin yaygın bir eğilimi haline getirilen, Avrupa kaynaklı veya Avrupa yaşam tarzına dayalı icazetli solda, sosyal-demokratlaşma, devrimciliği terketme çabaları, devrimci taktiklerin güdemeyeceği tutumlar çok çeşitli biçimlerde görüldü. Bir türlü parti birliğine gelememe bunalımı bundan kaynaklanıyor. Tabii ki, birçok ortayolcuyu da ortaya çıkartıyor. Kendini geliştirmeyenler, kendini devrime hazırlamayanlar bundan oldukça etkilendiler. Buna yönelik 1986 çözümlemelerimiz var. Toparlanma çabalarımız ağırdır. Eleştiri-özeleştirii sürecine, hatta tecrite alınanlar vardır. Hatta, oldukça suçüstü konumda olanlar vardır. Hepsine, değişik tedbirlerle yaklaşmamız söz konusudur.

Daha derinleştirilmiş eğitim çabalarıyla, yapıyı biraz daha geliştirme ve yeni bir hamleyi başlatmak zorunda kaldık. 1987'lerden

itibaren, ÷lkeye taşırılma ve belli gelişmelere yol açma böyle oldu. Burada önemli olan, 1983'lerde kendini açığa vuran provokasyonun bir uzantısının, bu yıllarda da kendini ortaya çıkarmaktan geri durmamasıdır. Bol sayıda ortayolcu, çizgiye, taktiğe inançsız ve arkadan bunu körükleyen ve partinin önderlik hattına yönelik komplocu yaklaşımlara kadar varan tutumlara yönelme bolca ortaya çıktı. Yine kişisel çıkar peşinde koşan, kendini yaşamak isteyenler, "Bakalım kimler bastıracak" beklentisi içine giriyorlar. Özellikle bazı hesap sahipleri, bu zor dönemin koşullarını da dikkate alarak, önderliksel çabaları çıkmaza sürüklemeye ve fırsat bulurlarsa komploya kadar varan tutumlarla, bu hamleyi boşa çıkarmaya çalıştılar. Oldukça önemli bir kesimi partiye karşı açık bir duruma getirmişlerdir. Çoğu itirafçı olmuş, düşmana sığınmıştır. Bazıları da hak ettikleri biçimde cezalandırılmışlardır -ki bunlar dönemin ileri düzeyi, hatta bilmem kendilerine hangi sıradaki adam sıfatını takan kişilerdir-; kendi deyişleriyle nasıl kurnazlık ettikleri, nasıl ince hesaplar yaptıkları, yapıyla ilgili nasıl emeller besledikleri itiraflarında gör÷ldü. Hayli ders çıkarılacak itiraflar vardı. Bu itiraflar, parti-karşıtı tutumların nasıl olduğunu, yine parti taktiğine karşı ikircikli olanların durumunun nasıl olduğunu iyi ortaya koyuyor. Kısacası, bunlara karşı bir savaş verildi. Bu dönemde yapılmak istenilen husus; taktiğin geliştirilemeyeceği, oturtulamayacağı ve silahlı savaşım taktiğinin işletilemeyeceği eğilimini egemen kılıp, döküntü yaratmaktır. Bunlar çok çeşitli demagojik yaklaşımlarla, boşa çıkarılması gereken ne varsa ona göre kendilerini dayattılar. İşte, daha Botan'a yönelmeden, buradan gidenlerin, Doğu'dan gidenlerin ve orada olanların, muazzam bir karşı çaba içinde olduklarını gördük. Partinin bir adım daha attığı, daha önemli bir dönemi aşmaya çalıştığı bu koşullarda, ÷lkede Kör Cemal pratiğinden Avrupa'da Avukat pratiğine kadar uzanan bir ihanet ve provokasyonlar zinciri oluşturuldu.

Bilinen parti tutumunun ısrarla sürdür÷lmesi, bunların emellerini kursağında bıraktı. Fazla başarılı olamadılar. Fakat özellikle savaşın Botan'da yoğunlaşması dolayısıyla, burada taktiği oturtmama noktasında çok dirençli çaba sergilediler. Partinin gerçek özellikleriyle çalışmalara damgasını vurmaması için çalıştılar. Ne kadarının düşmanın bilinçli, ne kadarının dolaylı etkisi olduğunun netleştirilmesi

durumunu karşımıza çıkardılar. Bütün parti müdahaleleri, anlamsız kılınmaya çalışıldı. Unutmamak gerekir ki, bu tutum sahiplerine kalsa, parti çoktan, tam bir taktik yenilgi almıştı. Tabii ki bu temel-deki bozulma, etkilenme, ideolojik-siyasi zemine de ve hatta parti-nin ideolojik-politik gelişimine de taşırılacak, dolayısıyla giderek partiye stratejik bir yenilgi tattırılacaktır. Aslında bunlara kalsa; yenilgi, sadece bir alanla sınırlı kalmayacak, partinin bütün alanlarını da kapsayacak ve bütün çalışmalarını boşa çıkaracak. Bugün taktik dışılık, işte "Şöyle, halka karşı düşmanca çaba", "Böyle partinin yaşamından uzak bir yaşam" deniliyor. Bu, partinin tasfiye edildiği anlamına gelir. Bunu yazmak kolaydır ama, kavramak çok zordur. Hele buna yol açmak, buna alet olmak daha kötüdür.

Bugün Botan'daki bütün silahlı savaşım güçlerimiz parti öncülüğünden yoksundur. Parti yaşamından yoksundur. Hatta çoğunun pratiğinde suç unsurları yaygındır. Bildiğiniz gibi, bazı kontra pratikleri dayatılmıştır. Neredeyse, bu tavırlar en üst düzeyde hakimiyetini tesis edecek kadar ilerlemiştir. Bunun varlığı sonuç; Partiye karşı oldukça tehlikeli bir dayatma ile Botan gibi tüm gücümüzü ortaya koyduğumuz bir alanı etkisizleştirme ve boşa çıkartmadır. Eğer çok kapsamlı olarak üzerinde durmazsak, müdahale üstüne müdahaleyle, yüzlerce kadro-savaşçı gücüyle üstüne gitmezsek bunların bir hamlesi bile partiyi yenilgiye götürmeye yeterli oluyor. İşte, iyi niyetlilerin kavramadığı ve alet olmaktan kendilerini kurtaramadığı bu yenilgi durumudur.

Onlar müdahaleleri çok normal ve rahatlıkla başarılabacak işlerden görüyorlar. Biz, yalnız 1989'da Botan'a 300 eğitilmiş militan ve savaşçı gönderdik. 1990 içinde en azından 100'ü aşkın eğitilmiş militan ve savaşçı gönderdik. Bu çabalar olmasaydı ve yalnız bunların bu kontra pratikleri veya ortayolcu tutumları egemen olsaydı, dört başı mamur bir yenilgiyi yaşamayacaklar mıydı? Bu değerlendirilmeye gelmiyorlar.

Bu yılların yenilgiye götüren tutumu nedir? Başarıya götüren tutumu nedir? Şimdi biz bunu göreceğiz. Halen partiye dürüstçe bağlı çok sayıda öğemiz var. Var ama, bunlar partiyi yenilgiye götürecek gelişmeler karşısında onaylama durumunda kalmışlardır. Taktik dışılığa çare bulamamışlardır. Taktik dışılığa çare bula-

mamak, yenilgiye ardına kadar kapıyı açık tutmak demektir. Bu da kişiyi partiye karşı yenik tutar. Partiye karşı direnmek, partinin başarı grafiği karşısında başarısız kalma anlamına gelir.

Başarısızlık yenilgidir. Yenilgiye uğramış bir parti taktik önderliği, taktik dışlıklara yol açmış bir taktik önderlik, iflas etmiştir. O halde, iflas eden bir önderlik konumunu koruyamaz veya en azından bu halle devam edemez. Ağırlıklı olarak Botan'a dayanarak gelişecek olan Kongremizin başta bu gerçeği görmesi esastır. Çünkü savaşın kaderini, bu sahadaki faaliyetlerimiz belirleyecektir. Taktiğin burada hayata geçirilmesi, tüm ülkeyi kapsayacağı anlamına gelir. Çünkü parti, bütünüyle Botan'a hizmet ediyor, yurtdışından tutalım bütün alanlar bir anlamda buraya olanak seferber ediyor ve en başta bütün önderlik çabaları, tüm gücüyle Botan'ı beslemeye çalışıyor. Eğer, bütün bu katkılar karşısında değerlere sahip çıkılmazsa, hazır olan olanaklar bile değerlendirilemez, oldukça gelişkin taktik olanaklar taktiği oturtma temelinde kullanılmazsa, ardına kadar taktikle oynamaya rıza gösterilirse, bunun önüne geçme yönünde bazı işleyiş esasları egemen kılınmazsa, bunun için sıradan bir parti eğitimi, bir parti tutumu, parti ruhu dayatılmazsa, partililiğin ne anlamı kaldı? Hatta bu kadar kayba neden olan savaşmamaksa, kayıpların hepsi de taktik dışılığın ürünü olursa, bu kocaman bir yenilgi ve yargılanma nedeni olmak zorundadır.

Partinin örgütsel hattına, her türlü tasfiyecilik, hatta kontra pratiğinin dayatılmasına kadar gidiliyor, orali olunmuyor. Hatta, bu pratiğin sahiplerinin en üst düzeyde görevlendirilmesine kadar gidiliyor. Halka dayatmalar vardır. Bu tutum, yüzlerce, binlerce aileyi bize karşı düşman hale getirecektir. Başlangıçta bunu görmeyecek, yıkıcı etkilerini sonra anlayacaksın ve kendini bu suçtan muaf tutacaksın; bu mümkün mü? Binlerce kişiyi, uygun olmayan tavırlarınızla korucu olmaya götüreceksin, bu konuda hata üstüne hata, suç üstüne suç işleyeceksin, yüzlerce savaşçıya eğitim vermeyeceksin, kaçmalarına neden olacaksın, bütün bu konularda da umursamaz-kayıtsız olacaksın. Partiliyim demenin gereklerini görerek kendi pratiğini değerlendirmeyecek ve bu tutumun ne kadar yenilgiye yol açtığını göremeyeceksin. Dolayısıyla, partinin yaşamasının hangi temelde sağlandığını; yani amansız çabalarımızla, müda-

hale üstüne müdahale, destek üstüne destek ne anlama geliyor, bunu bile anlamayacaksın. Hatta tam yenilgi yaşanmadığı için de biraz rahatsız olacaksın ve bu konuda da kendini, bazı lafazanlıklarını, tutum ve davranışlarını açıklamayacaksın veya bu temelde bir çözümlenmeyi açıkça yapmayacaksın. Bir de tüm bunları şu veya bu yolla partiye dayatmaya çalışacaksınız. Bununla kendinizi gizleyeceğinizi ve bunu partinin bilemeyeceğini sanacaksınız. Böylesine bir yaklaşım, en sağ ve tasfiyeciliğe en açık bir tutumu ifade eder.

Daha şimdiden bazılarının, bilerek veya bilmeyerek partiyi bu tarz bir tutuma götürmeye çabaladıklarını görüyoruz. Zaten, bizim de burada bu kadar kapsamlı değerlendirme geliştirmemizin nedeni, bunu açığa çıkarmaktır. Yenilgiye açık tutum sahiplerini, ardına kadar parti dışılığı yaşatmış olanları açığa çıkaracak ve mahkum edeceğiz. Ve hiçbir gerekçeyle mazeretleri kabul edilmeyecektir. Yenilgi yenilgidir. Taktik dışılık, taktik dışılıktır. Önlenmemesi, kişinin en azından görev dışı bırakılmasına neden olur. Bu pratik, partiyi sahipsiz bırakmaya götürmüştür. Gerçek buyken, pratiğin bu temelde değerlendirilmesi ve gerçeklerin açığa çıkarılması gerekirken, “bu çok doğal” ve “başka türlü olamaz” türünden bir havayla değerlendirmelere girişmek ikiyüzlülüktür, kandırmacadır. Ardına kadar yenilgili tutumu örtbas etmektir. Her sahada nasıl partileşmemiz gerektiğini, hem teorik açıklama, hem pratik uygulamalarıyla gösterdik, yaptık ve bunu çok açık olarak, tüm yoldaşlarımızın yüzüne karşı söylüyoruz.

Parti nasıl kavranılır, nasıl geliştirilir? Çok açıktır. “Güç getiremedim, yeteneklerimi konuşturamadım, ikircikli kaldım” sözleri inandırıcılığını yitirmiştir. Bunlar bahane olamaz. Bu durum kabul edilemez. Artık bu aşamadan sonra, bu anlatım sahiplerini parti dışına atmak ve kendini dayatırsa -ki bu partiye karşı savaş anlamına gelir- buna da gereken karşılığı vermek partinin varlık koşuludur. Bunca çabaya saygısızlık edilecekse, göz yumma beklenmesin. Yenilgili tutumlara rağmen, partinin dev gibi olanaklarının taktiğe seferber edilmemesi var. Özellikle bütün savaş birimlerimiz parti taktiğinden yoksunluğu yaşıyorlar. Partinin ruhça, yaşam tarzı ve vuruş tarzı itibarıyla temsil edilmemesi vardır. Bütün birimler, nere-

deyse eşkiya birimlerine dönüşmüş durumdadırlar. Siyasi eğitimden hiç geçirilmemişler, taktik gereklere göre eğitilmemişlerdir. Aylarca, hatta yıllarca eğitimsiz bırakılmışlardır. Olanakların azlığından, kesinlikle bahsedilemez. Bunlar herkes için geçerlidir. Eğitim olanakları bu kadar ortadayken, bundan yararlanmamak ağır bir suçluluk durumuna tekabül eder. Taktik dışılık böyle başlar ve bununla da düşmana karşı yürünürse, bunun adı tasfiye olur. Parti içinde oportünistçe yaşamaya çalışmak yine tasfiye olmaktadır.

Avrupa'da da yaşananın bu olduğuna eminim, ve nelere mal olduğunu iyi biliyoruz. Bu tutumun aslında Avrupa'sı olmaz. Ülke içi, dışı ayrımı da fazla anlamlı değildir. Her yerde değişik adlar altında, aynı şekilde karşımıza çıkar. Parti taktiğine gelmeme, parti içi eğitim ve örgütlenmeye gelmeme, eyleme gelmeme bir karşı koyma hareketidir. Partiye karşı bir direnme hareketidir. Hele bu kadar olanak olduktan sonra, bu kadar talimat, çözümleme emirlerine sunulduktan sonra, işleyememe parti davasında nerede olduklarını veya yanında mı, karşısında mı olduklarını iyi ortaya çıkarır. Bunca talimat ne oldu? Ne kadar gerekleri yapıldı? Uygulama kabiliyetleri var mıydı, yok muydu? Uygulama olanakları elde miydi, değil miydi? Bunların hepsinin hesabının verilmesi gerekir. Tek bir cevap bile eksik olsa bu sorumluluktan kurtaramaz veya örtbas edilmesini getiremez. Her birisi bir ulusal kurtuluşa yol açabilecek onlarca müdahaleler var. Bu müdahalelerin, kadro gücünün başına neler getirildi? Ne kadar, taktiğe göre mevzilendirildiler? Bu konuda hesap verilmelidir.

Bunun değerlendirilmesini isteyeceğiz. Şu veya bu düzeyde kendini görevli hissedener bunları açıklamak durumundadırlar. Daha birçok parti değeri, imkanı var. Layıkıyla değerlendirilemediği raporlarda geçiyor. Madem partiliyse, niye değerlendiremedi? Çok gelişme fırsatı doğmuşsa, niye gelişilemedi? Halen partinin sorumluluk kademelerinde bu halinle nasıl duracaksın? İşte bütün bunların dökümü yapılacaktır. Bütün bunların dökümü, enine boyuna tartışılması yapılacaktır. Hesabı verilmelidir ki; kongre gerçeği dediğimiz bir gerçeğe ulaşalım. Aslında büyük başarı şansı ve bunun için hazırlık, fırsat, olanak yakalamışken, bunu bu ortamda hayata geçirmemek, bir gerilla ordusuna ulaşmamak ve yine ayaklanma-

nın eşiğine gelmiş halkın ayaklanma istemlerini örgütlememek anlamına gelecektir. Aksi durum, kendini yenilgili ruh haliyle örgütleyemez, yönetemez bir tutum içine almak ve böylece objektif bir tasfiyeciliği yaşatmak olur. Dolayısıyla da yapılması gereken, parti taktiğine, parti değerlerine doğru sahip çıkmak ve buna karşı inat varsa bunu tasfiye etmektir.

Zaten daha şimdiden de geliştirdiğimiz tutum budur. Madem parti çekirdeğinin partiye sahip çıkması önleniyor, o zaman gerçekten parti çekirdeği olmaya kararlı olanlar örgütlenirler. Partiyeye sahip çıkarlar, parti taktiğine sahip çıkmayanları taktik dışılıktan sorumlu olarak alaşağı ederler. Ve bütün güçlerini partiyi tutturmanın savaşını verirler. Kongrenin aslında en önemli çıkışı bu olacaktır. Ardına kadar yenilgiye, düşman sızmalarına açık olanların, düşmanın sonuç alabileceği ve hatta "çözüyorum" dediği bir duruma yol açanların, bilerek veya bilmeyerek alet olanların, güç getiremeyenlerin sicillerinin düşürüleceği açıktır. Köklü bir özelleştirmeyi yaşama zorunluluğunu, suçlara bulaşma olmuşsa, engellenebilecek suçlar engellenmemişse, buna denk düşen yaklaşımı da görmek gerekiyor. Kongre gerçeğimizin önemli bir kısmını yine bu çalışmalar teşkil edecektir.

Kongre gerçeğimiz, yenilgiye açık, düşmanın taktik dayatmalarına ardına kadar zemin hazırlamış; özde partiyeye bağlanmamanın ifadesi olarak parti kuralını işletmemiş ve bu temelde başarılı olmamış; taktik hattı -görevi ne olursa olsun- temsil etmemiş olanların görev ve sorumluluklarını yeniden ele almak ve düzeni bu esasta sağlamaya varmalıdır. Yeniden düzenlemeye yönelirken, başta Botan alanındaki silahlı birimler olmak üzere, diğer bütün alanlarımızdaki silahlı birimler, cephesel çalışmalar, parti öncülüğüne ulaşmalı şiarı hedef olarak alınmalıdır. Buna göre, alanların mücadele yoğunluğu gözönüne alınarak, partiyi, taktik önderliği temsil etme kabiliyetinde olan ve mücadelede yetişmiş olanlar parti öncülüğünü inşa etmenin temeli olarak alınmalıdır. Partiyi temsil edemezliğin önüne bu şekilde geçilmelidir. Bu, değişik alanlarda, tüm devrim alanında gelişmeyi sağlayacak ilk adım olacaktır. Kongre, böylesine ciddi bir görevlendirmeye karşı karşıyadır.

Geliştirilecek merkez ve ona dayalı örgütlenmeler, bu kararlılık

temelinde gelişecektir. Şu bir kuraldır: Kocaman bir taktik dışılığa yol açmak, sıradan kayıplara yol açmak bile görevden alınma ve yeni görevlendirmelerin yapılmasını zaruri kılar. Saygınlığı olan bütün partilerde, kural budur. Bir yenilgiye, iki yenilgiye yol açanın, bir üçüncüsünde ısrarla başta tutulması doğru değildir. Bunlar, hiç şüphesiz, "Bu iş daha fazla olamaz" veya "Biz battık, kendimizle hemen hemen bütün birimleri batırırız" çabası içinde olmuşlardır. "Biz adam olamadık, başkasını da adam etmeyiz. Pratikte bizler böyle olduktan sonra, kimler bizden daha iyisini yapar" şeklinde düşünerek, çok özlü birçok öğeyi ileri fırlatmamak için üzerlerine çok bilinçlice gitmiş, düşürmüş olabilirler. Bu konuda tahribatlar gelişmiş olabilir. Ama yine de özellikle partinin merkezi alanında hazırladığımız çalışmalar, Kongre'nin parti çizgisindeki kararlarını alma olanaklarını oldukça arttırmış bulunmaktadır.

Kadro adaylarını; pratikte oldukça beslenmiş, tecrübe kazanmış öğeleri ayıklamak, dürüst çaba sahiplerini belirlemek zor değildir. Bunların kadrosal eğitimleri yapılabilir. Birçok görevlendirmeler yeni ve eski öğelerden yapılabilir. Böylece, parti çizgisini, başından günümüze kadar başarı sağlayan önderlik hattını işler duruma ulaştıracağız. PKK'de önderlik işliyor ve gelişmelerin temel belirleyici gücü oluyor. Taktiğin önemini de son derece açıp, taktik olanakları oldukça çoğaltarak sıradan dürüstçe bir yaklaşımla taktik uygulamayı mümkün kılabiliriz. Ortayolcu yaklaşım, her türlü oportünist ve giderek provokatif yaklaşım, bu olanakları sağlam bir taktik olarak hayata geçirmeyi engelliyor. Düzeltilmesi gereken burasıdır. Partinin ideolojik-politik etkinliği, partinin stratejik önderlik gelişimi, pratik büyük kazanımları, her düzeyde mevzilenmeyi, taktiğin rahatlıkla işleyebilmesini olanaklı kılıyor. Çok sayıda savaşçı ve kadro adayımız var. Gelişmiş bir taktik planlamayla bütün bunlar değerlendirilirse, yeniden düzenleme çok rahat gelişebilir. Hele bir de tasfiyeci öğeler tasfiye edilmiş, komplo pratiğinin sahipleri dağıtılmış, bazıları cezalandırılmış, özeleştirme süreçleri yaşanmış olduğunu düşünelim; başarısızlık için bir neden kalmayacaktır. Herkesin "parti taktiğine varım" dediği bir durumda, hiç şüphesiz, taktiği işletmek zor olmayacaktır. Bizim, genel belirleme düzeyinde söyleyebileceklerimiz bunlar oluyor.

Özcesi: IV. Kongre'nin, esas olarak, 1986 sonrası döneminin başarıya oldukça açık zeminini, olanaklarını kullanmayı ve doğan başarı fırsatlarını değerlendirmeyi ortaya koyacak ve bu temelde yükselmesi ve partiyi yükseltmesi gerekenlerin, bunun aksi bir tutum içine girdiklerini ve bu itibarla partiyi neredeyse yenilgiye doğru getirdiklerini netleştirecek ve bu netleştirme temelinde, yeniden düzenlemeyi, görev ve sorumlulukları belirleyecek biçimde gelişmesi gerekiyor. Yine, yeniden düzenlemeyi, kendini tümüyle parti taktiğine verecek ve başarı için her şeyini ortaya koyacak olanların üzerine oturtması biçiminde geliştirmesi gerekiyor.

Bu anlamıyla daha şimdiden, Kongre'nin gündemi belirginleşmiştir. Sorun ve çözüm yolları, gereken açıklığa ve de olanaklara kavuşturulmuştur. Artık yapılması gereken, bunları uygulamaktır. Uygulamanın denetlenmesi, komutanın emniyet altında yürütülmesi, bunun alan ve bileşiminin ihtiyaca cevap verecek ölçüde ayarlanması gerekiyor ki, bunlar da teknik meselelerdir.

Tartışmakta olduğumuz parti sorunuymdu. Özellikle de partinin önderliksel çekirdeği yeniden düzenlenmeye çalışılıyor. Örgütsel çekirdeğin veya partinin kadro çekirdeğinin, bütün ordulaşma kademelerinde yer etmesi, komiteler, temsilcilikler düzeyinde oturtulması büyük önem taşıyor. Yine cephesel çalışmaların parti temsilciliğinin denetimi altında yürütülmesi, çok önemli görülüyor. Belli başlı bütün önemli taktik mevzilerde, partiye sonuna kadar bağlı temsilciliklerin oturtulması önem kazanıyor. Her alanda partiyi aşındırma tutumları teşhir ve tecrit ediliyor; dayanaklarıyla, sonuçlarıyla burada ortaya konuluyor. Nasıl aşılabacağı gösteriliyor. Bunun yerine yeni adayların, yeni atamaların belirlenmesi, kısaca bu temelde parti öncülüğünün oturtulmasının, bütün çalışmalara parti öncülüğünün hakim kılınmasının çalışması yapılıyor.

Sorun ve çözümlemelerimizin "neden" ve "nasıl"ları açığa çıkarılmıştır. Parti sorunun çözümü demek, bu temelde bütün faaliyetlere partiyi egemen kılmak demektir. Başta gerilla olmak üzere, tüm parti çalışma alan ve örgütleri, sonuna kadar partiye bağlı, oldukça kendini kanıtlamış, partiye yaşamını adanmış öğelerle düzeltilmeli ve bundan sonra, bu konuda oldukça hassas bir denetlemeye ulaşılmalıdır. Bir atamayı sonuna kadar uygun biçimleriyle

gerçekleştirip, sonunu getirmek, partiye ve parti ilkesine sahip çıkmanın vazgeçilmez bir gereği oluyor.

Aslında silahlı mücadele süreci, partiyi aşındırma süreci de oldu. PKK'yi öncü bir güç olmaktan çıkarıp, kullanılan bir güç haline getirme; partinin etkisini kendi feodal eğilimlerine, kişisel hesaplarına kurban ettirmenin süreci de oldu. Bazıları, hiçte PKK'li olmadıkları ve hatta PKK'nin canına okur durumda oldukları halde, partinin bütün olanakları üzerine abandılar, çar-çur ettiler. Bunu bilerek yapanlar da vardır. Bunları da ayıklayacağız, tartışacağız, açığa çıkaracağız ve göreceğiz ki, parti aslında bir öncü güç olmaktan çıkarılmak istenmiştir. Parti öncü güç olarak ortadan çıkarıldıktan sonra kişiler, keyfi tutumlarını alabildiğine örgütleyebilirler, hizipleşebilirler. Çeşitli düşmanca tavırlara girip tahribatları daha da arttırabilirler; ortaya çıkan da budur. Kısaca partinin aşınımı sorunu sadece, "Partimize yazık oldu, bazı ilkelerine ters düşüldü" denilip geçirilecek bir konu değildir. Bu, silahlı mücadeleyi partisiz bırakma, düşmana zaferi hazırlama ve güçlerimizi imhaya açık bırakma tutumudur.

Ortaya çıkan budur. Çalışmaları parti öncülüğünden yoksun kılma, buna bilerek veya bilmeyerek yol açma sanıldığından daha fazla tahripkar olmuştur. Düşmanın özel savaş taktiklerine başarı şansı verilmiş; biz de ise, ağır fiziki kayıpları gündemleştirmiş ve daha önemlisi, partiyi maneviyatta, ruhta ve düşüncede yaşayamama, neredeyse avare-asi çeteler durumuna gelmelere yol açmıştır. Herhalde bu duruma geldikten sonra da bu gruplardan başarı şansı beklenemez, bu grupların imhası önlenemez ve dolayısıyla partinin işlemesi de beklenemez. Vardırılan noktada taktik dışılık kaçınılmazdır. Özel savaş taktiklerinin başarısı kaçınılmazdır. Giderek bu da partinin yenilgisinin kaçınılmazlığı demektir. Parti dışılığın böylesine vahim sonuçları vardır.

Dolayısıyla bütün çalışmalarda parti öncülüğüne ulaşalım derken başarının vazgeçilmez koşulunu belirliyoruz. Bunun için, "Parti ölçülerine ulaşamadım, öncülük esaslarını oynayamadım" demek; kendini ardına kadar yenilgiye, hem de dörtbaşı mamur bir yenilgiye açık halde tutmak demektir. Bu, ciddi bir partilinin aklına bile getiremeyeceği bir durumdur. O halde, bütün çalışmalarda parti-

nin öncülük esaslarını hakim kılmak anlaşılırdır. Bir partili kimdir, bir partili nasıl yaşar, yaşam anlayışı, örgüt anlayışı, eylem anlayışı, vuruş tarzı nasıldır? Bu soruların mükemmel cevapları parti edebiyatında yeteri kadar işlenmiştir. Hangi birime ne kadar partili, bir gerilla biriminin takımına, mangasına ne kadar partili temsilci, bütün cephe çalışmasına, bütün ülke alanlarına ne kadar parti temsilcisi gerekiyor? En önemlisi de, parti ruhunu bütün savaş birliklerine egemen kılmak için, nasıl bir eğitim, nasıl bir yoldaşlık, nasıl bir siyasal öncülük; bu konuda, öncelikle partinin temsilinden sorumlu olanların, bu grupları avare-asi gruplar olmaktan çıkarma, taktiği tam oturtma, bunun büyük savaşımını vermek nasıl olur, sorularına mutlaka cevap vermeleri gerekiyor.

Tabii ki, artık milyonlar örgütlenmek istiyor. Tam parti denetimi altında olmadan bu milyonlar provokasyona gelebilir. Olmadık, düşünülmelik büyük kayıplara yol açılabilir. Önlemenin yolu, partinin sağlam önderlerini bu çalışmaların sorumluları haline getirmektir. Görülüyor ki, parti aşımının önüne geçilmezse, bütün çalışmaların sonunun geleceği açıktır. Sadece kaybetmiyoruz, bir de mirasımız özümüze karşı kullanılacaktır. Zindanda bunu biraz gördük. Önlemeseydik, her sahada başımıza neler getirilecekti? PKK adına PKK'nin canına okuma, bir ihanet örgütüne kadar götürme denemelerini az yaşamadık. O halde, partinin öncülüğü üzerinde ne kadar ısrarlı olursak, ince eler-sık dokursak başaracağız. Değil bu kadar aşırıma uğratmayı, sınırlı bir aşındırmaya dahi açık kapı bırakmayı kabul etmenin suç olduğunu bilerek, partinin öncülüğünü oturtmaya büyük çaba harcayacağız.

Parti sorunu derken, nelerin aşılması gerektiği ve çözümünün nasıl geliştirilmesi gerektiğini koymaya çalıştık. Yoldaşlarımız daha kapsamlı tartışmalarla soruna cevap vereceklerdir. Herkesin kendi öz pratiğini bu yaklaşımlar çerçevesinde değerlendirmesi gerekir. Sıradan, yeni bir katılım sürecindeyse bile bu yapılmalıdır. Dolayısıyla yeniden partileşmeye başlayacağımızı bileceğiz. Hatanın, yanlışlığının nerede olduğunu, partiye yetmeyen çabanın, partinin yaşamına gelmemenin nerede, nasıl olduğunu ortaya koymak kadar, doğrultuyu da bulmak, kararlaştırmak gerekiyor. İşte Kongre sürecine girmenin, bütün partililer açısından bir anlamı da budur. Sizle-

re bu temelde bazı perspektifler, çözüm yolları koymaya çalıştık. Neyin kabul edilemeyeceğini çok net koymaya çalıştık. Doğru bir partili olmanın nasıl geliştirileceğini, bütün yönleriyle göstermeye çalıştık. Umuyoruz ki, parti sorununa bu temelde köklü yaklaşmayı bileceğiz. Kaldı ki, geliştirilecek tartışmalar, gerçekleri daha da açığa çıkarabilir. Çözüm yollarını daha da kesinleştirebilir. Herkes-ten beklenen, daha fazla çaba, daha fazla katkı sunmaktır. Parti davasında geç kalmak, parti davasında kararsızlık ve ikircikliği ya-şamak, hem de PKK'de günümüz koşullarında bunu yapmak, kişi-nin kendisine yapabileceği en büyük kötülük demektir. Hele hele ulusal kurtuluşun bu en temel koşulunu, böyle lakayt karşılamak, hakkını vermeden yaşamak, ulusal kurtuluş sürecine yapılabilecek en büyük darbeleme olacaktır. Çünkü, çok kısa bir sürede, öncü-süz yolu kaybetmek işten bile değildir. Bu duruma gireceğiniz açıktır. Öncülük sorununu böyle kapsamlı ortaya koyarken, hiç olmazsa bundan sonraki çabalarımızın boşa gitmemesi için büyük bir parti özveri ve bilinciyle hareket edilmesinin, yaşamın olmazsa olmaz koşulu olarak kavranması ve bu kavrayışla sıradan bir insa-nın bile düşmana iyi vurabileceği koşulları yaratmanın düzenleme-sine gitmek şart oluyor. Öyle anlaşıyor ve inancımız odur ki, yetkin ve sıradan bir çaba herkese başarılı olma imkanı verecektir. Dolayı-sıyla bu imkanı, bu başarı şansını iyi kullanmak için bütün gücümü-zü ortaya koymalı ve başarmalıyız. Bu temelde yaşama, pratiğe yüklenmeli ve kazanmalıyız.

Görevlere yaklaşım üzerine

İnsanlarımızın bağlılıktan ve fedakarlıktan anladıkları şey, kendini çok kötü koyuverme veya ölümdür. Tabii ki, ölmesini bilme de yok. Kendini nasıl feda edeceğini bile bilmez. Bu tip çözümsüz ve yaşamı çözümlememiştir. Bu oldukça tehlikeli, oldukça başa bela bir tiptir. Çözmeye çalıştık, partililerimizin aşağı yukarı hepsinin bu tiplerle bir ilişkisi vardır. Bunları söylüyoruz ama, kimsenin kendisine eleştirel bir yaklaşım gösterdiği yok. "Bu söylenenler bana değil, başkasıdır." Eleştiriler karşısında böyle bir savunma mekanizması tutturulmuş gidiyor.

İnsanımız burada bütünüyle kendi zaafını konuşuyor. Geriye çaresizlik kalıyor. Çaresizlikten ölmek direniş değildir. Direniş, yaşamak uğruna yapıldı mı, yaşamı güzelleştirmek amacına dönük rol oynadı mı, kendi ifadesini bulur. Partimiz yaşamayı da öğretiyor, ama buna karşı da direniş var. Gericilikte ısrarlı bir tutum var. Biz bunu kabul edemeyiz, burada köleliğin kendini savunması vardır, köle bir tutumun direnmesi vardır. Özgürlükten anlaşılan şey ne oluyor peki? O da, küçük-burjuvazinin fırsatçılığıdır, fırsatçı yaşam anlayışıdır. Partinin vermiş olduğu görevlerle oynama böyle bir tutumdur. Bir küçük birim imkanı veriyoruz, o birimi utanmadan, sıkılmadan işlemez hale sokma durumu yaşanıyor. O birimle destan yazılabilir, ama bizimkinin yaptığı çok basit bir karalama oluyor. Bir yıl içinde birimi bitiriyor.

Bu kadar savaş birimimiz var ve ülke de bu birimlerin çalışması- na oldukça elverişlidir. Herhalde hiç kimse bunun aksini iddia edemez. Otuz kişilik bir birim, dünyanın neresinde olursa olsun bir kurtuluş birliğidir. Giap'ta, Cabral'da, Neto'da, Castro'daki pratik

örneklere bakalım, hepsi de, ülkelerinde gerçekleştirdikleri devrimi küçük ölçekli birimlerden başlattılar.

Peki bizde ne oluyor? Bırakalım ülkeyi, partinin merkezi alanından ülkeye her yıl kaç birim gönderiliyor? Üstelik tam donanımlı, belli bir siyasi ve askeri eğitim görmüş arkadaşlardan oluşuyor. Hangi önderlik, yurtdışından ülkeye iki bine yakın donanımlı gerilla aktarmıştır? Oysa bu bizde yapıldı.

O zaman, burada başarısızlık kimin sorumluluğunda? Herşey geliyor ama, ülkede üzerine yatılıyor. Herşey yaratılıyor ama, oldukça hesapçı bir tarzda üstüne yatılıyor. 1980'lerden beri gelişen tutum bu oluyor. Görevlerine ölümüne sahip çıkması gerekenler, partinin çağrısına mı uysak, yoksa şu veya bu gücün kuyruğuna takılarak yaşamın yolunu mu seçsek ikilemini yaşayabiliyor. Taktik önderlik hattında olanların kısmen bunu yaşadığını biliyoruz; iki arada bir derede kalmayı politika modası yapıyor. Umutlu bir bekleyiş yaşıyor karşısındakine. Kendisini de buna dayandırarak yaşıyor. Düşmana saldırmayarak, oradan kendisini garanti altına alıyor. Partide de umutlu bir bekleyiş yaratarak, partinin üstüne gelmesini engelliyor veya bunu yavaşlatıyor.

Bırakalım görev adamı olmayı, bunun basit bir insanlık ahlakıyla dahi ilişkisi yoktur. Yoldaşlık bu değildir. Parti ve düşman arasındaki çelişkileri kendini örgütlemek için kullanmak olsa olsa adi bir yaşam felsefesinin ürünü olur. Bu halkla, halkın kanıyla, canıyla, emeğiyle, acısıyla oynamaktır. Halkın, baştan başa işkence olan yaşamının üstünde kendi yaşamını örgütlemektir.

Dışımızdaki güçler de bunu yapıyorlar. PKK ile düşman çelişkisini değerlendirip, ona göre taktik oluştururlar. Örneğin, bir Özgürlük Yolu bu tarz ayarlamalar yapar. TC mi bastırıyor, PKK mi bastırıyor? Duruma göre, ya bizimle ittifak arayışına girer ya da düşmanla ilişki arar. Ortada duruyorlar; kanımız, savaşımız üzerinde taktik geliştirme sefaletini gösteriyorlar.

Onların tavırlarına bir anlam veriyoruz ama, bizim içimizde, partinin kadrosu partiye karşı böyle bir tutum içine girerse, buna pek fazla bir anlam vermeyiz. Bırakalım yoldaşlığı, sıradan bir insanın dahi içine giremeyeceği düşkün bir fırsatçılıktır bu. Ne anlama gelir? Filan güçle ne kadar kuyrukçuluk ilişkisine yatayım ve partiyi

bu tavrımla nasıl ikna edeyim veya partiye bunu çaktırmayayım. İşte içine girilen hesap bu oluyor.

Hatta işbirlikçilerle, korucularla, karakollarla bile zımnı anlaşmalara girenler var. Bunları açık mı yapıyorlar? Hayır, oportünistlerin bir özelliği de, bulanık, sisli havalarda yol almaktır. Yaptıklarını o kadar şekilsizleştirirler ki, elle tutulur bir yanını bırakmamaya büyük özen gösterirler. Örneğin, şu anda yönetim düzeyinde kendisini gösteren şey, bir muğlaklıktır, oldukça oportünist bir duruma teka-bül eder. İşlerin doğru ele alınması üzerine çok şey söylenilmiştir. Doğru temelde bir kuruluş için olanaklar bir hayli biriktirilmiştir. Bizde eksik olan ne oluyor? Taktik önderlik hattı, örgütsel, politik ve askeri yönetim gücünü kendisinde görmüyor, bu gücü doğru kullanmıyor, merkezileşmeye gelmiyor. Oysa, tüm bunların bir hayli olanakları var. Tüm bunlara rağmen, bu görevleri gerçekleştirmeye gelmemeyi, biz, çok köklü köleliğin savunulmasına bağlıyoruz. Bazılarını çok sefil küçük-burjuva hesaplarına bağlayacağız.

Bütün bunları açığa çıkarmak zor değildir ve açığa çıkarmışız da. O halde, bu anlayış ve tutumların üstüne yürüme zorunluluğu vardır. Bunların üstüne yürünmedi mi, orada, bu tutum sahipleriyle bir uzlaşma olduğuna işaret edeceğiz. Mutlaka bir beklentin var ki, sen de konuşmadın diyeceğiz. Yani, artık, "Korktum, çekindim" gibi bahaneleri kabul etmeyeceğiz.

Taktiğe yürümemenin, kendini en azından yormama biçiminde bir temeli vardır. Bir yönetim olgusunu çok gevşek ele almanın bireysel rahatı düşünmekle ilişkisi vardır. Sıradan bir eğitim olayına kendini vermemeyi nasıl değerlendireceğiz? Kazalım üstünü, çirkef bir anlayış ortaya çıkacaktır. Eğitim bazı insanları geliştirecek, o gelişme kendisini zorlayacak, dolayısıyla bu konumda kendini yormamanın hesapları vardır. Bunda ısrarlı olunursa, ortaya çok ciddi bir oportünizm çıkar. Durum bu noktaya vardıktan sonra, kendini savunmanın bir gerekçesi kalmaz. Kendi yedeğini oluşturmamak, mevcut yedeklerini geliştirmemek, düpedüz mücadelenin önüne geçmektir. Burada ilkelerden söz edilemez, ancak ilkelerin katliamından söz edilir.

Kendi rahatını bozsan, elini sallasan elli olanak bulurken, pişkin pişkin yatarsan, kendini bile geliştiremezsen, biz buna ne diyece-

ğiz? Doğru bir çalışma temposunu tuttursan, görevlere, sana gösterilen güven kadar olmasa da, asgari olarak yaklaşırsan bir ton değer kurtarırsın, yapmıyorsun. Biz buna düşmanlık diyeceğiz, başka ne diyebiliriz ki?

Bu temelde yürüneceğini sanıyorsak, oldukça aldanıyoruz. İşte bu kadar kadro var, bu tutum ne kadar yürütüyor? Sorun ölmek midir? Ölüm tek başına kurtarır mı? Biz bir halkın yönetilmesinden söz ediyoruz. Savaş içinde yönetilmesinden, siyasal olarak yönetilmesinden söz ediyoruz. Bu, bir önderlik sorunudur. Önderliği kurumlaştırma sorunumuz var.

Dedik ya, yıkmak kadar yapacak kadroya ihtiyaç var. Biz yıkma yeteneklerimizi bile doğru dürüst işletmiyoruz. İşte, bu kadar can veriyoruz. Buna orantılı bir şekilde mevzi kazanıyor muyuz? Sorun budur. Yıkmanın da bir bilinci vardır, ölünmesi gereken yerde ölmesini bilmek gerekir.

Bu kadar genç var, bu kadar savaşçı var. Bugünün, yarının komuta kademesi için kaç kadro çıkartıyorsunuz? Bunu kendinize ciddi sorun, vicdanınızı rahatlatacak bir cevap bulabilecek misiniz? Cevaplarınız samimi olacaksa, sanmıyorum ki vicdanınız rahatlayacak ve herhalde, samimi vicdanlarınız kahrolası bir şekilde hançerlenecektir.

Bizim kadromuzun dili dönmüyor. Devrimci adam, propaganda-cıdır, ajitatördür. Çağdaş devrim önderlerine bakalım, hepsi birer hatiptir. Roberspiere, Troçki, Luxemburg, Lenin hepsi tam bir hatiptir. Castro kürsüye çıktı mı, saatlerce konuşur ve saatlerce de kitlenin nabzını kendi elinde tutar. Kemal PİR yoldaşımız ne diyordu: "Gerekirse üç saat, gerekirse üçyüz saat konuşuruz." Ve dediği gibiydi. Kemal'i dinleyen mutlaka onun peşine takılıyordu. Şimdi bizim kadroya bakıyoruz, o kadar ölgün, o kadar solgun ki, adamın ruhunu karartmaktan başka bir işe yaradığı yok.

Örgütlenme görevi nasıl gelişiyor bizde? Bu kadar değer yetiştiriliyor, bir araya getiriliyor, adam üstüne yatıp hesap yapıyor. Böylesi her türlü adiliği yapabiliyor ama, partimizin üzerinde böyle hesaplar yapmasınlar. Partiden uzak bir adiliği, parti içindeki basit bir hatadan daha makul görürüz. Hayır, hiç kimsenin değerlerimiz üzerine hesap yapma hakkı yoktur. Savaşçının iyisi-kötüsü, yetkini,

büyüğü-küçüğü üzerinde hesap yapmalar, birbirlerini bu şekilde zorlamalar oluyor.

Neyin hesabı yapılıyor? Tabii ki anlaşılıyor, pislikte ortaklık yapılıyor, birbirlerini kurtarma ve birbirine yaslanma tavırlarına giriyor.

Politika yapıyoruz, politikanın raconu kül yutmamak, neyin ne olduğunu bilmektir. Halkın canına okunacak, onca taktik dışılık yaşanacak, sıradan bir göreve dahi sarılınmayacak, ondan sonra da öndercilik oynanacak! Yoldaşlar, biz burada savaşıyoruz, oynamıyoruz. Bu kadar halt işleyenlerin önderlik sıfatı kalabilir mi, yetkileri ellerinde bir gün dahi kalabilir mi? O zaman neden doğru tavır alınmıyor? Tamam herkes kendini devrime temelden veriyor, kaba anlamda herkes kendini feda ediyor. Ama bununla sınırlı kalıyor. Söylemek acıdır ama, bunu söyleyeceğiz, bu "beni bir mal gibi kullanabilirsiniz" demektir.

Hayır, devrimci kadronun içine gireceği tutum bu değildir. O, yirmidört saat işleyen bir silahtır. İşleyerek parıldar. Kullanılmaya açık bir kadro, formasyonuna ulaşmamıştır. Parti kadrosu aldığından on katını, yüz katını üretir. Hep birileri mi gelecek sana şekil verecek? Parti sana biraz yol açar, sen de yürürsün. Bunlar az şeyler değil. PKK'de hiç bir parti kadrosuna nasip olmayacak imkan vardır. Hiçbir partinin kadrosu, PKK kadrosu kadar ideolojik-politik yetişme olanaklarına sahip değildir. Gerçekten, stratejik önderliğin muazzam çabalarını gözönüne getirdiğimizde, taktik önderliğe kalan, onu pratikte uygulamak oluyor. Biraz pratik yaratıcılık istiyor durumlar.

Ama yok, bizim kadromuz yatıyor. Stratejik önderlik gelsin taktiğe de el atsin, istenen bu oluyor herhalde. Ağırdan almalar, kendini ağırdan satmalar, başka adam yok, bana muhtaçtırlar türünden sülükleşmeler! Bunlar bir devrimcinin devrimciliğe yapacağı hakaret olur yoldaşlar! "Kendimi ağırdan alayım, karşımdaki de bana tavizkar yaklaşıp" tarzındaki yaklaşımlar olsa olsa, bir sınıfın başka bir sınıfa dayattığı politika olur, savaş olur. Evet, kendini ağırdan almaların partiye savaş açmaktan, halk savaşımıza karşı savaş açmaktan başka hiçbir anlamı yoktur.

O zaman samimi olalım, savaş gizli-kapalı değil, açık ve mertçe

yürütelim, bir kişi misin, bir hizip misin, bir hizip mi kurmak istiyorsun, ne yapmak istiyorsan, bunun açık biçimini tercih et. Sahte bağlılıklara son verelim. Ayrılıklarını net olarak koy, kendini formüle et, kendini formüle etmekten acizsen, biz sana senin hizbini kurduralım, yeter ki açık ol.

Buna da gelmeyeceksin, illa bize ayak bağı olmaya çalışacaksın, sahte bir bağlılıkla işleri yatıracaksın! Biz bu tür durumlara potansiyel hizip dedik. Öyledir, başka anlatımı olmaz ve bu, oldukça tehlikelidir. Yapılan nedir; savaşıyı ayarla, kadroyu ayarla, işletme ve olanakları çarçur et, yetkiyi kendinde tıka, görevleri askıya aldır, değerleri gaspet. Bizim gizli hizip bunu yapıyor. Söylemde tam bir bağlılık, söylediğimiz herşeyin altına imza koyma da işin cabası. Bu partiye, Parti Önderliği'ne karşı en tehlikeli hiziptir.

Hiziplerin, açıktan yapılan mantığında dürüstlük var. Bu türden gizli yürütülen ve davranış ayarlamasına oturan hiziplerin mantığında bir dürüstlük görmek mümkün değildir. Düpedüz bir sabotörlüktür yapılan. Bir zamanlar kimi çıkıp, "Benim yaptığım otzovizmdir" dedi, yani protestoculuk. Ve yıllardır bunu yapıyor, bizim habermiz bile olmuyor.

Bizim insan zayıftır, ufaktan bir rahatsızlık duydu mu, protestocu tutumlara yönelir. Keyfi yerine gelmemiş, parti keyfine gelmemiş, dolayısıyla yaramaz çocuklar gibi, ağlama, sızlama var. Belirtelim, bu kadar yol alımından sonra amatörlükten söz edilemez. Çocukluk hikayelerine de gelemeyiz. Yapılanın hizip tavırları olduğu gerçeğini yutmayacağız.

Troçki'nin hizipleri vardır, dünya devrim tarihinde meşhurdur. Fakat, adam korkunç çalışıyor, hizip sahibidir ama, oldukça da çalışkandır. Yanlış-doğru, çalışmayı elden bırakmıyor. Kızıl Ordu'yu kurarken fırtına gibidir. Hizip, hepimizin çokça eleştirdiği hizip! Buna rağmen bu görevleri yapıyor. Troçki o kadar kötüdür de, bizim bu, işe yaramayan doğru dürüst hiçbirşey geliştirmeyenler mi yararlı? Elbette tersidir.

Bunlar kendilerini açığa vurmaktan korkuyorlar. Eminiz ki arkalarından sağlam bir grubun gideceğini görürlerse, başka türlü de yapabilirler. Ama, kendilerine güvenleri yoktur. Tek bir dayanakları yoktur. Parti adına ortamı bulanıklaştırıp yaşayabilirler ama, açığa

çıkaran partiye karşı mücadeleyi göze alamazlar, güçleri ne ki; onlar, ancak partinin gücü üzerine oynama alışkanlığına sahiptirler.

Bu halk kendisine hizmet eden her insanına, gönlünde en büyük tahtı verir. Halk düşmanlığını yaparak elde edilecek şatolara göz koyanlar varsa, buna heveslenmesinler. Bunca emekle yarattığımız PKK olayını peşkeş çekecek değiliz. Herkes ettiği hizmet oranında PKK'lidir. Ve PKK en yüce kolektif emeğin ürünüdür. PKK'yi böyle yaşamak gerekiyor.

Sözünü ettiğimiz tipler buna gelmiyor işte. Ne oluyor sonunda, halkla, partiyle oynadıkları için, doğrunun adaletinden kurtulamıyorlar. Hepsı de, partinin sözde merkezi adamları. Acı oluyor ama, halk affetmiyor.

Şimdi ülkedeki merkezimizin durumu nasıl? Elbette benzetmek istemiyoruz ama, bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Parti taktiği ile oynamaya devam ederlerse, parti dışlıklara düşmeye devam ederlerse, onların da içine düşeceği konum pek farklı olmayacaktır. Ve bundan kendileri sorumlu olur, başkası değil.

Bunca uyarı, bunca yardım, bunca yoldaşça dayanışmamıza rağmen, savaşa oynamak hiç kimsenin hakkı değildir. Yapamayan varsa, ben yapamam diyen varsa, bunu dürüstçe söylesin; ben Avrupa'ya gitmek istiyorum diyen varsa, hemen yollayalım, yeter ki parti taktiği ile oynanmasın, yeter ki, halkımızın kaderi ile oynanmasın; başka bir şey istemiyoruz.

Kimse sırtını bize dayayarak beylik taslamasın; partinin kendisine verdiği yetkiyle, kimse komutanlık edalarını takınmasın. İşte düşman; vurun, başarı kazanın, halkın sevgi beyi olun; vurun, değil komutan general olun. Biz de arkadaşlarımızla onurlanalım, göğsümüz kabarsın, "böyle yoldaşlarımız var" diyelim.

Bu temelde, parti birliğinin timsali olamazsanız, halkımızın sevgili çocuğu olamazsanız, yoldaşların ezici çoğunluğunun birliğini yürütemezseniz, parti elbette sizi sürekli denetim altında tutacaktır, yetkilerle oynamanıza elbette müsaade etmeyecektir. Böyle bilinmesi gerekir.

Yetkinin, yetkide yükselmenin bir siyasal yasası olur. Hiçbir şey yapmadan, öyle birden "bey oldum, paşa oldum" demekle, kimse buna varamaz. Osmanlı şehzadeleri bile, on yıllarca özel yetiştirildi-

ler ve kendilerine padişahlık sırası gelinceye kadar onlarca kez ölüm tehlikesinden geçtiler. Osmanlı'da bile, paşalığın yüzü astarından pahalı oluyordu, öyle kolay değildi.

Bizimkiler ellerini sıcak sudan soğuk suya koymuyorlar, hiçbir çalışma yapmıyorlar ve yetkilerin üstüne oturarak etraflarındakilere emirler yağdırarak yöneticilik yapmaya çalışıyorlar. İş-güç Bizans hesapları yapmak; ne zaman ikbal günleri gelecek, onun beklentisi içinde olmak. Bizim yönetim, merkezi olmayı böyle anlıyor. Merkezileştirelim dediklerimizin yüzde doksanı böyle çıktı; tek tük dürüst olanların dışındakiler böyle çıktı.

Yetkiyi ele geçirdik, çok sayıda kişi emrimiz altında bulunuyor. Bir sözcüğümüzle yatar, bir sözcüğümüzle kalkar, bir sözcüğümüzle ölürler; işte bizim merkezilerin merkezden anladığı bu oluyor. Nasılsa PKK'nin imkanları büyük, halkın sevgisi de derya gibi; tepin üstünde tepinebildiğin kadar!

Merkezi olmayı böyle anladık mı, en büyük oynamayı kendimiz yapmış oluruz. Tedbiri alınmazsa, komploya bile gidebilir. Devrimde ahlakın yozlaşması böyle olur işte.

Devrimci için büyük görev, ileri görev ne demektir? Bundan çıkacak tek sonuç vardır, yapılacak işin kapasitesi artmıştır, daha ağır bir işçi olmuşsun ve bunun için de, daha fazla emek ve çaba harcamak zorundasın. İşte devrimcinin görev anlayışı budur. Bir MK üyesi bu üyelik görevini aldı mı, sırtına Kürdistan biner, Kürdistan'ın tüm sorunları biner ve o da, ona göre çaba sarfeder. Bizde iki kadronun sorumluluğunu yürütmeme durumları kendisini gösteriyor. Halkla ilişki dahi kurmaktan aciz kalıyor.

Biz, yapabilene sınır koymuyoruz. Yapabilenin parti içinde sınırsız gelişme özgürlüğü vardır. Gerçekten devrimin sorumluluğunu üstüne alabilecek ve ona göre hizmet üretebilecek, hakkını verebilecek arkadaş varsa, parti önderliğini de omuzlayabilir. Önemli olan, bu halka hizmettir. Halka hizmet temelinde işleri yürütmektir. Eğer yetkilere göz konulacaksa, dürüst hizmet çabalarıyla, görev anlayışlarıyla olmalıdır. Yürüyüşü bu tarzda olanlar ancak alkışlanırlar; becerebileni kim alkışlamaz ki?

Sorun şu kadar fedakarlık etmiş, şu kadar direnmiş değildir. Tüm bunlar gereklidir ama, bunlar başarıya gitmelidir. Yani fedakar-

dır, ölümün eşiğine de gitmiş ama birşey becermemiş. Bu, önderlik değildir. Önderlik, çabalarını başarıyla taçlandıran kurumdur. Böyle olan varsa ve genel sorumluluğu istiyorsa, ancak yükümüz hafifler ve bu da bizi sevindirir, bundan daha mutluluk verici bir şey olamaz.

Bu yaklaşımla kendimizi tanımaya çalışalım. Dönemlerle, olanaklarla oynamayalım. Bu olanaklar hiç kimsenin şahsi malı değildir. Şehitlerimizin kanı ve milyonlarca halk kitlemizin emeği üzerinde oluşan bu olanaklar Kürdistan komününe aittir. Kendimizi bilelim ve bu olanakları doğru kullanalım.

Taktikten sorumlu bir merkez nasıl çıkıp da biz taktik dışına çıktık diyebilir? O zaman sen devrim dışına çıkmışsın, peki senin görevin ne? Taktikle oynamak devrimle oynamaktır. Devrim yapmayla görevliysen, kalkıp da nasıl devrimle oynarsın?

İnsanda biraz yürek olsa, kendine bunları söyletecek pratiklerin içine girmez; insana bu yakışmaz. Kaldı ki, sen halk önderisin, basit değil. Halka nasıl diyeceksin ki, ben size önderlik edemedim, sizinle oynadım? Önder olanlar, önderlik kurumları kendilerini hiç böyle durumlara düşürürler mi? Elbette düşürmezler. Halk zaaf içinde olanlara hiçbir değer vermez. O halde, önderlik kendini zaafli duruma sokacak pozisyonlara girmez, buna hakkı da yoktur.

Bu zirve sürecinde, bunları bir kez daha tekrarlamamızın anlamı, olası görevlendirmeler karşısında sizleri bir kez daha uyarmaktır. Hiç olmazsa bundan sonrasını sağlam getirmemiz gerekiyor.

Hiçbir şeye gücünüz yetmiyorsa, kendinizi suç ortakları haline getirmeyin. Böylesine sorunlar çıktığında, hemen yazın; "Şu tutumu beğenmiyorum." Önlemek için büyük çaba harcamaya hazırız. Öncelikle sizler, bu konuda çok büyük çaba harcayacaksınız. Her şeyi yapmaya çalışacaksınız. Sorunlar karşısında, intihar etmek çare değildir. "Kendimi artık bu tutumla özdeşleştirmiyorum. Bu suç ortaklığını yapmıyorum. Yapabileceğim iş şudur, şunu yaparım" diyebilirsiniz. Bu, açık ve iyi bir tutumdur. "Gücümün yettiği kadar yapacağım, yaptıracağım" demek dürüstlüktür. Hedef parti-nin bütünlüğüne sahip çıkmaktır.

Bunu gerçekleştirebilerseniz, en iyisini yapmış olursunuz. Eğer yapamazsanız, suç unsuru, suç ortağı olursunuz. Parti taktiğini

uygulayabilerseniz uygulayın, uygulayamazsanız kendinize hakim olmasını bilin. Hemen suç ortaklığı durumuna geçilmemelidir. Parti Önderliği bile olsa iyi yürütüyorsa, ona bağlı olun; ama baktınız ki, doğru yürütemiyor, güç getiremiyor, bunu çok iyi anladıktan sonra, buna göre kendinize yeni bir önderlik arayışı içerisine girin. Ama doğru-düzgün bir değerlendirme yapmadan, adam hesabı yapmaya - ikinci adam, üçüncü adam gibi tutumlara izin vermeyeceğiz.

Sizden beklenen en önemli görev, partinin birliğini her şeyin üstünde tutmaktır. Böyle küçük hesaplara girmemeniz gerekir. Ben şimdiye kadar birinci adam olduğumu söylemedim. Tam tersine en büyük çabanın sahibiyim. Partiye hizmette birinciyim. Şimdiye kadar, yetkilerime dayanarak iş yapmadım. Emirlerle değil, çaba ve emekle işlerimizi yürüttüm. Bütün PKK çalışmalarına bakılırsa, hepsinde de az çok çabamızın olduğu görülür. Hizmette birinci değil isek, tartışılabilir. Ama birincilik-ikincilik hesapları, bizde söz konusu değildir. Yoldaşlık ilişkilerini geliştirme, onları ele alma, dost ilişkilere doğru yaklaşma, bir imkanı ortaya çıkarma, bir yetkiyi ortaya çıkarmada en iyisini yapma, parti birliğini sonuna kadar güçlü tutma, halka cesaret verme; işte bu işlerde, çalışmalarda en iyi hizmet sunulmuştur. Buna, en yüksek hizmetin yürütülmesi de denilebilir. Bu anlamda, kendini dayatan, yoldaşlarını ürküten, canlarını tehlikeye atan, halka düşmanca davranan ve böylece sivrilenenlerin olduğu, bunların da ikincilik-üçüncülük hesapları yaptıkları ortadadır. Bunları kesinlikle kabul etmiyoruz ve kesinlikle bu tür tutumlara saflarımızda yer vermeyeceğiz. Maalesef bu tür tutumlar, merkez adına ortaya çıkan olumsuz örneklerdir.

Parti çalışmalarının başında, her zaman sağlam bir merkez-merkezi yönetim bulunmak durumundadır. Merkezi yönetim, parti çizgisini ve taktiğini en iyi temsil edenlerden oluşmalıdır. Eğer çalışmaları bir kişi yürütebiliyorsa, tek bir kişi yönetim görevi alabilir. Bir komitenin işlerini, bir temsilcilik de yapabilir.

Faaliyetler komite esasına göre yürütülürse daha iyi sonuç alınır. Ama komite rolünü oynayamıyorsa, bir kişi bunu yürütebilir. Ama gerçekten, işlerin üstesinden gelebilmelidir. Buna karşı çıkılmamalıdır. Hatta bütün ekipler kolektif çalışabiliyor, işleri yürütüyorsa ve demokratik bir katılım da söz konusu ise bu daha da iyidir.

Görevimiz, demokrasiyi ortaya çıkarmak olduğuna göre, bundan çekinmemek ve bastırmamak gerekiyor. Parti içinde birimin kolektif çalışmasına fırsat tanımayan, komiteleşmeye engel olan kişilik olarak dağıtıcı, bozguncu ve değerleri savurucu durumu yaşayanlar vardır. Şimdi bu kişilik, kendini kanıtladığını, kendini partiye dayattığını ve sivrildiğini söylerken; işi gücü yıllarca parti içinde hesaplar yapmak, kendisini aşacak olan hiçbir şeye meydan vermemek, bir kadroyu bile eğitmemek, bu temelde köleler ordusunu oluşturmak olan bir kişiliktir ki; bu tip kendisine sevdalıdır. Raporlara yansıdığı kadarıyla, bunlardan iyisinin olmadığı söyleniyor. Biz, bunları çok iyi tanıyoruz. Bu ülkede, nelerin nasıl ortaya çıkarıldığını çok iyi biliyoruz. Bunlara şunu açıkça söylemek gerekiyor; bunlar kendilerini bile kurtaramazlar. Bu tipler bizim yetki ve çabalarımızla ayakta durdular. Kendileri de birimlerin başında yürüyorlar ama, salavatlık duruma gelmişlerdir. Öylesine dağlarda dolaşmaktadırlar. Bu dolaşma, çaba ve emek harcamak değildir.

Dağların hakkını yememek gerekir. O kadar insanın omuzuna basılarak yaşıyor. Sıfırdan üretmesini bilen bir hareketin önderi nasıl yaşar? Bunu onlara gösterecek ve şu cevabı vereceğiz: Karanlıktan aydınlığı, korkunç bilinçsizlik ortamında bilinci, her şeyin birbirine karşı olduğu, parçalandığı bir ortamda birliği, umutsuzluktan umudu ve her türlü imkansızlıklardan olanak yaratan bir önderlik ancak yaşayabilir. PKK önderliği bunun ifadesidir. Taktik önderlik, kendisini bu temelde değerlendirmelidir. Emrinize verilen olanakları; para, silah, savaşçı ve kitle ilişkilerini en iyi ve en güçlü şekilde nasıl değerlendirebileceğinizi belirlemeniz gerekiyor. Bunları yapacaksınız. Bu konuda talimatlar da verilmiştir. Tüm bunlara karşı hesap vermek zorunludur. Aksi halde kendi kendisini aldatma söz konusu olur. Bu bazı saptırmaları beraberinde getirir ki, bu esasa gelmemedir.

Parti içerisindeki herkes eninde sonunda esasa-öze gelmek ve gereklere uymak zorundadır. Bundan kaçmak çare değildir. İsteyenler kaçabilirler, çünkü bizim mücadelemiz yiğitlerin, kahramanların mücadelesidir. Kaçanlar alçaktır ve kaçmaları iyidir. Çünkü, biz o zaman bir alçaktan kurtulmuş oluruz. Bu kişilikle bize zarar verirler. Bu konuda yapı uyanık olmalıdır. Zarar verebilirler, sizi imha

edebilirler ve bunun çapı da çok geniş olabilir. Ona göre de kendinizi imha ettirmeyecek bir taktik pozisyonda durun. Tetikte olun ki, oyunların kurbanı olmayasınız. Bu da size uyarıdır.

En yoğun sınıf mücadelesi, ulus mücadelesi partide yaşanır. Bu mücadelenin sağlam bir yürütücüsü olamazsanız, yenilirsiniz. Yenilgiye uğratılıp, düşmana teslim edilir, farkına bile varmazsınız. Bunların hepsi somut gerçeklerdir. Çoğunuzun aklı zindanda başına geliyor. Çoğunun aklı ölüm kapıyı çalınca başına geliyor. Parti mücadelesi tedbirdir, önlemdir, her an pozisyonu sağlam tutmadır. Parti Önderliği bile olsa, Onu bile yakalayabilmedir. Sağlam partili pozisyonu budur. Sizler bir araya gelince, sohbetten başka birşey yapmıyorsunuz. Sorunlarla ilgilenmiyorsunuz. Bu tanımanızla mı, siz PKK'nin önderlik veya örgütsel, siyasal yönetimine, askeri yönetimine güç getireceksiniz? Parti Önderliği ne biraz mazaret payı tanıyabilirsiniz. Çünkü, genel işlerden ötürü belki biraz daha sınırlandırılabilir. Parti Önderliği'nin bu sınırlandırmasını belki tecrübeye, yıpranmaya bağlayarak mazur görebilirsiniz. Ama bizim tercihimiz bu değildir. Parti Önderliği'ne bile bu imkanın tanınmaması çok açık olduğuna göre, sizin bir yaşam tarzınız, işleri ele alış tarzınız, birbirinizi kandırma tarzınız sizi nereye götürür? Her an tetikte olmalısınız. Parti içinde ve dışında askeri, siyasal, ideolojik, kültürel cephede her türlü düşmanca tutuma karşı her an vurucu olmazsanız, vurulursunuz. Politika, boşluk affetmez. Vurmayı vururlar, kazanmayı kaybettirirler. Bunlar politikanın acımasız kanunlarıdır. Politikada kurt kanunu geçerlidir. Bu aşamada da hakim olan budur. Yürekçiğiniz başka türlü çalışıyor. Biz size gerçekleri söylüyoruz. PKK'nin iç oluşumlarını, bütün yönleriyle size kavratmaya çalıştık. Kendi iyi niyetimize, tatlı rüyalarımıza göre yaşamak olmaz. Gerçeklerimiz, buna fırsat tanımıyor. Rüyaların, hayallerin gerçekliği ne kadar doğrudur? Rüyalarınızı PKK'de, gerçekçi yapın diyoruz.

Bütün bunları, sizi nasıl doğruya çekeceğimizi anlamak için yapıyoruz. Mesele, sizi nasıl sağlam bir parti dışlisi haline getireceğimizdir. İyi niyetinize, kaba anlamdaki çabalarınıza, partiye çeşitli biçimlerdeki bağlılığınıza söylenecek bir şeyimiz yok. Bunların yetmediğini, işlerin bunlarla kurtulamayacağını taktir edersiniz. Sanıyorum, işleri en çok bu bağlamda ele almak gerekir. Biz işleri bu

noktada sağlam ele alamazsak, gerillanın doğru oturtulmasını, cep-
henin kurumlaşmasını sağlamamız mümkün değildir. Yine parti
çekirdeği etrafında, bu son köprü hali üzerinde duruyoruz. Çünkü,
en çok hata, üzerinde çokça oynanan çekirdeksel oluşum, onun
yönetimi ve ona görev verilşi sırasında oluyor. Bunlardan "bazıları
alınsın veya korksunlar" sonucu çıkmaz. Bu en çok, eleştiriye hak
edenlerin yapacağı bir durum değerlendirmesi olmalıdır. "Biz, iyi
durumda değiliz. Biz, olanca yoldaşlık desteğine rağmen, bunu iyi
kullanamadık. Çok iyi niyetliydik, çok çaba da harcadık, ama buna
rağmen başaramayışımız bizi sorumluluktan kurtaramaz" demeli-
dirler. Dolayısıyla sorumluluğun hesabını iyi vermek gerekir. Bun-
dan kaçınmak, bunu örtbas etmek çıkış yolu değildir. Sorumluluk-
larına doğal olarak sahiplenmeleri, onlar için ilk adım olabilir. Ne-
denleri çok değişik olabilir. Kendileri asla buna neden de teşkil
etmeyebilirler. Fakat "yuttururuz, sürdürürüz, hesap vermeyiz" der-
lerse, bunlar tehlikelidir. Bunları derhal alaşağı etmek gerekir.

Biz buna, özeleştiri de demeyeceğiz. ağır suçları var. O suçlar
üzerinde, doğru bir değerlendirme ve bizzat öneriler geliştirmezler-
se, biz onları sorgulamaya alacağız. Biz bunlarla fazla arayı bozma-
dık. Çoğu şimdi kendini ileri düzey, hatta merkezi öge durumunda
görüyor. Görsünler, biz elimizden gelen bütün hizmeti yaptık. Fakat
çokça belirttiğimiz bu görevin gerekleri de vardır. Yine "birleşiriz,
suçlar koalisyonunu oluştururuz ve buna devam ederiz" diyenler
olabilir. Bazıları buna tenezzül edebilir. Bazıları da sessiz durmayı
yeğleyebilir. Kendilerine son kez de -bir defa daha- olsa tanınan
şansı kötü kullanmışlardır. Kendileri sorumludur. Biz partiyi doğru
inşa ediyoruz. Biz partiyi doğru yönetiyoruz. Bu konudaki hesapl-
rımız dürüstçedir. Ve halkın bağlarını kesin sağlamış durumdayız.
Mümkünse hizip yapsınlar, yardımcı olalım. Mesela biz hizbi olan-
ları şöyle tarif edebiliriz: Sizin oturuş tarzınız, kadroları kullanışınız,
taktiği, politikayı, merkezi görevleri ele alış tarzınız; yani ideolojik,
siyasal, askeri, örgütsel ve hatta yaşamsal tarzınız bir hizip değil
midir? Onuru da koruyayım, eline biraz da kuvvet vereyim savaşı-
sın. Bu bir çözümdür. Buraya kadar taviz verdiğimizize göre, daha
fazlası istenilebilir mi? Yok, şekilsizlik, kandırmaca, başka türlü
gösterme olmamalı. "Ne çalışırım, ne de çalıştırırım, ne taktiği

işlerim, ve de işletirim, ne de PKK'liyim" diyorlardı. "Hem PKK'liyim, hem PKK'yi bitiririm, keyfim ne isterse onu yaptırırım", "bu konuda, biz herşeyi yapabiliriz, iyi yeteneklerimiz var, onları konuşturabiliriz" diyenlere, bunu yapamazsınız diyeceğiz. Durdurup yerine oturtacağız. Bunları entegre etmezsek tehlikeli olurlar. Etraflarına yaydıkları, bütünüyle hastalıklardır. İlk tedbir, dezenfekte etmek, yani, tecrite almaktır. Ardından eğer sağlığına kavuşabilecek bir şey ise tedavi etmektir. Eğer çalışabilecek bir duruma gelmişse, çalıştırmaktır. Fakat bunları bu halleriyle, bir halkın başına asla dikmemek çok büyük önem taşır. Düzeltme işlerine böyle bakıyoruz. Çekirdek sorunlarına, partiye, partinin üyelik gerçeğine, merkezi gerçeğine, özellikle değişik açılardan yaklaşılmaya çalıştık. Daha güçlü bir anlayışa ulaşmanız için çok yönlü yaklaşımlar sergilemeye çalıştık. Yapacağınız olası değerlendirmeler, biraz daha gerçekçi olabilir.

Aslında dürüstsünüz; düşünceyi biraz daha geliştirir, biraz daha kendinizi gözden geçirirseniz, PKK'yi doğru kavrayabilirsiniz. Merkezi görevler de dahil bazı görevlere güç getirebilirsiniz. Yeniler de iş yapabilir, eskiler de. Öyle, çok isim yapmanın da fazla bir zorunluluğu yoktur. Bu işe kendini doğru veren, doğru sahip çıkanlar, özellikle de çizgiyi yürütmede iddiası güçlü olanlar bu şanstı. Oldukça yararlanabilir. Onlara bu şans tanınmalıdır. Aslında, her ne kadar Kongre yapacağız diyorsak da, bizim, PKK'yi yeniden inşa etme, merkezileştirmenin altında yatan esas tutumlar böyledir ve şimdiden belirlenmiştir. Olası bir merkezileşme ve diğer bütün iş bölümlerini merkez içinden en alt hücreye, bütün birimlerdeki parti temsilciliklerine kadar görevleri yayarken; bu işi bu tutumlarla ele alacağız. En temel düzeltmenin, parti öncülük silahını iyi konuşturmayla mümkün olabileceğini göreceğiz. Sağlıklı bir partinin veya "göreve sahibim" diyenin, tüm gücünü birinci sıraya alarak bunu yapmasının vazgeçilmez temel görevi olduğunu bilmesi gerekiyor. Bundan sonrası diğer görevlerdir. Gerillayı doğru ele almak gerekir.

Çok yönlü eleştiriler geliştirip, doğrusunu ortaya koyduk. Yine cephesel görevler üzerinde de çok durduk. Görevler ortaya çıkarıldı. Gerekirse bunları biraz daha geliştirebiliriz. Özellikle gerillanın tartışılması, hem yaşananları daha iyi açıklığa kavuşturur ve en

önemlisi de nasıl doğruya gideceğimizi gösterir. Karşımızdaki düşman ordusunun bütün özelliklerini bileceğiz. Bütün taktik esaslarını mutlaka değerlendirecek ve sonuç çıkaracağız. Düşmanın, günün yirmidört saatinde taktik değiştirdiği unutulmamalıdır. Düşmanın bütün taktik özelliklerini gözönüne getirerek, üzerine gidelim. Bazen, eylemsizlik bile eylemden daha değerlidir. Eylemsizlik daha değerli oldu mu, eylemsizliği tercih ederiz. Bir eylem büyük kayba yol açacaksa, olmasın daha iyidir. Bu da bir taktiktir. Fakat bazen fırtına gibi esmek gerekir. O da, bir taktiktir. Yani intiharvari çıkış yapmanızı istemiyoruz. Sorunu, bu temelde ele almıyoruz. Bu işin, şimdiye kadar harcadığınız çabaların daha fazlasıyla gerçekleştirilmesi, daha mantıklı, çizginin esaslarını daha fazla gözeten, bu temelde tek başınıza hamallıkla değil de, görev bölümü temelinde yapılması gerekir. Birçok kişi görev alabilecek duruma getirilmelidir. Bu konuda eğitim gücünüzü gösterin. Eğitin, tek başınıza yapacağınız işleri eli kişiye yaptırın. Bu, hem sizin yükünüzü hafifletir, hem de eli kişiyi biraz yetkinleştirir. Hem bunlar gelişir, hem siz daha nitelikli ve önderliksel sorunlarla uğraşırsınız. Bu temelde bir katılımı sağlayarak, bu işlere yürümeyi bileceksiniz. Sağlam bir partililik anlayışı, silahlı mücadelenin sorunlarına iyi vakıf olmuş, düşmanı tamamen hesaba katan, ama kendi gücünü de kırk defa ölçüp-biçen ve ona göre sağlam bir tutumla yürüyebilen bir komuda olacak; herkese, ne altından kalkamayacağı bir ağır yük, ne de hiç görev vermemeyi, atıl bırakmayı asla yapmayacaksınız. Kısa veya uzun vadede kaldırabileceği kadar görev, önünü açık tutan bir görev vereceksiniz. Bunları denetleyerek, koruyarak, ilerleterek -önderliğimiz burada belli olur- savaş içerisinde çelikleştirerek bunlarla bir gerilla kuruluşunu gerçekleştirecek görevi alabilirsiniz.

Aslında bu değerlendirmeler işlerin nasıl ele alınacağı ve yürütüleceği konusunda yeterlidir. Bu dağlarda en iyi nasıl ve nerede kalınacağını ve düşmanın nasıl pusular geliştirdiğini tespit etmek hiç de zor değildir. Açık bir çatışmanın zararları bilinmez olur mu? Düşman kaç dakikada kuşatmaya alır, bu bilinmez olur mu? Günlerce çatışmanın zırdelilik olduğu açık değil mi? Yüzlerce kişiyi, gizleyemeyecek olan bir hareket tarzına gözyummak neyle açıklanabilir? Bunları tartışmaya bile gerek yoktur.

Köylere, bu kadar açık girilirse ve ne zaman girileceği de belliyse, tabii ki, düşman da pusu kurup imha edecektir. Bütün bunlar denendi ve sonuçlarının ne olduğu biliniyor. Aslında bizim gerilla kurmayımızın bunları tartışmaması gerekir. Çünkü bunlar doğru tutumlar değildir. Fakat, maalesef bu tartışmanın içerisindeyiz. Bir türlü de çıkamıyoruz. Diğer işler, yani silahını kullanmama, bol miktarda mermi harcama, yemek için bunca zaman harcama, olmadık yerlerden temin etmeye çalışma, akıl karı olmayan durumlardır. Bu tutumlar bize birçok değer kaybettirmiştir. Gerilla, yıllarca bitkilerle bile beslenebilir. Bunun için birim tehlikeye atılmalıdır. Hani, yoldaşının üzerinden silahını bile almıyor artık. Silah ağırlık teşkil ediyor. Eline sopa bile verilmeyecek olanlara, orta otomatik silah veriliyor. Bunlar akıl kârı mıdır? Siz bir silahın nasıl elde edildiğini bilmiyorsanız, gelin kırk defa size öğretilim. Etrafınızda yüzlerce savaşçı var ve siz bunları eğitmiyorsunuz. Bir anaya, bir çocuğu nasıl büyüttüğünü sorun size öğretsin. Zorluklarını ve çözümünü öğrenin. Siz onu, bir çırpıda atıyorsunuz. Biraz kendimize gelelim. Halka kötü davranmak, düşmanca tutum takınmak, küçük görmek akıl almaz tutumlardır. Halk bizim herşeyimizdir. Ona saygılı olacaksınız. Biz onun en fedakar evlatlarıyız. Biz halkımızın herşeyiyiz. Halkımız en sevgili varlığımız, biz de onun en sevgili varlıklarıyız. Halkın canına okumaya çalışıyorsunuz. Bu Türk jandarmasının görevi değil midir? Bunlar bizim aramızda nasıl tartışılabilir? Bunu mu tartışacağız? Kendi saygınlığımızı bu kadar mı yitirdik? Eğer, bunlar doğrudur deniliyorsa, o zaman bu işlerin üzerine doğru yürümek mümkün değildir. Tartışılmasın demiyoruz. Ancak sorun olarak tartışılmalı ve çözüm olarak geliştirilecek sonuçlar konusunda görevlendirmeler yapılmalıdır. Ama, bu asgari doğruları da esas alacaksınız. Görev üstlenmeyin demiyoruz. Alabileceğiniz bütün görevleri yüreklice üstlenin. Birkaç küçük hataya düşmekten korkmayın. Fakat, parti esasları dahilinde yürütmek için de herşeyinizi ortaya koymalısınız. Böyle yaptığınızda biz sadece sizi alkışlarız.

Bu değerlendirme ve kısa tartışmaları, olası çeşitli platformlarda söz konusu edildiğinde örnek olsun diye yaptık. Siz daha doğrusunu, bu platformların hassasiyetlerini gözönüne getirerek, geliştire-

bilirsiniz. Ama, tamamen birliğe, işleri doğru ele almaya, gerçekten doğru bir görevlendirmeye fırsat hazırlasın diye yaparsınız. Yoksa, eskiden içine düşülen durumlara düşmeyin. Uzlaşıcı olmayın ama, tartışmaları çığırından da çıkarmayın. Saatinizi bile çok iyi değerlendirin. Kavratma ve birleştirme yönüne dikkat edin. Her şeyi ölçün-biçin, ona göre değerlendirin. Bu konuda asla subjektivizme prim vermeyin. Neme lazımcılığa, ilgisizliğe asla düşmeyin. Bütün bunları yaparsanız, ortaya çıkacak olan kabulümüzdür. Yenilgi de olabilir. Mümkündür, yeniliriz de. Bu kadar güç dengesizliği var. Üzerimize alçakça gelen, her türlü yöntemi kullanan bir düşman var. Güç getiremeyebiliriz, yenilebiliriz. Hatta imha da olabiliriz. Ama, namusluca, elimizden gelen her şeyi yapmış oluruz. O zaman, hiç kimse bizi "iyi direnmediler, iyi savaşmadılar" diye suçlayamaz. Tam tersine, "ellerinden gelen her şeyi yaptılar, buna rağmen kahramanca direndiler, şehit düştüler" denilir. Bu da, halkların tarihinde ciddi bir kazanımdır. Biz bu temelde, kayıplara karşı da değiliz. Kaldı ki, PKK'nin şehitlik değerlerinin ifadesi de budur. Ama inanıyoruz ki, bu tutumda zafer gizlidir. Bu çalışma tarzı zafere götürür. Önümüzdeki dönemler hükümet olmaya götürür, ulusal birliğe götürür, bağımsızlığa götürür, özgürlüğe götürür. Bunlar teorik saptamalar da değildir.

Günün yakıcı gelişmelerinin doğru politik tutumla, yönetimle kısaca, taktik çalışmayla başarılabacak görevleridir. Hem inancımız budur, hem de günlük çabalarımız bunu günbegün kanıtlamaktadır. Bir kez daha, bu temelde görevlerimizin üzerine doğru yürümeli, tüm gücümüzü sarfederek başarı şansını yükselten tutum ve davranışı başta kendimiz olmak üzere, tüm çalışanlara yaymalıyız. Bunun gözü-kulağı, yani denetleyicisi olmalıyız. Bunun dışında, hiçbir tutuma girmemek için, yine başta kendimiz olmak üzere, buna meydan vermemek için gereken hassasiyeti, duyarlılığı sürekli kılmalıyız.

Bütün bunlar bizi iyi bir parti öncülüğüne götürür; parti öncülüğünde iyi bir gerillaya, iyi bir cephe kuruluşuna götürür. Ve bu da, gerçekten başka hiçbir şey yapamayacağımız, onsuz yaşayamayacağımız, kurtuluşa götürür. Kurtuluşa gözümüzü dikelim, kurtuluşun emrettiği çalışma tarzını sergileyelim ve kazanmasını bilelim.

Institut kurde de Paris

Partileşme sorunlarının çözümünde birkaç söz

Önderlik çizgisi ve dünyaya genel bakışı temsili düzeyde ele alınmış, güncel pratikte nasıl uygulanması gerektiği üzerinde yoğun olarak durulmuştur. Bu temelde, eğer parti bir rol ifade edecekse, bunun çok gerisinde ve keyfi tutumlara yer vermemeyi ilke edindik. Çünkü buna birazcık da olsa serbestlik tanınması partiyi içte bir karşı-devrimle karşı karşıya getirebilir.

Devrim bir önderlik olayıdır. Önderlik rolünü oynarsa, öncü düzey bunun gereklerini yerine getirirse zafer kesindir. Yok eğer önderlik istismar edilir, önderlikle oynanırsa -ki bu başlangıçta ufacık bir sapma bile olsave bunun önüne geçilemezse, dünya devrim pratiği göstermiştir ki o devrim yenilgiye gider. Eğer bu sosyalist kuruluştaki gerçekleşiyorsa, eski toplumdan kalan tutumların ömrünü uzatacağı gibi, eski topluma dönüşümü de beraberinde getirir. Bu durum, emek üzerine yeni bir sömürünün, asalak bir sömürünün gelişmesine yol açar.

Böyle bir duruma düşmemek için de halkın eğitiminin, halkın kendi yönetiminin süreklileştirilmesi, parti tabanının bu görevlere sürekli sahip çıkması, önderlerinin de çok dürüst ve soylu bir tarzda rollerini oynaması gerekmektedir. Bizdeki duruma baktığımızda, asgari eğitim görevlerine bile ciddi yaklaşılmadığı, rahatlıkla başarılabilecek önderlik görevlerine de kendini doğru dürüst verememenin yaşandığı ve bu temelde düşmana egemenlik fırsatı tanındığı açıktır. Bu, bizim önderlerin durumunu yansıtmaktadır. Bu görevler yerine getirilmez, bu temelde kişilik sarsılmazsa ne özgürlükten ne de demokrasiden bahsedilebilir. Böyle durumlarda kur-

tarıcılar aranır. Eğer kurtarıcılar da demagog çıkarsa; bu, mücadeleyi tanınmaz hale getirir, onu iflas ettirir. Böyle kurtarıcılar peşinde olanların başına hep demagoglar gelir. Sağlam önderler, bu beklentilerle değil, önderlik gerçeğine bağlılıkla, halkı bu temelde uyarıp bilinçlendirmekle ortaya çıkarlar. Böyle değil de, değişik beklentiler içerisinde kendini bırakanlar olursa, bu, onları tehlikelerle karşı karşıya getirir. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur.

PKK, iç çözümlemeleriyle bunu aşmaya çalışıyor. Çözümlemelerin geliştirilmesi, mücadele geliştikçe bu tip çözümlemelerin yoğunlaştırılması, önemli darboğazları aşmak kadar, devrimi sağlıklı ilerletmenin de biricik çıkar yolu olmaktadır. Her türlü saplantı, geriye çekme ve provokatif yozlaştırma çabalarına karşı cevabımız budur. Son dört yılımızın çabaları, ağırlıklı olarak bu yönlüdür. Bu, parti içindeki büyük mücadele çabalarımızın en anlamlı yönünü teşkil eder. Bu temelde sonuçlar netleştirilmiştir. Önemli olan bunun da sonuçlarını çıkarmak ve bu temelde tarihsel rolünü oynayabilmektir. Burası çok önemlidir. Özellikle eğitimi geliştirme, görevlere bağlanma ve bunu süreklileştirme, bir evrimin de gereklerini yerine getirmek olacaktır ki, bu sosyalizmin en temel özelliğidir. Bu, aynı zamanda sosyalist yaşamı simgeler ki, insanı ancak bunun çabası kurtarır.

Başta Botan savaş alanı olmak üzere, bütün bölgelere parti çekirdeğinin yeterli bir müdahalesi yapıldığı halde, bu müdahalelerin çoğu etkisizleştirilmiştir. Genelde yurtdışından bütün müdahaleler ve özelde de bu dört yılda müdahalelerin hazırlanması, her bakımdan donatılması ve ardından başarıyla ülkeye taşınması sağlanmıştır. Bu müdahalelerin, parti öncülüğüne ilişkin görevleri ne kadar başarabileceğinin, bu konuda düzeyinin ne olduğunun ortaya konulması ve içten, bu çekirdeğin hedeflerine göre görev alabilecek, görevleri yürütebilecek bir duruma getirilmesinin de ve sorumlu ögelerin gerekli yardımı, katkırı sunmamaları söz konusudur. Aylarca bir yere oturtma, çürütme, bu temelde partinin silahlı birliklerini, hatta halkın temsil gücünü, katılımın temsilini oluşturabilecekleri halde parti çizgisini uygulayabilme gücünde olmalarına rağmen, bu kademelere getirtmeme, tam tersine işlevsizleştirme, seviyelerinin çok gerisinde konumlara veya altında ezilebilecekleri

konumlara getirme gibi oportünist bir taktik güdülmüştür. Bu temelde bütün müdahaleler boşa çıkarılmıştır. Güçlerimizin çoğu Akademi'den gitmiştir. Bu ortamdan gıdasını almadan, hiç kimse pratikte ciddi bir alan faaliyeti yürütememiştir.

Bazılarının kendini demirbaş yerine koyup, yeni gelenleri oportünist bir tutumla öncü rolünden uzaklaştırmaları ve bu temelde bireysel tasarrufa girerek sorumsuzluğa, ağavari tutumlara ve bu yönde komploculuğa açık, parti öncülüğünden yoksun bırakılmış bir konumu yaratmaları, oldukça önemli durumlardır. Bu temelde bazı müdahaleler bunu önleyebilirdi. Bu zaten onların en temel amaçlarındandı. Parti dışılığa kayma, parti dışılığı egemen kılma çabası içerisinde olanlar vardır. Bunların kışkırtmasıyla veya etkileleriyle parti öncülük çabalarının, çok büyük bir emeğin ürünü olan müdahale grupları dağıtıldı, düşürüldü, görevsiz bırakıldı. Kavramayacağı konularda ezildiler. Sonuç: Bir müdahale grubu bile parti öncülüğünü tuturmada kapsamlı görevler yürütecek iken, partinin başına adeta bela ettirildiler. Bu durum halen sürdürülmektedir.

Bazı kişilikler özellikle parti dışılığın tahrik edilmemesi, parti dışılıktan hesap sorulmaması için, partiyi parti olmaktan çıkarmaya çalışan çabalara fazla tepki gösterilmemesi veya hesap sorulmaması için, çekirdeğin partiye sahip çıkabilme gücüne ulaşmamasını bir politika olarak benimsemişlerdir. Bu, tam bir feodal, küçük-burjuva komplocu anlayıştır. Bu anlayışın sahipleri ilgili soruşturma ve eleştirilerde çok açık ortaya çıktı. Bazıları da dolaylı yoldan buna yardımcı olmuşlardır. Yani, çok rahatlıkla öncülük görevlerini yerine getirebilecekleri halde, bu görevlerini yapmamaları, kendilerini açmamaları, önderlik rolünü yerine getirmedikleri halde başkalarının da yerine getirmemesine göz yumma ve bu konuda ilgisiz davranmaları söz konusudur. Müdahale gruplarının veya partinin kadro çabalarının boşa çıkarılması için adeta sistemli tahribatlar yaratma, birçok alanda görülmüştür. Bu konuda bir idari çalışma yapılabilir. Bir soruşturma komisyonu görevlendirilebilir. Soruşturma komisyonunun özellikle suç düzeyine varan durumları tespit etmesi ve Kongre platformuna sunması gerekiyor. Partiyi, parti olmaktan çıkarma ve özellikle öncünün anlamını silip süpürme, bir parti suçudur. Bu parti suçuna bulaşanların, iyi araştırılarak açığa çıkarılması

gerekiyor. Özellikle görevi, parti öncülüğünü oturtmak olan bu tür müdahale ve çalışmaları felç eden, bunda bilinçli veya bilinçsiz olarak rol oynayan; en önemlisi de alanlarda parti çekirdeklerini rahatlıkla yetiştirebilecekken, kadro ihtiyacını eğitimle giderebilecekken, bütün silahlı birimleri, hatta cephe çalışmalarını yürüten birimleri eğitimsiz bırakan, tekrar eğitim faaliyetlerini bile doğru dürüst yapmadıkları ve böylelikle eğitimsiz bıraktıkları insanları kendi kişisel tasarrufları altına alma tutumuna girenler suç işlemişlerdir.

Bu temelde kendilerine bağlı, adeta hizmetçi grupları oluşturmalarını, taktikten, öncülükten ve partinin yaşamından habersiz, kendi kişiliklerini daha rahat konuşturabilecekleri oportünist tutum içine girmelerini eğitimsizliğe bağlamaları, hatta eğitimsizliği bile bile sürdürmeleri; imkanlar çok olduğu halde parti eğitimini, parti yaşamını özümsememeleri affedilemez suçlardandır. Bu yönde oluşturulacak soruşturma komisyonunun, parti eğitiminin neden yapılmadığını, çok eğitimsiz ve kendini tanımlamaktan uzak köylü öğelerin azap gibi kullanılmalarını, aynı biçimde entellektüel düzeyi olanların ise- özellikle partinin hazırladıklarının etkisizleştirilmelerini araştırması gerekiyor. Parti çekirdeğini duruma hakim kılmaktan çıkarmak açısından, partinin özellikle gerillaya ilişkin taktiği, halkla ilişkiler taktiği işletilmemiş, hatta halk düşmanlığı yapılmıştır ki, bunlar büyük suçlardır. Yine yoldaşlık ilişkileri düşmanlaştırılmış; parti, bazı kişilerin keyfine kurban edilmiş, bu temelde, partinin çabaları boşa çıkarılmıştır. Partiyi, parti olmaktan çıkaran bu tutum ve davranışların suç olmaları itibarıyla soruşturulması gerekir.

Dolayısıyla, Kongre hazırlık sürecinde, bazı verilerin önceden hazırlanarak, o aşamada bir komisyon tarafından iyi bir araştırma sonucu soruşturma-disiplin komisyonuna bir öneri olarak sunulması ve bu yönde Kongre'den bir karar çıkarılması gerekir. Araştırmanın sonuçları ve tedbirleri, kimlerin sorumlu olduğu ve buna nasıl bir ceza verileceği Kongre'ye öneri olarak getirilmelidir. Görevden alma dahil, yargılamaya kadar bir karar verilmelidir. Çünkü bunlar, oldukça ağır suçlardır. Aynı biçimde, partiye bağlı olan, ölümü haketmedikleri halde ölümle cezalandırılan çok sayıda kişi vardır. Bu anlamda bazılarının itibarlarının iade edilmesi de karar

altına alınmalıdır.

Partide böyle ölümlük cezaları bulunmayan, fakat bazılarının parti düşmanlığı, parti gücünü düşmanca emelleri için kullanmaları ve bu doğrultuda tasfiyeyi geliştirmeleri nedeniyle giriştikleri infazlar vardır. Bu temelde cezalandırılması gerekenler ve itibarı iade edilmesi gerekenler olacaktır. Komisyon bunu da öneri olarak sunup, bu yönde bir karar çıkarılmasını sağlayabilir. Şu anda bile birimlerin başında yürütülenin ağırlık olduğu ortadayken, bunlardan bu ileri düzeydekilerin sorumlu olduğu açıktır.

Açık bir şekilde, halka karşı düşmanlık dayatılmaktadır. Bu tutuma yol açtıkları için de yine bu üst düzeydekiler sorumlu tutulacaklardır. Bu ileri düzey kadrolarımız, eğitimsizliğe, parti yaşamının katledilmesine objektif de olsa göz yummuşlardır. Rollerine sahip çıkmadıkları için de, bunda rolleri vardır. Bu da sorumlu tutulmalarını gerektiriyor. Öncelikle şunu görmeleri gerekirdi: parti tarihimizin özünü çelişen, olanaklarımızı boşa çıkaran, buna anlam ve layıkıyla yer vermeyen, özellikle de geliştirecekleri -oldukça olumlu- eğitim ve örgütlenme görevlerini yerine getirmeyen, silahlı mücadele taktiğini asgari bir çabayla işletebileceği halde işletmeyen durumlarda, bütün bunlar ister merkez yürütme olarak ve ister tek tek öğeler itibarıyla olsun sorumludurlar. Bunların bulundukları konumlara göre böyle yaklaşmaları gerekiyor. Parti bütünlüğüne, partinin yaşam felsefesine ve taktik çizgisine sahip çıkmama, her durumda "ben elimden geleni yaptım" diye bireysel gerekçelere sığdıramayacağı gibi bunlar, sorumluluktan kurtulamazlar. Buna doğru bir yaklaşım sergilemek gerekiyor. Tabandakiler de, asgari de olsa rollerine sahip çıkamamışlardır. Gözleri önünde kendilerine dayatılan parti dışlıklar son derece normal görülmüş ve sonuna kadar duyarsız davranmışlardır. Fırsat buldular mı ucuz eleştiriler, şikayet ve yakınmalarda bulunmuşlardır. Bundan öteye gidememişlerdir. Bu da sıradan üyeleri, partiye sahip çıkması gerekenleri sorumlu kılıyor. Bu temelde görevlerine sahip çıkmaları gerekir. Görevlerine sahip çıkmamaları, görevleriyle oynamaları, partinin kendilerine atfettiği rolleriyle oynamaları halinde eleştirilmeleri ve üzerlerine gidilmesi gerekir.

Parti çekirdeğine ilişkin konulan Kongre gerçeğimiz, bu yönle-

riyle geçmişi sorgulama, tahribat yaratanlardan hesap sorma ve öncülüğü konuşturmanın bütün tedbirlerini alma ve bunu iyi bir merkezi seçmeye kadar götürme, geçmişi yargılama temelinde ve yeniden güç getirebilecek bir duruma getirmeyi dayatmaktadır. Bu bakımdan sadece toparlanma da değil, tarihi anlama; anı kurtarmak değil, oldukça geliştirilen parti değerlerini ve gerçekten iktidara yürüyebilecek bir parti gücünü oluşturma, parti dışılığı dayatan tutumlara son verme temelinde önemli ve tarihsel bir anlam ifade ediyor. Bu temelde parti değerlerini her bakımdan parti denetimine, partinin korunmasına, buna güç getirebilecek bir örgütlenmeye ve bunu uygulama hattına getirecek bir işlev görüyor. Dönem, önemli bir gelişme olanağının başına üşüşen her türlü sınıfdışı tutum, hatta dışman etkilerine karşı durma, bunları etkisizleştirme ve partinin bu gelişme olanaklarının partinin sorumlu kademe-leri tarafından korunmaya alınmasını sağlama, geliştirme ve bütünüyle parti taktiğini egemen kılmayı gerektiriyor.

Bu temelde, geleceğin üzerine yürüme, iktidara hazırlanma, öncüyü artık halk iktidarına yürüyecek olgunlukta bir çekirdek haline getirme zorunluluğu vardır.

İkili iktidarı, dereceli iktidarı her düzeydeki dışman tehditlerine karşı çıkarma, halkın demokrasi sorununa her düzeyde cevap verme, gerektiğinde bunu bir hükümete kadar götürme temelinde güçlü bir devrim çekirdeğinin oluşumunu sağlama en acil görev ve hedeflerimizdir. Bunları gerçekleştirirken, yoğun çözümleme ve karar düzeyi itibariyle açılması ve seçimde bunun temel teşkil etmesi gerekir ki, bu yönlü kararlar alındığında öncü rolünü hakkıyla oynamış olacaktır.

III. Bölüm

Silahlı mücadele sorunlarımız

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Silahlı mücadele sorunlarımız ve gerilla

Silahlı savaşım, halkların kurtuluşu doğrultusundaki bütün gelişmelerin temelinde yatan bir savaş biçimidir. Partimizin temel çıkışı olan ve temel mücadele olarak kavratıp uygulamaya çalıştığı en önemli araç, bu anlamda silahlı mücadeledir.

Bütününüle düşmanı yaşamaktan öteye gidemeyen, yaşam konusunda hiçbir iddiaları olmayan, bu temelde de düşmanın insafına sığınmış olanlar bu aracı değerlendiremezler. Onlar yaşama kapalı, halka ve kendilerine güvensiz ölü insanlardır. Ölü insanlar, özgürlük savaşı gibi soylu bir eylemi akıllarına bile getiremezler. Ancak teslimiyeti temsil edebilirler. Bunlar, düşmana sığınmaktan başka birşey yapamaz, kutsal bir görev olan halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmayı beceremez ve bu temelde de ancak devrime karşı bir konumda olabilirler. Eğer bizim halkımızı yaşatma gibi bir iddiamız varsa, bu iddiayı kanıtlayabilecek en temel öge, verdiğimiz silahlı savaşımdır. Silahlı savaşım, her ülkenin somut koşullarına göre uygulamayı gerektirir. Afrika'da, Çin'de, Vietnam'da ve Latin Amerika'da farklı uygulanacağı gibi, Ortadoğu ve Kürdistan'da da farklı uygulanacaktır. Bunu belirleyen olgular, halk üzerindeki baskı düzeyi, arazi koşulları ve halkın kazanmış olduğu özelliklerdir.

Neredeyse yeniden yaşamaya başlayan bir halk, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, devrimci savaşında tepeden tırnağa donanımlı ve sayıca üstün bir düşmana karşı savaşmak durumundadır. Kölece yaşamak halkımızın kaderi olmadığı gibi, birdenbire ayağa kalkıp kurtuluşa gitmesi de mümkün değildir. Ancak bildiğimiz reformist, boyun eğmeci, her türlü katı inkarcı ve hatta

kölecî yaklaşımları kabul etmek de mümkün değildir. Silahlı savaşım, her halkın tarihi-somut özelliklerine, kendi gerçekliğinin şekillendireceği öncüsüne göre ele alınmak zorundadır. Bunun halk savaşı teorisi ile aydınlatılıp değerlendirilmesi büyük önem taşır. Bu savaş, küçük olanın çok büyük olana karşı yürüttüğü bir savaştır. Bunun mümkün olduğunun en önemli ve kanıtlanmış göstergesi, bu savaş teorisi ile mücadele eden ve bu yolla kurtuluşa giden halklardır.

Partimizin tarihi, bu konuda sonuç alınabileceğini kanıtlamıştır. Bütün hatalara, doğru yürütülmemesine rağmen, çok küçük çaplı hareketlerle büyük hacimli bir gücü yenmenin imkan dahilinde olduğunu, verdiğimiz halk savaşıyla ve onun teorisiyle kanıtladık.

Halk gerçekliğimizin dayandığı objektif zemin kurtuluşumuzu silahlı savaşımında somutlaştırmış ve Kürdistan halkı tarihinde ilk defa doğru bir önderlikle -PKK önderliği- onurlu ve özgür bir yaşamın olanaklarına sahip olmuştur.

Halkımızı kölelikten kurtarıp onurlu bir yaşama sahip kılacak bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz ve onun biricik gerçekleşme ve yürütülme koşulu silahlı mücadelemizin somut durumu, içinde taşıdığı birçok gelişmeyle beraber birçok sorunu da kapsamaktadır. Silahlı mücadele sorunları bizi en çok uğraştıran sorunlar olmaktadır. Silahlı mücadeleye ilişkin yaklaşımda esas olan, başından beri devrimimizin temel mücadele biçimi olarak değerlendirilmesidir.

Silahlı mücadelenin rolünü genelleştirsek; sömürgecilerin karakterine bağlı olarak, Kürdistan'da ancak şiddete ve zora dayalı ve yine ancak uzun vadeli bir savaşla, Kürdistan halkına dayatılan köleleştirmeye karşı konulabilecek ve kurtuluşa gidilebilecektir.

Kürdistan halkının ancak sıcak savaşla kendini temizleyebileceği, bu temelde yaşama kabiliyetinin olabileceği, bunun dışında hiç bir yöntemle sadece düşmana karşı değil, kendi gericiliğine karşı da savaşamayacağı ve kendini kurtaramayacağı gerçeği, silahlı mücadeleyi can alıcı zorunluluk yapmaktadır. Partinin temel eylem taktiği zora dayalı siyasal mücadele ve bunun da en yoğunlaşmış biçimi olarak silahlı savaşımdır. Partinin zor anlayışında sadece silahlı zor yer almaz. Bunun en önemli bir yanı da halkın

zorudur. Halkın siyasal zoru dediğimiz halk ayaklanması da taktiğin önemli bir parçasıdır. Halkın ayaklanması, halkın gösterileri ve halkın düzeni zorlaması da bir şiddet olayıdır ve zoru simgeler. Silahlı şiddet kadar siyasal şiddet de, devrimimizde önemli bir rol oynayacaktır. Bu, daha şimdiden kanıtlanmıştır. Bunlardan biri gerilla, diğeri de halkın cephesel çıkışıdır. Silahlı olanına gerilla, silahsız olanına da siyasal zor diyoruz. Dolayısıyla bizim baştan beri temel taktik olarak gündemleştirdiğimiz, zora dayalı bir devrim anlayışıdır. Bu, PKK'nin bütün üyelerince de kabul edilen bir üyelik şartıdır. Mutlaka uygulanması gereken bir tutum oluyor. Bazıları buna özde inanmayabilir, özellikle silahlı mücadele yöntemlerinden umutlu olmayabilir, hatta tasfiyeci bir tutumla yaklaşım sergileyebilir. Nitekim, bu tür yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Fakat bunların bu yönüyle parti dışı kaldıklarını, yani taktiğe inançsızlığın onları taktik dışına, dolayısıyla parti dışına çıkardığını görüyoruz.

Kürdistan devriminin isyancı bir karakteri vardır ve bu isyancı karakter Kürt halkının bir özelliğidir. Özellikle örgütsüz isyancı çıkışlar tarih boyunca süregelmiştir. Bu süreç insanımızın doğasında isyancılığı şekillendirmiştir. Bunun nedeni de, yüzyıllardan beri dayatılan işgal, istila, talan, baskı ve her türlü haksızlıklardır ki, buna olan öfkelerini, tepkisini birden bire öfkeli bir çıkışla dile getiriyor. Dolayısıyla planlı ve örgütlü olmadığı için de hemen eziliyor. Bu, tarihin bize öğrettiği bir gerçektir. Bu gerçeğin bizi etkilememesi düşünülemez. Planlı ve örgütlü bir çıkış yapamamak bile, dayandığımız insan malzemesinin isyancı karakterini çok iyi biliyorduk. Özellikle ilk silahlı mücadele kararı verdiğimizde, katılan kişinin böyle bir çıkış dayatacağı açıktır. Dolayısıyla, bu isyancı gelenek, başından günümüze kadar faaliyetlerimizi etkiliyor. Bu gelenek, zaman zaman çalışmalarımıza damgasını vuruyor. Bununla bağlantılı diğer bir husus da, pasifizmdir. Bu isyancı kişiliğin üstü biraz kazılırsa, altından pasifizm çıkar. Yani, pasifizmle isyancılık Kürdistan'da bütünleşmiş, içiçe geçmiştir. Bu, düşman şartlanması içinde oluşmuş bir özelliktir. İsyancılık pasifizmi doğurur. Pasifizm fazla bastırıldı mı, gizlendi mi, parlamalı isyancılığı ortaya çıkarır. Bu kendine güvensiz, düşürülmüş, örgütsüz toplumların kaderi haline getirilmiştir. Bu durum, düşman uygulamalarının bir sonucudur.

Pasifikasyon ve buna gösterilen tepkiler ortamında bize yansıyan kişiliğin isyancı yanı kadar pasifist yanı olacağı açıktır. Bu kişilikler zaman zaman parlar, sonra da kısa bir sürede söner. Ondan, planlı, örgütlü ve şiddetli bir tavır beklemek zordur. Nitekim bizi en fazla zorlayan sorunlardan biri de budur.

Parti öncülüğünü esas almak demek; onu devrimci şiddete dayandırmak, onun öncüsü kılmak, planlı ve örgütlü yanını geliştirmek demektir. Parti öncülüğü; düşünen, plan geliştiren, hazırlık yapan, gözeten ve bu tutumla isyancı kalkışa geçmesi gerekenleri isyana kaldıran, fakat onları geçmiş tarihsel süreçte olduğu gibi, isyan içinde düşmanın insafına terk etmeyen, onları savaşın gelişmiş bir biçimi olan gerillaya çekmeyi görev bilen, düşman karşısında dayanabileceği örgüt ve eylem biçimlerini ayarlayan, planlayan, bunu gözeten bir çaba içerisinde olma ve bu çabasını sürekli kılmadır. Bu çok önemlidir. Bir parti, eğer politik önderliği esas almazsa, kaba isyancı birliklere dönüşmesi, bunların yozlaşması ve düşmana yem olmaları yirmidört saatlik bir iştir.

PKK öncülüğünün silahlı savaşının doğru geliştirilmesi, Kürdistan kişiliğinin bu karakterini dikkate alma koşuluna bağlıdır. Örgütlenmeye ve planlı savaşa, özellikle de gerillaya gelemeyen bir Peşmerge deneyimini göz önüne getirelim. Aslında isyancı birliklerdir. Ancak çabuk parlayıp sönerler. Bu klasik bir direnme biçimidir. Feodal-aşiret önderliğine dayanır. Bu durum, en son Güney Kürdistan pratiğiyle kanıtlanmıştır. Bu güç, ancak fırsatlardan yararlanarak fırlayabilir. Fakat böyle planlı üzerine gidildi mi ya kaçır ya teslim olur. Uzun vadeli bir direnmeyi geliştirme karakterinde değildir. Biz bu gerçekleri bildiğimiz için, PKK'yi geleneksel yapıya, aşiretçi-feodal özelliklere dayandırtmamaya özen gösterdik ve daha çok da onun etkilerinden kurtulmuş ve proleter dediğimiz, kendisini biraz serbest tutmuş kesimlere dayandırmak istedik. Böylelikle, bu etkilerden arınmayı esas aldık. Hatta bu etkilere karşı savaşarak bir öncülük ortaya çıkarmak istedik. Bu, PKK'nin en belirgin özelliklerindendir. Aşiret, kabile veya aile özelliklerine dayalı bir gelişme değil, bilakis bunların olumsuz etkilerine karşı olma; baştan beri ideolojik-politik çizgiyi öne çıkarma, örgütlenmesini ve onun sosyal zeminini bu temelde arama, çabalarımızın tarihsel

ifadesi olmuştur. Bunu, savaşa yansıttığımızda, geleneksel isyancılığı ve pasifizmi doğru değerlendirerek, ne pasifizmi ve ne de isyancılığı esas almak hedeflenmelidir. Kendini ölümcül bir kadere terk etmiş, "direnemeyiz, direnirsek yok oluruz" biçimindeki düşmanın dayattığı yaklaşımları kabul edebilir, doğaldır, vazgeçilmez bir özelliktir diyebilir miyiz? Buna yol açan nedenleri bilerek belki böyle tutumlara bir anlam verebiliriz, ama kendimizi ona dayandırmayız, taktiğimizi bu adımlarla geliştirmeyiz. Dikkate alırız, ancak üzerine gideriz. Pasifikasyon, sömürgeciliğin bilinçli yaratılan bir uygulamasıdır. İsyân bir tepkidir ve her an ezilmeye mahkumdur. O zaman planlı, örgütlü, giderek basitten karmaşığa doğru pasifikasyonu kıran, isyancı belirtileri değerlendiren, ama dizginsiz gidişine imkan vermeyen, onu daha planlı ve özellikle düşman karşısında uzun vadeli dayanabilecek eylem ve örgütlenmeler içine çeken bir yaklaşımı esas almak durumundayız. İşte halk savaşında bu, "Stratejik savunma dönemi"ni ifade eder. Bu dönem başlangıçta silahlı propaganda birlikleri ve giderek gerilla birlikleri biçiminde bir eylemle örgütlenmeyi doğurur.

Bu, silahlı birimlerin bu biçimde geliştirilmesinin aslında devrimimizin en temel bir ihtiyacı olduğu, pasifikasyonu yıkmanın bununla mümkün olacağı, devrimci halk örgütlenmesinin en başta halka cesaret kazandırma, halkı siyasal ve ulusal bilince kavuşturma olduğu, örgütlenme ve eylem çekmenin bu silahlı propaganda birimleri ile mümkün olabileceği biçiminde bir yaklaşımdır. Nitekim sıradan bir uygulama bile bunu kanıtlamıştır. Bir çok önemli gelişmenin, taktiğimizin bu yönüne bağlı olarak yaşandığını biliyoruz.

Silahlı propaganda, henüz belli bir üs temeline dayanmayan, özellikle düşmanın pasifikasyonunun egemen olduğu bir ortamda hareketli, boydan boya vurup geçen, önü açan, daha sonraki silahlı mücadele birliklerine zemin ve ilişki sunan bir silahlı savaşım aşamasıdır. Yakın döneme kadar, birliklerimizin esas yönü biraz da silahlı propaganda niteliğindedir. Önü açma, ilişki temellerini yaratma, halkı cesaretlendirme, bilinçlendirme ve bazı üs noktalarını yaratma, en azından dayanılabilecek ccğrafya ve kitle zemini oluşturma gibi faaliyetlerin uzun süredir yaşandığı biliniyor. Bu aşama, ilkel bir silahlı mücadele aşamasıdır. Bundan önceki aşamaya biz,

bireysel şiddet aşaması diyebiliriz.

Hainlerin, ajanların, faşistlerin cezalandırılma eylemlerinde, daha çok bireysel şiddet önemlidir. Özellikle ideolojik grup aşamasından silahlı birliklerin oluşum aşamasına kadar yürüttüğümüz silahlı savaşım, bireysel silahlı şiddet idi. Bunun oynadığı rol şuydu: Partiyi dağıtmaya yönelik faşist gerici terörü sindirmek, bunun yerine halkla öncü faaliyetlerin birliğine yol açacak cesur eylemlerle bunu gerçekleştirmek ve ilk politikleşme çabalarını geliştirmek. Bu, partinin halka tanıtımını sağlamış ve halk nezdinde itibarını arttırmıştır. Hayatını ortaya koyabileceği ve halkı uğruna kan dökebileceği, bu anlamda da ciddi bir hareket olduğu imajını vermiştir. Dolayısıyla bireysel şiddet dönemi, anlamlı bir yere sahiptir.

Bütün bu süreçlerde ne kadar planlı, örgütlü ve eğitilmiş olduğumuz üzerinde durmamız ve hatalarımızı ortaya koymamız gerekiyor. Bu pratik süreç daha planlı olabilirdi, daha az kayıpla yaşanabilirdi, gizli, sistemli ve oldukça da pratikleştirilerek yürütülebilirdi. Tüm bunları irdelemek ve sonuç çıkarmak günümüz pratiğine katkıda bulunacaktır. Hazırlıksızlık, olanaksızlık ve örgütsüzlük, yine bireysel tutumlar kazanılması gerekenin çok gerisinde kazanca, fakat kaybedileceklerin de ötesinde bir kayba yolaçmıştır. Silahlı propaganda için de bu böyledir. Rollerinin bilincinde olsalardı, çok büyük değerler yaratabilirlerdi. Bu süreçte, az kayıpla çok ileri gelişmeler sağlanabilirdi -özellikle silahlı propaganda aşamasında ve önemli sonuçlar alınabilirdi.

Köylere dayalı silahlı birlik esprisine aykırı hareket etme, basit bir yaşam içinde kalma, gece köy içinde, gündüz köy çevresinde ve bir de üç-beş kişilik birlikler biçiminde kalmak önemli bir hata olarak karşımıza çıkıyor. 1985'teki kayıpların önemli bir nedeni de budur. Kendini koruyacak silahlı birliklerin yerine, kendini halkın inisiyatifine terk etmiş, hatta kendini düşmanın inisiyatifine terk etmiş, açık ve küçük birimler halinde hareket etmeleri çoğunun imhasına neden olmuştur. Coğrafyayı uygun değerlendirmeme, yine hareketlilik esaslarına bağlı kalmama, açık hareket etme tabi ki bunların imhasına yol açacaktır. Nitekim, en düzenli silahlı mücadele çabalarımızın darbe yemesi de, bu dönemin taktik dışılığından kaynaklanmaktadır. Halen köylere girişte -bazı bölgelerde- aynı

tutumun terk edilmemesi birçok zararı beraberinde getiriyor. Silahlı propaganda döneminin bile, bir hareket tarzı olarak kabul etmeyeceği üç-beş kişilik gruplarla hareket etme tutumunda ısrar etmemek gerekir. Kaldı ki, sözümona propaganda adı altında "ya bizi beslersin ya da karşı çıkarız" türünden yaklaşımlarla bir takım köylülerin başına da bela olmakta ve sonuçta ya bir pusu ya da baskınla imha olmaktan kurtulamamaktadırlar. Özellikle Mardin pratiğinde ve diğer bazı alanlarda, hiçbir silahlı mücadele mantığına sığmayan, ovada halkla yakın bağlar içinde kendini silahlı tutma durumunda olan üçer, beşer kişilik gruplar, her an köylere girebiliyor. Aslında böylesine bir durumda imha olmaktan kurtulamayacaklardır. Köylerin düşman denetiminde olduğu ve arazinin elverişli olmadığı, vur-kaç taktiğine imkan vermediği gözönüne getirildiğinde bu tip grup ve grupçukların imha olacakları açıktır. Bu mantık yüzlerce kayba sebep olduğu halde ısrarla dayatıldı.

Düzenli ve sistemli bir gerilla esprisine uygun çalışmalara yönelmek istedik. Özellikle 1987'den itibaren, hem birliklerin çapını genişletmek, hem de niteliğini güçlendirmek istedik. Silahlı propagandayı aşan, belli bir üs mantığı olan, iyi donanmış, hareketliliği esas alan ve ülkede kalıcı olma özelliğine bağlı bir aşama kaydettirmek istedik. Ana birlik dediğimiz, yaklaşık eli kişilik gruplar, küçük gruplara tepki olarak doğdu. Burada karşımıza çıkan en tehlikeli yan, Üsse dayanıyorum adı altında bazı elverişli noktalara aşırı yüklenme (hem halka hem coğrafyaya aşırı yüklenme) ve belli bir hareketsizliği yaşamalarıdır.

Sanırım düşman, bu yönü dikkate alarak, grupları noktalara hapsetme, tecrite alma, açığa çıkarmak için serbest bırakma ve böylece daha kolay imha etme imkanını yaratmaya çalışıyor. Bazı bölgelerimizde bu tür durumlar çokça yaşanmıştır. Daha önceki sıkışıklığa tepki olarak, rahat yaşamak için halka yüklenmeye başladılar. Bunun için de, büyük birliklerle hareket etmeye başladılar. Ana birlik esprisini vererek, abarttılar. Birlikler ne kadar büyükse o kadar iyi korunur, iyi savaşır biçiminde, günümüzde de tehlikeli ve gerilla taktiğini zorlayan, bazılarının ağırına aldığı, "Hareketli savaş yaparız" şeklindeki tutumlara, yani günlerce sürebilecek bir çatışmayı göze alabilecek kadar bir saplantıya girme tutumlarına rast-

lıyoruz. Bu tutum, sol gibi gözükse de, sağ bir sapmadır. Silahlı savaşım taktiğimizin boşa çıkarılmasıdır. Düşmanın mevcut gerçeği gözönüne getirildiğinde, bu kadar kalabalık birliklerin hareket kabiliyetinin sınırlandırılacağı, gizliliği koruyamayacakları, hele lojistik ihtiyaçları gidermede zorlanacakları, üs mantığını bile kullanamayacakları açıktır. Bu biçimde seri hareket edilemeyeceği ve vur-kaç taktiklerine uygun birimler olamayacakları ortadadır. Bunlar gerilla taktiğiyle bağdaşmayacak derecede ve bizim özgülümüzde tehlikeli durumlardır.

Özellikle '90 kayıplarında, bu mantığın payı çok büyüktür. Birçok çatışmaya girildi, az kayıplarla kurtulundu. Komuta düzeyi, birlikleri olumlu arazilerde savaştırarak, rahatlıkla yaşanabileceğini görüp buna sarıldı. Etraflarında yüzlerce savaşçı var; düşman yenilgiye gitti mi, bunlar günlerce kayıp vermeden savaşabiliyor. Bu durumlar sol gibi gözükse de, özünde bazılarının sağ pasifizmini besleyen bir savaş biçimi, örgütlenme ve eylem biçimi oluyor. Günümüzde, bu ana birliklerin hantallaştığı iyice ortaya çıkmıştır. Özellikle lojistik büyük bir sorun olmuştur. Birlikler taşınamamaktadırlar, bunun için birkaç birim bunlara hizmet eder duruma gelmiştir. Eğitimi gerçekleştirememekte, gizlenememektedirler.

En kötüsü de gerillaya, gerilla eylemliliğine gelemiyorlar. Günlerce süren çatışmalarda, binlerce mermi sarfediyorlar. Bir çatışma üslubu tutturulmuş gidiyor. Belirtelim ki, mevcut halimizle değil iki gün, iki saat dahi çatışmamız zarardır. Bir gerillanın çatışması iki dakikayı geçmez, geçmemelidir; eğer iki dakikayı geçerse, o çatışma tarzı aleyhimizedir. Açık ki, savaştan uzun süre kaçınmak ve çatışma esnasında uzun süreler sipere yatmak bir köylü tembelliği, hastalığıdır, proletaryanın pratikçiliği değildir. PKK proletaryadır ve onun üretimdeki pratiğini uygular. Bunun bir sonucu olarak, PKK'nin şu andaki örgütlenmesi ve donanımı, aniden vurma-kaçma, pusuya düşürme ve geriye çekilme düzenine göre hazırlanmıştır, özü budur. Belki bazen uzun çatışmalara da zorlanırsınız, kendimizi korumak için çatışma uzun da sürebilir. Ama, bu arazide istisnai bir durum olur. Hemen hemen bütün birliklerimize hakim olan savaş tarzı ve anlayışı da şudur: Düşman gelir, bizi kuşatır, biz de arazinin elverişli yapısından yararlanırsınız, saatlerce, günlerce çatışırsınız! Bu,

basit köylü isyancılığı türü çatışmadır ve hiçbir ürün alamaz. Hem-
men şunu belirteyim ki, düşmanın ordusu sayıca çoktur, teknik
donanımı güçlüdür. O, savaşı bu tarzda kırk gün de sürdürebilir, bin
kişi de kayıp verebilir, tonlarca mermi de tüketebilir; buna imkanı
vardır. Ve üstelik bunu ister, ama bizim buna imkanımız yoktur. Size
zor bela, bin bir çabayla bir-kaç silah ulaşırdık ama, bunları böyle
kullanasınız diye değil!

Mevcut koşullarımız bunları kaldıramaz durumdadır. Düşmanın,
taktiğini bu birliklere dayandırdığını, bir çoğunun bir araya gelmesi-
ni beklediğini, bir araya gelme ile birlikte geniş bir kuşatmaya
gittiğini ve çemberi gittikçe daralttığı, birlikleri üç-dört gün süren
çatışmalara çektiğini ve ortaya çıkan kayıpların asıl nedeninin de bu
olduğunu görüyoruz. İşte, küçük birimlerin pasifizmine veya yanlış
hareket ve üslenme tarzına bir tepki olarak ortaya çıkan ve gerillayı
geliştirme çabalarımıza kendini dayatan temel yanlış yaklaşımlar-
dan biri de bu oluyor. Bu temelde, üzerinde en çok durulması
gereken sorunlardan biri de budur.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan çeneli için ancak gerilla
tarzında bir silahlı savaşımın gelişebileceğini kanıtlamıştır. Gerilla,
Kürdistan alanlarında yaşayabiliyor, gelişebiliyor ve bu durum as-
gari bir uygulama ile kanıtlanabiliyor. Kurtuluşun sağlanabilmesi
için, gerillanın kalıcılığının garantiye alınması ve gerillada ısrar edil-
mesi şarttır. Ne coğrafik şartları ne de halkla ilişkileri dikkate alan,
daha çok da gerillanın dayanıklı yaşam tarzına gelmeyen (sabır,
irade gücü ve hareket tarzına gelmeyen) öğelerin yersiz, zamansız,
plansız, hazırlıksız, kurallara göre olmayan köy girişleri ve çatışma
anlayışlarına karşı savaşılması gerekir. Buna bağlı olarak, anlamsız
güç büyütme, üs genişletme, hareketsiz kalma ve bu yönüyle
düşmanla karşı karşıya gelince de uzun süreli çatışmalara girme,
halkla ilişkilerde sorunlu olma ve en önemlisi de gerilla çaplı eylem-
ler geliştirmeme durumu yaşanmıştır ve bu tutuma karşı kararlı
durmak gerekmektedir. Ana birlikleri oportünistçe kullanma tu-
tumlarına karşı durmak gereklidir.

Ana birliklerin kullanış biçimi bizde oldukça ilginç bir durum
arzediyor. Ana birlikler en seçkin savaşçı ve komutanlardan oluş-
turuluyor. Bu, diğer yerel birlikleri savaşabilme kabiliyetinden dü-

şürüyor. Ana birlik savaşı geliştirse, kasırga gibi esse, yerel birliklerle de savaşma ortamı açar, onlara güç katar. Ama en seçkin savaşçılardan oluşan ana birlikler başı boş bir şekilde savaşmadan, oradan oraya gezip gidiyor. Ana birliklerin bugün bizde oynadıkları rol, ana birlik yönetiminden sorumlu olanların özel muhafız birlikleri derekesindedir. Komutanlar kendilerini ana birliklerin korumasına almışlardır; objektif gerçek budur ve bunu kimse inkar etmesin, hem savaşmıyorlar ve hem de gittikleri her alanın olanaklarını çar-çur ediyorlar. Sadece olanaklarını da değil, gittikleri alanlardaki hareket düzenini de dağıtıyorlar. Bu birlikler, gösterilen yaklaşımla gerillamız içinde aristokrat savaş birlikleri durumuna gelmişlerdir. Ana birliklerin bizdeki anlamı, savaşmayan, yiyen içen, dolaşan ve dağıtan birliklerdir. Ne yazık ki, savaşa gösterilen yaklaşım bu sonucu yaratmıştır.

Gerillayı böyle boşla çıkarma, gerilla taktiğini oturtmama sonucunu doğuran bu yaklaşımlara karşı, bunu bütünüyle bertaraf edecek bir gerillada ısrar etmek büyük önem taşıyor. Hangi alanın kaç kişilik birlikleri kaldırabileceği üzerinde durulabilir. Bunun dayanaacağı zeminler bellidir. Eğer, bu savaşımından kendini görevli hissedenenler sorumlu davranırlarsa, birliklerin büyüme, hareket ve üslenme tarzının coğrafyayla ve halkla ilişkilerle bağlantılı olacağı açıktır.

Kongre gerçeğimizin, bu temelde önemli bir sorgulamayı yaşaması ve bazı kararlara ulaşması önemlidir. Mutlaka bazı kararlar çıkarması ve gerçeği aydınlatması gerekmektedir. Bu konudaki veriler üzerine önceden değerlendirme ve tartışmalar yürütülmelidir. Bu yönde bir gerekçe ve karar taslağı oluşturulabilir. Hemen ajan damgası vurulup, ucuzca cezalandırılan birçok insan vardır. Biz, bazılarının böyle olmadığını biliyoruz. Bunlar, önemli ve üzerinde titizlikle durulması gereken olgulardır. Bir parti, kendi adına yapılan bu tutum ve uygulamaların hesabını sormazsa lekelenir, kendi özüne ters düşmüş olur. Bu yönüyle, kendimizi savunmayı bilmek, sorumluları yargılamak, tutarlı olmanın vazgeçilmez ölçütleridir. Çekirdeğe ilişkin soruşturulması ve yargılanması gereken durumlar bunlardır. Sonuçta, bazılarını görev ya da parti dışına almak, bazılarını da yargılamaya almak gerekecektir. Konumu ne olursa olsun, eğer parti düşmanlığı kesirse en sert cezaların veril-

mesi gerekir -ister aramızda olsun isterse ayrılmış olsunlar-; böylece partiyi rayına oturtmak önemlidir.

Kongre gerçeğimiz öncülüğü konuşturmanın, öncülüğe kapsamlı dayatmaların boşa çıkarılması ve mahkum edilmesinin, öncülüğe çok yönlü saldırılarla büyük tahribatlara yol açan, düşmanın bile veremeyeceği zararları partiye ve halka verdiren tutumları yargılama ve hesap sorma Kongre'si olacaktır. Parti öncülüğüyle oynamanın nasıl bir suç olduğunu ve bu güçle oynamanın bütün belirtilerinin dolaylı ve direkt etkilerini ortaya çıkaracaktır. Öncülüğün, bütün çalışmalara neden egemen kılınmadığı, bununla neden oynandığı, buna neden göz yumulduğu hakkında en çok ülkedekiler açıklama getirebilirler.

Parti olmaktan çıkarılmaya göz yummanın gafleti ve bunun ne vahim bir durum olduğu, bu duruma nasıl düşıldüğü açıklanmalı ve bunun hesabı verilmelidir. Bu konuda herkes sorumludur. Bu sorumluluğun gerekleri neden yerine getirilmemiştir; detaylarıyla ortaya konulması ve sonuç alınması gereken temel bir sorundur. Bu konuda bazı yanılgıların önünü hemen keselim. Ortaya çıkan bütün parti dışlıkları bir kişinin şahsında somutlaştırmıyoruz. Hiç kimse bana aşırı yüklenildi dememelidir. Şüphesiz bazıları cephe- de, fakat bunlar komplo ve provokatif yöntemlerle savaşımlardır. Bunların sayısı az, ancak tahribatları fazladır. Zaten ya kaçmış ya da cezalandırılmışlardır. Aramızda öyle açık bir şekilde partiye savaşanlar yoktur. Fakat şimdi aramızda olanların suçu şudur: Partiye sahip çıkmama, öncülüğün gereklerini yerine getirmeme, hem de merkezi yürütme düzeyinde iken görevlerini aksatmaktır. Başta ülke içi merkez konumunda olanların bu gafleti vardır. Sorumluluklarının gereklerini yerine getirmemişlerdir. Buna gerekçe olarak koşulları gösterecekler de, kabul edilmeyecektir. Ülkede istenildiği zaman altı- yüz kişi bir araya getirilebiliyor. Yüzlerce kişi aylarca biraraya gelip, birlikte kalabiliyor. Bu temelde, toplantı yapamamanın, tedbir alamamanın nedenlerini bir araya gelememeye bağlama tutarlı bir gerekçe değildir. Öncülük rollerinden kendilerini yoksun bırakmaları, parti-dışı unsurlara, provokatörlere tahribat yapma imkanı verilmeleri, bunların asıl sorumsuzluğudur. İleri düzeyde önemli bir kesimin tutumu, bu oluyor. Bunların, partiye rahatlıkla

sahip çıkabilecekleri halde bunu yapmamaları, dolayısıyla birimleri, bireysel tasarrufçu, feodal ögelere ve ağavari tutumlara ardına kadar açık tutmaları durumu vardır. Bunun, halkla ilişki düzeyi ve ülke genelindeki gelişmeyle bağlantılı olacağı ve birimlerin büyümesi ile hareket tarzını da belirleyeceği açıktır.

Birliklerin dayanacağı gelişme esasları vardır. Bu, her bölgede aynı değildir. Bir de, buna düşman denetimini eklemek gerekiyor. Düşman denetiminin düzeyi veya ne kadar yüklenebileceği, düşmanın sayısal, teknik kabiliyeti, nereyi ne kadar zamanda tutabileceği, güç getirip getiremeyeceği dikkate alınmak zorundadır. Belirleyici olmasa da dikkate alınmalıdır. Halkla ilişkiler, coğrafyanın uygunluğu ve bir de birimlerimizin eğitim düzeyi, silahlanma durumu, o alanda ne kadar güçle ve nasıl hareket edeceğimizi açığa çıkartır. En iyi savaşan birliklerin ne kadar olduğu, niteliği, gerillayı nasıl uygulayabileceği, baskın ya da pusunun mu, büyük ya da küçük hedefin mi daha uygun olduğunun belirlenmesi gerekir.

Kaldı ki, hedefler çok zengindir. Birlikler, gücüne göre hedef seçmeli ve eylem yapmalıdır. Gerilla sayıca çoğalınca, büyük hedeflere yönelik eylemler için toplanma-dağılma ilkesine bağlı olarak kısa süreli toplanma ve aniden dağılmayı gerçekleştirebilir. Bu iyi işletilirse büyük hedeflere yürümeye, vurmaya fırsat hazırlar. Bu mümkün olmuyorsa, küçük hedeflere yönelik eylemlerle gerilla kendini geliştirebilir.

Gerillanın büyümesi, bölgeden bölgeye farklılık gösterir. Askeri ve siyasi durumun değerlendirilmesi, coğrafyanın ele alınması, kendi öz hazırlıklarımızın, eğitim ve örgütlenmemizin değerlendirilmesi, ne kadar gerilla gücüne, onun vuruş tarzına ve hedeflerine ulaşacağımızı gösterir. Gerillayı, bu temelde ele alacağız. Bu esaslar birçok bölgede temel alınmadığı için, gerilla uygulamalarımız ciddi darboğazlarla karşı karşıya bırakılmıştır. Özellikle yönetim kademesi parti ve taktik dışılıkta ısrar etmiş, bu esasları temel alan gerillaya gelmemekte direnmiştir.

Bu saplantıların yanında bir diğer önemli saplantı da, avare-asi grupların durumunun yaşanmasıdır. Bu da üst düzeyde bir tepki biçimi oluyor. Etrafına topladığı 20-30-50'şer kişilik silahlı savaşçı birimini aylarca savaştırmıyor.

PKK tarihini biraz değerlendirecek, bir tabanca ile ne kadar büyük eylem yapılabileceği görülmüştür. Genelde gerilla tarihine bakılırsa, kendini doğru işleten beş kişilik bir gerilla biriminin, beş bin kişilik düşman gücüyle rahatlıkla savaşabileceği, hatta onu imhaya dahi götürebileceği kanıtlanmıştır. Başka ulusların kurtuluş hareketlerinde ve kendi mücadele tarihimizde de, beş kişilik bir birimin, bir bölgeyi sarsabileceği bu temelde büyük gelişmelere yol açabileceği açıktır.

Kendi mevcut pratiğimize baktığımızda, elli-yüz kişilik silahlı birliklerin ölümüne, her türlü eyleme hazır bir biçimde bekletildiğini görüyoruz. Bu birliklerin bazıları altı ay hiç bir işe koşturulmuyor, eylemsiz bırakılıyor. Sadece beslenme işleriyle uğraşiyor, üstelik doğru-dürüst eğitimlerini bile yapmıyorlar. Bu, büyük bir hastalık değil de nedir? Silahlandırma, üsse kavuşturma yönünde parti, bitmez-tükenmez çaba içerisine girerek böyle hazır bir durumu yaratmasına rağmen, bu güçler aylarca atıl bırakılmıştır.

Böyle yöneticilerimiz vardır. Bu tutum ihanetten daha kötüdür. Böyle aylarca boş beklemek, kaçışlara yol açar. Nitekim, eylemsizliğin buna yol açtığı raporlara da yansımıştır. Lojistik büyük bir sorun olmuş, bu temelde halka yüklenilmiştir. Herkes bütünüyle boş işlere koşturulduğu için, tehlikeye girilmiştir. Yanlış hareket tarzıyla köylere girilince, imha kaçınılmaz olmuştur. En kötüsü de, birlikler savaştırılmadığı için çürümeye yüz tutmuştur.

Şimdi bu noktada şu ilkeyi koymak gerekiyor: Gerilla, gerilla savaşı içinde gelişir; silahlı birlikler savaşmadan gerillalaştırılmaz. Gerilla birlikleri; müthiş cesaretleriyle, fedakarlıklarıyla en cesur ve en yırtıcı savaş birlikleridir. Savaş onun yaşam kaynağıdır, savaşmayınca ölür. Yani ancak savaş tarzı onu tutar, besler ve yaşatır, Gerillaya yapılabilecek en büyük kötülük, onu aylarca savaştırmadan, eğitmeden dolayısıyla başıboş bırakmadır. Bu ise, imhaya götürür. Nedeni şudur: Düşman, birliklerin savaşmadığını bildiği için cesareti artar. Birçok bölgedeki birlik yönetimlerini biliyor; bu birlik yöneticilerinin sürekli bir kaçış içerisinde olduklarını, birliği kesinlikle savaştırmadıklarını da biliyor. O halde, bu birliklerin üzerine -pratikte örnekleri var- ölümüne gelecektir. Büyük kayıplar bu temelde verilmiştir. Hatta bazılarının düşmanla zımnî bir anlaşma

içinde oldukları da biliniyor. Düşman bunu tespit ettiğinde yükleniyor.

Biz burada on yıldır koşulların nispi elverişliliğine rağmen yeme-içme ve yatmayı bile imkansız görürken; temel savaş karargahlarımızda altı ay, elini tek bir savaş pratiğine bulaştırmadan bazıları nasıl kalabiliyor? Bazı alanların pratiğini geçmişte eleştirdik. Lolan'-da gerilla geliştirilmesi gerekirken, bahçe-bostan işleriyle uğraştırıldı, dedik. Bir Bestler'de gerilla ordusunun kuruluşu geliştirilmek durumundayken, tek bir birliğin eğitimi dahi yapılmadan, aylar ve tüm çabalar yemeye-içmeye ayrılmıştır. Gerçekten, sağlıklı tek bir köylü savaşçı eğitilmemiştir. Ne yapılmıştır? Yeme-içme ve boş sohbetçilik. Büyük olan kimdir, küçük olan kimdir? Bu mu bize layıktı? Bunun adına da başarılı pratikçilik deniliyor.

Tabii savaşçılar örgütsüz bırakılmış ve savaşa göre hazırlanmamışlardır. Buna göre bir mevzilendirme olmadığı için de, felç oluyorlar. "Ateşin başından kalkamadılar. Halay çekerken, yemek yerken, uykudayken saldırıya uğradılar" diyorlar; bunlar raporlara yansıyan hususlardır. Bu durum şunu göstermektedir ki; gerilla düzeni işletilmemiştir. Sayıları çok kalabalıktır ve düşman tarafından kuşatılmışlardır. Gerilla adı altında, silahlı savaşım adı altında, birlikler düşman imhasına sunulmuştur.

Bunun yerine gizli, savaşa yatkın, her an mevzilenmiş durumda olan, kendini hareketli vur-kaç taktiğine göre ayarlayan, düşmanın kuşatmasına düşmesi şurda kalsın, hareket tarzıyla düşmana bu fırsatı vermeyen, her tarafta vurabilen, düşmanın çember taktiğini her zaman boşa çıkaran bir hareket tarzı uygulansaydı, o zaman bunun adı gerilla olurdu ve gerilla muazzam gelişmeler yaratırdı. Birliklerin güç sayısı da uygun olursa, bu, daha da güçlü vuruşlar yapabildi. Yüzelli kişilik bir birim vur-kaç taktiğini uygulayamaz. Ama, onbeş kişilik bir birim rahatlıkla uygulayabilir. Dağ alanında, rahatlıkla gözden kaybolabilir. Uyanıktır, bu nedenle düşmanı beklemediği bir anda vurabilir. Böylesine bir birliğin hareket kabiliyeti yüksektir. Bu nedenle, düşman bu birliği kolay kolay imha edemez. Bu birliğin yönetimi bile gizlidir. Gerillaya inanmıştır. Büyük bir vatanseverdir. Bu, savaşçılarıyla ölüp-dirilen bir komutanlıktır. Kendisini feda eder, savaşçısını kolay kolay feda etmez. Eğitimi mü-

kemmel yapmıştır. Düşmana karşı kin ve öfkeyle doludur. Basit yaşamı hiçe sayar, sürekli pür-dikkattir. Böyle bir yönetim ve en azından 2 kilometre mesafedeki etrafını gözeten ve bunu sürekli kılan birlik anlayışı, içine düştüğümüz durumlarla bizi karşı-karşıya getirmez. Bizi bu durumlara düşürmez.

Birlik sürekli savaş içerisinde olursa, bu, savaşçıların moralini yükseltir, besler, eğitir ve hızla komutanlaştırır. onbeş kişilik bir birlik üç ayda böyle savaşırsa, üç ayın sonunda o birlik onbeş komutandır. Onbeş komutan da, onbeş birliktir. Bu muazzam imkanın gerekleri yerine getirilir ve bu yönde dürüst davranılırsa, bu onbeş kişilik birlik, kendini yüzelliye dönüştürebilir. Birliğin köylere girişi, bağlantıları ve hareket tarzı savaşçı sayısını büyütür. Bu birlik, silahını düşmandan alır. İşte bu da zincirleme gerillayı geliştirir. Gerilla ordusunun kuruluş biçimi dediğimiz biçimi sistemleştirir ve bu yapılırsa sonuç; çığ gibi bir gerillanın gelişmesidir.

Bütün kitle, arazi ve düşmanın etkisizleştirilmesi değerlendirildiğinde, bu birlikler ülkenin her yanında fışkıracak ve ülkenin tüm alanlarına denetim kuracaktır. Nitekim bu yönde bir çaba gösterildiğinde, düşmanın kolay kolay alanlara girmedeği, girse de önemli kayıplarla döndüğünü biliyoruz. 1990 taktiğinin, 1990 çalışmalarının başına getirilenler ise, bunun tersidir.

Son yıllarda gerillaçılık adı altında bir toplantı bile yapılamıyor. Toplantılar için üç kişi bile bir araya getirilemezken, Bestler'de bir kış boyu üçyüz kişi bir arada kalabiliyor. Masiro vadisinde beşyüz kişi bir araya gelebiliyor. Bunun gerilladan uzak olduğu açıktır. Arazi elverişli, birlikler savaşa yatkın olduğu halde, yönetim sanki burjuva okul sistemini uyguluyor. Sanki üçyüz kişilik okulları var ve bu okulların başında da kendileri yer alıyor. Zor bela bir araya getirdiğimiz savaş birliklerini böyle bir yönetim altına almak, bu şekilde toplamak kendini boşluğa, pasifizme yatırma -ki bunlar aylardır savaşıyor ve doğru-dürüst bir eğitim de yapmıyorlar- ve çürümeye terketmedir.

Nitekim, kaçmalar ve yoğun imhalar bundan kaynaklanıyor. Sonuçta düşmanı, "Çözüyoruz, sınırlandırdık, denetimi sağladık, geliştirdik" demeye vardırırdı. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Üçyüz kişiyle bir bölge rahatlıkla denetim altına alınabilir. Üçyüz

kişilik bir gerilla gücü niceliksel olarak doğru dağıtılırsa, yönetimleri, çalışma ve vuruş tarzları, çizgi ve taktik gerekleri iyi ayarlanırsa, istihbaratı, keşfi ve lojistiği doğru ayarlanırsa; komutası ve savaşçısıyla bu üçyüz kişi, bir bölgede düşmanı tarumar eder. Düşman artık o bölgenin üstüne gelemmez. Gelse bile, birçok kayıpla -bizimkinin elli katı- geri döner. Gerillacılık yapılırsa, düşmanın gele-meyeceği ortaya çıkacaktır. Savaş hattından geri çekilirse, gerilla birliği çalıştırılmazsa taktiğin boşa çıkarılması kaçınılmazdır.

Güney'e çekilelim denildi, bu durumda dokuz ay boşa gider, üç ay kalır. Bu üç ayda da düşman nereden geçeceklerini bildiği için bu yolu tutarsa, oniki ay boşa gidecektir. Bunun yapılmasının nedeni, birkaç pasifist yönetici veya savaşa kendini hazırlamamış sağ tasfiyeci anlayışın sahipleridir. Yoksa hepsi savaşımaya hazır; savaşmamaktan ve eğitilmemekten şikayet eden üçyüz kişiyle neler yapılmaz ki. Komuta kademesi bunu iyi değerlendirmeli ve fırsatı iyi kullanmalıydı. Savaşçılar bir ayda rahatlıkla eğitilebilirdi. Hatta on-beş günde bile eğitim verilebilir.

Coğrafyanın değerlendirilmesi, nereye ne kadar güç verileceğini gösterir. Buna göre, güçleri alana dengeli bir dağılımla yerleştirmek kolaydır. Bundan sonra güce göre hedef belirlenmelidir. Toparlanma gerekiyorsa -güçlü eylem için- toparlanılabilir, düşman geliyorsa hızla dağılır. Ancak bizde, düşman gelince toplanıyorlar. Kuşatmaya alınıncaya sayıları üçyüzü buluyor. Ardından hareketli savaş yapıyoruz diye, düzenli savaş mantığına giriliyor, günlerce çatışılıyor. Hiç şüphesiz, bu kaybettirir.

Düşman, üç saatlik uzaklıkta bulunan bir birimin yerini tesbit etti mi, oraya rahatlıkla güç ulaştırabilir. Helikopter ve zırhlı araçlarla kolay kuşatmaya alabileceği gibi, uçakla da bombalayabilir. Çünkü birlik açıktadır, sayısı bellidir ve kuşatma altındadır. Böyle bir savaşa girmek gerillacılık değildir. Bu, isyan artığı durumuna gelmektir. Ve imhayı kendi eliyle hazırlamaktır. Bu kadar savaşçı, hem de açık bir şekilde bir araya getirilmemeliydi. Önceden alınacak tedbirlerle, araziye önceden yerleşme, hareket tarzı ve asgari bir duyarlılık ile bu önlenilebilirdi. Bu durumda, düşman seni görmeyecektir; dolayısıyla, helikopter nereye indirme yapacaktır? Yapsa bile sen onu vurursun. Seni görmediği için, nereyi kuşatmaya

alacağını bilemez. Bunun için birliklerini rastgele alana dağıtacaktır. Sen de bir koldan vurur, dağıtırsın. Düşman yürürken, beklenmedik anlarda vurursan, artık bir daha rastgele adım atmaz. Dolayısıyla senin denetimin gelişir ve düşman gittikçe garnizonuna sıkışır. Çıkış yaparsa bile büyük kayıplarla döner. İşte yapılması gereken bu iken, yapılmayan da budur.

Son yıllarda ana birlikler, kış boyunca, lojistik ihtiyaçlar nedeniyle bir araya gelme gibi sıradan gerekçelerle toplanınca, yüzlerce kişi imha ile yüzyüze gelmiş, son büyük kayıplar bundan dolayı verilmiştir. Bağok'tan tatalım en son Pervari'ye kadar ki on-yirmi kişilik kayıplar hep bu nedenden kaynaklanmaktadır.

Eğer üzerinde tartışılırsa anlaşılacaktır ki, bunlar düşmanın ustalığının ve bizim açımızdan kader olan yaklaşımların ürünü değildir. Tersine bizim kendimizi kurban etmek için ne lazımsa onu yapmamızdan, savaşın asgari kurallarına uymadan tepeden tırnağa bu konuda kuralsızlığı yaşamamızdan, bizi kurbanlık koyun durumuna getiren tutumlarımızdan kaynaklanmaktadır. Tamamen imha olmadığımıza şükretmek ve nedenini bulmak gerekiyor. Bu tutum, tüm gücümüzü imha ettirebilirdi. Tümünden imha olmamamızın nedeni, biraz arazi biraz da partinin bitmez-tükenmez müdahaleleridir. Buna bir de yeni katılımları eklemek gerekiyor.

Partinin müdahaleleri, bu anlayışın tam imhaya denk gelen başarısız çabalarını sonuçsuz bırakmıştır. Yoksa, bu anlayış üç ay içinde tüm gücü imhaya götürür. Nitekim götürmüştür. Bir tek böyle imha bile partiyi çok zor durumda bırakabilir. Fakat partinin büyük çabaları, bütün ülkedeki çalışmaları, bu imhaların etkisini anında bertaraf edebilmiştir.

Dolayısıyla yönetimler ve bu anlayış sahipleri, savaşın bu biçimde yürütülmesinin, gerilla taktiklerine ters tutumların, parti değerlerini sonuna kadar boşuna harcayan, halka oldukça yük olan ve savaşçıları çalıştırmayan, savaştırmayan, çürüten ve en çok da imhaya neden olan bu tutumlarının hesabını vereceklerdir. Ana hesap sorma yeri Kongre'dir. Başta, merkez ve yürütmenin vermesi gereken hesap budur. Bu durum, güç getirememeye veya toplantı yapmamakla izah edilemez. Bir kişiye yüklemekle de sorumluluktan kurtulunamaz.

Genelde parti gerçeğine, özelde gerilla gerçeğine doğru sahip çıkmamak, silahlı savaşıma ardına kadar tasfiyeci tutumlara açık tutmak, bunu da çeşitli hesaplarla ört-bas etmeye çalışmak, sorumlu tutulması gereken temel tutum oluyor. Burada çalışmaları sorgulamaya almak, kişilikleri değerlendirmek ve eğer güçlü bir düzenlemeye gidilecekse, bunu bu temel saplantılardan hesap sorarak yapmak gerekir.

Silahlı savaşım ve onun gerilla çabalarına kendini dayatan tutumları şöyle belirtebiliriz: Gerillanın dayanması gereken her türlü arazi, halkla ilişkiler, hareket tarzı, bileşim ve düşmanın denetim durumunu bir tarafa bırakılarak, basit ve keyfi ihtiyaçlar için köye alışma, düz ovada çok zayıf birliklerle hareket etme ve düşmanın her an onbeş dakikada imha edebileceği bir konumda ısrarlı davranma, ısrar eden tutumlardır. Böyle üç-beş kişi omuzuna silahını alıp, sözde gerillacılık yapanlara yönelik yapılacak ilk iş, gidip omuzundan silahını almak ve kendisini ölüme atmak istiyorsa silahsız atmasını, bu anlayışını kabul etmediğimizi, bu anlayışın imhaya götürdüğünü söylemek olmalıdır. Propaganda ve örgütleme yapmak istiyorsa silahlı birlikler adına değil, cephe adına yapabileceğini söyleyeceğiz. Bu tutum sahibi milis bile olsa, silahlı milis görevini yapamaz. Öncelikle bu konuda kesin tedbiri almak gerekiyor.

İkinci olarak da, bunun zıt kutbunda yer alan, oldukça kalabalık, halkla ilişkileri zoraki olan, düşmanın denetim ve kuşatma durumunu dikkate almayan, ne kadar hareketli olunabileceğini ve gizlenmeyi dikkate almayan, bu sefer daha çok keyfi tutumu ve kendini korumayı esas alan - daha çok bazı oportünist yöneticilerde görülen- tutumları kesinkes sona erdirmek gerekiyor. Kendini böyle günlerce çatışmalara ve düşman kuşatmalarına aldırان birlik ve savaş anlayışı bizim anlayışımız değildir. Bu birlikleri ve yönetimleri dağıtmak gerekiyor. Bunların, silahlı savaşım güçlerimizi imha ve her türlü tehlikeye açık konumlar ile karşı karşıya bırakmalarına müsaade etmeyeceğiz.

Gerillacılık adı altında gerillayı başıboş bırakan, eğitmeyen, örgütlemeyen ve en kötüsü de savaştırmayan, başına çöreklenmiş bir ağa gibi tutum takınan ve asi-avare çetecilik denilen, bu tahrip-

kar anlayışı mutlak sürette tasfiye etmek gerekiyor. Böyle gerilla komutanlığı, böyle gerilla birliği olmaz, olmamalıdır da. Oldukça boy vermiş ve giderek tam bir sorumsuzluğa kadar yol almış ve gerçekten muazzam silahlı mücadele çabalarımızı dumura uğratan, işlemez kılan tutumları mahkum edeceğiz, hesap soracağız.

Aslında dürüst bir çabayla ve gerçekten savaşa inanarak, ama bir de Kürdistan'ın koşullarını, halkın katılımını, cephe gerisini-cephe ilerisini, üs konumunu -düşmanı hesaba katarak- ayarlayan bir gerilla yönetimi veya gerilla anlayışı silahlı güçlerimize uygulanırsa, bu aşamada bile harikalar yaratılır. Mevcut gücümüzü bu temelde yeniden değerlendirip, düzenleme, doğru yönetim ve hareket tarzına kavuşturma, gücü derinliğine ve genişliğine yayma, yerleştirme, savaştırma yönünde ısrar edilirse, bir yıllık bir uygulama ile sayısal olarak gerçekten büyük bir orduya ulaşma sağlanabilir.

Eylem bilançosu, binlerce düşman gücünün silahlarıyla birlikte tasfiyesi, ele geçirilmesi olur. Bu durum bütün işbirlikçi yapıyı tarumar eder. Halkın büyük oranda denetim altına alınması gerçekleşmiş olur. Pratik içinde yer alanlar bu hedeflere rahatlıkla ulaşabileceklerini iyi bilirler.

Mevcut gücümüz, bu durumda bu düzenlemeyi yaşamamaktadır. Böyle bir düzenlemeye yönelmek için yaptığımız tüm çabaların üzerine oturulmuştur. Bireysel konumunu ısrarla birliklere egemen kılan, tutucu, tasfiyeci ve ister imha ister kaçırma biçiminde olsun birliklerin büyüme ve yayılma şansını ortadan kaldıran, sığıntı, kılıç artığı durumunu aşmayan ve bunda da çok tutucu davranan bir durumu yaşıyoruz. Asıl tehlike buradadır. Saplantıların durumu, bu yaklaşımlardan kaynaklanıyor.

Parti taktiğine karşı tutuculuk, taktik dışılıktır. Gerilla kurallarına karşı tutuculuk, gerilla taktiğine karşıttır. Savaşçıların yönetiminde oldukça kaçırııcıdır. Sonuna kadar kendini dayatıyor, ağılık yapıyor, eğitmiyor; bu temelde bunun hareket tarzı da yoktur. Kendini yormayacak, istifini bozmayacak ve rahat yaşamayı tercih edecek bu tutum, orduyu büyütmez, ülkeye yaymaz ve her an imha ile karşı karşıya getirir. Temel sorunumuz olan gerilla söz konusu olduğunda, bu durumu gerçekçi ele almak, buna yol açan sorunla-

rı, anlayış ve temsilini ortaya çıkarmak, hesap sormak ve gerektiğinde yargılamak zorunlu görevlerimizdendir. Devrimimizin bu silahlı savaş kolunu geliştirmek gerekiyor.

Buna kendini verebilecek, büyük savaş azmi, cesareti ve fedakarlığını, bunun eğitimini ve zorunlu disiplinini sonuna kadar benimseyen, zaten savaşmaktan başka derdi olmayan, bu temelde oportünizme asla yer vermeyen, gerçekçi olduğu kadar bunu sağlam plan ve programlarla geliştirmeyi esas alan bir yönetimi işbaşına getirmek, düzenlemeyi bu temelde yapmak, Kongre gerçeğimizin en önemli bir çalışması veya silahlı mücadele sorunlarına ilişkin vereceğimiz en tutarlı cevap olacaktır. Bu temelde raporlara dayanılarak belli eleştiriler geliştirildi.

Özellikle bütün eyaletlerimize yönelik pratik faaliyetlerin değerlendirmesini yapmamız ve bu temelde eleştiriler geliştirmemiz oldukça önemlidir. İrdelenmesi gereken en temel pratik de, silahlı mücadele pratiğidir. Son yıllarda ileri düzeyde bir gerillayı tutturma şansını yakalamıştık. Eğer her alanımız uygulamaya cesaret etseydi, sorumluluklarının gereklerini yerine getirseydi, düşmanın asırlık pasifikasyonu yerle bir edilmişti, denetim diye bir şey kalmamıştı. Halkın oldukça yatkın hale geldiği bu yıllarda, çığ gibi bir ayaklanma sürecine girilecekti. Bu konuma hızla ulaşılacak ve gerilla bu temelde en hayati rolünü oynayacaktı. Ama birkaç yöneticinin keyfi tutumu yüzünden, eyaletler rahatlıkla bu rolü oynayabilecekken, oynayamama şansızlığına düştüler. Parti Önderliği'nin, büyük bir çabayla bu günleri hazırladığını unutmamak gerekir. Yirmi yıllık nefes nefese bir hazırlık ve ortaya çıkan tarihi fırsatları değerlendirmeye, tutulması gereken mevzileri büyük bir fedakarlıkla tutma, ülke içini ve dışını taktiğe yatkın hale getirme, hep zamanında sağlanıyordu. Çözümlemeler, yan perspektifler ve işleri rahatlıkla ilerletebilecek olanaklar bütünüyle emirlerine seferber ediliyor. Geriye, asgari bir uygulamacı olarak, bir düzenlemeyi yapma ve yürütme kalıyor.

Aslında, herşey hazırlanmıştır. Fakat oportünist yönetimler, kişilikler, bu fırsatların üzerine tam da kendilerini yatırma hesabı içine girdiler; "Hiç kendimizi tehlikeye atmayalım, bizi birkaç yıl yaşatır. Yeniden düzenleme, kuruluşu geliştirme konusunda kendimizi yor-

mayalım. Düşmanın dikkatini de çekmeye gerek yok" dediler. Aslında böylesi tutumlara girmede şu da etkilidir: "Düşmanın üzerine gitmezsen, o da gelmiyor!" Bu temelde zımni anlaşma durumu vardır. Bu, bazı alanlarımızda yoğunca yaşanan bir tutumdur. "Sen bizi vurma, biz sizi vurmuyoruz, sen eylem yapma, biz de üzerinize gelmeyiz." İşte, zımni anlaşmanın somut ifadesi bu tutumlardır.

Büyük bir açılım için kapsamlı bir şekilde düşmanın üzerine yürüme şansını yeterince kullanılamıyor. Partinin etkileri büyük, itibarı yüksek, olanakları gelişmiş ve kişi tam da taktik önderliği uygulama durumunda iken tüm bunların üstüne yatıyor. Beklenti ve kararsızlık içerisine giriliyor, bu temelde küçük hesaplar yapıyorlar. "Benim gibi önderler sağ kalmalı" adı altında kendini her türlü devrimci çabadan alıkoyuyor; kim, nasıl ayakta kalır bunun ayarlamasını yapıyor. Aslında yurtdışında da bu tutuma girildi ve sonuç, tarihimizin en büyük gelişmesi ve belki de mevcut gelişmelerimizin onlarca katı üstünde olacakken, bu tutum bizi bundan alıkoydu.

Bahsettiğimiz bu saplantılara düşülmeseydi; silahlı mücadeleye imhayı dayatan, birkaç kişiyi koruyan, bütür parti değerlerini boşa harcayan, hesaplı yaklaşımlara imkan veren oportünist tarz egemen olmasaydı; bu güçler iyi korunup, biraz pratik içinde yetkinleştirilseydi, göz-kulak olunsaydı; gelişmeler asla düşmanın denetimine imkan vermeyecek tarzda hareket edilseydi; mevcut özel savaşın tamamen işlevsiz kalacağı ve mevcut düzeyimizin çok üstünde bir gelişmenin sağlanacağı kesindi ve mutlak başarılabilirdi. Bundan alıkonulmamızın nedeni, düşmanın dayattığı savaş değil, parti öncülüğünün boşa çıkarılması, özellikle de gerilla taktikimizin uygulanmamasının ısrarlı çabasıdır.

Bunu bilerek veya bilmeyerek yapma, gerillayı işletmeme, halka düşmanca tavır takınma, araziyi hiç kullanmama, genişliğine yayılmayı zamanında yapmama, yerleşilmesi gereken alanlara kurlsız yerleşme ve tüm bunların sonucuda hak edilmeyen kayıplar ve tutturacağımız ileri düzey gelişmelerden alıkonulmamızdır. Son yıllar, Türk faşist egemenliğini sarstığımız, uluslararası kamuoyunda, Türkiye ve Kürdistan'da tecritini daha da hızlandırabileceğimiz yıllardır. Bunlar, çözümlemelerde iyi konulmuştur. Perspektif sunmada herhangi bir kusur yoktur, diğer destekler mükemmel sunul-

muştur. İyi yürünmeliydi, önderlik böyle günlerde yürümeyi bilme sanatıdır. Madem ki savaşa giriliyor, hakkı verilmelidir. Önemli tarihi dönemlerde önder gibi davranılmazsa, küçük insanların küçük hesapları esas alınıp egemen kılınırsa bir halka düşmanın verdiğinden daha büyük zararlar verilmiş olur. Ölüm kâr etmez. Önemli olan yaşatmayı bilmek, yılları bu temelde onarabilmektir. İşte önderlerden bunlar beklenir, yani böylesine yaman yıllarda yaman bir adam gibi davranılması istenir.

Tarih, bu dönemlerde adamın karşısına soylu görevler çıkarır. Küçük hesaplar yaparak sağı-solu eleştirmeyi bırakıp bu göreve layık olmak gerekir. Mevcut fırsatların nereye kadar değerlendirildiği, bunlardan yararlanma yönünde ne kadar çaba sarfedildiği gibi tarihi sorulara da ne kadar cevap verildiğinin ortaya konulması gerekir. Önderlere bu sorular sorulur. Tutarlı önderlik, doğru ve yaman cevaplar vermesini bilen önderliktir.

Tarihimizde çokça görülen imhalar, kaçırılan fırsatlar, aşiret-aile çıkarları uğruna halkı yatırmalar, halkımızın kirli ihanet tarihidir. Biz, bu tarihi bu yıllarda alaşağı edeceğiz. Bunun fırsatını vermiştik. Bunu değerlendirmemeyi, basit mantık oyunları ve kişisel çıkar dürtüleriyle açıklamak mümkün değildir. Bunu partiye yutturamazlar, aldatamazlar. Parti kendini olanca gücüyle sürece vermiş, kendini köprü yapmıştır. Hiç olmazsa, üzerinde doğru yürünmeliydi. Önderlerin bunu yapması gerekiyordu. Halkın seçkin, sorumlu ve namuslu evlatları bunu yapmalıydı. Gerisi demagojidir.

Her şeyin bittiğini söylemiyoruz. Biz, halen silahlı savaşıma büyük bir atak şansını veren olanakları seferber etmiş durumdayız. Bütün bu olumsuz dayatmalara rağmen parti öncülüğü sağlama alınacak, partinin silahlı savaşım güçleri hem eğitilecek, hem korunacak ve hem de en büyük çabayla en iyi şekilde mevzilendirileceklerdir. Sağlam başlangıçlar için, şimdiye kadarki dönemlerle kıyaslanmayacak kadar büyük bir hamlenin şartları olgunlaştırılmıştır. Kısaca tarihimize bakarsak, böylesine önemli dönemlerde bir kez daha hesap hatası yapmamak için bazı dersler çıkarmalıyız.

Yıl 1979. Hilvan olayları nedeniyle, silahlı mücadeleyi daha da ciddiye alan bir tavır içerisindeyiz ve Siverek mücadelesini başlatma hazırlıklarını yapıyoruz. O dönemdeki taktik önderlikle ge-

liştirilecek silahlı savaşım birimleri üzerine değerlendirmeler yapı-
lıp, talimat ve perspektifler sunuldu. Eğer silahlı bir birim oluş-
turulacaksa, bunun gerilla birliği şeklinde ele alınması gerektiğini
söyledik. O dönemde, Siverek'teki hedefimiz, başta Bucak haini
olmak üzere işbirlikçileri tasfiye etmekte.

Bu dönemde, birçok arkaşımız teorik olarak oldukça eğitim-
liyidiler. Çin, Vietnam, devrimleri iyice incelenmiş ve mevcut du-
rumlar yeterince değerlendirmişti. Elimizdeki imkanlarla gerillacı-
lığı geliştirebileceğimize inanıyorduk. Ancak Hilvan-Siverek pratiği,
basit köylü isyancılığını aşmayan bir pratikti. Tam bir mevzi savaşı-
na gidildi ve sonuç onlarca kayıp. Düşman da gizliden ve açıktan
tam bir kuşatma harekatı geliştiriyordu. Bu dönemde güçlerimiz
orada nefes alamaz duruma gelmişlerdi. Buradan müdahale ettik.
Kemal PİR yoldaşımızın komutasında geliştirilen bir müdahaleydi.
Müdahale sonucunda gelen haberlerde; orada işlerle oynandığı
yansıtılıyor ve bu pratiğin sorumlularından hesap sormak gerektiği
vurgulanıyordu. Bunlar, bizim için, ciddi bir uyarıydı. O enkazı te-
mizlemek için burada yıllarımızı verdik. Tarı olarak yenilgiyle so-
nuçlanmaması, bizim buradaki çabalarımızla mümkün oldu. Fakat,
orada hak etmediğimiz kayıplar verdiğimizi de biliyorduk. Yanlış bir
savaş tarzı, yıllarca sonrasını bile olumsuz etkiledi. 1981 Konferan-
sı'na sunulan Politik Rapor'da bir tecrübeyi değerlendirdik. Bazı
eleştiriler geliştirip, çözüm yollarını da gösterdik. 1980-81'de çok
kapsamlı eğitimler yaptık. Askeri ve siyasi eğitimimizi en iyi şekilde
-imkanlar ölçüsünde- gerçekteştirerek adına silahlı mücadele diye-
bileceğimiz bir çabayı, uygun arazi, hatta cephe gerisini de gözü-
nüne getirerek, bir kez daha başlatmaya karar verdik.

Konferans kararları buna yönelik politik tutumu ifade ediyor.
Onunla, hepimiz ülkeye yönelmeyi kararlaştırıyoruz. 1982'de te-
peden-tırnağa donanımlı üçyüze yakın silahlı gücü yetkin bir hazırlık-
la ülkeye aktardık. Hilvan-Siverek deneyiminden çıkardığımız ders-
ler, bizi daha hazırlıklı, daha doğru bir anlayış içinde ve daha sağlam
alanlara üslendirmeye götürdü.

Ülkeye dönüş değerlendirmesinde de belirtildiği gibi, tekrar
burada da karşımıza çıkan, ilkel-milliyetçiliğin geleneksel kuyruk-
çuluğu, ona bel bağlama, etki ve denetimi sahasında kalma ve

savaşı onların otonomici tutumlarına bağlama oldu. "Güney kurtulur, biz buraya dayanırız" mantığını -ki, eskiden beri Kuzey Kürdistan reformistlerinin içine düştüğü bir hastalıktır-, neredeyse PKK'nin bir tutumu haline getiriyorlardı.

Bununla savaşım 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdik. Tabii ki, yol açılırken oradaki silahlı güçlerimiz gerçekten silahlı savaş birlikleri esprisine göre seferber edilmemiş, savaşa hazırlanmamıştı. Bu temelde yaptıklarının gerilla mı, isyancılık mı olduğu belli değil. Atılım 15 Ağustos Atılımı birlikte, üçer-beşer kişilik gruplar temel alınmaya başlandı. Bu bir kez daha ortaya çıkardı ki, eğitimimiz, görevlerimiz, yönetimimiz bu işlerde yetersiz kalmıştır.

1985 Kasım talimatı, yine 1985 Mart talimatları var. Bunları mutlaka okumak gerekir. Merkezileşme ve doğru yönetim üzerine oldukça dikkate değer yaklaşımlar, perspektifler sunulmuştur. Yine, 15 Ağustos Atılımı öncesinde de bazı yaklaşımlar vardır. Bu doğrultuda, 1984 mektupları vardır. Yine kışa doğru giderken, merkezileşme üzerine çok kapsamlı bir değerlendirme var. Bütün bunlarla biz, işlerin doğru ele alınması üzerinde büyük bir çabayla durduk. Birçok tedbirini öngörmüştük. Fakat, taktiğe kendini veremeyen, aslında taktiğe karşı inançsız yaklaşan sağcılık, KDP kuyrukçuluğu, cephe gerisini çok yanlış değerlendirme, bir nevi savaşmamanın gerekçesi yapma ve işi lafazanlıkla kapatma tutumları vardı. Buna yönelik eleştiriler geliştirildi. Merkezileşememe, gerillaya dönüşmeme ve buna benzer birçok durum eleştirildi. Bildiği gibi, bu nedenlerle, atılım neredeyse bir yenilgiye gidiyordu.

1985 sonlarına geldiğimizde, 1986'da ülke içinde ancak kendini ayakta tutabilen yirmi-otuz kişilik aslında güç bile sayılamayacak gruplarımıza, düşman; "Yenildiler, söndürüldüler, küllerinden du-man yükseliyor" diyordu. Düşmanın, o zamanki değerlendirmeleri böyleydi ve biraz da gerçek payı vardı. Bunun esas nedeni, yetmez yönetim, rolünü kavramayan savaşçı, bugünle kıyaslanmayacak kadar gerçeklerden habersiz bir hareket tarzıydı ve bu neredeyse yenilgiyi 12 Eylül dönemine denk getiriyordu. Ama yine müdahale-miz ve Agit arkadaşın o yürekli, taktiğe bağlı ve sürekli eğitim çabaları; aynı zamanda III. Kongre çözümlmeleri ve bu temelde hazırlanan güçlerin 1987 boyunca ülkeye aktarılması; düşman çok

tedbirli olmasına rağmen, bizim de daha çok sayıda alana ve daha iyi bir vuruş tarzına ulaşmamız ve bir adım daha ileri gitme kararlılığımız kurtarıcı oldu.

Fakat bu defa, kendini daha değişik düzeyde dayatan çizgi-dışılık, parti üzerinde bireysel tasarruf, parti-dışılığı maskeli bir şekilde egemen kılma, kadroları etkisizleştirme tutumları, böyle ileri fırlayan bazı provokatif çabalar karşımıza çıktı. 1987-88 boyunca daha da şiddetlendirilen bu tutumlar, yurtdışında da beslenen bu provokasyonlar, partiyi neredeyse 1988 sonlarında yenilginin eşğine getiriyordu.

Yol açtığı tahribat aslında etkisini sürdürmektedir. Buna yönelik olarak dar kapsamlı müdahaleler (1989 müdahaleleri) söz konusu oldu. Botan'a, üçyüze yakın, tepeden-tırnağa donanımlı güç aktarıldı. Diğer bölgelere de, en azından bir bölgeyi rahatlıkla faaliyet kapsamına alacak kadar bir güç aktarıldı. 1989'u böylece provokatif çabaları boşa çıkarma ve parti taktiğini işlerliğe kavuşturma temelinde ele aldık.

Bu çabalar 1990 boyunca aralıksız sürdürüldü. Bu dönemde biraz daha yetkinleşme ve taktik olanakların geliştirilmesi sağlanmasına rağmen, bir türlü oportünist yönetimlerden kurtulamama, bütünüyle bahsettiğimiz saplantılara girme ve neredeyse bunları normal bir PKK işleyişi, PKK'nin çalışma tarzıymış gibi sunma, tutucu davranma ve bu temelde uzlaşmalara girme durumları bizi oldukça uğraştırdı.

Geçen yılki toplantılarda, bu kontra pratiği ile -bu pratik sahipleri kaçınıcaya kadar- uzlaşma, maskesi açığa çıkana kadar da bunu sürdürme durumları yaşandı. Doğru bir komuta işleyişine ulaşılmadığı için, hesap alıp verme bile düşünülmeydi. Birlikleri ardına kadar saplantılara açık tutma, bir kez daha karşımıza şunu çıkarıyor: Parti öncülüğünün ileri kadro düzeyi, eğer taktiğe tamamen hakim olmazsa, büyük kayıplar ve ağır yenilgiler kaçınılmaz olur.

Silahlı mücadele tarihimizin örgütsel yönetimini böyle ortaya koyduğumuzda, görüyoruz ki; doğru yönetim bütün gelişmelerin belirleyici yönünü teşkil ediyor. Yine tabanın, partiye doğru sahip çıkması, güç vermesi, çizginin sahiplenilmesi gelişmelerin belirleyici yönü oluyor. Yerine getirilmeyen görevler ise ardına kadar

parti dışılığı, her türlü imhaya, tasfiyeye ve yenilgiye götürüyor. Silahlı mücadelenin örgütsel yönetimi, bu yönüyle incelenmelidir. O halde, yeni bir dönemin üzerine giderken, her şeyden önce silahlı mücadelenin yönetimini, yani kurmayını sağlam oturtmak gerekir. İşlere köklü yaklaşma bu temelde olmaktadır.

Taktiğe derinden inanan, başarısı için herşeyini ortaya koymaya hazır, bunun teorik-perspektif düzeyini yeterince yakalamış, taktik uygulama esaslarını iyi bilen, bu konuda kül yutmayan, her türlü saplantıya anında karşılık verebilecek, tedbirleri- yedekleri hazır tutan bir kurmaylık, silahlı savaşımız için vazgeçilmezdir. Kurmay derken, ilk defa ordulaştığımızı gözönüne getirerek düşünmek gerekiyor. Halk ordumuzun kurmaylığı büyük anlam ifade eder.

Ne kadar özlü ve dürüst olunursa olunsun bu bireysel tarzları, bireysel yiğitlikleri bir kenara atmak gerekiyor. Kurmaylık bir ekip işidir. Silahlanma, örgütlenme, denetim ve istihbarat yönü içiçedir. Çalışmaları işbölümü temelinde gelişir. Harekat komutanlığı, planlama, eğitim, istihbarat ve karargah düzeni ayrı kollarda çalışır, ancak hepsi orantılı-dengeli ve içiçe olacak şekilde ayarlanır. Bu temelde merkezden organize edilir. Nerede ne kadar üslenme, ne kadar gizlilik, ne kadar hareketlilik, ne kadar eylem ve ne kadar alan açma, bunlar gözetilir ve nerede bozukluk varsa oraya müdahale edilir. Bütün bunlar, kurmayın plan ve perspektifleri dahilinde, sıkı denetimi altında gelişir. Kurmaylık ve karargah, yani hareket düzenlemesinin, gerçekten bir ordu kurmaya yaraşır olarak ele alınması gerekiyor. Ortam ve olanaklar bütünüyle bunun için değerlendirilmelidir.

Nereye üslenilebilir, emniyetiyle, olanaklarıyla, genele ulaşma kabiliyetiyle, hangi birimler kaç kişiyle yürütülebilir? Ortamları ele alma, değerlendirme, bu anlamda büyük önem taşıyor. Harekat komutanlığı, yani sevk-idare ve alan yönetimleri kimlerden oluşur, bunların önlerine plan ve hedefler koyma, eğitimi, emniyeti, istihbaratı, denetimi gibi zorunlu olan hususları sağlama almak gerekmektedir.

Bu çalışmalara işlerlik kazandıracak öğeleri seferber etmek gerekecektir. En sıradan lojistik sorunlardan tutalım, en amansız eylem biçimlerini bulmaya ve doğrusunu yapmaya kadar durumlar

değerlendirilip belli bir beynin ürünü olarak oluşturulmaya çalışılır. En önemlisi de, bu savaşa alınacak gücün niteliği-niceliği sıkı sıkıya üstünde durmayı gerektirir. Eğitim, çok sistemli bir faaliyet olarak verilecektir. Genç savaşçıların korunması, güçlenmesi tecrübe ile sağlanır ki, bu da savaş pratiğiyle mümkündür.

Parti öncülüğü önemli bir görev olarak tüm birimlere oturtulmalı ve bu birimlere bir parti komite veya temsilcilik düzeni verilmelidir. Parti öncülüğünü, sürekli ve kesintisiz olarak her alana yaymak gerekir. Birliklere, parti yaşam tarzı ve her türlü yoldaşça yaklaşım egemen kılınmalıdır. Şikayetçilik, çekememezlik, alttan-alta düşmanca tutumlar içine girme ve bir bütün olarak yoldaşlığa sığmayan tek bir tutuma müsaade etmemek gerekiyor. Bunun için de, büyük yoldaşlık ruhuyla, sevgiyle dolu bağlar geliştirmek vazgeçilmez bir görevdir.

Halkla ilişkilerde bu kadar düşmanca bir tutum yaşanıyor. Halkbuki, halkımıza nasıl bir öncü olduğumuzu, onun ne kadar büyük fedakar-kahraman kurtuluşçuları olduğumuzu göstermek için, halkımızın dört gözle yolunu beklediği kişiler olduğumuzu görmesi için, herşeyi yapmak ve anlamasını sağlamak gerekiyor. Halkın hiçbir şeyini karşılıksız almama, büyük fedakarlığı sürekli halkın gözleri önünde sürdürme ve böylece halkın halk savaşına katılımını mümkün kılacak bir gerillayı ve öncülüğü oturtma, savaş geliştirmenin en temel koşuludur. Halkla ilişkiler, şimdiye kadar paramparça edilen, düşmanın bile maruz bırakmadığı uygulamalara sebebiyet veren ilişkiler oluyor. Düşman provokatörleri en çok tahribatı burada yapmışlardır. Dolayısıyla, yeniden düzenlemenin en önemli bir yönü de halkla ilişkilerdir. Bu artık halk cephesine kadar götürür. Gerillanın tam da onun istediği bir savaş olduğunu sergiler bir tarzda yaklaşmayı iyi bilmek gerekmektedir.

Halka zarar veren tutumları yerle bir etmek, halkın malına, canına el uzatan, karşılıksız el koyan tutumları affetmemek gerekmektedir. Gerilla, halkın her türlü değerine sahip çıkmalı ve karşılıksız hiçbir şey almamalıdır. Bu durumlardaki olumsuzluklar, halk savaşı, sosyalizm ve adalet adına yapılmasına rağmen bunların kabullenilmeyeceği ve affedilmeyeceği ortadadır. Halkın gözü önünde cereyan eden ve düşmana hizmet eden tutumlara halk nezdinde

müdahale etmek ve gönüllülüğü esas almak gerekmektedir. Biz, sınırsız bir fedakarlıkla halkımıza hizmet etmeyi esas görev bildik. Halkla ilişkilerimize böyle yaklaşmak, bunu her sahada vazgeçilmez bir ilke olarak kabul etmek, ihlali halinde ise en ağır cezaların verilmesini düzenlemek gerekiyor. Lojistik ve silah ihtiyacı dahil olmak üzere, halkı, düşman değerlerinden, denetiminden koparacağız. Halktan aldığımız herşeyin karşılığını vereceğiz.

Uzlaşma politikasını iyi işleteceğiz. Her düşman ögesini veya aşiret ağasını vurmak mümkün değildir. Bazı küçük tavizler politikasını yaygın olarak hayata geçireceğiz. Bir yandan tavizler politikası uygulanırken, bir yandan da devrimci zoru işleteceğiz. En tehlikeli olanları, zorla; uzlaşma olasılığı olanları, tavizlerle (af etmekten tutalım, nötrleştirmeye ve hatta onu adımıza savaştırmaya kadar çeşitli yöntemlerle, bazılarına para bile vererek) düşmandan koparacağız.

Düşmanın en stratejik, en canalıcı hedeflerine, bizim en az kayıpla en fazla yarar elde edeceğimiz, düşmana çok kayıp ve zarar verdireceğimiz hedeflere yöneleceğiz. Rastgele hedeflere yönelmek, bizim vuruş tarzımız olamaz. Eylemlerin seçimi başlı başına bir önderlik sorunudur, bir çalışma meselesidir. Eylemler ciddi ele alınıp, ciddi planlanmalıdır. Hedefler, gücümüze uygun olmalıdır. Bizim için en gerçekçi hedef saptaması, hedeflere doğru yürüme tarzıdır. En az kayıpla yürüme, geriye çekilmeyi olanaklı kılan, hem intihar anlayışından hem de pasifizmden uzak bir eylem anlayışı bu konuda en doğru tutum ve tarz oluyor. Bunun uygulanmasını özenle düzenlemek, iç düzenlemeyi böyle geliştirirken, bunu mıntıkalar düzeyine kadar indirgenmiş plan ve perspektiflerle yakınlaştırmayı bilmek gerekiyor.

Planlar, gerçekçi ve ani değişikliklere açık olmalıdır. Planı aşan veya uygulanamaz duruma getiren hususlara dikkat edilmelidir. Perspektifler, dogmatik olmamalı, subjektif niyetler ifade etmemelidir. Büyüme, bütün sınırlar zorlanarak gerçekleştirilmeli, ulaşılabilecek sonuçlar esas alınmalıdır. Bir bütün olarak gerilla taktikleri uygulanmalıdır. Toplanma-dağılma, hareket tarzı, vuruş tarzı, üstlenmeler, pusular ve çok çeşitli vur-kaç taktikleri üzerinde dikkatli ve titizce durmak gerekmektedir.

Taktik yönetim, en ağır yönetim görevini üstlenir. Bu da taktik işleyişe ilişkindir. Taktikleri geliştirme, eskimiş, düşmanın bilip de tedbirini aldığı taktiklerin yerine yenilerini yaratma, taktik önderlik için vazgeçilmez görevlerdir. Eski denenmiş taktikler, doğaldır ki kayıplara yol açacaktır. Düşmanın farketmediği, bildiği taktikleri kesinkes değiştirmek gerekiyor. Düşmanın ulaşamadığı, farkedemediği ve onu hiç düşünmediği anda ve yerde vuracak taktikleri geliştirmemiz gerekiyor. Ülke geneline yayılmak, silahlı savaşımızın en büyük hedefi ve görevidir. Bunun için güç dağılımını iyi yapmak gerekiyor. Bir kişi bile, fazla ve anlamsız kalmamalıdır.

Silahlı mücadelemiz, verimliliği esas almıştır. En ufak bir birimi bile, büyük bir güç yaratabilecekse, en başarılı olduğu noktada harekete geçirmek ve savaştırmak gerekiyor. Böyle durumdaki yüzlerce kişinin anlamsız bir şekilde işlevsiz kılındığını biliyoruz. Halbuki, bu yüzlerce kişi bölgelere sağlamca taşırılsa bu, yüz misli verimli çalışma demektir. Gücümüzün tüm ülke genelinde yayılmasını en gerçekçi ve en verimli bir biçimde yapmak büyük önem taşıyor.

Bütün bu sorunlar gerilla çözümlemelerinde yeterince işlenmiştir. Gerillanın tüm özellikleri en ince detaylarına kadar işlenmiş ve düzenlenmiştir. Gerillanın tanımı, kuruluş-denetim-büyüme esasları yeterince konulmuştur. Gerilla savaş tarzı bizim herşeyimizdir. İnsanlarımızı kendine getiren, yurtseverleştiren, siyasallaştıran, cesaretlendiren, fedakarlık ruhu getiren, bir bütün olarak onu çağdaş insan yapan eylem tarzıdır. Düşmanın gaspını, talanını göz önüne getirdiğimizde, gerçekten gerilla tarzının, ekonomik seviyeden tutalım siyasal seviyeye kadar halkın kendini yaşatma tarzı olduğu açıktır.

Bu temelde gerillaya, şu tanım verdirilebilir: Gerilla düşmanın özel savaşı karşısında tek yaşam kaynağıdır. Ekonomisinden tutalım, siyasal yaşamına kadar, her düzeyde dayatıp, yaşayacağımız biricik yaşam tarzımızdır. Bunun dışındaki yaşam tarzları iflasa götürür. Bu aşamada gerilla, Kürdistan halkının örgütlenme aracıdır. Bütünyle çağa açılma, uyanma, maddiyatını sağlama, maneviyatını geliştirme aracıdır. Bizde gerilla, bütünyle siyasal bir işleve sahiptir. Yani, düşmanın zorla dağıttığı-parçaladığı ulus-toplum ya-

pısında bilinç, örgütlenme, koruma ve cesaret yaratır. Bu temelde, sindirilmiş, köleleştirilmiş, kendine güvensizleştirilmiş bir halkı ayaklanmaya çeker, gücünü büyütür, yetkinleştirir.

Bütün bunlar askeri işlevden daha çok siyasal işlev görür. Hiç şüphesiz askeri görevi de vardır, ama belirleyici değildir. Gerillaya bu temelde yaklaşmak, bizi çok önemli sonuçlara götürür. Biz ulus olarak gerillayla yaratılacağız. Bunun için örgütlenip, savaşıacak ve kurtuluşu kucaklayacağız. Toplumumuzu gerillayla bütünleştireceğiz. Partimiz, gerillayla militanlaşacak bir partidir. Parti, gerillayla güç kazanır, militanlaşır ve zafere doğru yürür. Gerillaya dayanmayan bir pratikçilik, her türlü sapmaya ardına kadar açık olan bir pratikçiliktir.

Halkı uluslaştırmada, bu temelde örgütlenme ve militanlaştırmada en temel araç, gerilladır. O halde, anlamı bu kadar büyük olan bu araca doğru yaklaşmak, hakkını vermek, büyütme, geliştirmek en acil görevimizdir. Yetkinleşmiş ve ülkenin her alanında kurumlaştırılmış bir gerilla, başarının ve zaferin biricik koşuludur. Silahlı savaşımızın ve devrimci şiddet anlayışımızın gerilla yönlerine ilişkin sorunlarını böylece ortaya koyabiliriz.

Düzeltilme yöntemleri üzerinde durmamız gerekiyor. Silahlı savaşımdan sorumlu olan taktik önderlik, mevcut pratiği en ince detaylarına kadar sorgulayacak, hataları ortaya koyacak ve deney-tecrübeleri geliştirecektir. Sorunları tartışarak, çözüm yollarını geliştirecektir. Bu tartışmaların doğru geliştirilip, Kongre sürecinden geçirilmesi ve doğru kararlara ulaşılması, zorunlu ve acil bir görev olmaktadır. Yani, gerilla savaşımızın kesin ve doğru kararlaştırılması ve partinin bu savaşıma temel bir rol atfetmesi, bu konuda yapılan saptırmaların mahkum edilmesi ve bu temelde doğru bir politika belirlenmesi, Kongre'nin en temel bir görevi ve gerçeği olmalıdır. Bu temelde ele alırsak rahatlıkla bir sonuca götürebiliriz.

Deneyimiz, tıkanan yönleri kadar, çözüme yatkın yönleri ile de hayli anlam ifade ediyor. Silahlı savaşımız, giderilmediği takdirde, bizi büyük tehlikelerle yüz yüze getirebilecek tutumları da bağrında barındırmıştır. Dolayısıyla büyük bir dirayetle, çözümleyici güçle sorumluluk duyarak, böylesine temelli bir görüşün sahibi olarak yaklaşmayı bilmemiz gerekiyor. Hesap sorma kadar, çözüm

yollarını da gösterme, bu temelde taktikle açık-gizli savaşları ortaya çıkarmak kadar, uğruna kendini veren çabaları da görme; kaçırılan fırsatlar kadar, halen elimizdeki fırsatları da değerlendirmek zorunluluk arz ediyor.

Partinin bütün olanaklarını, halkın beklenti ve olanaklarını bir de gerilla açısından ele almak, düşmanın zaaflarını, gerillayı boşa çıkarma yönlerini de ortaya çıkarmak büyük önem taşıyor. Kürdistan'ın eski durumu kadar, yeni siyasal konumunun gerillaya ne rol tanıdığı iyi ortaya konulmalıdır. Ortamın, özellikle Güney'de yeni gelişen durumun ve yine güçlerimizin hudut boylarında oturduğu mevzilenmelerin gerilla için ne anlam ifade ettiği, mevcut mevziler kadar olası mevzilerin nelerden ibaret olacağı, yine Türkiye ortamının buna ne kadar etkide bulunacağını hesaba katarak sonuca götüren bir yaklaşım geliştirilmelidir.

Meseleyi salt bir askeri sorun olarak ele almayıp, kapsamlı ve objektif sorunların değerlendirilmesi şeklinde yaklaşmak, yine öncülüğünde bir partinin bulunduğunu gözönüne getirerek, onun önemli siyasal ve örgütsel işlerini esas alan kapsamlı bir yaklaşımla sorunu tartışıp bu dönemde en güçlü çıkışı gerçekleştirecek kararlara ulaşabilmeliyiz.

Kongre gerçeğimiz, tüm bu nedenlerden dolayı en çok askeri sorunların tartışıldığı ve sonuca götürüldüğü bir Kongre olacaktır. Daha önceki tüm çalışmaların, silahlı savaşıma bir hazırlık olduğunu söyleyebiliriz. Ama bu IV. Kongremiz veya onun süreci aslında gerilla kongresi anlamını taşır. Gerillaya öncülüğünü oturtma, tüm gerilla kurallarını uygulama ve halk ayaklanmasıyla gerillayı irtibatlandırma kongresi olacaktır. Kongremiz, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferle sonuçlandırılmasında belirleyici rol oynayan bir çalışma olacaktır.

Bu temelde yaklaşılsa, şimdiye kadarki sapmaların yol açtığı kayıplar ne olursa olsun, mevcut durumdaki mevzi, olanak ve güçlerimizle önümüzdeki dönemde büyük bir atılım yapacağımız kesindir. Bu silahla hedeflerin üzerine yürüme büyük kazanımlar sağlayacaktır. Ulusal kurtuluş ve demokratik savaşımızda dev boyutlu gelişmeleri yaratacaktır. Şimdiye kadar ortaya çıkan gelişmelerin çok ötesinde gelişmeler olacak, düşmanın özel savaş

sınırlandırılacak ve onu siyasi çözümlere zorlayan gelişmeler sağlanmış olacaktır.

Kısaca, stratejik savunma dönemindeyken -ki dönemler bizim için o kadar belirgin değildir. İççe yaşanmaktadır- askeri üstünlük anlamında dengeye ulaşamazsak da, siyasi üstünlükte rahatlıkla dengeye ulaşabiliriz. Veya şimdiden ulaştığımızı söyleyebiliriz. Siyasi denge, siyasal üstünlüktür. Askeri dengeyi ancak siyasal üstünlük sağlayabilir. İççelik bu nedenledir. Dolayısıyla, gerilla kendi içinde askeri dengeye ulaşmazsa da yarattığı siyasi üstünlükle zaferi belirlemede temel bir rol oynayan savaş biçimidir. Diğer ülkelerdeki ulusal kurtuluş savaşlarından farkı, bu yönlüdür. Onlar, düzenli, hareketli savaşla sonuca gitmek isteyebilirler. Biz ise, birçok sonucu ancak gerilla savaşıyla alabiliriz. Bizde, gerillanın siyasal niteliği, siyasal üstünlüğü kesin sağlama ve düşmanı siyasal yönden sifıra doğru tüketme gerçeğini bağrında taşır. Bu yön ve birçok ulusal kurtuluşçu çözüme siyasal yönden gidildiği göz önüne getirildiğinde, askeri üstünlüğün belirleyici bir anlam ifade etmediği ve siyasal yönün işlevinin zaferi sağlayacak kadar önemli olduğu görülecektir.

İşte, savaşıma böyle yaklaşma, biricik doğru ve diğer gelişmelere de anlamını veren, çalışmaları güçlü kılan ve bu temelde belirleyici rol oynayan, anlam ifade eden bir durumu görmemizi sağlayacaktır.

Gerillayla oynamamak, taktiğini saptırtmamak, hele inançsızların, bu hayat içerisinde kavgalarına fırsat vermemek, sonuna kadar inanan, gerillayı başarının esası olarak gören ve bu konuda bütünüyle, devrimciliği yaşam tarzı haline getirenlere bu temelde yaklaşmak ve bunu somutlaştırmak, önümüzdeki dönemin belirleyici yanıdır. Bu görevimizi başarabildiğimiz oranda, zafer kesinleşecektir.

Cephe ve cephe eylemlerine ilişkin

Cephe faaliyetleri özünde siyasal faaliyetlerdir. Silahlı mücadeleyle bağlantısı olsa da silahsız yürütülen faaliyetlerdir. Devrimci şiddetin siyasal biçimidir. Gerilla, halkın silahlı şiddeti iken, cephe örgütlenmesi ve eylemi de onun siyasal şiddetidir. Cephe olgusu ve onun eylemine nasıl yaklaşmalıyız? Bu sorunun cevabı, halkımızın tarihsel özelliklerinde yatmaktadır. PKK'nin devralmış olduğu halk zemini pasifizm kadar isyancılığı da barındıran bir oluşumdur. Kitleler, pasifizmle patlamacılığı içiçe yaşamaktadır. Bu iki zıt özellik birbirlerini içermiş durumdadırlar. Pasifizmde isyanın bastırılmış suskunluğu var. İsyanda ise pasifizmin ayak bağları vardır. Koşullara göre biri diğeri'nin önüne çıkar. Diğeri siner ve koşulunu bekler.

Cephe, düşmana karşı zoru içeren bir halk örgütlenmesidir. Kürdistan toplumunun doğasını kavramaya çalıştığımızda, az-çok düşmana karşıt bir konuma düşen halk kendi cephesinde yer alan bir konuma girmiş demektir. Kendisine dayatılan ihanet kırıldığında, pasifikasyon yırtıldığında ortaya çıkacak olan halkın siyasal zorudur.

Parti halklaştığı oranda cepheleşir. Halk cepheleştiği oranda partinin kitlesi oluyor. Hemen şunu da belirtelim ki, parti öncülüğü olmadan cepheleşme gelişmez. Kürdistan tarihinde isyanların ezilmesi göstermiştir ki, ağır basan yan pasifikasyondur. Kendiliğinden isyan geleneği en son Dersim somutunda ve yine Güney Kürdistan'da ezilince bunun bir daha gelişmesi çok zordur. Belki bazı fırsatlar buna imkan verebilir ama, normal koşullarda isyanlar artık gelişemez. Düşmanın özel savaşımı bunu önleyecek seviyededir.

Düşmanın özel savaş tarzı klasik yöntemleri aşmıştır. Özel savaşın çok yönlü gelişimi beraberinde halka yaklaşımı -artık sıkıyönetimlerle yaklaşılmıyor- yeni tarzda ele almayı getirmiştir. Bu da, isyanı kendiliğinden bir gelişme yöntemi olmaktan çıkarmıştır. Kendiliğinden halk isyanı devri kapanmıştır. Dolayısıyla, halkın isyan duygularına, tepkilerine ifade olabilmek için, parti öncülüğünü oturtmak esastır. Nitekim PKK tarihi de bu doğrultuda gelişmiştir. Tüm değerlerimizin yok edildiği bir ortamda, biz parti öncülüğünü geliştirerek, ulusal kimliği, direniş biçimlerini öncelikle PKK kadrosunda ve savaşçısında gerçekleştirerek halka egemen kılmayı esas aldık.

Unutulmamalıdır ki, isyan duyguları bile PKK içinde gelişmiştir. Sağını solunu tanımayan, korkak, kendine güvensiz, nefes alamaz kişilik PKK içinde isyancılığa dönüştürülmüştür.

Parti içinde birçok kişi gerilla olmadan önce isyancıdır. Zaten biz isyancılardan gerilla yaratmaya çalışıyoruz. Bizde gelişen direnişçilik, isyan direnişçiliğidir. Bu isyan direnişçiliği PKK içinde işlenip, gerilla direnişçiliğine dönüştürülmek isteniyor. Ve şimdi bunu önemli oranda başardığımızdan, sıra halka geliyor. Parti içinde isyana alışan ya da gerillaya alışan öncü, bu işe halkı da alıştırıyor. Gerillalarımızın en yoğun savaştığı alanlarda isyanlar da gelişmeye başladı. Propaganda ve ajitasyonla isyanı körüklediğinde, isyanlar gelişmeye başlamıştır.

Eğer parti öncülüğü olmasaydı, ne Siverek-Hilvan direnişi ne de Nusaybin-Cizre direnişleri gelişirdi. Buralar yüzyılların uyuşukluğu altında feodal denetimin, hain işbirlikçi kesimlerin denetiminin en güçlü olduğu yerlerdi. Ulusal duygular köretilmişti, onu ateşleyip, canlandıranların PKK'nin yiğit militanları olduğunu çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla, gerillada öncü esas alınıyorsa, halk isyanında da esas olan öncüdür. Öncüyle halk isyanı, halk cephesi, halk hareketi arasındaki ilişkiler bu kadar somuttur. Parti öncülüğünde gelişmeyen halk isyanı ne gelişir, ne denetlenir ve ne de tahribattan kurtulur. Ancak öncünün denetimi, propagandası, ajitasyonu onu ortaya çıkarır, korur, geliştirir. Halk isyanının öncü ile olan ilişkisi bu temelde ele alınmalıdır. Gerillayla halk isyanının doğrudan bağlantısı vardır. Gerillanın sesi olmazsa, halk isyanı gelişmez. Gerilla-

nın fedakarlığı, koruması, düşmanı oyalaması ve halkı etkilemesi isyana yol açmıştır.

İsyanın, ayaklanmanın gelişmesinde iki temel olgu vardır. Parti öncülüğü ve gerilla; bu iki temel olgu olmadan isyanın, ayaklanmanın gelişmesi mümkün değildir. İsyanlar dönemi kapandığı için ancak sıkı bir parti öncülüğü isyanı, halk eylemliliğini, hareketliliğini ortaya çıkarır. Son halk isyanı da, bunu açıkça göstermiştir.

Halkın zoru, cephesi ve ayaklanmasının nasıl bir gelişmeyi yaşayabildiğinin ve önümüzdeki temel sorunlarının neler olduğunun iyice değerlendirilip çözümlenmesi gerekiyor. Özellikle 1990 yılı ile birlikte, kendini tarih sahnesine çıkaran ve artık düşmanın bastıramadığı, pasifize edemediği, çok yaygın düşünme, tartışma, bölük-pörçük eylemlere girişme hareketleri (her ne kadar tamamen partinin etkisi altındaysa da biraz da, kendi kendine gelişme istidatı gösteren bu halk hareketi) nasıl bir gelişme seyri izleyecektir? Daha bilinçli ve planlı gelişimi nasıl sağlanacaktır? Ulusal kurtuluş savaşımızdaki rolü ne olacaktır? Zaferi belirlemedeki payı ne olacaktır? Bu sorular önem taşımaktadır.

Partinin tamamen bilinçli, örgütlü çabalarıyla da olsa, yine gerillanın açık desteği altında da gelişse, yine de biraz kendi kendine -ki, bu doğaldır, zaten etki de böyle ortaya çıkabilir- arayış içine girmesi, köy cemaatlerinde ve şehir topluluklarında tartışmaların yaygınlaşması ve bunun tüm Kürdistan'a yayılmış olması oldukça önemli gelişmelerin göstergesidir. Köhnemiş fikirlerin, burjuva partilerinin aldatmacasının, feodal işbirlikçilerin hikayelerinin, yine aşiretçiliğin, kabileciliğin yerine artık temel tartışmanın parti ve gerilla üzerine geliştiği biliniyor.

Partinin ve gerillanın halen önüne koyduğu görevler tartışılmaktadır. Onların oğulları nasıl gittiler, nasıl katıldılar, sağ mıdır; bunlardan başlatıp, "sonumuz ne olacak, gücümüz nedir?" sorularına kadar bir tartışma yaşanıyor. Ulusal ve siyasal bir tartışma olması itibarıyla, halkı gittikçe bilinçlendirmektedir. Zaman zaman gelişen cenazelere sahip çıkmalarla, açlık grevleriyle, yürüyüşlerle -fazla örgütlü olmasa da- kendilerini yoğun bir çabayla harekete geçirebiliyorlar. Bu gelişmelerin daha da hızlanacağı ve ülkenin her yanına yayılacağı tartışma götürmez bir gerçektir.

Hem kapsam ve hem de alan itibariyle, partinin yardımı ve gerillanın desteğiyle kendi doğal önderlerini ortaya çıkaracaklardır. Daha şimdiden kurulan birçok dernek, legal oluşumlar buna hizmet edebilir. Arkasında, güçlü bir parti öncülüğü ve gerilla desteği olan bu legal çalışmalar, ayaklanmaya hizmet etmek zorundadır. Bu legal oluşumların imkanları değerlendirilip, çalışmalarını devrimin hizmetine kullanılacaktır. Camilerden tutalım düğünlere kadar, birçok toplumsal etkinlik bu temelde kullanılacaktır. Zaten gelinen seviye de budur. Yani, gelişme şansı oldukça fazla olan, kolay kolay önu kesilemeyecek bir eylem biçimi olarak halk hareketi gelişiyor. Eski dönemin uyuyan, oldukça korkutulmuş, kendini tanımaktan, kendine ad takmaktan aciz yığınları diyorlar ki; "Korku yıkılmıştır, herkes özgür kimliğini ifade ediyor, hiç korkmuyorlar, biraraya gelmeler had safhadadır." Bu ne demektir?

Burada eski statünün yıkılışı, yeni statünün büyük bir arayışla mücadeleyle kazanılmaya çalışılması vardır. Ancak bunu, sadece gerilla savaşıyla geliştirileceğini söylemek, gerçeğe fazla uygun değildir. Gerillanın rolü belirtildiği gibidir. Halkın buna inandığını biliyoruz. Fakat eğer halk isyanı, halk cephesi, halk hareketi doğru geliştirilemezse, bu tek ayaklı yürümeye benzer bir duruma yol açar. Devrimci savaşımızın diğer bir temel yanı da halkın eylemi, siyasal eylem, yani silaha dayanmayan ama zoru uygulayan bir eylem biçimidir. Taşla, sopayla, gösteriyle, hatta adam vurma ile gerçekleşen, biraz Filistin deneyimini gözönüne getirirsek ona benzer ve belki de onu aşan bir eylem biçimidir. Halkın siyasal eylemi olan halk ayaklanması, Kürdistan ulusal kurtuluş tarihindeki rolünü oynayacaktır. Onun, ulusal kurtuluş savaşındaki rolü, gerçekten zaferi belirlemede kesindir.

Gerilladan destek almayan bir halk hareketi, nasıl ki gelişmeye mahkumsa; halk ayaklanmasından destek almayan bir gerilla da yenilmeye mahkumdur. Partinin eğitici, yönetici ve denetleyici çabasına dayanmayan bir halk hareketinden bahsedilemeyeceği gibi, halk hareketi gelişmeden parti çekirdeğinin kendini gizleyemeyeceği ve örgütleyemeyeceği de açık ve kesindir.

Kürdistan halkının yaşadığı kölelik dikkate alınırsa, halk, susamışlığı sadece gerilla ve öncü örgütlenme ile tatmin edemez, mutla-

ka kabarcak, patlayacak, savaşıacaktır ki, kendini temizlesin, suskunluğunu gidersin. İşte bunun adı kendi cephesinde örgütlenip, eyleme geçmektir. Kendi siyasal gücünü ortaya çıkararak, siyasal birliğini, onun örgütlenmesini ve eylemini sağlamaktır. Partinin en temel görevlerinden birisinin de bunu ortaya çıkarmak olduğu açıktır. Tabi ki, geliştirme görevi de vardır. Bu da ancak örgütlülükle sağlanır. Örgütlenme olmadıkça halkın siyasal eylemi gelişmez veya parti çekirdeği eğer bu işin içinde yer almazsa halkın siyasal örgütlenmesi-birliği gelişmez. Zaten önümüzdeki dönemin en yakıcı görevlerinden birisi de şehir çalışmaları, yığın çalışmalarıdır. Halkın siyasal örgütlülüğüdür. Bu, ertelenemez bir görev olduğu kadar, gerillayı geliştirmenin ve partiyi yaşatmanın da en önemli ve temel koşuludur. Girilen doğrultu da budur. Bu, yalnız partiyi ve gerillayı güçlendirmek için değil, daha çok da halkı gerçekten savaştırabilmek, kendisini bizzat kendi iradesiyle kurtarabilecek, kendisini örgütleyip eyleme geçirebilecek hale getirmek için zorunlu olan bir faaliyettir.

Halkın katılımı olmadan, herhangi bir devrin başarısından bahsedilemez. O devrimler sadece, askeri yanı ağır basan, tepeden inme devrimler veya darbeler olabilir. Çünkü bu tür devrimlerde, halkın katılımından söz edilemez. Ve hepsinin de sakıncaları vardır. Hatta kısa süreli bir ayaklanmanın bile, daha sonraki gelişmelerin üzerinde olumsuz etkileri vardır. Bir halkın eyleme geçmesi ne kadar uzun vadeli ve kapsamlı olursa kurtuluşu o denli sağlam olur.

Dolayısıyla, halkı sağlam bir kurtuluş için seferber edeceğiz. Diğer işlevleri kadar, halkı kendi özgüçüyle kurtuluşa çekmek için, halk hareketi için örgütlü halk hareketinin ne kadar vazgeçilmez olduğu ortadadır. Halkın siyasal örgütlülüğünün ve devrime katılımının ulusal kurtuluş savaşımındaki rolü sadece böyle bir geliştirme-etkileme değildir. Sonucu almada belirleyiciliğe kadar tırmanabilir. Özellikle ileri gelişme aşamalarında genelleşen halk ayaklanması, mahallilikten, ulusal çapa ulaşabilir. Bu sosyalist ülkelerde bile böyle gelişti. Bu ülkelerde bile yönetimleri alaşağı eden halk ayaklanmalarıdır. Hatta denilebilir ki, günümüzde halk iktidarına yol açmanın en temel yöntemlerinden birisi de budur. Dolayısıyla, Kürdistan halkının da böylesine bir ayaklanma düzeyine çekilmesi,

sonuç almada belirleyicidir. Mevcut ayaklanmalar mahalli olmak-tan öteye gitmeyen bir konumdadırlar. Fakat, ulusal seviyeye tır-mandırmanın da koşulları geliyor. Gerilla, ulusal seviyede ge-liştikçe, yani partinin öncülüğü ulusal seviyeye oturdukça, halkın da ayaklanması ulusal seviyeye ulaşır. Halkın ayaklanmasını ulusal seviyeye götürmekle düşmanı nihai yenilgiye götürmenin, onu ya tamamen söküp atmanın ya da siyasal yolla hizaya getirmenin vazgeçilmez koşulu gerçekleştirilmiş olur.

Devrimimizin güçlü bir ulusal ayaklanmaya dayanmadan zafere ulaşmasının imkanı yoktur. Gerillanın ve öncünün militan savaşı-çılığı ne kadar gelişirse gelişsin, kapsamlı bir ulusal ayaklanma olmadan zafere yürümek mümkün değildir. Kapsamlı bir ulusal ayaklanma da, sağlam bir gerilla kuruluşu olmadan gelişemez. Bu temelde sağlam bir parti öncülüğü olmadan, ne gerilla olabilir ne de ulusal halk ayaklanması.

Tabii ki, ulusal halk ayaklanması geliştirilirken birçok sorun or-taya çıkacaktır. Herşeyden önce halkı böyle etki altına almamıza izin vermeyeceklerdir. Düşmanın özel savaşı sistemlidir. Halkı eko-nomik olarak açlığa terketmekten tutalım, ajanlaştırmaya kadar çeker. Sömürgeci zoru -kamçı politikasını- daha da şiddetlendirir. Bu durum bizi halk ayaklanmasına gitmeye zorluyor. Sahte burjuva partileri var ve buna reformistini, işbirlikçisini de eklersek, tüm bunları da bize karşı kullanacaktır. Bunlar da sahte hayaller kuruyor-lar ve hakim olmaya çalışıyorlar. Reformcu hayalleri canlı tutmanın çabaları sistemlidir. Bunlar özel savaşın kollarıdır ve onunla bütün-leşmiştir.

Bizim yetmez öncü örgütlememiz vardır. Gerilla doğru dürüst halka yaklaşmasını bilmiyor. Hatta ona çok zarar veriyor. Bunlar ciddi sorunlardır. Öncü örgütleme yetmedi mi, bu iş gelişmez. Gerillanın, halka yaklaşımı böyle zarar verici oldu mu, halk ayaklan-maz. Özel savaşın merhametine terk edilir. Nitekim, birçok alan şimdi bu konumdadır. Onbinler göç ettirilmiştir. Bunlar aslında ge-rillayla birlikte savaşıma, gerilla bölgesinde korunmaya alınması gerekirken, özel savaşın etkisine ve pasifikasyonuna terk edil-mişlerdir. Eğer biz halka yardımcı olmaz ve örgütlemesek, düş-man bunları ya ajanlaştıracak -korucu haline getirecek- ya da göç

ettirecektir. Böylece kendi öz tabanımızı bizden koparacaktır. Halka yaklaşım büyük önem taşıyor. Özel savaşın bu konudaki bilinçli kaçtırmalarını, boşa çıkarmak gerekiyor. Topraksızlaştırmayı, toprağı insansızlaştırmayı, halkın ülkesinden kaçıtılmasını boşa çıkartmak gerekiyor. Yetmeyen örgütlülüğümüzü, yeterli hale getirmek için özlü çabalar gerekiyor. Neredeyse bütün kentler ve yığınlarda, ancak bir elin parmak sayısı kadar parti çalışanı ya buluruz ya bulamayız. Bu çok büyük bir eksikliktir. En önemli görevlerimizden birisi, bütün çalışma alanlarına, yani tarlaya, aileye, fabrikaya, okula, mahalleye, hatta düşman ordusuna -halkımızın büyük bir bölümü de oradadır- partilileri yerleştirmektir. Nerede bir halk kümesi, orada bir partili; nerede bir köy, nerede bir mahalle, nerede bir fabrika, bir okul, orada bir partili, bir parti temsilciliğı yerleştirmek, önemli ve mutlaka çözümlenmesi gereken bir görevimiz oluyor. Bu konuda çok gerideyiz. Gerillanın halka yaklaşımı sağlıklı olmadığı gibi, ona zarar veriyor. Gerillanın yaklaşımını düzeltmek, bizzat korumaya dönüştürmek; halkı koruyan, yaşatan, onu kendi öz kişiliğine kavuşturan bir gerillayı yaratmak, bizim için vazgeçilmez bir görevdir. Halkın eğitimi, en temel görevlerden biridir. Halkın eğitimi ne gerilla eğitimidir ne öncü eğitimidir. Üretim koşullarında, aile içi koşullarda, mahalle, okul, fabrika ve hatta askerlik koşullarında bile bu eğitimi mutlaka yapmak gerekir. Halkın eğitimi çok ciddi bir çalışmadır. Halk için, gazeteler ve bildiriler çıkarmak, dernekler kurmak gerekir. Hatta burjuva partilerinden de, bu temelde yararlanmak gerekir. Geçici ve mahalli düzeyde de olsa, bu yararlanmayı sağlamak gerekiyor. Eğitimle birlikte, halk birliklerinin örgütlenmesi de çok önemlidir. Başta gençliğin yığınsal örgütlenmesi, kadın kitlesinin, çocukların, ihtiyarların, köylülüğün örgütlenmesi, işçilerin, esnafın, caminin ve mahallelerin örgütlenmesi ve bütün bu örgütlenmelerin kendi özbirliklerinin merkezileştirilerek, ülke çapına yaygınlaştırılmasını sağlamak, en önemli bir görev olarak karşımızda beklemektedir. Alttan üste doğru; bir alandan diğer bir alana; artık koşullar ve olanaklar neye elveriyorsa, bu halk birliklerini örgütlemek gerekir.

Eğitim ve örgütlenme olmadan, halkın siyasal zoru olamaz. Örgütlenmeyen bir halk, yürüyemez. İç koşullarına ve yaşam koşul-

larına göre örgütlenmeyen bir halk birleşmiş sayılamaz. Demek ki, örgütlenmenin hem böyle alanlara ilişkin, hem de mesleklere ilişkin alttan üste doğru geliştirilmesi temel bir görevdir. Eğitim bu işi biraz geliştirir. Bu, birliği maddi güç haline getirir. Ve hepsinin başında da partililer bulunmak durumundadır. Bu birliklerde, birçok kişi yer alabilir. Bunların hepsinin partili olmasına gerek yoktur. Hepsi legal statü altında bulunuyor, aranmıyor. Zaten işin doğası gereği gizli değil, daha çok legal çalışacak, legaliteyi zorlayacaktır. En azından, bunun için dernek ve diğer legal burjuva kuruluşları ve düşman kuruluşlarını bile kullanacak, onları zorlayacak ve kendi özbirliklerini bu temelde, bu araçlarla biraz geliştirecek ve geniş örgütlenecektir. Bunlardan öyle parti özelliği beklememek gerekir. Dindar olabilir, dinsiz olabilir, politik olabilir, çok duygusal olabilir, şu mezhepten olabilir, şu bölgeden olabilir. Yani, kültürel farklılıklar, hatta milli, cinsi farklılıklar engel değildir. Örgütlenmenin bu yanlarına kesinlikle saygılı olunacaktır. Dindara, ezilen cinse, mahalli kültüre, din, mezhep ve tarikatlara saygılı olunacaktır. Düşmanın ajanlaştırmalarını, tabii ki, ayrı tutmak gerekiyor. Biz, etki altındaki halktan bahsediyoruz. Halkın içinde bulunduğu koşullara dikkat edilecektir. "Üretimden, evden kopun" türündeki yaklaşımlara, sol anlayışlara girmemek gereklidir. Onlardan bir partili tavrı beklemek, kendilerini tümünden feda etmelerini istemek doğru tutumlar değildir, saptırmalardır. Bu türden yaklaşımlar, çok zarar vermiştir. Kaldırabileceği kadar örgütleme, kaldırabileceği kadar eyleme geçirme temel yaklaşım perspektiflerimiz olmalıdır. Sürekli yoğunlaşan bir çalışma olmalıdır. Dönemden döneme değil, sürekli tartışmalar, toplantılar, halkla ilişkiler kurmak, tam bir demokrasiyi uygulamak gerekir. Halk kendini örgütlesin, halk kendi yöneticilerini kendisi seçsin, çıkarına neyi uygun buluyorsa, ne kadar öğrenmiş ve bilinçliyse o kadar seçsin, değiştirsin; zorlama-dayatma olmaz, önünü açarız, korumaya çalışırız, bilinç veririz ama tercihi kendisi yapsın. Kendimizi halkın yerine koyup, halkın tercihini gaspetmek doğru değildir, anti-demokratiktir. Halk örgütlenmelerinde demokrasi esastır. Halk örgütlenmesi, zaten demokratik bir örgütlenmedir. Üstten, tepeden inmecici değil, bizzat kendi kendisini örgütlemesidir. Önü açma konumu başkadır, dayatma, tasarruf altına

alma başkadır. Biz öñü açma ve korumadan yanayız. Ama kendini halk yerine koyup karar alan, ona söz hakkı bile vermeyen ve kendini dayatan birçok partili adayı var. Bunlar kesinlikle doğru değildir. Halk konuşacak, halk kararını verecek, halk seçimini yapacak, halk değıştirecek. Bizim demokrasi anlayışımız tamı tamına budur; saptırılmaması gerekir.

Demokrasi, kesinlikle hem eğitimle, hem tecrübeyle en çok öğretilmesi gereken, en çok yaşatılması gereken bir olgudur. Demokrasi, halk için özgürlüktür, demokrasi halk için idaredir, halkın kendi kendisini idaresidir. Demokrasi halkın kendine gelme faaliyettir. Ne kadar demokrasi sunabiliyorsak veya ona imkan hazırlıyorsak, o kadar sunalım. Merkezi, despotça bir atama, halkın onayından geçmeyen bir atama olmamalıdır. Halk içinde her atama, halkın kesin rızasına, onayına dayanmalıdır. Değıştirilmesi de, halkın beklentileri gözönüne getirilerek sağlanmalıdır, keyfine göre değıştirme de olmamalıdır. Halk uygun buluyorsa değıştirelim, en azından bu durumu yaratalım.

Halk örgütlenmesinin, demokrasi ile ilişkisi çok sıkıdır. Halk idaresinin tamamen demokratik bir idare olduğu açıktır. Ve halkımız, ilk defa böylesi bir gelişme ile karşı karşıyadır. Dolayısıyla, üzerine son derece hassas gitmek, halkın ilk adımlarından zafere yürüyen adımlarına dek, geniş bir demokrasiyi uygulamak gerekir.

Dünya deneyimlerini gözönüne getirelim. Çok demokratik devrimler yapıldı, çok sosyalist demokrasiler sözümona yaratılmak istendi. Sonuçta bunların hepsinin halkı devre dışı bıraktığı, bürokratik aygıtın, halkın başına bela olduğu ve sonra halkın ne idüğü belirsizlerin bile kuyruğuna takılıp, bunları alaşağı ettiğı görüldü. Öfke duyan, benimsemeyen halk, hiçbir yönetimi başında tutamaz. Ne kadar yönetici gücüne güvenirsen güven, silahlı kadrolarına ne kadar güvenirsen güven, halkın desteğini yitirdin mi, halkın beğenisi, halkın layıkı olmaktan çıktın mı bittin demektir. Böyle bir yönetici alaşağı edilmelidir. "Halk aldanmış, halk tanımıyor, bilmiyor" demek, kesinlikle yanlıştır. Halk bilmiyorsa, tanımıyorsa, yapılması gereken en önemli şey, halka kendini tanıtmak ve sevdirtmektir.

Bir gereksiz, bir demagog, eğer halkı oyalyorsa, akıllı bir partili

halkın desteğini sağlayamıyorsa, burada onun demagogtan daha tehlikeli bir despot olduğu ortaya çıkar. Onun için kendimizi aldatmayalım. Tutarlı halk önderi, asla halkla bağlarını yitirmez, sürekli sever, sevilir, sayar ve sayılır, bağlar ve bağlanır. Bunlar çok açıktır. Zaten sosyalizm ve demokrasi davasının kaybedilmesinin altında, partinin bu yaklaşımı ters-yüz etmesi yatıyor.

Bağlılığı egemenliğe dönüştüren, sevgi-saygıyı yitirten kendisini kaybetmiş demektir. Tabii ki bütün bunlar, halkın çıkarlarının gözardı edilmesidir. Böyle bir yönetici konumuna gelmek, halk dışına, dolayısıyla onun demokrasi çıkarları dışına düşmektir. Bu da istediği kadar kendisine komünist, sosyalist, demokrat desin, kesinlikle böylesi biri değildir. Çünkü, demokrasi de, komünizm de, sosyalizm de tamamen halk içindir. Halka bağlılık, halkı yüceltme, halkı egemen kılmadır. Halkın dışında, halka rağmen kendini yaşatan yöneticinin işi bitmiştir. Ne kadar marifetli olursa olsun, ne kadar dürüst olursa olsun, bitmiştir. "Başkaları halkı aldattı" denilemez. Bir kadronun yönetimi altında başkaları halkı aldatmışsa, o aldatandan daha tehlikelidir; çünkü bu, suçun daha büyüğü olur. Hem halka önderlik edilecek ve hem de birilerinin halkı aldattığı görülecek, bu gaflettir ve o kişiyi kurtarmaz.

Dolayısıyla, halk sevgisi, öncülüğümüzü yerine getirmenin ve gerillamızı işletmenin temel bir şartıdır. Halk sevgisi, halka bağlılık, soyut, içi boş bir olgu olarak gerçekleşmez. Halk ancak kendine sahip çıkacak, bilinç ve araçlara ulaştırılırsa, ona bağlılık ve sevgi olayı somuta çıkar. Bu da örgütle, demokrasiyle mümkün olur. Kendi örgütüne ve bu örgütün demokrasisine kavuşmuş halk zafetin teminatı olur. Eğer toplumda yönetim olgusu devam edecekse ve ayakta kalınmak isteniyorsa, bu böyle olmak zorundadır. Zamanı geldiğinde alaşağı olmak istemeyenler, halkın gazabına uğramak istemeyenler böyle hareket eder. Halkın gazabı, onu baskı altına aldın mı, kendini savunma araçlarından yoksun bıraktın mı, kendini açığa vurur. Topluma öncülük iddiası olanların, buna, yaşam kuralı olarak sarılmaları gerekiyor. Bir an bile, halkla bağı bir tarafa bırakamazsın. Bıraktın mı demagoglar işe karışır. Ve onlar halkı senin elinden çalıp götürürler ve de sana karşı diktirirler, seni de alaşağı ederler. İşte bütün Doğu-Avrupa ülkelerindeki durum,

işte Çavuşesku'nun hazin sonu, işte "benim" diyen şeflerin çöküşü. Bir de uyuyan halklar var, bir halkın senin yanında uyuması da suçtur. Önderin olduğu yerde halk uyumaz. Önder ayağa kaldırır, direnişe kaldırır, devrim yapmışsa, inşaaya yönelir. Tembellik yoktur. Halk önderliğini, biz bu biçimde kavırıyoruz. Halk demokrasisi, halk yönetimini kesinlikle bu tavır içinde ele alıyor ve uyguluyoruz. Eğer Kürdistan halkı da ayağa kalkacaksa, kesinlikle böyle bir önderlik ve yönetim altında kalkacaktır. Bunun dışında nefes bile alamaz ve zaten nefessiz statüyü de düşman yüzyıllardan beri egemen kılmıştır. Bu statüyü yıkmaya ve halkı öz-yönetimine, demokrasiye götürmeye mecburuz. Geliştirilecek halk önderliği bu esaslara bağlıdır. Temel ilke, bu temelde halk ilişkisi, halk yönetimidir. Bir yanını bile bile ihlal ettin mi, ilkeyle çelişir ve bu da sonunu getirir.

Halkla oynamak bize kolay gelmemeli. En akıllı yöneticiler, halkını her tarihi dönemde gerçekten sevgiyle, saygıyla yönlendirenlerdir; ona gerçekten göz-kulak olanlardır. Ona belli bir ilerleme, yaşama şansı verenlerdir. Halkını yaşamına düşman ettiren, güçsüz bırakan, gittikçe zorba bir yönetim altına alanlar her zaman halkların tarihinde lanetle anılmışlardır. Dünya tarihinde, güncel gelişmelerden çıkaracağımız dersler, halka yaklaşımımızın tamı-tamına, bu çerçevede olması gereğini gösterir.

Öncülük adına çok saptırma yapıldı. Halkla oynandı, imkanlar çar-çur edildi. Denilebilir ki, düşmanın en çok körüklediği yan burası oldu. Provokatörlerin en çok oynadığı yan halkla ilişkiler konusu oldu. Parti tarihine bakalım; düşmanın en çok buradan vurmak ve bizi halkla karşı karşıya getirmek istediğini, bunu kendi başarısının temeli haline de getirmeye çalıştığını biliyoruz.

Özel savaşın şu andaki temel taktiği nedir? Kendilerinin özel birlikleriyle bizi yenemeyeceklerini biliyorlar. Halkı bizim için temel güç olmaktan çıkarıp, bizim temel gücümüzü karşımıza dikerek yenilgiye uğratmak istiyorlar. Halkı kim kazanacak? "Bizi anlamadı, bizi oyuna getirdiler, bilmem işte zamanında hata ettik" diyerek, yenilgilere neden olabilecek tahribatlara bahane bulmak sizi kurtarmaz.

Başarı istiyorsak, halkı kesin olarak bu çerçevede kazanmamız

gerekiyor. Düşmanı boşa çıkarmak istiyorsak, onun halk üzerindeki denetimini zayıflatırız. Bunun başka yolu yoktur. İster taş gibi bir gerilla ordusu kur, istediğin gibi çelikten bir öncü örgüt ol, eğer halkı kazanmazsan hepsi boştur, içi kof bir şatodur. PKK öncü örgüt olacaksa, bu halk içindir. Savaşacaksa, bu yine halk için olacaktır. PKK halka saygının, halkı yüceltmenin ifadesidir. Bu, PKK'nin en belirgin yanıdır.

Bu konuda tüm partililerin, Parti Önderliği'nin halk öncülüğü pratiğinden alacağı dersler çoktur. Bu pratikte halka karşı tek bir yersiz tavır yoktur. Eğer, bugün halen yaşanıyorsa ve PKK öncülüğü geliyor diyorsak, bu, önderlik gerçeğinin halka bu temelde yaklaşmayı temel ilke edinmesinden ve uygulamasındandır. Eğer, çok büyük darbeler yemişsek, bu da, bu ilkenin parti adına saptırılmasındandır. Bu ilke bütün kadrolarca uygulanırsa, zafer kendiliğinden bizim olur; bu ilke saptırılırsa, zafer düşmanın olur.

İşte bu çerçevede halk hareketimize bakarsak, onun eğitim ve örgütlenmesinden tutalım yönetimine kadar öncü rolümüzü oynarsak, bu halk ayağa kalkar, bu halk büyük bir patlama gösterir, bu halk aklın hayalin alamayacağı zafer yürüyüşü içinde olur ve böyle bir yürüyüşde mutlaka bağımsızlık ve özgürlüğü belirler. Önümüzdeki dönemde, halkın cephesel siyasal birliğine ve savaşımına böyle bakıyoruz.

Bu anlamda, kongre gerçeğimiz, arkasında bu yönlü gelişen bir halk hareketini de, serhıldanı da alarak gerçekleşiyor. Öyle eskisi gibi, halkın uyuduğu bir dönemin kongresi değil, halkın büyük desteğinin açığa çıktığı bir kongre olayını yaşıyoruz. Bunun yanında, bir o kadar da eğitim, örgütlenme ve yönetim sorunlarının karşımıza çıktığı bir dönemde gerçekleşiyor. Yaşadığımız süreç aynı zamanda halk kongresi sürecidir. Nasıl ki, kongre, bir yanı ile gerilla kongresi ise, diğer önemli bir özelliği de halk kongresi olmasıdır.

Hatta bu temelde gerçekleştireceğimiz bir kararımız da, ulusal halk kongresini hazırlamadır. Bir parti kongresi bu temelde, halk kongresini kararlaştırabilir ve kararlaştırmalıdır. Vardığımız süreçte bu tür bir kongreye, ulusal halk kongresine gitmenin koşulları oldukça olgunlaşmış bulunuyor. Dolayısıyla parti kongremiz, için-

den geçtiğimiz süreçte, ulusal halk kongresinin gerçekleştirilmesinin çalışmalarını yoğunlaştırma yönünde, emredici adımları kendisinden başlatmalıdır. Kongremiz, böyle bir halkayı yakalamanın kararlarını almalı ve olanaklarını belirlemelidir.

Bunun ilk adımları gerillanın oturduğu yerlerde atılabilir. Ve giderek, gelişmesinin zemini hazırlanır. Gerilla geliştikçe, buna paralel olarak, onun da sınırları genişler. Hatta, olanaklar zorlanırsa, düşmanın denetimi altındaki bölgelerde de, bunun adımları atılabilir. Bu durumda, gerillanın daha elverişli koşullarda gelişmesinin de önemini hazırlanmış olur.

Ulusal Halk Kongresi kendi içinden Ulusal Halk Meclisi'ni de çıkarabilir ve çıkarmalıdır. Bu, Halk Konseyi olur. Halkın seçmiş olduğu temsilciler burada yerlerini alırlar ve gerillanın denetiminin gelişmesine paralel olarak, halk da kendi iktidarının temellerini vatan topraklarında atar.

Bu çalışmalar, Kuzey-Batı Kürdistan bünyesinde ERNK çalışmaları olarak ele alınmalı ve o düzeyde yürütülmelidir. ERNK'nin Kuzey-Batı Kürdistan'da geliştireceği ilk kongresi bu bağlamda ele alınmalıdır.

Bunun yanında, Kürdistan genelindeki etkimizi dikkate alacak olursak, bütüne yönelik ulusal halk kongresini de bir sonraki adım olarak önümüze koyabiliriz ve koymalıyız. Kuzey-Batı'da geliştireceğimiz Halk Kongresi, giderek, kendini bütün Kürdistan'a taşırayabilir. Bu da, tüm Kürdistan için bir Halk Kongresi ve bir Ulusal Meclisi yaratacaktır.

Bu konuda da artık teorik belirlemelerden öteye, bir pratik gelişme aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Kongre bu konuda uygulama tedbirlerini yakın dönem içinde görev olarak koymalıdır.

Halkın siyasal birliğine, hareketliliğine bu çerçevede roller biçerek, var olan gelişmelerin önüne böyle kapsamlı hedefler koymalıyız. Hayli yüklü bir çalışma ile karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Halka bizzat kendi kendine devrimini geliştirme görevini veriyor, halkın önüne hedefler koyuyoruz, hedeflerin üzerine yürütüyoruz. Eğer bu temelde görevlerin üzerine yürünürse, önümüzdeki dönemde kendi hainlerini tasfiye etmeyi bizzat halkın kendisi yapacaktır. Düşmanın siyasal denetimini bertaraf edebilecektir. Zaten,

şimdiden önemli oranda kırmıştır. En üstte meclisinden, en alttaki komitesine kadar, kendi özyönetimine kavuşacaktır. Bu düzeye gelen halk, işbirlikçiliğe fırsat tanımayıp, ajan yapıyı işlevsiz kılacaktır. Devletin dayandığı, sosyal-siyasal ve hatta ekonomik zemin ortadan kalkacaktır. Bu, siyasal olarak kurtuluşa varma anlamındadır. Nasıl ki, gerillanın denetimiyle işgal güçleri atılıyor ve bu anlamda kurtuluş geliyorsa; halkın da bu tarz bir düzeye varması, düşmanın siyasal otoritesinden kurtuluşunu ifade eder. Bağımsızlaşma ve özgürleşme, yanbaşıda düşman garnizonu da olsa, bu şekilde, dereceli dereceli gelişerek yükselecek ve düşmanı çepeçevre saracaktır. Bu, bir alternatif halk iktidarı olacaktır.

Düşman istediği kadar kışlarına asker doldursun. Kendi meclisi ve yürütme organlarıyla kendi kaderini eline alan halk, bir anlamda Kürdistan'da ikili iktidarın yaşamasının koşullarını yaratmış olacaktır. Düşmanın askeri denetimi olsa bile, siyasi denetimi olmayacaktır. Yine bu durumda, ekonomik, sosyal ve kültürel yaşama da fazlaca etkide bulunamayacaktır.

Kendini bu duruma getirmiş bir halk, hele bu halk Kürdistan halkıysa, tam kurtuluşun eşiğine kadar gelmiş demektir. Önümüzdeki dönemde, halkımızın siyasal eylemliliği, bu sonuçları rahatlıkla doğurabilir. Doğru öncülük, halka görevlerini kavratma, görevler üzerine doğru yürüme, giderek daha da artan bir tempoyla bunu yürütme, bu sonucu kesinlikle sağlayacaktır. Görülüyor ki, bu da bağımsızlık savaşımızın kazanılmasında belirleyici fonksiyonlardan biridir.

O halde Kongre gerçeğimiz bu sorunları ve çözüm yollarını ortaya koyarak, bir zirve düzeyinde gerçekleşiyor. İçinde bulunduğumuz zirvesel aşama, Kürdistan devriminin gelişme ve yükselme dönemine tekabül ediyor. Bir gerilemenin önünü kesmek için değil, bir ilerlemenin daha yetkin temposuna ulaşmanın öngörüsü ve çabasını kalıcılaştırmak ve süreklileştirmek için tedbirler alıyoruz. Aynı zamanda, yaşadığımız Kongre, işin ucunda bir halk hükümetine, halk iktidarına gidecek çalışmaların güç ve enerjisi olacaktır.

Bu zirveye kendiliğinden ulaşılmış değildir. Buna, her düzeyde yürütülen tam bir önderliksel mücadeleyle ulaşılmıştır. Bundan

sonrası da, ancak kişisel önderliklerden kurtulmuş, tam bir kurumlaşmaya varmış önderliksel çabalarla yükselabilir. Yükselmenin içeriğinde, her an yıkma öğeleri de vardır. Anlayış olarak, kişilik olarak, zemin olarak vardır. Dolayısıyla, yükselişi yürütürken düşürücü, yıkıcı öğeleri de sıkı sıkıya göz önüne getirmek, teşhis, tecrit ve tasfiye etmek, olumlu çabaları, yani normal doğrultuyu örgütlemek, eyleme geçirmek kadar vazgeçilmez bir görev oluyor.

Birinin ihmali, kesinlikle bu konuda beklenmedik yenilgilere kapıyı açık tutar. Bu zirve kolay yakalanmamıştır. Biraz tarihten haberi olanlar bilir ki, bu biricik ve belki de son kurtuluş fırsatıdır. Güncel heveslere kapılmayalım, oldukça yaygın olan kişisel kaprislere, kişisel çıkarlara iyi niyetlice de olsa kendimizi düşürmeyelim. Hele hele ahvap-çavuşluklara, siyasal olmayan ilişkilere ağırlık vermeyelim. Mahallilik kokan, siyasi-askeri değeri fazla gelişkin olmayan ilişkilere prim vermeyelim. Tarihimizin bizi oldukça düşüren birçok olumsuzluğunu kırmanın şansını yakalamış iken, bu şans çok iyi kullanalım.

Düşmanın direkt-dolaylı, gizli-açık birçok özelliği açığa çıkartılmıştır. Bunlarla amansız bir savaş yürütelim. Bu sadece açık cep-hede yürütülen bir savaş değildir. Ruhtan tutalım, yaşam tarzına kadar ve en önemlisi de, örgütlü savaşım alanlarında yürütülmesi gereken bir savaştır. Denetim ve uyanıklık, herhangi bir dönemden daha çok, bu dönemde vazgeçilmez bir tutum olarak bizde ifadesini bulmalı. "Farkına varmadım, oyuna geldim, gericilikle şöyle uzlaştım, düşman etkileri altına girdim" vb. sözler söylenecek sözler değildir. Bunlar hiçbir şekilde bahane olamazlar. Parti için ölmek var ama, bunları söylemek yoktur.

Güncelin ve geleceğin üzerine bu temelde yürüyoruz. Zaten, böylesine bir yürüyüşün dışında, başka bir kurtuluş şansımız da yok. Bireysel, subjektif niyetler bizi aldatmamalı; başka yollar, başka tutumlar, başka tarzlar deneyenler kişisel onurlarını da kurtaramazlar. Onur, insanlık ve yüce değerler ancak tutturduğumuz yolla gerçekleşir. Hangi zorluklarla, nasıl çabalarla buraya geldiğimiz iyice anlaşılmalıdır. Diyoruz ki, mühim olan ortaya çıkan sonucu yaşatabilmektir. Ulus olarak, toplumsal özgürlük gerçeği ve bireyin en onurlu yaşam gerçeği olarak bunu yaşatma görevimiz vardır.

Bugüne kadar yaşattık, bundan sonra da yaşatalım. Şu çok açıktır ki, PKK'de gerçekleşen özgürlük, Kürdistan'ın biricik, onurlu, özgür yaşamı; en saygı duyulacak özgür yaşamıdır. Sanılmasın ki, kolay ele geçiriliyor. Partililerimiz, bunun için, belki fazla emek sarfetmişlerdir ama, onuru paylaşıyorlar; elbette paylaşacaklar ama, anlamını derin kavramaları gerekiyor. Bu ne para ile ölçülür, ne bireysel yeteneklerle; tek başına hiçbirisiyle kazanılamaz. Ancak, PKK gibi bir oluşumla bu duruma ulaşılır. Eğer partili yoldaşlarımız, bugün, bu büyük olayı yakalamamışlarsa, buna karşı takınılacak en akıllı tutum onu çok iyi korumak ve kendinden birşeyler katmaktır.

Bu birey için olduğu kadar halk için de böyledir. Zaten, Kürdistan halkının bu büyük bağlılığı, onun, tarihi sezgileriyle, biraz da bu durumun böyle olduğunu yakalayabilmesinden ötürüdür. Kendisine ilk defa layık olabilecek bir oluşumun kendi bağrında fişkırdığını, onu yakaladığını görüyor ve herşeyini feda ediyor.

Düşman bile, artık, karşısında olduğu gerçeğe baş edemeyeceğini itiraf ediyor. Elbette, bu itirafını, mücadeleyi saptırmak amacıyla geliştirmek istediği alçakça reform politikalarıyla gerekçelendirmek istiyor. Bu amaçla olası bazı uzlaşmalara hazırlanıyor. Bu da, düşmanın, eskisi gibi ezemeyeceğini, yok edemeyeceğini gösteriyor. Kaldı ki insanlık da artık bu gerçeği kabul etmekte ve kendini sorumlu görmektedir. O da, böyle bir gerçeklikle insanlık ailesinde yer almaktan geri kalmayacağını, dolayısıyla daha şimdiden görüş düzeyinde, politika düzeyinde, kendini yeniden gözden geçirerek; insanlığa katılmamıza kendini hazırlıyor. Bunlar sınırlı da olsa ortaya çıkan ve belirtilerini iyi farkettiğimiz gerçekler ve gelişmelerdir.

İşte, bütün bunların kazanılması, onun her düzeydeki özlü çabaları anlatılmaya çalışılıyor. Aslında, PKK etrafında yoğun bir güç birikiyor. Her gün yenileri katılıyor ve dalga dalga bu katılım yayılıyor. Bu anlamda fazla bir sıkıntı yok, maddi-manevi desteklenme ardı-arkası kesilmeden devam ediyor.

Ama, bir vazgeçilmezliğe işaret ediyor. Ne kadar genişleme, derinleşme olsa, o kadar amansız bir önderliksel çaba gerekiyor. İşte, bizim bu kadar kapsamlı ele alışımızın ve sorunları çözüme götürmek isteyişimizin altında yatan gerçek budur. Önderliğe yaraşır çabalar, her düzeyde doğru önderliksel çabalar, her zamankin-

den daha fazla, bu dönemde ve önümüzdeki yıllarda mutlaka uygulanmak durumundadır. Kongre gerçeğimizin, yaşadığımız çok yönlü süreçte yakalayacağı şey, bu önderlik fırsatıdır.

Kongre, parti ve halk tarihimizde, bugünden, hangi koşul ve şart altında olursa olsun, her zaman kendisini aşarak yenileyecek olan, ne sağa ne sola yatmayan, geriye düşmeyen ve ileriye, daima ileriye akacak olan bir önderlik oluşumunun teminatı olma gücünü kendinde görmeli ve bu gücün her düzeyde olduğu bir platform olmalıdır. Kongremiz veya bir başka deyişle, bu tarihsel zirvemiz böyle bir anlama sahiptir.

Gelişmeler herkesten, bu çerçevede yürüyen önderlik roller bekliyor. Biz kendi payımıza şimdiye kadar layık olmaya çalıştık. Yoldaşlarımıza ve halkımıza birşeyler vermeye çalıştık. Bazı hatalı yanırları olsa da, bunları anında ve hızlı bir şekilde gidererek, şimdiye kadar ilerlemeyi sağladık. Bundan sonra da, ilerlemeye kapıları ardına kadar açmak, biraz parti kadrosunun önderliksel çabalarına ve de halkın özgücünü konuşturmasına bağlıdır. Bütün bunlar, hepimizin yerine getirmek zorunda olduğu görevlerdir. Başarıya, zafere götürecektir şey, bu göreve namusuyla sahip çıkmaktır.

Kongremizin ele alıp, kararlara ulaşması gereken bir diğer sorun da, halkımızın uluslararası ilişkilerini düzenlemek ve bu ilişkileri, gerek halkımızın ve gerekse ilişkide bulunduğumuz tüm halkların ve dünya insanlığının kurtuluşu için en verimli düzeye çıkarmaktır. Kongremiz, dünyanın, bölgenin ve en canalcı ilişkiler içinde olduğumuz Türkiye alanının durumlarını değerlendirerek, kendi halkı ve devrim gerçeğimizden yola çıkarak, sadece halkımız için değil, dünya insanlığına hizmet edecek çözümlemelere ve kararlara gidebilmeli ve halkımızın dünya insanlığına katkısını sunabilecek kanalları açmanın olanaklarını yaratma yönünde güçlü bir çıkış olmalıdır.

Dünya ve gelişmeler, bizim oldukça aktif bir tavır almamızı zorluyor ve böyle bir tavır aldığımız takdirde, sonuç alabileceğimizin imkanları artıyor. Bu, kıyasıya bir savaş içinde bulunduğumuz TC'nin uluslararası gelişmelere, insanlığın gidişinin tersine bir karaktere sahip olmasından ve buna karşın, hareketimizin yüklenmiş olduğu misyondan kaynaklanmaktadır.

TC, NATO ve Varşova statükoculuğunun dağılmaya başladığı,

genel olarak, ister sağa ister sola dönük olsun, kitlelerin gücünü konuşturduğu ve genel demokrasi, insan hakları sorunlarının gündelik kazandığı, soğuk savaş dengeliğinin önemli oranda aşıldığı, silahsızlanmanın, askeri indirimlerin kendini dayattığı bir ortamda eski tarzda bir varlık savaşı vermektedir; ki, başta Avrupa kamuoyu olmak üzere, tüm dünya kamuoyundan tecrit olmaktadır.

Bugün TC'nin Kürdistan'da yürütmüş olduğu kirli savaş, sadece dünya kamuoyu nezdinde değil, Doğu Bloku'ndaki değişimi hızlandırmak için de olsa, geleneksel demokrasi akımı için daha fazla kabul edilecek bir durumu aşmıştır.

Yeni sürecin, özellikle kitlelerin gücünü konuşturduğu bir süreç ve genel vurgusunun, insan hakları, demokrasi ve çevre sorunları olması, dünya insanlığı arasındaki ilişkileri de akıcı kılmış, yakınlaştırmayı sağlamıştır.

Bütün bu gelişmeler, bize inisiyatif ve hareket imkanı açıyor. Bu durumda, içine girilmiş bulunan sınırlı doğrultuyu daha da örgütleyip, planlayarak yetkince uygulamak gerekiyor. Fakat yine de, olduğundan fazla bel bağlamamak gerekiyor. Herşey Kürdistan içi cephenin gelişmesine bağlıdır. İç cephe gelişmeden, dış cephe-den sonuç almak mümkün değildir. Bu yaklaşım daha çok zararlara yol açar. Onun için gücümüzü esas olarak içteki savaşıma bağlamak, tamamen ona hizmet eder halde tutmak ilkesel bir yaklaşımımız olmalıdır.

Savaşımını öz-gücüne oturtmayanların dünya politikasında oynayacakları rol, dünya politikasına hükmedenlerin karşısındaki bir amirmemur ilişkisinin ötesine geçemez ve diplomatik faaliyet daha çok bürokrasiyi ve kendini yaşatmaya dayalı bir faaliyete dönüşür.

Bu yaklaşım, gerçekte bugüne kadar hiçbir güce ulaşmayan, ama Kürdistan ve Kürtlük adına hareket edenlerin uluslararası alanda içine girmiş olduğu ilişki tarzını temelinden reddeden ve ona karşıt olarak, halkımızın yürütmüş olduğu ulusal kurtuluş savaşımının dış alanlara ve ilişkilere kendini taşıması biçiminde geliştirilmelidir.

Buna göre, uluslararası toplantılara, konferanslara çeşitli açılımlar sağlanarak, yürüttüğümüz haklı savaşımın tanıtımı ve propagandası geliştirilerek, TC'nin teşhir ve tecritine hız kazandıracağız.

Uluslararası alanda gerek enternasyonal olsun ve gerekse tek tek ülkeler düzeyinde olsun, çeşitli dost gruplarını oluşturmak; bu grupların bilim, kültür ve siyaset alanında aktif bir şekilde hareketini sağlamak gerekiyor. Enternasyonal birliklere girmek ve bu birliklerde çeşitli etkinliklerde bulunmak; bunun aracılığıyla tanıtım ve dayanışmayı karşılıklı sağlamak; yine bu alana dönük yayınların içeriğini, ihtiyaca göre düzeltmek ve daha geniş kesimlere ulaşımını sağlamak gerekir.

İçinde bulunduğumuz bölgemiz Ortadoğu'da, alana açılım yaptığımız günden bugüne partimizin doğru devrimci politik yaklaşımının güçlü bir uygulamasını yaşamaktayız. Bu uygulamayla, PKK'nin Ortadoğu bünyesinde yer aldığı mevzilenme, Kürdistan tarihinin en verimli sonuçlarını vermiştir. Gerçekten, ideolojik-politik bağımsızlığımızdan hiç birşey vermeden; halkımızın ezici kesimini, ulusal kurtuluş temelinde, dışardan bu kadar etkileyebilmek, bölgenin olanaklarını taktik düzeyde de olsa bu derece kullanıp geliştirebilmek, büyük bir çaba ister ve bu çabanın doğru bir tarzda sarf edilmesi varmış olduğumuz düzeyle ispatlanmış bulunmaktadır. İspatlanmış bu doğru tutumun bütün alan genelinde sürdürülmesi, bundan sonraki süreç açısından da büyük önem taşımaktadır.

Parti ve halk olarak, kaderimizi diğer bölge halklarının kaderinden hiçbir zaman ayırmadık. Kürdistan'da yürütmüş olduğumuz savaşın, salt Kürdistan'ı ilgilendiren bir sorun olmadığını, bunun bölge halklarının üzerindeki emperyalist dayatmaların ve yaptırımların karşısında bir tutum olduğunu bilerek, bu tutumun bölgeye yayılması oranında bölge halklarıyla, ilerici, anti-emperyalist güçleriyle dayanışma ve dostluğun, birliğin yükseleceğini esas aldık. Bölgedeki ilişkilerimize yön veren budur.

Dünya ve bölgedeki yeni süreçte bu tutumu sürdürmek doğrudur. Irak'ın Kuveyt'e girişiyle birlikte, Ortadoğu sıcak bir savaşın eşiğine gelmiş bulunuyor. Kuşkusuz bu savaş bizi direkt etkileyecek olan bir durumdur. Savaşa tüm Ortadoğu ülkeleri de girebilir, birkaç ülkeyle de sınırlı kalabilir. Durum ne olursa olsun, ulusal kurtuluş siyasetimizin anti-emperyalist ilkesi bizim yaklaşımımızı, her zaman olduğu gibi, bugün de, yarın da belirleyecektir. Bu doğrultuda bazı yeni taktik ilişkiler, ortamlar belirebilir. Biz, sömür-

geciliğe ve emperyalizme karşı mücadelemizde, bağımsız politikamızdan ödün vermeden, anti-emperyalist, anti-sömürgeci tavırları geçici de, görelî de olsa, değerlendirmeyi taktik bir mevzi olarak değerlendirir ve öyle yaklaşırız. Bu, bölgeye ilişkin taktiğimizde bir değişiklik olmayacağını gösterir. Olsa olsa taktiğimizi uygulamanın yeni alan ve araçlarını ortaya çıkarabilir ve taktiğimiz daha geniş bir uygulama alanına kavuşarak, daha etkin bir duruma gelebilir.

Türkiye cephesindeki duruma gelince; Kürdistan'da yürütmüş olduğumuz savaşın Türkiye'deki sosyal-siyasal yaşamı direkt etkilediği bir ortamda, ezilen Türk halk kesimlerinin mücadelesi yükselmektedir. Kürdistan halkının en temel ittifakı olan Türk halkının içine girmiş olduğu bu süreç, halklarımız arasındaki dayanışma ve dostluğu doğal olarak geliştirmektedir. Ancak bu yetmez. Hiçbir zaman Türkiye halkıyla olan ilişkilerimizin resmî düzeyini yeterli görmedik. Bu, daha çok Türk halkına önderlik ettiğini söyleyenlerin tasfiyeci sosyal-şoven yaklaşımlarından ileri gelmiştir. Biz, kendi cephemizden savaşı yükselterek, Türk halkının devrimci mücadelesine alabildiğine elverişli bir ortamı yaratarak, bugüne kadar üstümüze düşeni yapmaya çalıştık. Bundan sonra da bu yönlü çabalarımızı sürdürmek ve daha bir anlamlı kılmak görevimizdir.

Yeni süreç, Türkiye'de de dost ve düşman güçlerin ayırım noktalarını hızla ortaya koymakta bunlar, birbirlerini daha iyi anlamakta ve yakınlaşma süreci içine girmektedirler. Mevcut durumda, süreç yapıcı, olumlu yaklaşımı yükseltmenin yararları tartışılmazdır. Buna göre:

Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş savaşımızın varmış olduğu bu aşamada, ulusal sorunumuza, "Dil sorunudur, geri kalmışlık sorunudur" gibi yaklaşımlarda bulunarak, özel savaşın geliştirmek istediği kısmi reform içerikli beyaz terör politikalarına zemin hazırlayan ve salt Kürdistan'a yönelik değil, Türkiye devrimine yönelik de iktidarın bir barajlama hareketi olarak geliştirmek istediği ve bazı politikalarla hazırladığı reformist hareketler ve kişiler sömürgeci iktidarın ülkemize dönük yürüttüğü özel savaşa suç ortaklığı yapıyorlar. Bunlar, tüm hesaplarını PKK'nin öncülük ettiği ulusal savaşımızın tasfiyesi üzerine oturtarak, düşmanlıktan başka hiçbir yaklaşımı hak etmemişlerdir.

İçine girilen yeni süreçte olumlu gelişmeyi sağlayan ama, hala yeterli devrimci bir politika ve örgüt yaratabilecek seviyeyi yakalayamayan güçler vardır. Bu süreci ilgi ve sempatiyle izlemekteyiz. Bütün bu güçlerle, ikili görüşmeler ve hatta toplu birliklere gitmek, bu konuda her türlü çabayı sergilemek gerekir. Bunlar arasında ayırım yapmadan dostluk geliştiririz. Tüm bu güçlerle dostluk geliştirmeyi sürdürürken, bunların içinde daha güçlü gelişmeleri sağlayanlarla, doğal olarak daha köklü birliklere gidebiliriz. Bu amaçla, bu güçlerle ortak yayın organları çıkararak, dostluğun ve birliğin gelişmesini hızlandırmalıyız.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının ve uluslararası koşulların zorladığı ve iktidarın devrimi barajlamak için kullanmak istediği ve somut ifadesini 141-142-163. maddelerin yumuşatılma veya kaldırılmasında bulunduğu yeni değişikliklerin getireceği bazı imkanlardan da faydalanarak, Türkiyeli dostlarımızla, bir bloklaşma temelinde yasal parti oluşumuna gidebiliriz. Bu muhalif, kişi, grup ve partiler temelinde bir birlik esprisiyle gerçekleştirilebilecek bir durumdur. Bunun dışında olumlu gelişme eğilimi içine giren kişi ve kurumların, düzen içi güç ve partilerle, düzenle olan çelişkilerini daha iyi açığa çıkarmak için, küçük-burjuva reformist ve devrimci ayırımını yapmadan bunlarla dostluk geliştirmek için her imkanı zorlarız.

Diğer muhalif gruplar da vardır. Bunlar, özellikle Türkiye’de güç kazanan dinsel gruplar, yeşilciler ve kadın hareketi oluyorlar. Bunlara özgün bir yaklaşımda bulunmak esastır.

Özellikle dinsel hareketlerle gerçekten düzen karşıtlarsa dostluk uygundur. İran’a dayalı dinsel ideolojik hareketle bir dostluk yaklaşımı içinde bulunulabilir. Bunlar, radikal bir çizgide hareket edip, Batı yanlısı rejimleri devirmeyi amaçladığından, düşman olarak görülemezler. Özellikle, kendi din politikamızı yaşama geçirirken, bunlarla bir yarış ve dayanışma içinde bulunmalıyız.

Yeşilciler ve kadın hareketleri de ilişki noktası bulunabilecek güçlerdir. Dolayısıyla, burjuva hareketleridir deyip dıştalama yerine, muhalif yanlarını geliştirecek dostluklar, ilişkiler içinde bulunabiliriz.

İnanıyoruz ki, Kongremiz Türkiye, bölge ve dünya insanlığına

yaratıcı parti taktiğimizle bu tarzda bir yaklaşımla varacağı kararlarla, bir de bu alanlara dönük çözümleyici bir platform olma şansını yakalamıştır. Bölgemizin alabildiğine sıcak günler yaşadığı günümüzde, Kongremizin gerçekleşmesinin ayrı bir anlamı vardır. Belirttik ki, Ortadoğu'da bir savaş çıksa, bu savaş emperyalizmin bölgedeki sonu da olabilir. Halkların büyük bir karşı-savaşı da gelişebilir ve hiç kuşkusuz, böyle bir savaşta en büyük rollerden birini halkımız üstlenecektir, belirleyici bir rol oynayacaktır. Kongremiz, böyle bir ortama büyük bir hazırlık adımı da olmakta ve bir de bu yönüyle, daha şimdiden tarihsel işlevini görmektedir.

Institut kurde de Paris

**Kürdistan halkına dayatılan
büyük vatansızlaştırma hareketine karşı
büyük vatanseverlik savaşımızda
zaferi mümkün kılacak çalışma
ve vuruş tarzıyla hedeflerimize yürüyelim!**

Türk barbar egemen güçlerinin tarih boyunca birçok halkın topraklarında yok etme temelinde yürüttüğü amansız vatansızlaştırma hareketinin en son uygulamasına Kürdistan'da tanık olunmaktadır. TC, Kürdistan halkına karşı tüm yıkıcı, göçertici, zora ve hileyle dayanan yöntemleriyle bu ülkeyi de yutma savaşımını bütün gücüyle yürütmektedir. Özellikle 12 Eylül faşizmi ile günümüzde dünyada eşine rastlanmayan uygulamalarına hız vermiş; uluslararası gericiliğin izdüşümünü çok iyi yakalayarak, onu iç ve dış politikasının temel dayanağı yaparak, soykırım amacını gerçekleştirmeyi kesin kafasına koymuş ve başarısı için son çabalarını amansızca harcamaktadır. Hem zorbaca ve hem de hilekarca yapılmasını mümkün kılacak geniş bir tarihi uygulama temeli üzerinde yükselen bu uygulamalar, aynı zamanda çağla kurduğu hileli diplomatik ilişkilerle de olsa, kısa bir zaman aralığına da sığdırılsa, buna oldukça elverişli olanaklar hazırlamaktadır.

Bunun karşısında halk olarak durumumuz zavallıdan da öteye sorumsuz ve baştan çıkarılmıştır. Üzerimizdeki o politikanın en amansız ve son uygulayıcılarından Atatürk'ün bir ara kendi ulusal varlığı tehlikeye düştüğü anda söylediği, "Gaflet ve hiyanete düşmüşler" sözü vardır. Bizimkiler onların yüz katı ve düşmek üzere de değil; iliklerine kadar bunu yaşamışlardır. Sadece egemenler değil, en çok ezilenler de aynı konumu yaşayarak; bir ulus için, bir halk

için düşülebilecek en son düşürölme noktasına gelip dayanmışlardır. Gafletin sonuna gelinmiştir; toplumsal düşürölüşlükte, ulusal kimliksizlikte sınır yoktur. Bundan da öteye, bütünyle insanlık değerlerinden ne kadar kopulmuştur ve kendimize insanız diyebilmenin neresindeyiz? işte tartışılması gereken budur. Buna ne kadar hakkımız var? Bu sınırı yaşıyoruz. Mübalağasız gelinen nokta bu olmaktadır.

Vatan kavramından zorlukla bahsedebiliyoruz; insanımız için, vatan kavramının bir anlam ifade ettiğine, hele geniş halk yığınlarımız için bir anlamı olduğuna kendimizi inandırmakta zorluk çekiyoruz. Vatana bakmayı bilmemekte; öz halk kimliğimize ne kadar değer verdiğimizize, -oldukça yaşanan terslikten de öteye- kendimize ne kadar değer verdiğimizize dair kuşkuyu da yaşamaktayız. Bunu çok iyi gördüğümüz için belirtiyoruz. Herşeye temel teşkil etmesi gereken, bütün tutum ve davranışların belirlendiği bu kavramlara karşı yan çiziliyor. Böyle olmasaydı, yaşam etkinliğimiz, savaş etkinliğimiz bu derece yanlışlıklarla dolu gelişmezdi ve "ben de kurtuluyorum" adı altında, onu topraklarına bağlayan bir karış tarlacığını, birkaç odalık yıkık-dökük evciğini yok pahasına elden çıkarıp, "bir an önce kurtulayım da nereye gidersem gideyim" telaşıyla hiç bilmediği, orada neyi nasıl yaşayacağını kestiremediği diyarlara, büyük garibanlığa çıkışı böylesine büyük hesapsızlıkla yapmak, mecnuna döndürölmüş bir halk için yaşanmazdı. Bu durum, çok şeyini yitirmiş -insan da diyemeyeceğimiz- bir konumu yaşamakla, insanlıktan sapmış olmakla ilintilidir.

Türklük, egemen sınıf dehşetiyle, tarzıyla, daha çok da amansız bir savaşım yürüterek, halkların ölke kavramlarını yıkmakta, toplumsal varlıklarını söndürmek ve kültürel kimliklerini silmekte maharet sahibidir, tecrübelidir. Bırakalım dünyanın diğer taraflarını, küçücük Anadolu'da bile bu temelde yürüttüğü uygulamalarına baktığımızda, bu özelliğini kavramak, bundan büyük dersler çıkarmak zor değildir. Bu, Anadolu ki, insanlık tarihinin en eski uygarlıklarından birisidir. Sayısız kavimlerin yoğunlaştığı, kültürleştığı, katbekat kültür zenginliğini yaşadığı bir ölkedir. Belki de insanlığa en çok değer aşlamış çok sayıda halkın ölkesidir. Fakat Türkler bir girdi ve bir vurdu ki, akıl durur! En eski halkların son artıklarını

gözönüne getirdiğimizde bile bu uygulama daha iyi anlaşılır. Örneğin Ermeniler; uygarlıkta oldukça gelişmişlerdi; sanatta, zanaatta, mimaride iyi eserler veriyorlardı. Uygarlaştırmacı bir rolleri vardı. Bugün onların uygarlıklarının yerinde yeller esiyor, bir harabeden de öteyedirler, kalıntıları bile anlaşılamaz durumdadır.

Bir Grek uygarlığının daha 19. ve 20. yüzyıl başlarına kadar Batı Anadolu'da oldukça etkili olma durumu vardı. Ermeniler Doğu'da etkiliyken, bu çağlarda Batı'da da bunlar etkiliydiler. Yüzyılların İstanbul, Ege, Marmara, Akdeniz çevresindeki uygarlıkları bugün bile tarihin en güçlü kalıntılarına önemli bir zemin sunmaktadırlar. Ancak, Türk egemenleri, bu uygarlık eserleriyle cücelerin kahramanlarla oynamaları gibi oynuyorlar. Anlamaktan uzak, hele hele yaşamaktan fazlasıyla uzaktırlar, fakat gasp etmişlerdir. Avrupalı efendilerine "turizm" adı altında pazarlamaktadırlar. Savaşla vurduklar, toprakları gaspettiler, insanları katlettiler, şimdi binlerce yıllık tarihi -ki dünya harikaları bile buradadır- pazarlayarak bir de bu yönüyle sömürmeye çalışmaktadırlar. Bir istilacı olarak, değerleri anlayıp, ona bir şeyler katıp geliştirecek ruh derinliği ve yaşam kavrayışı yerine düşürücülük hakimdir. Atilla geleneği, Hun geleneği, Oğuz geleneği, Osmanlı geleneği... bu gelenek yüzyıllardan beri sürüp geliyor ve en son Kıbrıs bunun bir devamıdır. Barbar gelenek vatansızlaştırmadır. Uygarlık sahiplerini bile bir daha vatanlarını düşünemeyecek kadar yıldırıcıdır, kaçırıcıdır, göçerticidir. İşte Ermeniler, işte Grekler!

İslamın uygarlığa bazı katkıları vardır. Bu temelde Güney'de gelişen bir Arap uygarlığı söz konusuydu. Onlardan kalma görkemli eserler de vardır, ama Türk egemenleri onları da tanınmaz hale getirdiler. İslamın yaşama geçirilebilecek yüceltici bazı yanları vardır, ama bunları da tanınmaz hale getirmişlerdir. Şimdi din; belki de dinsizlerin yapabileceğinden bin kat daha zararlı bir biçimde, Anadolu halkının, kültürünün canına okuyan bir doğma düzeyinde ve tümüyle barbar geleneğin emrinde kullanıldıkça kullanılıyor. Eski den dini kılıçla temsil ediyorken, şimdi daha kötü bir tarzda yaşama karşı savaştırıyor. Bunların İslamla alakası yoktur. İslam böyle değildi. Yüzyıllardan beri İslam adına savaştıklarını iddia etseler de bu bir maskedir. İslamın kılıcı denilen de tam bir barbar kılıçtır.

Fars uygarlığı da görkemli bir uygarlıktı, fakat onu da Doğu'dan işlemez hale getirmişlerdir. Onun da üzerinden çekirge sürüsü gibi geçerek, harabeye çevirerek dumura uğratmışlardır. Türkler, Anadolu'daki bu çirkin, uğursuz, barbar rollerini günümüze kadar bütün acımasızlığıyla yürütmüşlerdir... Öyle ki, kendi halklarına bile en büyük kötülüğü yapmaktan geri kalmamışlardır. Türkmen, alttaki Türktür, ezilen Türktür ve diğer halklar gibi o da bu barbar gelenekten zarar gören bir halktır. Egemen Türk ulusu, ulusçuluğu ayrı şeydir, Türkmen gerçeği ayrı şeydir. Kendi öz milli bütünlüğü içinde ele alması gereken bu ezilen kesimini bile, yüzyıllardan beri ancak dağlara sığınarak yaşamlarını koruyacak halde bıraktırmıştır. Türkmenler, kendi sultanlarının gazabından ancak Toroslara, İran'a, Arabistan'a, hatta Balkanlar'a çekilerek kurtulabilmişlerdir.

İnsanlar kendi kendilerine küçüktürler ve büyüyemezler. Onlar ancak uygun bir kültürel-uygarlaştırıcı ortam varsa orada yücelebilirler, yoksa kötürümleşir, cüceleşirler. Anadolu'daki Türklük bugün cücedir, azman kesileni bile sevilmez. Kültürün bu kadar bol olduğu, ancak uygarlığın ürünlerinin bu kadar tahrip edildiği bir yerde, herhangi bir sağlıklı uluslaşmadan ve bireysel yücelmeden bahsedilemez. Türk egemenlerinin resmi şekilsizliği böyledir, günümüz dünyasında dış politikanın ve askeri stratejilerin bir oyuncağıdır. En zorba, gerici güç nerede ise gelir bunu bulur, "neye, nasıl kullanayım" der. Dünn İngiliz Krallığı Ortadoğu'ya yayılarak Rus Çarlığı'nı sıkıştırmak istediğinde, bu en geri ve köhnemiş Osmanlı İmparatorluğu'nu bulmuştu. Osmanlı despotizmi çökmüştü ve daha 18. yy. sonlarında tasfiyesi gerekiyordu. Fakat dünyayı yutmaya hazırlanan kapitalizm ve sömürgecilik için, İngiliz, Fransız için, yaşatılması gerekiyordu ve yaşattılar da.

Kuruluşundan günümüze kadar, TC'nin oynadığı role bakalım: Bir Amerikan oyuncağıdır ve Ortadoğu halklarının başına bugün bela edilmek isteniyor. Bu durum kuruluştaki da böyleydi, şimdi de böyledir. Kuruluşunda tasfiye ettiği uygarlıklar, bin yıllık uygarlıklardır. Tasfiye edilen Ermeni uygarlığı binlerce yıllık uygarlıkların son temsilcilerindendi, yine tasfiye edilen Anadolu, Grek uygarlığının son temsilcilerindendi; yerine getirilen ise, kan içerisinde kurulan, kendi halkını ve diğer halkları eziciliktir. Uygarlık adına ne varsa

yıkıma götürmektir. Günümüzde de hazırlanan temel politika; Kırıs'tan koparılan bir parçaya Musul-Kerkük'ten bir şeyler ekleme ve Kafkasya'ya beslenen yeni emeller yaratmadan öte bir şey değildir.

Bu tablo içerisinde Kürdistan'ın başına şimdiye kadar gelmiş olana ve daha çok da önümüzdeki kısa dönemde sonuçlandırılmak istenene gelecek olursak; ne törelerin, ne milli temelin, ne felsefenin, ne de çağdaş hiçbir siyasi akımın kabul edemeyeceği bir durum yaşanmaktadır. Ülkede uygulanan sömürgecilik, iç sömürü ve insanlığın gelişim seviyesini oldukça geriden takip etme durumu, insanımızın topraklarına da yabancılaşmasını birlikte getirmiştir. Böylelikle insanımız yaşamının yolunu, topraklarından kaçmakta bulmuştur.

İnsanımız, halk olarak alabildiğine savaşmış ama, bu savaşların tümü de büyük katliamlarla bastırılmış, başarısızlık direnişlerin olmuştur. Ve tüm direniş hareketleri yine aynı halkın bir başka kesimince saldırıya uğramış, yaşanan iç ihanet, uğranan başarısızlıkların temel nedeni haline gelmiştir. Öyle ki, "Kürt" ve "hain" sözleri birlikte anılır olmuştur. Sürekli başarısızlık ve iç ihanet halkın kendisine olan öz güvenini yitirmesine ve giderek öz saygının da ortadan kalkmasına yol açmıştır. Bu, kendi kendini inkarı ruhta ırışa etmenin temel nedenidir. Öyle ki, insanımız, Kürt'ten sözedilince adeta kendisinin içinde olmadığı ve tanrının lanetine uğramış bir kavimden söz ediliyormuş gibi bir şekillenmeye doğru devrilmiştir.

Egemen ulusun resmi tarihinde halk gerçeğimizi inkar etmesi ve kendini üstün bir ulus olarak halkımıza sunmasıyla, Kürtlükten kaçış adeta, iblisten kaçma yarışına dönüşmüştür. Kimlikten bu kaçış kültürü nesilleri şekillendirmiştir. Denilebilir ki, insanımızı ruhunda, resmi tarih yaklaşımı ve egemenliği bu şekilde ele geçiriyor.

Biz bugün bunun etkilerini mücadele içinde oldukça belirgin bir şekilde hissediyoruz. İnsanımızın, halkımızın kurtuluş mücadelesine ilgisi gerçek yurtseverliğe ulaşmış değildir. Kökleri tarihin derinliklerinde duran ve süreçle birlikte gelişip yeşeren, dal-budak salan yurtseverlik insanımızın ruhunda yeşermiş değildir. İnsanımız, egemen ulus kültürüyle halka ve ülkeye yaklaşıyor; kendini halkın içinde, halkın bir parçası olan özgürlük savaşçısı olarak görmeyip, mağdur duruma düşmüş bir halkın yardımına koşan kişinin konu-

munu konuşturuyor. Kürt aydınlarının tümünde egemen olan bu yaklaşım, savaşa atılan kadro yapımızda da, mücadelenin zorluklarına paralel olarak ortaya çıkmaktadır. Kitle politikamızda çizgi-dışı tutumlara girmenin temelinde yatan olgu; Kürt kimliğine güvensizlik, halk gerçeğimize inançsızlık, yurt sevgisinden yoksunluktur. Ve bu, minnetle savaşan bir yabancının lütufkar tavrı olur ancak.

Sömürgeci yabancılaştırma politikalarının sonuçları insanımızda önemli ruhsal dönüşümler sağlamıştır. Diyebiliriz ki, insanımız ruhsal olarak halk olma niteliğini kaybetmiş veya bu ruh önemli oranda erozyona uğramıştır. Bu, oldukça çarpıtılmış bir tarih bilincinden kaynaklanmaktadır kuşkusuz.

Büyük isyanımız işte bu tarzadır, bu tarzda yaşam ve yürümenin normal kabul edilmesinedir. Yaşananlara baktığımızda, beterin beteri bir durum olduğunu belirtebiliriz. Hergün yazılıyor: "Adı konmamış ülke insansızlaştırılıyor." Hakkari, Siirt, Van, Kars, Ağrı, Bingöl, Mardin boşaltılıyor, Güney Kürdistan boşaltıldı. Nedir bu durum? Hayvanlar bile kolay kolay yaşadıkları yerlerden ayrılmazlar; kuşlar bir yıl önce yaptıkları yuvaları bir yıl sonra yenilerler, keçiler vardır, ayrılmazlar yıllarca o zozanlardan. Peki insanlar yurtlarını nasıl boşaltıyorlar?

Göçertilme; son vitesli tam gaza basılmış olarak sürüyor. Her düzeyde biraz daha düşküncü oluyor. Süngü altında olsaydı ve hergün Ermeniler, Rumlar gibi biçilip leşlerimiz derelere dolsaydı daha iyi olabilirdi; balıklara yem olunsaydı, bu biraz daha insana yaraşabilirdi. Ancak bunun yarı-yarıya gönüllü, biraz keyifli, biraz üzüntülü olması pek yakışmıyor. Bu iş için biçilen süre çok kısa; on yıllarca diyebileceğimiz süreç birkaç yıla sığdırılmak isteniyor. Mevcut faşist klik ve onun özel savaş yönetimi 2000 yılına doğru tam başarıma gereğinden bahsediyor. 2000 yılında 70 milyon nüfusuyla ulusal birliği, bütünlüğü sağlanmış, Japonya haline gelmiş, komşularını böylece ürküten, dünyanın sahibi bir güç olmadan bahsediliyor. Burada ise bize bir yer yoktur, tasfiye olmuşuz, sürülmüşüz, geri kalanların gözlerine kül serpilmiş, tabutluk gibidirler. Böylesi bir hedef oldukça planlanmış ve çok etkin güçlerle hayata geçiriliyor.

Türklük şuuru, Türklük bilinci, fethi denilerek, çağın bütün gericiği süzülüyor ve adına da iç politika, dış politika, siyaset deniliyor.

Çağdan utandıkları ve çağın kendilerini lanetleyeceğini çok iyi bildikleri için bazı figüranlarla, sivil maskelilerle gizlice özel savaşı yürütüp, bu temelde insanlığı aldatarak politikalarını sürdüren üniformalılar; kendi halklarını ve halkımızı, ne yaptıklarının farkına varmaz, varsalar bile, birşey yapamaz duruma getirerek sonuca varmak istiyorlar. Bu temelde özel savaş eşine ender rastlanan bir alçaklıkla, sahtekarlıkla, hilekarlıkla sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Makyavelcilik bin defa bunlardan daha temiz ve soyludur. Toplumun bütün değerleriyle oynamak bundan ayrı bir yöntemdir. Bu, sınır tanımaz politik madrabazlıklarla yürütülmektedir. Askeri yöntemler belki de hiçbir savaş kuralına sığmayacak bir etkinlikte, bir ustalikle yürütülmektedir. Resmi ideoloji, o çok ünlü ortaçağ kiliselerinin aldatabileceklerinden daha çok aldatıyor, onlardan çok daha tahripkar bir rol oynuyor, özellikle üniversiteler, bilim ocakları denilen ocaklar, ortaçağ kilise ocaklarından daha uğursuz rollerdedirler. Bu sahtekarlık ve aldatma ocakları, günü-birlik beyinleri uyuşturuyor, ne göz bırakıyor, ne anlayış bırakıyor, herşeyi silip süpürüyor; radyo-televizyon göz açtırmayan bir sağanak gibi duygu ve düşünceyi özel savaş için şekillendiriyor. Birakalım askeri-siyasi zorla ve hilekarlıkla ne kadar yol aldıklarını, yalnız başına bir üniversite, basın-yayın alemi bile halkları düşürüp felç etmeye yeterli olmaktadır.

Bu çağdışı sistem, ekonomi ile oynuyor, mide ile oynayıp insanları aç bırakıyor. Pavlov'un köpeğinin öğrenme yöntemiyle, halkların ekmeğiyle oynuyor. Zil sesi ajanlıktır. Ekmek o sestedir. İnsanların ağızları ekmek için açılırken kuyrukları ajanlığa bağlanmıştır. İşte ekonomi işleri tamamen budur.

Özel savaş makinesi yıkım işini tamamlamak istiyor. Bu yıkım makinası; göçertmeyle, soykırımla, düşünceyle, bütün duygusuzluğuyla, hunharlığıyla, lanetliliğiyle, bu göçertme işini çok kısa bir sürede tamamlamak istiyor. Boşaltmanın altındaki temel gerçek budur.

O resmi Türklük, barbar Türklük Batı'da yayılmasını tamamladı, şimdi de Kürdistan'da, Doğu'da bunu tamamlayacak. Grek ülkesi gitti, Ermeni ülkesi gitti, Kürdistan ülkesi de yutulacak ve o yüzyılının oburluğuyla, vücudunda birkaç yılda onu eritecek. İşte buna da

asimilasyon deniliyor. Ve bu sefer de yeni bir lokmayı kapmak için gözünü başka bir yere dikecek; belki Azerbaycan'a, belki Orta Asya'ya ama, şu andaki lokması Kürdistan lokmasıdır.

Biz PKK olarak ortaya çıktığımızda şiarımız şuydu: "Kolay yutulmayacağız." Ve halen bu iddiamızı sürdürüyoruz. Bizim siyasal yönelimimizin temelinde, tüm uygulamaları yönelimde kabul etmeme tutumu yatar. Herşeye bu temelde kuşkuyla; kabul edilmemesi gerektiği, gerçeğin daha değişik, yaşamın daha farklı ele alınması gerektiği biçiminde yaklaşıyor ve bu tutuma sıkı-sıkıya bağlı olmaya çalışıyoruz. Kolay yutulmamak demek, bütün çalışmalarımızın veciz bir ifadesidir. Bunun için, tarihin araştırılmasını, güncel insan değerlendirmesini yaptık. Onun için, işler olmaya çalıştık, kılçık olup batmaya çalıştık. Buna politika, politik çizgi, gerçekleri açıklama kampanyası, ideolojik faaliyet dedik ve yüklenedik. Şiddet, silahlı savaşım ile daha düzenli vurmaya yöneldik ve buna da taktik dedik.

Boşaltma şimdi yürütülüyor diye düşünmek, büyük bir yanıltmadır. Türklük girdiğinden beri, Kürdistan boşaltılıyor. Alpaslanlarla, Selçuklu sultanlarıyla başlamış, Yavuz bunda güçlü bir temel atmış, Kuyucu Murat Paşalar daha dehşetlisini ortaya koymuş, Sultan Mahmut ve Abdulhamit de boşaltmayı daha da bir yoğunlaştırmışlardır. Bu yıllardaki boşaltmanın günümüze kadar yansıyan kalıntılarını görmek mümkündür. Mustafa Kemal ve TC bunu daha da sistemli, planlı hale getirmiştir.

Dersim'in göçertilmesi, cumhuriyetin o büyük temel göç politikasıdır. Dünyaya en geç açılan, aslında en çok toprağına yapışması gereken Dersim bugün dünyanın dört bir tarafına savrulmuştur. Çünkü o, kemalizmin politikasının bir nişanesidir. O feodal dediğimiz barbar gelenek, bu yıllara dek boşaltmayı bu sistemle yürütürken; bu cumhuriyet döneminde ve özellikle de 1950'lerden sonra en hileli, zorba rejime kaynaklık eden kapitalizm gelişti. Bundan sonra göçertme daha sistemli bütün yönleriyle yürütülen bir politika oldu.

Sadece insanlar da göçertilmedi; beyinler göçertildi, yürekler yürek olmaktan çıkarıldı. İnsanların bedeni yaşıyor ama, beyni göç etmiş, yüreği göç etmiş. Göçertmenin bu yönleri daha tehlikelidir.

Alçakça bir şekilde ekmeğe muhtaç bırakılanların gurbet çabaları, belirli ölçüde anlayışla karşılanabilir ama, ülkesinde olup da büyük beyinsizliği, büyük yüreksizliği yaşamak, bugün Avrupa'ya Orta-doğu'ya savrulan halkımızın durumundan bin kat daha sefil, bin kat daha alçakça bir durumdur. Ne kadar, dilimiz susturuldu, beynimiz uyuşturuldu, kulağımız sağır edildi denilse de bu böyledir.

İnsanlık hep sorar; "Vatanında böyle yaşamayı nasıl kabul ediyorsun" diye. Büyük vatansızlaştırmayı, büyük düşürülmeyi nasıl sinene ve beynine yedirdin? İşte gelişmeyişimizin ana nedeni! PKK'yi geliştirirken amacımız, son tahlilde bu politikanın kendini beğenmiş, büyük barbarından hesap sormaktır. Ama, daha beride de, kendimizi karşımıza çekmek, böyle bir iç hesaplasmayı yapmak, bunu giderek halkımıza yaymaktır. En büyük zorbadan, zalimden hesap sormak için, yaşamımızda bu hesabı geliştiriyoruz. Bu halka da, hesaplaşmak için herşeye katlanacağız ve her şeyi yapmaya çalışacağız. Çünkü, bugün biraz vicdanları çalışmaya başlamıştır. "Göçertiliyoruz" diye bazı ağızlar konuşmaya başlıyor, "Bizim de bir vatanımız vardı" deniliyor. Bazı yadağlarının erimesine benzer erimeciklerle, yürekler bu çabalar karşısında biraz eriyor. Beyinler, biraz düşünme mahareti gösteriyor.

Göçertilen yalnız Botan insanı mıdır? Botan mı yalnız insansızlaştırılıyor? Oysa yüzyıllardan beri boşaltılmadık neresi kalmış, yüreklerde boşaltılmayan ne kalmıştır? Beyinlerde kazılmayan, insanlıkla ilgili tek bir zerre kalmış mıdır?

Bu noktada kendinizi üzmemek, yatırmak, dilinizi kesmek olmaz. Aksine iyi konuşup, kulak kabartıp biraz görmesini bilmek gerek. Harabeye dönmüş de olsa, vatanınıza başka ellerden insanlar gelir, bizlerin "en kötü bitkidir" diye kokusuna dahi yaklaşmadığımız bir bitkiyi; sevecek, oldukça güzel bir bitki olarak değerlendirir. Bunu görebilen göz var mıdır?

Sözümona yaşama en tutkun gerillamız insanı çiğnerken, herhangi bir güzelliği fark etti mi? Gören göz ne kadar var? Hasretine en çok yandığımız gerçekleri, güzel dile getiren kaç kişi var? Bunlar bir yana, vatansızlaştırmayı, göçertilmeyi anlayabildik mi? Bir halk kimliğini ağızımıza alabilir miyiz? Saygı duyulacak bir insan bireyi olarak kendimize değer biçebilir miyiz? Gerçeklere bakalım; bir kez

daha sorumuza cevaplar arayalım.

Önderlik olarak bugün biraz iddialı konuşma gücü vardır. Bir halkın bağlılık değerinin ifadesi olma ve büyük bir saygı olmasaydı elbette bu denli dinlenemez, sahip çıkılamazdı. Yine de düşünüyoruz; anlayanlar ne kadar ciddi, bağlı olanlar ne kadar ciddidir? Biraz daha gerçeğe yaklaşabilmek için çabamızı esirgemiyoruz. Sürekli kendimizi sorguluyoruz, kendi içimizde kaçıışı ne kadar durdurduk? Yürekte, beyinde, duyguda, düşüncede vatan kavramına ne derece ulaştık? Vatani doğru sevebiliyor muyuz? Dağ halkı, adsız halk, avukatsız halk denilen o halkın bazı sevecek, ciddiye alınacak yanlarına ulaşabildik mi?

Bu uğurda çok şeyler yaptık. Bu halkın gencecik evlatlarını çektik, kanlarını döktüler. Bütün insani kuvvetleri kullanarak göze, kulağa ve buradan beyine, yüreğe akmasını bilerek insanları etkilemeye ve bazı kavramlar -büyüklükler- için en değerli varlıklarını adamalarını sağlamaya çalıştık. Kolay dayanılmaz bir yürekle bunu yapmaya çalıştık. Bu ülkede kan döksünler, hem de en çıkarsız bir şekilde kanlarını döksünler ki, bazıları, o kanın izi üzerinde belki düşünebilir, duyabilir, dedik. En değerli varlıkları adadık ki; bu topraklara bazıları bir kez daha geri dönebilsinler. "Bizim can parçalarımız şuraya düştüler, üzerinde biraz düşünelim" desinler. "Bunu bir halk için yaptılar" desinler ve o halkı anlamaya çalışsınlar. Kanlar yerde, izler yerde işte bu düşünce yaratır, duygu yaratır.

Büyük dil döktük geri dönüş için, bazı etkinlikler yaptık kendi halimizce, mütevazice; göçü durdurmak için, sizleri durdurmak için ve fakat büyük bir öfkeyle, büyük bir iddiayla bunu yaptık. Duygularınız kaçıyor, gözleriniz kaçamaklıydı. Hem gözler yaşlıydı, hem de kaçılıyordu. Bu bir çelişkidir, dedik; önderlik olarak daha sonra amansız üzerine gittik, yüklendik ve çözdük.

Sosyalizm, eşitlik, özgürlük, bağımsızlık temel kavramlardı, onlardan tuttuk. Milliyet, yurtseverlik, özgürlük deniliyordu, yerli-yerine oturtmak için tuttuk. Parti, halk savaşı, gerilla; onları da yerli yerine oturtmaya çalıştık. En fazla oynanılan bu kavramlara karşı biz ciddi olmaya çalıştık. Bu, bizi PKK arayışlarına, PKK'ileşme çabalarına götürdü. Dönüşü biliyorsunuz; Ankara nihai ölümümüzün kararlaştırıldığı bir kentti, ama biz dönüşü maddi anlamda orada

gerçekleştirmeye çalıştık. Kaderin garip cilvesine bakınız ki; oradan vatansızlar ülkesine, büyük fedakarlık ve cesaretle ilk adımını atan bir Karadenizliydi. Ortada öyle ideolojik tarihi bir kanıt yoktu ama, çalışan bir insan yüreği olarak Haki KARER, "Fazla uzatmaya gerek yok, gitmek gerekir" deyip yola koyulmuştu. Bu sembolik bir gidiştir. Bu vatani tanımayan birisi, bu halkın adını belki bizimle duyan birisi, bize bakıp bunu yapıyor. Ya eline bu kadar silah verdiklerimiz, o kadar para verdiklerimiz, fethedilmesi zor dağları verdiklerimiz ne yapıyorlar? Karşılaştıran ve ne olduğunuzu tanımaya çalışın, en çok kaypaklık edenler kimlerdir? Elbette bu vatansızlar ülkesinden gelenlerdir.

Haki ve Kemaller, üslupça tam, stili tam, yüreği tam bir çıkış yaptılar. Diğerleri pek onlar kadar çıkmadı. Bunların vatana gidişi, hiç bir şey ifade etmiyor, uğraşılan iş vatan hareketinden başka her şeye benziyor ve vatan bunu kabul etmiyor.

Kemal PİR'in kurumuş cesedini gördük. O, kendini Diyarbakır'ın zindanlarında ölüme verdi. Oysa bizimkiler vatanın fethedilmez doruklarında olmalarına karşılık vatanından kaçıyor, vatani duymuyorlar. Sözümona TC dil öğretmiş, başka yerlerde bülbül gibidirler. Fakat buralarda susmuş, kızgın, somurtmuş yüz sahibidirler. Çelişkiye bakın; durduramazsak özel savaş ekiplerinden daha amansız bir şekilde, bize yönelecekler.

Kürt kökenli ozanlarımız, yazarlarımız, hatta büyük aktörlerimiz var. Son zamanlarda Kürdistan'ı eveleyip gevelemeye çalıştılar. Kürdistan denmeye başlanır başlanmaz, dayanamadılar. Kürdistan kendisini şimdi dayatıyor; yazamıyor, çizemiyorlar. Ne roman ne şiir... Susmuşlar, kendi gerçeklerinden ürküyorlar. Bunlar da, duygu sahipleri, edebiyatın seçkin örnekleridirler. Vatan kavramı üzerine bunlar çok düşündüler, yazdılar -özgürlük üzerine de-. Fakat sıra kendi halkına ve adsız ülkesine geldi mi, yürekler ve beyinler durdu. Türkücüler de güzel söylerler ama, bugün çoğu özel savaşın bülbülüdürler.

Biz burada yılmadık; işi sonuna kadar götürmek gerekirdi. Çok az ayakta kalmış değeri varsa bile, adını koy gerçeğin. Ve kendini oradan görmeye çalış. Vatan vardır, bir ülken vardır; adı Kürdistan'dır, bir halk vardır; adı Kürt'tür, dedik. Fıkralara konu da olsa; biz

adını koyalım dedik. Gerçekten yabancılar, "Hiçbir işleri kalmadığı için birşeylerle uğraşıyorlar" diyorlardı. Yıllarca tanımımız buydu ve bıyık altından gülenlerdi bunu söyleyenler. Bu noktada yanılmamız önemlidir. Büyük öfke ve tutku sahibi olmak, burada gerekli. Yiğitlik biraz da böyle başlar.

Bu yıllarda çok konuştuk; adına ideolojik-politik mücadele dedik-ğimizi yapmaya çalıştık. Zaman zaman silahlar da sıkıldı, kan da döküldü. Haki'ler toprağa düştü. Görev büyüdü, işler çatallaştı. Bir kez kan yere döküldü mü, işler böyle olur. Sorumluluk işte böyle başladı; bunlar senin sorumluluğun altında düştü, bunların kanı yerde kalmayacak, sen bu kanın yerde kalmamasını sağlayacaksın, başka türlü kurtulamazsın dedik. En güzel yön: dava uğruna en güzel kanı akıttığımız oranda bir yüceliğe ulaşıyor ve böylece çok ağır bir sorumluluğun da altına giriyorduk.

Partiyi ilan ettik, bu dökülen kanlara bir bağlılıktı. Programını yazıp bir yerlerden de vurmaya başladık; bu da tarihi bir intikam oldu. Derken bir baktık ki, canavar uyanmaya başladı ve barbar gelenek başını kaldırdı. Nemrut'un burnundan girip beynini kemiren sivrisinek örneği, bu yıllarda biz böyle savaşım vermeye çalıştık. Her dönemde, bir kişi de olsa kendini işin tam gereğine göre yatıran varsa dev denilenlerle de savaş yürütülebilir. İşte 12 Eylül'ün hazırlanışı, büyük kıyım makinasının PKK üzerine doğruluşu. Karşı taraf kıymak ve yutmak için oldukça yetkin ve sen belki de bir civciv gibisin, zıplayıp yürüyebiliyorsun, ama nereye kadar? Bizim hareket tarzımızı böyle anlayın. Kör-topal veya telaşla, yem olmamaya çalıştık. Bazı sol örgütler yutuldu; bir daha dönmemesine herşeyi, ülkeyi de pratiği de terkettiler. Bizim namusumuz burada şudur; herşeyi böyle ucuz terketmemek! Bir adım geri at, ama, daha fazlasını korumak için. Birçok şeyi bırakma pahasına gerçekleştirilen terkediş, kaçış ve ihanettir, birçok şeyi kurtarmak için bir adım geri atma ise, taktik geri çekilmedir ve bunun anlamı vardır.

Bu halimizle aslında -her ne kadar PKK denilen bir iddialı isim takmıştıysak da kendimize- ne sınıfı, ne kadrosu ve ne de arkasından yürüyen bir ulusu bulunan bir iddianın sahibi idik. Ama, aldık o iddiayı elimize ve adam gibi yüklendik. Peki, bu dönemde yapımızın içinde bulunduğu durum neydi?

Savaşçılarımız mevzilere yüklenmesini bilmiyorlardı. Yaşadıkları ve hücum dedikleri olay, aslında taktiğe sığınmaydı. Geriye çekilme, bütün değerleri eteğinden boşaltarak kaçış biçimindeydi; yürüme dedikleri ise, gözü körcesine, rahatlıkla düşürülebilecek adımlardı. Bu da herşeyin yitirilmesine yol açıyordu. Buna rağmen duruyorduk bu konuda. Geri çekilmişti ama, tuttuğumuz ilk mevzide can havliyle yatıyor, bütün gücümüzle korumamız gerekenleri koruyor ve ilk fırsatta bir hamle ile ileri atılma şansını yakalamaya çalışıyorduk. Yurtdışındaki faaliyetin, bir diğer deyişle tanımı böyledir.

Yeniden doğuş tarzı, yalnız kendimiz için değil, bir ulus içindir ve bütünüyle onun kurtuluşuna yön verecek düşünce ve davranışın kurtuluşu içindir. Başlangıçta, fazla dikkati çekmez ve mütevazidir. Ancak kendilerine dünyada bir karış yer yaratmak isteyenler için anlam ifade edebilecek bir tutum ve davranış içinde kalmaya büyük özen gösterdik. Ne var ki, kadrolarımız iddialı olmayı bilemediler. Eğer tarihin bizim için işleyen kör mantığını iyi anlasalardı, 12 Eylül krizinin neyi, nasıl vurup, sonunu getirmek istediğini zerrelere kadar duysalardı ve tarihin bizim için bir yıllarda nasıl bir son noktayı koymak istediğini bilince çıkarsalardı; bizden büyük adamlar çıkardı.

Başlangıçta hiç umut vaatetmese de kendimize yüklendik ve çok kısa bir süre sonra Kemal PİR'lerin örneğinde yeniden ülkeye çıkışı gerçekleştirdik. Daha 1980 Mayıs'ında, o bizden herşeyi alıp götüren Hilvan-Siverek pratiğine müdahale ettik, onu kurtarma çabasına girdik. Mahsum KORKMAZ'lar Batman'da birşeyler kurtarmak için yola çıktılar. Dersim'e, Kars'a kadar ulaştık. Antep, Urfa, Mardin gibi bazı yerlerden ne varsa çekip çıkarmaya çalıştık. Avrupa'ya elimizi uzattık. Bütün bunlar, 1980'lerin değerlendirilmesi olarak ifade edilebilecek bir değer varsa onu kurtarmak ve bir atılım şansı varsa onu yaptırmak içindi. 1982 yılı ise, çok sınırlı da olsa bir derleme toparlama ardından dönüş yılıdır.

Tanımayaya çalışalım; birşeyler kaldırıldı, bir şeyler yollandı adsızlar ülkesine, avukatsız halka. Dilsizlere, zerre kadar kendine ve kendi öz-kimliğine değer vermeyenlere yine de katlanacaksınız. Tarihin emri budur. Böyle emirleri çok alırız. Aldık ve yürütmeye çalıştık. Botan'a dönüşün anlamını değerlendirmeye çalıştık. Hin-

duların bir Nirvana'sı vardır; çok görkemli mabetler yapmışlardır, tapınırlar. Hz. Muhammed'in bir mirac'ı var, yani göğe yükselişidir bu. Kudüs kutsallık içeriyor, öyle yücelmiş bir kutsallıktır. Başka halkların, başka yücelik sahaları vardır. Bizim için de aynen öyle, dağların kutsallığından bahsedilir. Tarihi gerekçeler gösterdik, bol siyasi gerekçeler getirdik, güzelliklerini anlatmaya çalıştık, çiçeklere dek birşeyler koklatmaya çalıştık.

Buna rağmen kadrolarımızın duydukları, düşündükleri pek de işin özüne göre değil; buna sağ sapmadır dedik, intiharvaridir dedik, fakat doğru rotayı kutsalca sahiplenmeyi istediğimiz tarzda başaramadık. Şu çıkıyor ortaya: Vatanın, yurtseverliğin adından çok söz edilmesine rağmen, halk savaşı, dağlar, yiğitlikler çok geçerli olmasına rağmen kıymeti bilinmiyor. Dağlara hor bakılıyor, insanlara hor bakılıyor, üstelik kendilerine güvenleri de yok.

Kutsal soy ağacına aşılınma, istediğimiz gibi bağımsızlık biçiminde değil; tam tersine onu güçten düşüren sürgünler gibi olmaktadır. Ne ondaki büyük tarihi gerçek gözüküyor, ne o dağların haşmeti. Bir bakış bile, bir roman kadar çekicidir. Bakmayı bilmiyorlar; duymayı, koklamayı bilmiyorlar. Bunlardan yakınıyoruz tabii; bunlar bu sözcükleri çok kullandılar ama, kendilerini yine de dağıttılar.

Bu konuma kendi çabalarımızla geldik. Büyük saygınlık olmasa ve bunlara kalsa, düşmanların bile bize reva görmeyeceğini, gerçeklerimize reva görecekler. Adileşme, eşkiyalasma, kötü bir kaçış ve hem de değerli canlara rağmen bunu yapmak gerçekleşecek.

İyi fırsatlar ele geçirildi; tam yaşayacakları bir duruma geldiler; vatansızlar; bağımsızlık, özgürlük temelinde böyle bir yurt edinme imkanını yakaladılar. Tutku büyük, umut büyük fakat buna karşı gelişen, tam da bozup atma olayıdır.

1980-1990 yılları arası on yıl partimiz ve halkımız için tam bir sonun on yılıdır. Her şeyi ile iddia da kalmayacak, umut namına da birşey kalmayacak. Bu yıllar büyük kaçış yıllarıdır. 12 Eylül özel savaşı, tarihte eşine ender rastlanan hilekarlıkla ve zorbalıkla sınır tanımayarak yönelmiş bize, biraz onu rahatsız etmişiz çünkü. İşte bu nedenle mutlak anlamda, tasfiyeyi tamamlamak istiyor.

Bir Rum'laştırma, bir Ermeni'leştirme operasyonu... Düşmanın

bu yutma işleri tamı tamamına bize yön veren gerçeklerdir. Kadro ve savaşıllara yön verense başka duygulardır. Arzulama, yok etme duyguları fazla gelişmemiş; nasıl yutulmayacağız, düşmanın dışını nasıl parçalayacağız diyemiyorsunuz. Niye siyasal düşünceye, askeri düşünceye ulaşmıyor; niye bu tutumun sahibi olamıyor; niye tutku ve, irade geliştiremiyor? Oysa bu yıllar, Kürdün ölüm-kalım yıllarıdır, ateşten intikam yıllarıdır. Dışımızdakiler bile bunu fark etmiş, biz niye bunu gerektiği biçimde göremiyor ve değerlendiremiyoruz?

İnsanlarımız büyük umut için yürüyemiyor, ulusunun soyluluğu, soyunun sürdürülmesi için kör-kütük ama, şahsi soyu ve soysuzluğu için güçlerini adeta şahlandırıyor. Bu yıllarda Kürdistan'da soyunu sürdürmek için çok çocuk yapıldı. Bunu hor gördük; çünkü, düşmanın dayatması altında gelişti, içinde özgürlük yoktu, düşkünlük vardı. Bir ulusun soyunun tükenişi vardı. Yoksa insanımıza saygılıyız, altında yatan bu hileyi gördüğümüz için hiç bir şeye hakkınız yok dedik. Çünkü soykırım zafere ulaşmak istiyordu.

Ermeni halkına saygımız var, fakat soykırıma uğradıkları için çok kötü durumdadırlar. Rum halkına da saygımız var, fakat Türk soykırımını o güzelim topraklarda yaşadığı için utanç duymalıdır. Bugün bunlar bazı tepkilerini ifade edebiliyorlar, ama bu hiç bir şey kurta-ramaz artık.

İşte biz daha da kötüsünden bir duruma götürülmek isteniyoruz. Ermeniler şimdi dünyada itibarlıdırlar, Rumlar yine öyle; aydınlardır, gelişkinlerdir. Ya biz, bin yıl ötesinin çobanları, dağın dilsiz halkı ne durumdayız? Bunu bir türlü anlatamadık.

Botan raporları geldi, okundu, her şey gözler önünde. Bir kez daha sormak lazım bunlara; nasıl bu durumlara düşmeyi kabul ettiniz? Biz bu yıllarda halkı ayağa kaldırdık, milyonlarda büyük tutkular yarattık, büyük canlar yatırıldı, demek ki boşa gitmemiş çabalarımız.

Bazı yol arkadaşlarına, en çok da bu işin komuta, yürütme gücü durumunda olması gerekenleredir sözümüz. Yürütme gücü demek, yönetim gücü demek; kurtuluş demektir. Buna kolay geline-meyeceği, bunun da kurtuluşumuzun zorluğu kadar zorlu olacağı açıktır. Fakat durumunuz tehlikeli ve hafife alınmayacak bir durum-

dur. Bu olumsuzluk bir kişide de somutlaşsa, milyonların büyük uyanışı, umut ve yürüyüş gücüyle oynar, saptırır ve düşürür. Neye karşı, nasıl ayağa kalkıyorlar belli değil! İlk yürüyüşümüzün ilk adımları nasıl atıldı, bunu boşuna anlatmıyoruz. Fakat bazılarında kalsa, kendileriyle birlikte anında düşürürler. Yürek yok bunlarda, beyinler çalışmıyor, ölmüştür bu tipler. Birşey ifade etmezler, mesele yaşıatabilmektir.

Halk bize kutsal bağlanmalı, gerilla yapabilmeli ve parti buna öncülük etmeli dedik. Bunlar anlaşılmayan şeyler değildir. Sık sık aynı şeyleri tekrar etmek yakışır mı? Biz yine de hiçbir halkın savaşımında görülmedik tarzda yurtseverlikten, halk savaşımının geliştirilmesinden, onun gerillasından bahsettik. Bin defa söyledikler, bin defa söyledik. Fakat yine de yürütemiyorlar. Kendi gerçeklerine kırk defa da vurulsa, bir adım atmıyorlar. Biz insanoğlunda en temel yaşam kavgasının biçimini uygulatabmıyoruz. Şimdi biraz sakinleştiriyoruz, biraz yurtseverleştiriyoruz, fakat ortaya bir türlü komutan çıkaramıyoruz. Bir türlü komutanlaşmaya, kendi öz savaşımına kavuşmaya, gerillayı uygulamaya gelemiyorlar. Biçilmeye, kör-kütük gitmeye varlar ama, kendilerini yaşatacak biçime gelemiyorlar.

PKK öncülüğünün gerçekliğini değişik de olsa defalarca anlattık. Bu temsili niteliğinde hangi tarihe karşı, nasıl bir çıkışla karşılık verildiğini ortaya koyduk. Gerilla, bunun akıllı vuruş tarzı, taktiği idi. Çıktınız ortaya, alınız ak; düşman üzerinize geliyor, ama kollarınız kalkmıyor. Peki neye yaradı sizin bu çıkışınız? Düşmanı çok güçlü yumruklarla teslim almanız gerekir. İşte, son yılların büyük taktik savaşında, duruşunuzda, bakış açınıza, ayağınızdan, boyunuza-posunuza kadar her yanınıza yön verdik, biçim verdik. Ama biz bir tarafı düzeltiyorken, siz diğer tarafı koyveriyorsunuz.

"Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur", güzel bir slogan, güzel bir özet. Fakat işler özetleme gelmeyecek kadar ciddi. Nasıl olacak gerilla, daha anlaşılamıyor; elindeki silah kaç para eder, bilmiyor. Bir düşman kontrası sürülüyor gerillanın ortasına ve hepsini ipe dizebiliyor. Oysa gerilla pusuya yatar. Bugün düşmanın hiç de adım atamayacağı dağlar, düşman pususuna dönüşmüş ve ne yazık ki, hergün gerilla pusuya düşüyor. Gerilla sıkışmış, pestil gibi olmuş. Bunun için sıkça üzerinde duruyoruz, komutan kimdir, geril-

la kimdir, nasıl savaşıır, diye.

Ancak herşeye rağmen birşeyler kurtarıldı tabii. Bu kadar çaba boşa gidecek değildi elbet. İyi savaşmasalar da, dünyada en yakışmayan uygulamanın sahibi de olsalar, bir şeyler kurtardık. Ancak biliyoruz ki, bu yetmez ve bu biçimiyle kurtarmaz. Buna bir son noktayı koyduk. Asıl savaş, asıl sayfalar şimdi açılacak; yürünecekse bu, noktalanma değil, yeni bir başlangıç için olacaktır. Düşman bunu itiraf etti. Halk da bunun nokta değil, bir başlangıç olduğunu kabul ediyor. Öncü bir türlü rolünü oynamak istemese bile, biz bu rolü oynatacak duruma getirdik. Peki işler bununla bitti mi? Hayır! Hedef düşman için eski hedeftir; ikibin yılına dek "ulusal birlik" sağlanacak, Japon mucizesi gerçekleştirilecek ve bunda bize nokta kadar yer bırakılmayacak. Yutma, özümseme, asimilasyon işi tamamlanmak ve bu her türlü zorbalıkla sonuçlandırılmak isteniyor. Düşmanın tüm cephesi bunu böyle istemese de hali-hazırda iktidarda olan vurucu savaş cephesi, özel savaş cephesi dediğimiz kesimin kesin kararı budur.

Bizim de hedeflerimiz var; 2000 yılına doğru, şu gezegenimizde küçücük bir parça yerimiz olacak. Bu, şerefli insanlık ailesine yaraşır bir üye olmak için gereklidir. Kendi topraklarında özgür doğup özgür yaşamak için, genel gidişata uymak için, küçücük bir toprak parçasında, atalarımızın doğup büyüdüğü, bizden bazı değerlerin hala kalıntı biçiminde de olsa sürüp gittiği, çok şeyin kökü dahi kurutulmuşsa da, yine de bazı şeylerin tuttuğu, bölük-pörçük de olsa birkaç sözcüğün konuşulduğu, bir iki türkünün söylendiği, bir iki oyunun oynandığı, bazı harabelerin bile birşeylere tanıklık ettiği, herşeye rağmen yine de havasından, suyundan kolay kolay kopmadığımız bir yerde, dünya halklarının yaptığına benzer bazı şeyler yapmaya ve mümkünse daha iyisini yapmaya çalışmanın adıdır savaşımımız. Bu yıllarda hedeflenen savaşıla kazanacağız.

Buna yeniden bir dönüş, dönüşte derinleşme diyeceğiz. 1990'lı yıllar, 2000'e dayanan merdiven çok şeyi kaldıracığa, yücelteceğe, yükselteceğe benziyor. Yeni bir başlangıçla tırmanışa geçiyoruz. Her biri bir abide kadar yüce dağlara bir kez daha kutsallık bahşederek, bu tanrı kadar yüce dağlara huşuyla kapaklanmak, bu merdivenin basamaklarından tırmanmak bir anlamıyla da böyledir.

Hiç şüphesiz, dönüş çok yönlüdür; dağdaki çobanın yüreğinden, dünyanın en uçra köşesinde bu ülke ve halkla iltisai kalmış olanın yüreğine kadar fırtınalar koparılmıştır. Bütün bunlar riskli noktalarda birleşme ve daha sert vurarak öze ulaşma çabaları olacaktır. Buna yönelirken düşmanın hedefini unutmuyoruz, bir nokta kadar olmayan kendi yerimizi de öyle.

Gerçekçi olalım! Düşman iç ve dış dayanaklarıyla, ekonomik, kültürel, siyasal ve askeri cephede güçlüdür; gerici bir politikayı da esas alsa maddi olarak güçlüdür. En ufak bir hatamızı bile acı bir yenilgiye dönüştürüp kendini başarıya götürecektir kadar imkana sahiptir. Bu konuda hiç kendimizi aldatmaya, yanlış yaklaşıma gerek yok. Şimdiye kadar bu çok büyük yetmezliklere, hatalara, yanlışlıklara rağmen bizler ayakta durmuşsak, bunun nasilını iyi kavramak gerekir. Bunların bir tanesine geçit verseydik, o düşmanı zafere götürebilirdi. Başarı ve bugüne geliş bu temel tedbir sayesindedir. Hiç şüphesiz bundan sonrası daha az hatalı ve oldukça yetenekli ele alınacaktır. Biz işlerimizde, tarihçemizden de anlaşılağı gibi, dünyada belki de en az umut bağlanacak, kimsenin başarı şansı vermediğı bir yerden bu çıkışa geldik.

Gerek halk olarak, gerek öncü güç olarak bu işe düzen verirken, esas olarak halkın gücü ve ona öncünün rolünü oynatarak götürme işini yanlışlıklardan, yetersizliklerden arındırarak cevap vermeyi bileceğiz. Hedef belirlerken her zaman umut yerinin, hayal yerinin büyük olduğunu söyleyebiliriz ama, hiç birinin bu dönem kadar gerçekçi olmadığını da eklemeliyiz. Hayal daha gerçekçi ise, umut daha gerçekleşebilir olacaktır. Bunu mümkün kılacak olan değer birikimi vardır; her biri büyük bir çağrı kuvvetinde olan şehitlerin gücü vardır. O cesarete, fedakarlığa çekiyor. Direnişçiler vardır dağda ve zindanda, bütün bunlar büyük bir çekim kuvvetidirler; çağrı ve yürütme kuvvetidirler, görevleri yaptırırlar.

Halk tartışıyor ve en önemlisi de karar veriyor; her türlü zorbalığı yıkmak ve bu işte varım demek için. Bir yandan bizi çağırıyor ve diğer yandan bu çağrısını hayata geçiriyor, kendini yiyen canavara başkaldırıyor; bu da bir devrimdir. Eskiden uykudaydı, param parçaydı. Şimdi şu andaki duruma getirebildik.

Önümüzdeki birkaç yıl düşman sadece toprağın insansızlaştırıl-

ması ile kalmayıp, soykırımın yanısıra eğer Kürtlük adına bazı şeylere geçit verirse bilin ki o taktik icabıdır; noktayı daha iyi koyup, bir daha başlangıçlar yaptırmamak içindir.

Kuvvetle yüklü olanlar ancak kuvvetle durdurulacaktır. İnsanlık, hak-hukuk aramak, barışçı koşullar altında mümkün değildir. Barış mı isteniyor; buna yıllardan beri hazırız. Bunu, politikanın en güzel yanı olarak bilir ve uygulatırız. Türklerle barış görüşmelerine otururuz, politik yöntemlerle bazı sorunları halledebiliriz, ama onlar buna kolay kolay gelemesler. Bir çoklarının işini politika ile hallettiler ama bizimle biraz ilginç olacaktır. Düşman barış sözcüğünden birşey anlarsa eğer, insanlık adına bundan mutluluk duyarız. Fakat düşman buna değil de zorbalığa dayanarak sonuç almak istiyor. Kocaman bir ordu, teknik, yakıcı silahlar, tanklar, helikopterler vb. yıkım araçlarıyla sonuç almak isteyecektir.

Şüphesiz bu bizi şuna götürür: Bu silahları bizim görkemli dağlarımızda işlemez. Bunun için dağın hakkını verip gerillayı konuşturacağız. Kendi öz savaş biçimimizi varlık-yokluk aracı yaparsak bizi var eder, aksi durum ise yok eder bizi. Eöylesine anlamı olan aracı mükemmel kullanırsak düşmanın bütün askeri cephesini boşa çıkarırız. Siyasi cephede ise, düşmanın bozgunu tamdır, daha şimdiden belirtileri önemli oranda ortaya çıkmıştır. Biz büyük askeri dengesizliği siyasal cephede dengeye ulaştırmaya çalışacağız. Düşman, Kürdistan'ın genel nüfusunu Kürdistan'ın içinde ve daha çok da dışına doğru, metropollere taşırdı. Kentlerde büyük birikim yaptı. Alev alacak malzemeyi kendi elleriyle oralara taşırdılar, hiç şüphesiz oralarda tutuşturacağız. Biraz taktikten anlıyorsak eğer, bunun böyle olacağı açıktır. Bol bol ayaklanmalar, serhildanlar gelişecek. Basit bir organizasyon, örgütlenme meselesidir bunlar. Halk ölümüne birşeyler yapmaya yatarak, bu duruma getirilmiştir, ölmesini de bilecektir. Bir halk ölmesini bilen bir noktaya geldi mi yaşamaya başlamıştır.

İşte bizde o nokta yakalanmıştır, biraz komuta edebilirsek yürüyecektir. Şimdi bu noktada büyük yanlışlıklardan, askeri taktiğimizin konuşturulamamasından, silahın doğru kullanılmamasından bahsetmeye anlam veremiyoruz. Neden geliştiremiyorlar? Bu işte; olanakların eksikliğine, dağların güç getiremediğine, halkın

omuz vermediğine inanmıyoruz. Asıl problemi bu işte oynayanlar da görüyoruz. Bunları çok uyardık, önlerini çok açtık, ender rastlanır cinsten eğitici çabayla eşsiz fırsatları yakalattık. Yürüyemezlerse, savaşımlarsa, bu silahı iyi kullanamazlarsa ne olur? Biz hedeflerimize ulaşacağız ama bunlara yazık olacaktır. Bir kişi giderse, yerine on kişiyi getirebiliriz. Bir cephede iyi savaşılmazsa, mutlaka diğer bir cephede uğraştırırız, gerekirse bütün halkı çekeriz, halk bunu şimdiden gösteriyor. Fakat bunlar ayak altında kalıp ezileceklerdir. Bütün bunlar; kendi işlerine sakar, sakat yaklaşımlardan ötürüdür. Bu sözlerimiz askeri elbise giyip de silahı kavramayanlaradır.

Büyük dönüşün, -bu çok yönlü dönüşün-, büyük başlangıcın, bu büyük yurtseverlik adımının başına, eskiden getirilenlere benzer kötülükler getirilebilir mi? Biz bütün bunlara karşı tedbirlerimizi almış bulunmaktayız. Ne düşman affeder, ne biz, ne de halk. Giden kendisi kaybeder. Sorumluluk, yine de saygılı olmamız gereken, o, biricik canınıza karşıdır. O çok değerlidir aslında. İşlense bir atom kapasitesinde infilak edebilir, ama işlenmezse bir balon gibi de sönebilir. Balon gibi olmayın. Bir-iki adım yürümeden düşmeyin. Bunu, yerinizi dolduramayacağımız veya siyasetimizi yürütemeyeceğimiz endişesiyle istemiyoruz; yürüyüşçüler böyle düşmemeliydi diyoruz, bu bir inançtır bizde. Aslında askeri anlamda ele alsak; "kurallarla oynayan, düşmeli" der çıkardık. Ama yine de böyle olmamalıydı. Bunlar savaşmalı, savaşta biraz yetkinleşmeli, komutanlık görevini halkı için süratle temsil edebilmeliydiler.

Bugün bazı şeylerin hala konuşulmak zorunda kalınması bizim için işkence oluyor. Gerilla eylemi nasıl yapılır, dağ nasıl kullanılır, nasıl yürüyüş yapılır, nasıl pusuya yatılır, düşman nasıl vurulur? Bunlar üzerinde durmak tamamıyla bir sıkıntı yaratıyor. Gariplik burada. İlk göz atışta dağ nasıl kullanılır? İlk halk ilişkisini gördüğünde o ilişki nasıl kullanılır, beş kişi bir araya gelince o topluluktan müthiş bir kuvvet nasıl çıkar, düşmana en iyi nasıl vurulur, vuruş tarzının en dehşetlisine nasıl ulaşılır? PKK'de olup da, PKK'den biraz nasibini alıp da buna gelememek, bunu görmemek, bilmemek mümkün müdür?

PKK öncülüğünden, bunun ortaya çıkış ve vuruş tarzından biraz-

cık anlasaydınız, yaman bir gerillacı olmamanız için neden yoktu. İlk aşamaların zorluklarını anlarız, bunları büyük anlayışla karşıladık, sorumluluğunu üstlenmeye çalıştık ve bunları aştık da. Şimdi silahlar mükemmel, savaşçıların herşeyleri var, halk onları bağrına basıyor, dağlar büyük, vadi de bulunuyor, her taraf açılmış, çember kırılmış; öyleyse bir yerden vur diğerinden çık. Bu topraklara kendimi adadım mı diyorsun, o halde bunların hepsini yapabilirsin. Taktik nedir? Yürümeyi bilmedir; o halde yürü ve vur! Vura vura yürü! İlişki lazımsa var, silah lazımsa kopart düşmanın elinden al! Eğer gerilla isen bunu yapacaksın.

Bu PKK'dır; büyük zorluklardan üremesini bilen hareketin adıdır. Sen onun evladsın, onun ürünüsün; hiç mi anlamadın ondan birşey! Bu kadar yıldan sonra başka şeyler yaşamak olabilir mi, kabul görür mü? Bu aşamadan sonra olmaz diyoruz. Başarılı olmak, hem kaçınılmaz, ve hem de çok kolay ve özlenir bir meyva oluyor karşımızda. Ülke ve savaş şimdi bu kadar güzel, önümüzde duruyor.

Mübalaga yok, tek bir güzelliğinizden mi bahsetmek istiyorsunuz, bu savaşım güzelliğinizdir. Bütün güzelliklerin anasıdır o, bunu görmemek, görüp de vurgun olmamak mümkün değildir. Bunun aşkıyla büyük yaşamayı yakalamamak mümkün müdür? Daha şimdiden bu halk büyük çileleri, yoksullukları bu aşkı için yaşamıyor mu? Size ne oluyor peki?

Derecikler ırmak olmuş, şimdiden bir akış haline gelmiş, kıvılcımlar zaten tutuşturuyor her tarafı, sesimizden başka ses duyulmuyor artık ülkemizde. Bunun için yürünmüyor mu? Bazılarınız, küçük hesaplar, basit hesaplar sonucu erken gider, buna üzülüyoruz. Bu işlerde kan akmalı, kesinlikle kavgamız kanla bizi temizlemeli. Bizim derdimiz çok kan dökmek değil, feda edilmesi gerektiği kadar kendimizi feda etmeyi sürekli kılmak, bunu örgütlü kılmak, sürekli silahı elinde hazır tutmak, savaşıma feda olmaktır. İşte büyük bir tutkumuz da buydu. Bu, kurtuluş demekti bizde. Vuruş tarzımız, yaşam tarzımız, tutkumuz buydu. Bu, yıllara egemen olacak ve egemen olanlar kazanacak; çünkü, büyük yaşam tutkusu burada gizlidir.

Biz çıkarken düşmanı sinek gibi soktuk, darbeledik ve aslında bunlar ölümcül darbelerdi. Şimdi çok sert yumruklarla vuracak

duruma geldik. Düşman ise daha da kötürümleşmiştir, istediği kadar özel savaşıla şu kadar yol aldım desin, bir enkazdır. Tarzımızı iyi konuşturursak onun işi bitiktir. Ağzı alev saçan fakat sağına, soluna, arkasına dönemeyen bir durumdadır. O halde sen de illa ağzına gireceğine, arkasına geç, dönerse diğer tarafa geç ve o şekilde onu vur.

Biz aslında kendi tarzımızı konuşturamadık. Halen bu halimizle, bu tek halimizle uğraştırıyoruz. Her biriniz bir diken olmayı bilseniz, nereden nasıl darbe alacağını bilemez bir biçimde sinir tellerine dokunsanız, düşman o dağlarda yürüyebilir mi? Bu hazırlanan kuvvetimizi bile iyi yerleştirirseniz, bu temelde o ardına bile bakamaz. Bunun için, düşmanı iyi tanıyalım ve tarzımızı iyi konuşturalım.

Tarzımızı uygulamaya evet, "alev ağzın içine girip öyle savaşıcağım" diyene hayır, zira bu imhadır. Tarihte de biz böyle savaştık ve hep kaybettik. Düşmanı tanı, onun usulünü tanı, ruhunu, bilinci tanı ve buna göre de kendini ayarla; işte bu taktiğe başlangıçtır, askerliğin ilk dersidir.

Bugün biraz yaşıyorsak bu, biraz siyaset ve onun yoğunlaşmış ifadesi olarak, askeri açıdan doğru taktiklerle davranmasını bildiğimiz içindir. Düşünce iyiydi aslında, herkes bu düşünceleri benimsiyordu. Stratejik anlamda kabul etmeyen yok ama, taktik açıdan kimse ne siyasi ve ne de askeri doğrultuya girmedir.

Parti önderliği olarak biz, doğrultuya girdik. Buradaki mevzimiz askeri-siyasi bir mevzidir. Buradan attığımız bütün kollar birer taktik gelişmedir, taktik mevzilendirmedir. Dayandık burada. Eğitimden ve onun hiç yapılmamasından bahsediliyor. Oysa biz burada özellikle eğitime yüklendik. Eğitimle bazı sonuçlar aldık; sizleri eğitimle ülkeye yolladık, halkı eğitimle ayağa kaldırıyoruz, inanılmaz imkansızlıklardan silahlar çıkarttık ortaya. Elimizde tek bir silah yoktu buraya geçerken, ama şimdi onbinlerin eline silah verdik. Üstelik burası görkemli bir dağımız da değil; yaban ellerde en fazla dost diye tabir edebileceğimiz bir egemenlik sahasında küçücük bir özgürlük alanı olarak değerlendirdik ve bu sonuca yol açtık. Oysa sizin mevzileriniz daha görkemli, daha fethedilmez, buralarda daha çok eğitebilir ve daha büyük bir tutkuyla, duygu ve zeka ile bu işi yapabilirsiniz.

Yurtdışına çıkmış insan, sudan çıkmış balık gibidir; zor teneffüs eder, yaşamı zor üretebilir. Ülke içi, zindan ve burada biz bu kadar direniş üretebildiğimize göre, bu dağlar mümkün mü savaş üretmesin? Gerilla, onun derinliğine-genişliğine ilerletilmesi, yaşam ve vuruş tarzı, yürüyüşünden üssüne, lojistiğinden eylemine her şey oldukça aydınlatılmıştır. Biraz sağduyulu yaklaşımda bulunulursa, her şeyi doğal seyrine göre yürütmenin artık mesele olmadığı bir gerçekliğe ulaşırız.

Halk bir ayaklanma gerçeği olarak yanıbaşımızda, çözümü, tarihin kendisi için bağımsız ve özgür gelişimini zorluyor. Eğer biz kendi kendimiz mücadeleyi tehlikeye sokmazsak, halkın bir imhayı olduğu gibi sinesine oturtacağını sanmıyoruz.

Eğer bu sefer kavramını anlayacaksak, hakkını vereceksek, bu büyük vatanseverlik adımıımız oluyor. 1990'lerden sonrasının dönüşü ve en fazlası da ülkenin içinde halkın ayağa kalkışı, büyük duyguların ve oldukça gelişebilmeye doğru beyinlerin uyanışı, hareketlenişi çığ gibi olacağı benziyor.

1990 yılının oldukça az hazırlıklı çıkışları bile çok anlamlı idi. Biraz daha öncüye yaraşır bir biçimde verilse, çok iyi biliyoruz ki on kat daha fazlası çıkardı. Bu yıldan önümüzdeki yıllara büyük hazırlanış, büyük başarılar, dolayısıyla büyük vatanseverlik hareketi ve onun savaş düzeyinde gelişmesi bir gerçektir.

Düşman bize dörtbaşı mamur bir vatansızlaştırmayı dayattı; sadece mekansal alandan değil, yüreklerimizde, beynimizde ne varsa hepsinden koparmayı vazgeçilmez bir hedef olarak önüne koydu ve halen de sürdürmektedir. Tarihe asla yakıştırılamayacak, hep lanetle anılacak bu büyük alçaklığa karşı, büyük bir vatanseverlikle, ufak bir mevzi, kör bir bıçak, bir taş parçası bile kavranıldığında, nasıl iyi savaşmayacaksın? Biraz yaşama fırsatı yakalamışsın, nasıl onu düşmana ödettirmek için kullanmayacaksın?

Tarih tam da bu fırsatı bizim için yakaladı ve önümüze serdi. İşte yüzyılların kininin, öfkesinin iyi boşaltılacağı hesap günleri gelmiştir. Bu günler için yaratılmışız diyebileceğimiz günlerdir. Erken şehit olanların da çıkışı böyleydi, daha çıkacak'lar da var. Onlar bu temelde canımız ve ruhumuzdurlar. Fakat bundan sonrası bizden daha fazlasını istiyor. Ruh olmak, can olmak yetmiyor, bizzat onları ya-

şatmak gerekiyor.

Artık vatana dönüşün, vatani yaşamanın büyük edebiyatına geçebilmeliyiz. Doğru bir temelde vatanlaştırma başlamışsa; ona ilk dokunuşlarla birlikte, o dağlara, ırmaklara, halkımıza büyük bir sevecenlikle bakacaksınız. Bütün bunlar size büyük bir romantizm gibi gelecek, herkes böyle anlayacak; işte bu vatanlaştırma hareketidir. Bunu anlayamayan, yüreğinde duymayan gider. Şimdiki düzey, herkesin iş yapabileceği, iyi savaşılabileceği bir savaşım düzeyidir. Yapamazsanız kaybetmiş olursunuz. Hiç olmazsa bu aşamadan sonra buna yanaşalım.

Biz halkımızın insanlık ailesi içine girişine, ona sadece ulaşabileceğine değil, onu aşabileceğine de derinden inandık. Ve bunu büyük ideolojimize, onun bilimsel ifadesine bağlılığımızla, sosyalizme bağlılığımızla kanıtlıyoruz.

Önümüzdeki yılların üzerine dayatılan ve tam bitmişlerdir diye konulmak istenen bir noktalama hareketine karşı, bu özel savaş hareketine karşı, herşey yeniden başlıyor, hesaplama sayfaları tam da bu noktada açılıyor. Bu hesaplasmaya, yurtseverlik hareketini tam bir savaşa dönüştürmekle, bunun için de vuruş ve savaş tarzımızı tam da zafer neyi istiyorsa öyle yapmakla temel görevlerimizin üzerine amansız yürümekle, ucunda zafer olan bu yürüyüşü başlatmakla karşılık veriyoruz.

Bu temelde hepiniz, bu güçlü yürüyüşte layıkıyla yerinizi almakla, savaşımın herhangi bir cephesinde başarıyı mümkün kılacak tarzı sonuna kadar yetkince sürdürmekle karşı karşıyasınız. Hiç şüphesiz bu yol, şehitlerin yoludur. Şahadet bir adım ötesi için bize şerefli bir durak olabilir, böyle sağlama alınmış bir hareketin yürüyüşünde başarı için her şey hazırlanmıştır. Böylesine bir yürüyüş cesaret verir. Bu cesaret; hesabı büyük, yürüyüşün anlamı büyük çizilen, varacağı hedefi her şey anlamına gelen, kendi içinde kazanmanın bütün yolunu-yordamını mümkün kılan bir cesarettir. Bunun şansını halk olarak tarihte ilk defa yakaladık. Birey olarak belki ömür boyu uğraşılırsa elde edilemeyecek bir şansa ulaştık.

İşte bu cesaretle başarı için yürürken, dayanılacak, iyi kullanıldığında bizi tam zafere götürecek değerleri; parti öncülüğünü, onun güçlü silahlı savaşım cephesini, halk ayaklanmasını, bu kü-

çümsenemeyecek dostluk değerlerini iyi kullanarak mutlaka zafer şansını yakalamak, 2000 yılına doğru büyük hedefe erişmiş olarak tırmanmayı bilmek, hem tek çıkar yolumuzdur, hem de gerçekten yaşamımızın en görkemli yılları olacaktır.

Şehitlerimiz tamamen bu görkemli yürüyüşün tutkularıydılar. Bizler onun gerçekleşmiş ifadesi olacağız. Bu yılların üzerine yürürken böyle büyük düşünüyoruz, büyük duruyoruz. O halde kazanacağız.

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Talimat

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Tüm partililer!

**IV. Kongre hazırlık sürecine
ve bu temelde yeniden Parti - Ordu - Cephe
inşa faaliyetlerine tüm gücünüzle katılın!**

III. Kongremizin üzerinden dört yıl geçerken, bu dönemi geride bırakıyor ve IV. Kongre sürecine çok kapsamlı hazırlıklar ve düzenlemelerle girmiş bulunuyoruz.

Bu zorlu süreç içerisinde düşmanın özel savaşının imha çabalarına ve bununla dolaylı-dolaysız ilişki ve etki içinde sergilenen tüm yıkıcı, bozguncu, dağıtıcı, işlemez kılıcı haince yönelimlere rağmen; partimiz başından beri esas aldığı yüce yaşam ve mücadele ruhu ve savaş çizgisinin büyük bir çabayla hayata geçirilişiyle kendini koruyabilmiş ve yaşamını bugün zirvesine yaklaştırmıştır.

Sadece bir ulusal kurtuluş hareketi değil, ona önderlik eden bir parti değil; ulus olarak yeniden var olmak ve halk kimliğine kavuşmak için, bırakalım olanaklardan bahsetmeyi, herşeyin aleyhte işlediği, var olma ve kimlik edinme savaşının sahiplerinin bile kendilerine gelmemek için, yola girmemek için yıllarca objektif engel olmaktan kurtulamadığı bu süreçte, partisel oluşum ve gelişimi bütün yönleriyle kavramak, ona göre biçimlenmek, bugünü de yakalamanın biricik tarzıdır.

Sadece bir parti tarihinden bahsetmiyoruz. Oldukça yanılgılı, kendini düşünmeye yatkın insan özelliklerimizin gafilliğini, ölçsüzlüğünü, kendini sürekli kandırmasını ve çocukça yaşam alışkanlıklarını gözönüne getirdiğimizde, bu gerçeğin sürekli haykırılması anlaşılırır.

Gerçeğin bu biçimde yaşanmasına, bunun kavrayış ve uygulamasına herşeyden önce değer vermek, ısrarla bunu sürdürmek günümüzü kavramanın en doğru biçimidir.

Günümüze doğru geldiğimizde ulus olma bilincine hızla ulaşıyoruz. Halkımız günlük kimlik savaşımını cesaretle vermeye çalışıyor. Ama buna rağmen başta düşmanın eşine ender rastlanan yıkım, imha hareketi ve en kötüsü de bununla açık veya zimni işbirliği halinde, ta içimize kadar uzanan ve hatta temel yönetim-yürütme erkimize kadar dayanan tutum sahiplerinin boşa çıkarıcılığı karşımızda en büyük engel olarak durmaktadır.

Düşman partimizi bu aşamada açık savaşta yenemeyeceğini, terörü daha amansız kılmakla sadece devrimimizi daha radikal kıldığını, partimize bununla daha büyük gelişme ortamı sağladığını çok iyi biliyor. O bundan sonra her zamankinden daha fazla hileli yollara, sahte reformist çabalara, bunun tutumuna ve kişiliklerine ortam hazırlama ve sonuç alma çabasında olacaktır.

Bunun için; zorlanan ve bir türlü özgürlük sürecimize, bağımsızlık mücadelemize katılmayanlar, ruhunu-beynini buna vermeyenler, bireysel özlemlerini, keyfi tutumlarını partiye dayatanlar, bir yandan parti çalışanlarının emeği üzerine kurulurken, bir gözü de düşmanın imha seferlerinde olup o sonuca göre de hazırlananların apayrı bir PKK'liliği, apayrı bir yaşam tarzını bize dayatmalarının tehlikeleri az değildir.

Bu tehlikeli tutumları peşinen belirtiyoruz ve partililerin kendilerine, emeklerine saygı duymaları açısından oldukça düşünmeleri ve gerekenleri yapmaları için çağrı üstüne çağrı yapıyoruz. Çocukça kendi zaafı üzerine yatmaya, bunlarla avunmaya, gafletin bu kadarına son diyoruz. Gözümüzü açalım, kimler neyin peşinde, neyle uğraşmak istiyor ve neye ulaşmak niyetindedir; bunu iyi görelim ve yapmamız gereken işlere yoğunca yönelelim.

Biz çabalarımıza tekrardan anlam vermek istiyoruz; çünkü kolay başlamadık, kolay oluşmadık ve kolay gelişmedik. Bunun büyük ve gerçekten tarihi gerçekliğimiz içinde anlatılması son derece zordur.

Şehit gerçeğine yine dokunmak istiyoruz. Şehit, emeğin en yoğunlaşmış ifadesidir. Şehitlik partiyi geliştiren en gelişmiş, en

kanıtlanmış, en itiraz kabul etmez emektir, PKK bu emeğin yoğunlaşmış ifadesidir bir anlamda. Şehitlerimiz bir PKK oluşumu için bu en değerli emeği kanıtlarken bizleri temelden bağladılar. Biz temelden bu gerçekliğin örgütüyüz.

Halkın bize katılıp varını yoğunu ortaya koyması vardır. Halkımızın amansız yaşam koşullarında üretip bize kattığı bu emeği, en çok da manevi ilgisini yoğunlaşmış bir PKK değeri olarak görmemek mümkün müdür?

Gerçekten adsız bir kahraman gibi çalışanlar var; amansız bir zindan direnişçiliğini on yılı aşkındır sürdürenler var; gücü oranında yaşamını halen katanlar var. Bunların bu çabaları yüce emek ifadesinin bir başka türüsüdür. Ve PKK budur da.

PKK'yi PKK yapan gerçek değerleri doğru sıralayalım, yerli yerine oturtalım. IV. Kongre gerçeğimize girerken başından partimizi iyi tanıyalım.

Biz daha 1973'lerin Newroz'unda ana rahmine düşme kabilinden bir başlangıç yaptık. 1978'deki resmi ilanımıza kadar geçen sürecimizi böyle değerlendiriyoruz. Bu yıllar esas oluşum yıllarıdır. Nasıl biçimleneceğimiz, hangi toprağa kök salacağımız, nasıl boy göstereceğimiz bu yıllarda şekillenmiştir. Bu yıllarda çok mücadele verdik, şehit düşenlerimiz oldu. Bu uğurda kendini candan katanlarımız olduğu gibi, kendini hiç katmayıp oynayanlar da oldu. Ortaya çıkan bu yüce değerler üzerinde daha o yıllarda hesap yapanlar, sömürücü artıktan öteye gidemeyecek olanlar az çıkmadı.

1978'in resmi ilanı yeryüzüne gelmedir, sağlıklı bir doğuş yapmadır. Ne kadar yoksulluklar içinde olunursa olunsun, ne kadar düşmanla çevrili bir ortamdan gelirse gelsin, oluşum değerleri bizi böyle sağlıklı bir doğuşa götürebilmiştir. Her tarafı düşmanla çevrilmiş bir ortamda kendi başına bırakılsa gelişip yaşayacağımız şüpheliydi. Bu yıllardaki partileşme çabalarımızın hassasiyetini bu yönüyle ele almanız gerekir. Buna Kuruluş Kongresi dedik. Çok az iddialılar, sürece istismarcı katılanlar, kendini katmayanlar vardı. Fakat yine de sürecin tarihiliğine ve gereken özen gösterilirse mutlaka büyüyeceğimize duyulan inanç ve bu yönlü harcanan çabalar gelişeceğimizi gösteriyordu. Her günümüz, her ayımız ve her

yılımızın bu anlamda bambaşka bir yeri vardır. Doğulan topraklar Kürdistan diye şekilleniyor, uğruna savaşan halk Kürdistan halkı diye adlandırılıyor. Her geçen gün bu gerçeklik daha da dayatılıyor.

Düşman bunu gördü. Tam bu yıllarda Hilvan, Siverek, Batman, Mardin, Dersim, Kars deyip her tarafa keşif üstüne keşif yaptı, vatan ciddi bölünme tehlikesiyle karşı karşıyadır diyerek, mazisinde olduğu gibi, hemen ordu devreye girmelidir deyip bunun senaryolarına girişti. Askeri-faşist rejimin ayak sesleri, 1978'lerin sonlarına doğru geldiğimizde partimizin resmi ilan edilmesiyle adım adım kendini duyuruyordu. Malatya'da, Adıyaman'da ve en önemlisi de Maraş katliamı ile kendini açığa vuruyordu. Bunları anlamamak, duymamak partimizin oluşum ve doğuşundan habersiz ve gafil olmayı ifade eder.

Bugün iliklerine kadar bu süreci duymamak, bunun sorumluluğunu taşımamak, içine girilecek en halk karşıtı tutumdur. Şahsi yaşam tutkuları içinde olanlar nerede ise bu gerçeği başka türlü göstermek de değil, bizzat unutturmak istiyorlar. Adını ağızlarına almıyorlar. Ancak soysuzlar böyle yapabilirler, düşmanın uzantıları böyle yapabilirler. Nasıl cesaret ediyor da ortamımızda böyle kalabiliyorlar? Tekrar belirtelim: Bu yıllar amansız zindan direnişçiliği ve onun kahraman şehitleri gerçekliğidir. Onlar doğuşun büyük sorumluluğunu, büyük savunmasını yaptılar ve bu savaş kazanılmıştır. Kuruluş Kongresi'ni biz pek öyle gelişkin yapmadık. Lakin adı da ilk adımlarda bu biçimde sahiplik bulduğu için büyüktür. Bunun yüreklere nakşedilmesi gerekir. Ölmesi gerekenler ölünmesi gereken yer ve zamanda öldüler. Onlar tarihe böyle yazıldılar. Geriye kalanların bundan çıkaracakları, bu yıllardan alıp günümüze uygulayacakları sonuçlar vardır.

Bu amansız yıllarda sadece parti olarak değil, yalnızca ondan ilk elden sorumlu olarak değil, bir ulusun imhasını önlemek, mutlaka ayakta kalabilmek ve savaşımın devamlılığı için yurtdışına çıkmayı vazgeçilmez gördük. Sudan çıkmış bir balık gibi yaşamayı kendimize şart kıldık. Burada da bir PKK destanı yaratmaya çalıştık. I. Konferans, II. Kongre süreci dediğimiz gelişmeleri bu ortamda hazırlamaya çalıştık. Bunlar bir anlamda, düşmanı yeniden de-

ğerlendirmek, ülkeden kopmamanın çare ve tedbirleri üzerinde durmak, bir an önce ülkemizde savaşıma uzun süreli imkan hazırlayacak alanlara ulaşmak ve bunu örgüt gücüne dönüştürmek çabalarıdır.

Bunun dışında hiç bir kurtuluş yolunun olmadığı bilinerek, "Bu işte tükenmedim, bu işle oynamıyorum, bu işlerin istismarcısı değilim" diyenlerle bu işi başarıya götürmek için bu çalışmalar geliştirildi. Çok az olanaklar ve çok zor koşullarda bir toplantı gerçekleştirilmeyi bile önemli bir kazanç saydık. Bu ortamda bu çalışmaları başarmaya çalıştık ve parti tarihimizin bu iki önemli zirvesel gelişme sürecini gerçekleştirdik.

Bu dönemde zindanda olduğu gibi, düşmanla bağlantılı, hainane provokasyon çabalarını ve buna zemin sunan, sürekli inançsız, candan katılmayan, fırsat buldukça bozguncu davranan, kendi keyfini yaşamak için ağır mı ağır, hantal, ödle, kendine düşkün tutum ve davranışları gördük. Bizler bir tekini bile yaşatmak için nefes nefese çalışırken; bunlar arkamızdan kendi bireysel keyfi tutumlarını kurtarmanın alçakça savaşımını verdiler. Bu bozguncular, "Bir daha dönmeyiz, örgütlenme olamaz, kendimizi yaşatmak gerekli, ülkeye dönüş ölümüne yatmaktan başka bir anlama gelmez, Avrupa yolunu ardına kadar açık tutmak gerekir" diyorlardı.

Bunların önü alınmazsa, önlenemezse, mutlaka ulusal imhaya, halk kimliğini yitirmeye götüreceğini bile bile bunları dayattılar. Bu durum karşısında zindandakiler kendilerini, biricik varlıklarını ölümüne yatırdılar, sözden, özden taviz vermemek için yaktılar kendilerini. Zindanda itiraflılar da vardı, düşmanla amansız işbirliği içinde bir kolu dışarı uzananlardı bunlar. Aynı saldırıyı, boşa çıkarmayı dışarda da bütün güçleriyle düşmanla bağlantılı olarak yaptılar. Kolay dökülen, bir türlü eğitime gelmeyen, kendini yatırdıkça yatan, basit nefisini kurtarmak için en yüce yoldaşlık ilişkisiyle oynayan bu kişilere karşı direndik. Bunlardan, bir patron-ağa karşısında süklüm-büklüm olacakları rahat bir yaşantı içinde tuttuğumuz halde, yine de partiye hor baktılar. Örgütlenme hattına girmediler, gözümüzün içine baka baka varız dediler, ama 180 derece ters pratiği uyguladılar.

Ülkeye dönüş biricik doğru yoldu. Bu temelde II. Kongre sonrası ülkeye akıldı. Bu yıllarda, gelişme sorunlarımız ve görevlerimiz, ülkeye dönüş, kişilik problemi, militan özellikler ve partililik üzerine geniş kapsamlı değerlendirmeler yapıldı. Partili yaşam bizi ayakta tutacak tek yaşamdır, tek kişiliktir. Bunun için bitmez tükenmez eğitim çabaları, ülkemize atılan silahlı savaşım adımı, 15 Ağustos süreci ve onun ayakta kalması için inanılmaz çabalar bu çalışmalarla öncesinde ve sonrasında amansızca yürütüldü.

Bu inanılmaz süreci iyi anlamak zorundayız. Birkaç tüfek patlatmak sonuçtur. Onun hazırlığı en büyük aşamadır, hele sonucu ilerletmek en inanılmaz zorluklarla doludur. Savaş gerçeği üzerine kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Bunlarda savaş gerçekliği genelde ve özelde bütün yönleriyle değerlendirilmeye çalışıldı. "Zor" teorisi daha bu yıllarda işlendi, komutanın özelliklerine dokunulmaya çalışıldı. Ayrıca bitmez-tükenmez çabalarla araç gereç sağlandı, aktarıldı. Bir silahı aktarma uğruna ölüm göze alınıyor.

Başlangıçlar yapmak zordur. Bu yıllar alacakaranlıkta dikenlerle dolu yollarda yürüme yıllarıdır. Bu yıllar böylece hazırlanıp kurtarılmaya çalışıldı. Bu yıllarda sadece açık düşmanla irtibatlı itirafçılar çıkmadılar. Bundan da kötüsü, onlara zemin sunan, onların partiye karşı başarısını bekleyen, bekleyip de kendilerine ikbal günleri gelsin diyenler, bu temelde etekleri tutuşanlar vardı. Çoğunun bu hevesleri tabii ki kursaklarında kaldı, bazılarının hala kursağındadır. Fakat partiyi uğraştırdılar. Bir türlü partiye gerekli olan parti hattına, onun kumanda-yönetim hattına girmediler, silahlı savaşımın asgari gereklerine kendilerini vermediler. Köle gibi katılanlar, özgürlük savaşımının gereklerini yüreğine ve beynine kazıyamayanlar kolay düştüler. Saftılar, bağılydılar, ama bu yetersizdir. Bütün çabalarımıza rağmen, parti savaşımı, silahlı savaşım nasıl yürütülür, nasıl kazanılır, nasıl korunur; bunu kavrayıp uygulayamadılar. Bu konuları çokça işledik, ama çok az kurtarabildik. Bu değerlendirmeler bu tutumun sahiplerine karşı geliştirildi. Onlar olmaz, yürüyemez diyorlardı, biz olur, yürür diyorduk; onlar kişilik budur, yürümez, yaşamaz diyorlardı, biz bu temelde yürür, yaşar diyorduk; onlar geleneksel yaşamımız, tutkumuz, hayalimiz, sevdamız budur di-

yorlardı, biz hayalimiz de, sevdamız da, herşeyimiz de bu yoldadır diyorduk. Büyük savaş böyle yürütüldü.

1980'lerin ortalarına gelindiğinde bir kez daha yenilgiye ardına kadar açık, bitmiş, tükenmiş, kendilerine bırakılsa bir adım ilerleme şurda kalsın, varolanı da dağıtıp-çekip gidecek fiili bir tutum içinde olanlarla karşılaştık. Kilpayı tasfiyecilik çabasının, komplosunun başarısı söz konusudur. Biz bu yılları III. Kongre süreci biçiminde ele almaya, yakalamaya çalıştık. Daha 1985'in Kasım'ında bir talimat geliştirdik. Yine 1985'in Mart talimatları vardır. Bütün bunlarda felaketin kaynağına, doğru partileşme, doğru merkezileşme noktalarına dikkat çekerek, çizgi dışılıkta ısrar etmeyin dedik ve üzerlerine gittik. Bunun karşılığında onlar da kendi tasfiyeci ve provokatif faaliyetlerini hızlandırdılar.

İşte III. Kongre'ye böyle geldik. Bu işte varım diyenlerin yarısı suç üstü yakalanmıştı. Büyük bir kısmını fiili denetim altına almadan başka çare bulamadık. Özellikle düşmanın 1985'i tam bir bozgunla kapatmak için gösterdiği çabalara rağmen bunların beklentileri yerine gelemiyor. Belki art niyetli ama daha çok da sınıf temelli yaklaşımları pek başarıya ulaşamayacaktır. Pusuya yatmışlar, çok beklemişler ki, önderlik gerçekliğimiz işlemez duruma gelsin ve uğursuz emellerini kurtarsınlar. Ancak ayarlamalar sökmüyor. Yıllar bekledikleri yönde gelişmiyor.

Daha 1983'de kendilerini ele verenler, kaçanlar oldu. 1984'lerde zamanı artık kullanamayan, kendini açığa vurmaktan kurtulamayanlar oldu. 1985'de inanılmaz bir tutuculukla "örgütlemem", "yürütmem", "merkezileşmem" diyenler gittikçe daha da tahammül edilemez bir duruma kendilerini getirdiler.

Merkezileşme üzerine, özellikle görevlere doğru yaklaşım üzerine bu yılda da çok şeyler geliştirilmeye, değerlendirmeler yapılmaya çalışıldı. Ama niyet başka, öz başka. "1973'de nasıl ilk doğuş emareleri gösterildiyse aynen öyle yerin dibine sokmak, insanlığı, dünyayı bunlardan kurtarmak gerekiyor" diyorlardı. Yüreklere bu kadar karaydı. Ama partinin en üst düzeyinde tutum geliştiriyorlardı. Bizden yana gözükmüyorlardı.

Amansız özgürlük tutkusu, amansız iç ve dış olumsuzluklara karşı savaşımlar zayıf, halen birçok kadro ve savaşçıda yaşandığı gibi,

kolay yutuluyor, kolay etkileniyorlar. Düşman zaaflarına yöneliyor, sahte bir yaşam diye davetiye çıkarıyor, bunları bitiriyor. Biz ise sadece fedakarlık ve yiğitlik öneriyoruz. Bu da tabii ki onlar için fazla bir şey ifade etmiyor. Bu yıllarda bunları gördük. Buna rağmen yüklendik. Büyük sabırla, bütün insani yeteneklerimizi kullanarak, küçücük bir mevzi de olsa burayı iyi kullanarak, büyük bir duyarlılıkla, bizde korunacak ne değer varsa korumak için herşeyimizi ortaya koyduk ve adım adım III. Kongre sürecini somutlaştırmaya çalıştık.

Bu yılların eleştirileri, özeleştirileri, kapsamlı tartışma ve çözümlemeleri vardır, incelemeyi bilmek gerekir. Israrla bir oluşum var, doğuş ve gelişim var. Bu gelişim içinde çarpık gelişimle, cücelik tehlikesi de bulunmaktadır. Yeni savaşın adı da budur: Cücelik savaşımı. Kemikleri çarpık-çurpuk, boyu posu birkaç karıştır; "Böyle yaşamaya mahkumuz" dediler adeta. Çelimsizce, cüce yaşamının teorisini ve bunun amansız pratiğini yapanlar az değildir. Bu yeni savaşın çok daha tehlikeli olduğu gerçeği kendini gösterdikçe gösteriyordu. Bu yıllarda, "35 yaşında çocuk mu olur" dedik. Maa-lesef teorisi de, pratiği de var. Çok duruldu bunun üzerinde, tartışıldı, çözümlemeler yapıldı.

Bunun ne kadar anlamsız olduğunu, bir kader olmadığını, aksine büyüme şansımızın olduğunu bilerek bitmez tükenmez bir çaba ile bunların bu iddia ve uygulamalarını boşa çıkarmaya çalıştık. Bir yandan bu yapılırken diğer yandan düşmana karşı silahlı mücadeleye, partinin esenliği ve sağlıklı gelişmesine devam edildi.

Kongre sonrasında inatla büyümemekte ısrar edenler oldu. Bir adım attık, "Pratiğe geçmeyecek" dediler. Burada pratiğe geçirmemek, ülkenin zor bela ulaşılan alanlarında pratiğe geçirmemek için amansız bir direniş içinde oldular. Bu tutumların sahibinden çok, buna sessiz kalanları kötü buluyoruz. İşte burada doğru parti-leşelim. Bu yılların büyük savaşımı olmasaydı, sonuç düşmanın başarısı olurdu. Düşman bu başarısızlığı başta Parti Önderliği'nin varlığına bağlıyor, hesabını ona dayandırıyordu.

1988 yılı parti tasfiyesini ilan etme, PKK'yi başkalaşıma uğratma, 1989 da bunu yürütme yılıdır. 1989 sona ermeden bu işi

tamamlamak istiyorlardı. 1989'a bakıyoruz, kendini partiye dayatanların ölümüne sonuç almaya yöneldiklerini görüyoruz. Avrupa'da zaten savaşın boyutları biliniyor; bir yandan o tutuklamalar, diğer yandan Avrupa polisinin her türlü sindirme çabaları oldu; halka, bütün çalışanlara ve de bizim gafillere yüklenip teslim olma çağrıları yapıldı; "Gel PKK'ye karşı çık, seni baş yapacağız" demeler, cezaevinde PKK'yi tekrar terörist ilan etme çabaları ve "Ya teslim olursunuz ya imha" tutumu dayatıldı.

Botan'da da bu durumlar kılıpayı kurtarılmıştır. Ne idüğü belirsiz birileri çıkıyor, militanları tahrip ede ede, halkı tahrip ede ede bir nolu olmaya doğru gidiyor ve bizim bütün müdahalelerimiz çok az etkili kılınarak, daha çok da etkisizleştirilerek canına okunuyor.

1990'a girdik, 1990'a bütün gücümüzü verdik. Ocak çözümlemelerinden bugünkü çözümlemelere kadar geldik. Bir düşman dayatmasının, MİT'in içe doğru büyük hareketini ve özel savaşın dıştan bütün seferlerini boşa çıkarmak için yaptığımız bir çalışma yoğun yaşanmıştır.

Haketmediğimiz birçok kayıplar görmemiz ve büyük kazanımlardan geri kalmamızın nedeni, daha çok, dolaylı düşman taktiğine yol açan ve onun içimizde filizlenmesine bilinçli-bilinçsiz alet olanlardır. Yüzlerce kadro-savaşçı kaybı yaşandı, daha çok kazanım sağlanabilecekken bundan alıkonulduk. Buna rağmen parti güçleri tümüyle ezilmedi tabii. Halkımızın partiye sahip çıkışı, bütün bu engellemelere rağmen, bu yıl ayaklanma sürecine girişle daha derinleşmiştir. Parti savaşçıları azalmadı, partinin aldığı tedbirlerle kadrolaşmanın hızı kesilmedi.

Şu anda geldiğimiz nokta gerçekten bu süreci bir anlam ile noktalama, yeni bir döneme büyük bir savaşın neticesinde ulaşma aşamasıdır.

Bir kez daha özetlersek; bu geçen III. Kongre sonrası süreci düşman hiç şüphesiz olağanüstü hal, olağanüstü savaş, özel savaş yöntemleri ile boşa çıkarmak istemiştir. Bu işin daha çok açık cepheden savaşım yanıdır. Düşman bir yandan ezerken, daha çok da onun dolaylı etkilerini ortaya çıkarmak, yani partide yılgınlık yaratmak, partide büyünemez, yaşanılmaz, savaş geliştirilemez

tarzındaki eğilimi geliştirmek ve bununla sonuca ulaşmak amacındadır. Oldukça yaygın olan bu eğilim en tehlikelisi oluyor. Bu eğilim kadrosunda, savaşçısında yaşanıyor ve en çok da yönetim olayında inanılmaz bir biçimde taktik dışılığa yürekçe ve beyince kendini kaptırıyorlardı.

Halk yığınları ayaklanmaya kalkışıyor, sen gerillayı uygulama, iki adam yollama; bu kadar olanağa rağmen bu ne anlama gelir? Tabii ki, inanılmaz ölçüde taktik dışılık. Ve düşman şimdi toplantılarla bu eğilimi geliştirme ve örgütlemeye çalışıyor. 1986'ya kadar "Kürt meselesine evet PKK'ye hayır" sloganında ifadesini bulan yaklaşımı, 1988'de yerini açıkça yapılan "İlimli PKK" örgütlenmesine bırakmıştır.

III. Kongre sürecinden sonra PKK'nin ezilemeyeceği, imha olmayacağı anlaşıldı. "Kürt hareketine ve PKK'ye evet ama APO'ya hayır" biçiminde sloganlaşan yaklaşımla bu dönem kapatılmaya çalışıldı.

Aslında bir PKK'lilik kabul ediliyor. Temelleri atılmak istenen "İlimli-demokratik PKK"nin hazırlayıcıları aynıydı. Ve bu başarılama-yınca istenen PKK olmadı, daha doğrusu bu tutum bu yıllarda isim de bulmadı. O zamana kadar "Kürt hareketine evet PKK'ye hayır" sloganı egemenlikteydi.

1986'dan sonra bu eğilime daha da bir maddiyat, bir güç verdirilmek istendi. Düşmanın özel savaşı dışardan bastırıyor, inançsızlığı, bozgunculuğu içerden geliştiriyor ve yürüyemez, gelişemez imajını yaratmaya uğraşiyor. Birkaç sızma bu konuda parti içinde işlev görmeye çalışıyor. Böylece önemli bir ayarlama gerçekleştiriliyor. Savaşın yorgun düşürdüğü, pek umutlu olmayan, umudunu yitirenlerin teşkil ettiği tiplerden birkaç tanesinin isimleri çok bilinçli bir şekilde ve abartmalı, şişirmeli eylemlerle öne çıkarılıyor.

İşte bu hazırlıkla artık "PKK'ye hayır!" denilen şey kendini resmen ilan ediyor. "APO gidicidir" deniliyor. Büyük umutlar, bu sona bağlanmıştı. Bu tehditi açık söylemişlerdi. 1988'de açık ilan, 1989'da ise tam başarıya kendini inandırma vardı. Böylelikle reformist PKK dediğimiz olay gerçekleşmiş olacaktı.

Taktiğe gelmeyenler ister bilerek, ister bilmeyerek olsun kesin

bu düşman taktiğinin kapsamı içindedirler. İyi niyetli, belki ölümüne de bize bağlıdır ama bu gerçek onların MİT'in taktiği içinde yer almalarını önlemiyor.

Taktiğe gelmemeyi son Botan yürütme raporunda kaleme almışlar ve gelen diğer bazı raporlarda da nasıl halk düşmanlığı yapıldığı, nasıl savaşçı düşmanlığı yapıldığı, maddi-manevi değerlerin nasıl düşmanlığının yapıldığı belirtilmiştir. Gelen raporda taktik dışı kalındığı, merkezileşilemediği, yürütme haline gelinemediği sıralanıyor. Bu, eksik ve pek de dürüst olmayan bir yaklaşımdır. Bunun üzerinde egemen olan, yüzlerce kadroyu mutlak egemenliği altında tutan tutum vardır. Halka karşı provokasyon eylemini gerçekleştiren ve ihanet eden vardır. Bütün bunların sahiplerine dair tek bir isim yok ve hatta bunları kendileri görevlendirmişlerdir, hem de merkeze seçmiş ve birliklerin başına vermişlerdir.

Taktik dışılığa yol açılırken, bizzat bu ifade edilirken partiye de bir taktik dayatılmıştı. Burada bile biz bu adamları tanımıyorduk, buraya geldiklerinde fedakar savaşçılar olarak bildik ve beslemeye çalıştık. Bunlardan birinin mutlak egemen olmasını son anda önledik, çok değerli bir yoldaşımızın alçakça katledilmesinden sonra bunun konumunun farkına vardık. O bizi uyardı. Büyük yoldaşımıza değer biçmemiz olmasaydı burda da egemen olacaktı.

Buna onay verenler var. Biz onay vermedik. Talimatlar vardır. Burada, ülkeye ve Avrupa'ya yönelik talimatlar yazıldı ve yürüyün üzerine denildi. Fakat talimatlara en ufaklık bir tarzda kulak asmayanlar bunun tersini yaptılar. Sonuçta biz taktik dışılığa düşsek de geline nokta hiç şüphesiz düşman taktiği de başarıya gitmemiştir. Ancak bizim taktik ciddi yara almıştır. Bu yaradan da öteye uygulamayı kaderine terk ettirmeye yol açmıştır.

Savaşçılar muazzam şikayet küpü haline getirilmiştir. Ölümüne savaşmak isteyen gerillalarımız hiç bir orduda bulunmayan fedakarlık ve cesarete sahiptirler. Bunlar savaşı sadece taktik dışı değil, aynı zamanda yaşam dışı bırakılmışlardır. PKK yaşamı dışına itiliyorlar. Binlerce kilometrelik yol katedenlere bir "Merhaba, hoş geldin" bile demiyorlar. Ölümüne yaşayanlar ve yüzlerce şehit var. Ama bir tanesinin üzerine, "Değerli şehidimiz" diye bir not dahi düşme yok. Bütün bunlar sadece taktik dışılığa düşme değil; kendi

değerlerimize soysuzca yaklaşım ve düşmanın egemenliğine yol açmadır.

Aslında bu yıllarda, PKK muhtemelen imha edilir ve önderliği tasfiye edilirse, TC ile anlaşmalı ve TKP icazetine bağlı olarak, 1987'deki TKP gidişinin ardından dışımızdaki güçler de döneceklerdi. Bu tamıtamına bizim tasfiyemize bağlı idi. Tasfiye olmadığımız için Avrupa'dan gelemediler. Ama izin aldıklarını herkes biliyor. PKK ve önderliği tasfiye edilirse, bir reformist kesim olarak geliştirileceklerdi. İçimizde de sözümona reformist kanat egemen kılınarak TC ile anlaşmalı o Kürdistan'daki ilkel-milliyetçiler ile bunlar birbirlerine kavuşmuş olacaktı. Onlarla da anlaşmalı tam bir işbirlikçi Kürt hareketi ve kültürel özerklik emperyalizmin dilinde sakız gibidir. PKK önderliğinin tasfiyesiyle sözümona Kürt hareketlerine ön açılmış olacaktı. Emperyalizme, sömürgeciliğe ve feodal gericiliğe bağlı bir taktik, bir çizgi egemen kılınmış; biz 1990'lara gelirken onlar da egemenliklerini sağlamış olacaktı.

Bilinen nedenlerle bu gerçekleşmedi. Bu, büyük çalışma, büyük direnme, özellikle mevziyi iyi kullanma, hazırlık süreçlerini iyi değerlendirme, ülkeye yönelik, Avrupa'ya yönelik hamleleri ardı-arkasız geliştirme sayesinde sağlanabilmiştir.

Böylece belirleyici olanın her zaman devrimci tutum olacağı, birkez daha doğrulanıyor. Bütün bu anlamsız kayıplara, her türlü taktik dışılıklara ve onun kurbanlarına rağmen, büyük kazanımlardan yoksun kalmamada belirleyici olan PKK önderlik gerçeğidir.

IV. Kongre'ye bir adım kala veya onu gerçekleştirmeye çalışırken, süreci oldukça güçlü karşılama, kavrama, yakalama ve ardından düzenlemeyi büyük şans ve olanaklarla yapma, bunu bir yandan çok geniş savaşçı ve silahlı donanım, diğer yandan muazzam kitle temeli ve çok net parti çizgisi temelinde kararlılıkla sağlama gerçeği önümüzde duruyor.

Kongre süreci bu biçimiyle yakalanmış oluyor ve bu gerçekten büyük bir kazanımdır. Parti taktığının tekrardan yerli yerine oturtulması için partiye dürüstçe bağlılık, hataları kavrama, özellikle de militan tavır sergilemede inisiyatif sahibi olabilme büyük önem taşımaktadır. Amansız olmak, korkunç olabilmek gerekiyor. Biraz değerlere saygımız bizi amansız kılar, burada başka hiçbir seçe-

nee yer yoktur. Dürüst PKK'liler için, "Güç getiremedim, oyuna geldim, göremedim" sözleri yoktur. Halkla, savaşımlarla ilişkileri düzenleme, bir bakışta, sıradan bir yönelme ile, rahatlıkla rayına oturtulabilecek işlerimize dendir.

IV. Kongre'yi sonuçlandırıp, bu temelde yeniden düzenlemelere yol alırken, nereden nereye geldiğimiz, neyi kime karşı nasıl kazandığımız, bunda kimlerin kendini nasıl ortaya koydukları çok iyi kavranmış olacaktır. IV. Kongre sürecinin temel gerçeğini kavrayın ve bu temelde yeniden düzenlemelere yürüyün derken çok açık koyduk ve hedefler gösterdik. Bu temelde bütün partililer, bizzat Kongre sürecine katılanlar ve onun kararları altında yeniden düzenlemelere katılacak olanlar, her zamankinden daha fazla, neyin nasıl ele geçirildiğini, kendilerinin ve halkın ulus ve halk kimlik savaşımına, parti yaşamına nasıl çekildiğini doğru kavramalıdır. Yeterli bir katılım gösterilip, en önemlisi de gerçek bir partili tutuma mutlaka ulaşılmalıdır.

Zamanında görevlerimize sahip çıkmadığımızı çok iyi görüyorsunuz. Bu sizleri ürkütmemelidir. Büyük bir hata, eğer büyük bir gözden geçirmeye, kendini yeniden ele almaya dönüşürse affedilir veya büyük bir ders olma biçiminde sizde yankısını bulmuşsa, sizi ayağa kaldırıp kendine getirmişse; bu sizi partiyle doğru bir temelde birleşmeye götürebilir. Biz, bu şans da vereceğiz.

En çok eleştirdiklerimiz, düşmanın dolaylı etkisi altına girenler, bizi taktik dışına düşürenler, düşman taktiğine alabildiğine imkan hazırlayanlar da dahil hesaplarını vereceklerdir. Özeleştiriler verecekler ama, bu asla III. Kongre sürecinde olduğu gibi olmayacaktır.

Biz bunları hemen parti dışıdır, diye ilan etmiyoruz. Bunları içimizde savaşarak kazanmaya, gerekiyorsa canını çıkarmaya, yok eğer yüzde bir kurtarılabilecek yanları varsa, kurtararak halletmeye çalışacağız. Bundan ürkülmesin. Cesaretle gerçeklerine eğilsinler; ne olduklarını, nasıl yaptıklarını ve nasıl olmak istediklerini büyük bir samimiyetle göstersinler. Dürüst oldukları oranda, parti onlara kazanma hakkı verecektir.

Ne yaptıklarını, iyi veya kötü niyetle olup-olmadıklarını hep doğru yazacaklar. Özellikle, bu geçen 4 yıllık süre içinde yapabileceklerle-

ri halde neden yapmadıklarını, görebilecekleri halde neden görmediklerini, gerekirse daha öncesini de kapsayacak şekilde yazacaklar. Bu yıllarda muazzam çözümler ve talimatlar kendilerine ulaştırıldı. Ulaştığında ne yaptılar? Bunlara ulaşabilecekken neden ulaşılmadı? Gerekleri yapılabilecekken neden yapılmadı? Bütün bunları dönem dönem belirterek, kendi sorumluluklarını mutlaka doğru koyarak, kendilerini yeniden katmayı mümkün görüyorlarsa bunun önerisini de sunmalıdırlar. Kongre platformunda, genç olanlar, fazla mesafe almayanlar, kavrayış kıtlığı içinde olanlar da kavrama işinde derinleşmelidirler. PKK gerçeklerini yaşayarak katılabileceklerini görerek, işlere sarılsınlar; onlara da ardına kadar imkanlar sunuyoruz. Doğru parti tutumunun amansız uygulamacılık olduğunu, herkese eşit koşullarda yarışma şansını verdiğini ve iyi yarışların kazanacağını bilerek, parti yaşamına katılsınlar.

Biz aslında IV. Kongre sürecini önemli oranda hazırladık. Yakın dönemde geliştirdiğimiz bütün çözümler, özellikle de 1990 Ocak'ından beri geliştirilen çözümler ve halen de daha bir derinleştirilerek ve de talimat düzeyine dönüştürülerek yapılan kadro aktarımı, hazırlığın yoğun çabalarındandır. Mayıs II. Ulusal Konferansı, kongrenin hangi değerlendirmeler temelinde ele alınacağını, gündemimizin nasıl geliştirileceğini, ana muhtevasının nasıl olacağını oldukça belirtiyordu. Ardından geliştirilen yaz talimatları ve en son da Ekim ayında yaptığımız çözümler vardır. Bu çözümler artık Kongre gündemini bütün yönleriyle netleştiriyor ve çözümleri kişisel düzeye kadar vardıyordu. Bu çözümlerde taktik-dışılık bütün yönleriyle ele alınmış, başta gerilla olmak üzere, daha çok da parti öncülüğüne dayatılan taktik dışılık didik didik edilmiş ve bu konuda muğlaklığa yer bırakılmamıştır.

Bununla da yetinmiyoruz, Genel Sekreterlik adına IV. Kongre'ye sunulacak Politik Genel Rapor'la bu hazırlıkları tamamlıyoruz. Bu rapor kongreye bizim adımıza sunulacak temel değerlendirmedir. Diğer bütün raporlar buna dayandırılarak geliştirilecek, eylem programları, planlamalar, öneriler buraya dayalı olacaktır.

Bu genel raporun, özellikle kongre sürecine katılacak olanlara sunulması, bu konumda kendi çalışmalarını daha netçe yapmaları,

bu raporun ışığında kendi pratiklerini daha gerçekçi ele almaları ve kendilerini daha gerçekçi kılmaları mümkündür.

Yine bu raporun dayandığı Ekim çözümlmeleri vardır. Ekim çözümlmeleri sorunları biraz daha açmıştır. Orada da ayrıntılar görülecek ve bu yapıldığında resmi kongre platformuna güçlü raporlar ve bu raporlara dayalı olarak çeşitli alanlara ilişkin güçlü önerilerle gelinecektir. Raporun içeriğinde zaten çok çeşitli öneriler görmek mümkündür.

Hazırladığımız raporda güncel insanlık durumu, son Körfez krizi dolayısıyla olası gelişmeler, özel savaşın gelişimi, Kürdistan'da olup-bitenler değerlendirilmiştir. Bunlara ilişkin kararlar nasıl geliştirilir, buna dokunulmuştur.

Parti öncülüğünün netleşmesi, bütün faaliyetlere egemen kılması öz ve biçimde iyi ifade edilmiş ve buna ilişkin kararlara sonuna kadar gerekçe hazırlanmıştır. Silahlı mücadeleye ilişkin kapsamlı değerlendirmelerle, taktik dışılık her düzeyde işlenmiştir. Ve taktiğe nasıl doğru gelineceği ayrıntılarına kadar aktarılmıştır.

Daha önce konferansta yapılan kararlaştırma düzeni çok daha gelişkin olarak burada ortaya konulabilir. Gerillayı doğru oturtmanın sadece önerileri değil, tüm plan ve perspektifleri sunulmuştur. Bunu daha da tartışmak ve daha gelişkin önerilere dönüştürmek zor değildir. Halk isyancılığına, halk hareketine ilişkin kapsamlı değerlendirmeler vardır. Buraya ilişkin de çok doğru kararlara ulaşmak işten bile değildir.

Dolayısıyla rapor hayli zengin kapsamlıdır. Çok gelişkin önerilerle zemin teşkil edebilir. Sonuçta bir kongre gündemi olarak nasıl sağlam bir merkeze ulaşılacağı tartışılmıştır. Merkezi görev, merkezi görevlere talip olanların özellikleri, nitelik ve bileşimleri anlatılmıştır. Böyle bir merkezin nasıl dikkatle hazırlanması gerektiğini koymuşuz. Üzerinde daha sağlıklı durulmalıdır.

Yine kongrenin ele alması gereken bir sorun olarak, bazı soruşturmalık durumlar vardır. Kongrenin alacağı bir kararla, soruşturma komisyonu oluşturulup, kapsamlı suçlar ve bu suç sahiplerinin yargılanması yapılacaktır. Bu bir görevdir. Özellikle parti ve halka verilen zararlar, partililere verilen zararlar vardır. Katletmekten, kaçırmaya kadar. Bunlar bir soruşturma konusudur. Bu duruma düşü-

rülenlerin itibarı iade edilecek, parti tarihi boyunca ele alınacaktır.

Halka bazı çağrılar yapılacaktır; yapılanların parti tutumu olmadığı, düşmanın zayıflıklarımızdan da yararlanarak yaptığı tahribatlar olduğu, bildirilerle, çağrılarla ortaya konacak ve daha çok da halkı kazanma çabalarıyla sürdürülecektir. Buna uygun bir uzlaşma kurulu veya bir cephe birimi üzerinde durmayı önemli görüyoruz.

Gerçekten işleyen bir disiplin kurulu seçilecektir. Bu anlamda bir soruşturma komisyonu, yine daha sonrasında parti disiplinini yürütecek bir disiplin komisyonu ve gelişmiş bir merkez -nicelik ve nite-likçe- seçimiyle, bütün alanlara ilişkin aldığı kapsamlı kararlarla, IV. Kongre bir anlamda başarıya ulaşmış sayılacaktır.

Bu amaçla parti güçleri hazır, kararlar hazır, ortam devlet olmaya gidecek kadar elverişli, tecrübe ve coşku var. Bu yönden muazzam parti değerleri var. İstedğin kadar savaşı, kitle desteği, silah ve çok sayıda kadro hazırdır. Yeter ki, işlet, biraz yön ver. Kongre tarihi kararını almış, gereken merkezileşmeyi onaylamış, geriye bu parti değerlerini düzenleme kalıyor. Dolayısıyla düzenleme işi tarihimizde ilk defa, görülmemiş bir derinlikle ve çok sağlam biçimler altında gelişecektir.

Herşeyden önce, bütün faaliyetlere parti öncülüğünü egemen kılacağız. Bütün birimlere, partili kadrolar yön verecektir Gerilla manga hücrelerinden tutalım bölük ve taburuna kadar, yine mıntıkalarından tutalım köy temsilciliklerine, şehir ve eyalet temsilciliklerine kadar hepsi birkaç partili kadro tarafından yönlendirilecektir. Bütün gerilla komutanlıkları en azından siyasal anlamda, bir partili kadro tarafından yürütülüp denetlenecektir. Kısaca parti öncülüğü, bütün faaliyetlerimize, halkı ayaklandırma faaliyetlerimize, ekonominin inşasından tutalım bütün askeri faaliyetlere kadar egemen kılınacaktır.

Özden bağlı, ölümüne bağlı, tecrübeleri az da olsa, bu bazda hataları da olsa, gerçekten herşeyiyle kendini katmaya hazır olanları, işlere egemen kılacağız.

Bu temelde, parti öncülüğünü oturtma tedbirleri yeniden düzeltildikten sonra, sıra gerillanın düzenlenmesine gelecektir. Gerillanın düzenlenmesi, bütünüyle yapılan çözümlemeler, oldukça kap-

samlı talimatlar ve yönetmelikler dahilinde olacaktır.

Üslenme anlayışından hareket tarzına, lojistik edinmeden eylem safhasına kadar, yine yurt dışı bağlantıyı sağlamaktan, hudut boyları da dahil, en derinlikli alanlara varıncaya dek ülkeyi derinliğine ve genişliğine açmaya kadar, her konuda doğrular egemen kılınacak, gücümüzü nasıl serpiştireceğimiz saptanacaktır. Özellikle gerilla dışılık; bir yandan sağ tasfiyecilik, diğer yandan sol sekterlik, bir yandan güçleri anlamsız büyütme ve küçültme , diğer yandan bir anlamda aslında bütün silahlı mücadele kurallarını yerle bir eden, o köye giriş tarzı, kural tanımayan her türlü yürüyüş sona erdirilirken; "büyütüyoruz", "hareketli savaş yapıyoruz" adı altında objektif olarak kendini cephe savaşına yatıran, günlerce süren çatışma taktiklerine rahatlıkla izin verecek her türlü anlayış mahkum edilecektir.

Doğru yollar, doğru inşa, buna göre birlik ayarlanması, özellikle temel müfrezeler teşkili, müfrezelerin temel hareket ve üslenme anlayışları ve en önemlisi de bunların yönetiminin teşkili, net görevlendirmeler, görevleri doğru yürütme ve denetleme fonksiyonlarının oluşturulması, düzenlemeye ilişkin en temel görevler olacaktır. Ve gücümüz en verimli şekilde değerlendirilecektir.

Savaşçılarından kadrosuna kadar, bir kişi bile ne fazla, ne de eksik bir yerde tutulmayacaktır. En verimlisi neyi emrediyorsa, bu verimlilikte bir savaşçı ve kadro dağılımı yapılacaktır; daha fazla koruyan, daha fazla geliştiren tutumlar yeniden düzenlemenin esas tutumları olacaktır. Özellikle savaş geliştirmemekte, taktiği geliştirmemekte kendini ısrarlı dayatanlar, bu temelde geriye alınacaktır. Tecrübesiz de olsa kendini doğru verenler biraz da tecrübe kazanmış olanlarla doğru birleştirilerek, birlikler bütünüyle yeniden düzenlenecektir.

Engel olanları, özellikle çokça eleştirdiğimiz, neredeyse düşman taktiğinin başarısına götüren taktik dışı unsurları geriye çekme yaşanacak, bazılarından hesap sorulacak, bazıları eğitime alınacak, ıslah edilecek ve tecrübeleriyle birşeyler verecek olanlar da yeni kadrolarla birleştirilerek, yeniden düzenlenme içine çekilecektir. Bu temelde, merkezin geliştireceği bir askeri komite olacaktır. Yine gelişmiş bir disiplin, denetim komitesi olacaktır. Disiplin veya

denetim komitesi aynı anlama sahiptir.

Bunların sıkı işbirliği altında denetimi ve taktikleri işletmesi imkan dahiline girecektir. Denetim, irtibat ve de istihbaratın, bu faaliyetlerin temelini teşkil edeceği gözönüne getirilerek, önü gören, sürekli denetleyen ve irtibatı fazla koparmayan bir gerilla, belli inisiyatifler de taşıyarak, hatta gerekirse aylarca taktiğin çok iyi özümсенmesi temelinde serbest bırakılarak, ülkenin çeşitli alanlarında bu savaş geliştirilmeye çalışılacaktır. Fazla biçimcilik, şematizm geçmişte olduğu gibi dayatılmayacaktır. Alabildiğine inisiyatif tanınacak ama, birimler kendi içinde de denetimi, istihbaratı, irtibatı sürdürmek için sonuna kadar olanaklarını zorlayacak bir biçimde aydınlanacaklardır.

Temel savaş alanımıza yönelirken, Hazırlık Komitemiz oradaki çalışmaları kendi inisiyatifine alacak, gerek buradan gidenler ve gerekse oradakiler, partinin bütün militan savaşçıları, her düzeydeki kadrolar, bu Hazırlık Komitesi'nin sorumluluğu altına girecekler ve ellerinden gelen tüm çabayla Hazırlık Komitesi'ne destek olarak çalışacaklardır. Üst organ olarak Hazırlık Komitesi'nin emir ve direktiflerine uyacaklardır. Genel Sekreterlik adına sunulan rapor temel alınarak; her türlü rapor hazırlama, öneriler sunma, bu komitenin direktifleri doğrultusunda yürütülecektir. Yine her türlü görevlendirme yetkisine sahip oldukları bilinerek Hazırlık Komitesi'ne yardımcı olunmalıdır. Karşı çıkma, itiraz etme durumları, parti emirlerine karşı gelme anlamına gelecektir. Dolayısıyla, partiye bağlıız diyenlerin hepsi, her türlü kararları, düzenlemeleri, bir parti görevi olarak karşılayacaklardır. Ona göre de tüm desteklerini sunacaklardır. Hazırlık Komitesi'nin görevlendirilmesi bu çerçevededir.

Sağlam bir merkez geliştirildikten sonra Hazırlık Komitesi'nin rolü sona erecektir. Merkezin çeşitli görev bölümleri -buna dar yürütme de dahildir- merkez toplantılarında geliştirilecek, merkezin yapacağı iş orada belirlenecektir. Bu konuda Genel Sekreterliğin onayı alınacaktır. Tüm çalışmalar bu çerçevede geliştirilecektir. Kongre sonrası görevlendirmelerde, merkezin yeniden seçilmesinde, tam bir demokrasi uygulanacak ve oluşan güçlü bir merkezle birlikte yeniden düzenlemelerin üzerine daha güçlü yürünmesi sağlanacaktır.

Bütün partililer, bundan sonraki sürece böyle yaklaşacaklardır. Bu konuda, görevlerine dört elle sarılacaklardır. Çözümleme, rapor ve bu çağrıda dile getirilen gerçeklere işlerlik kazandırmak için, tüm güçlerini sarfedeceklerdir. Hazırlık Komitemiz de, kendi sorumluluklarının önemli olduğunu bilecek ve başta emniyeti sağlamak olmak üzere, kongre bileşimini oluşturma, raporu sunma, çok çeşitli raporlar hazırlama ve kongre gündemine, özellikle de raporlarda dile getirilen çeşitli önerilere daha da somutluk kazandırmayı görev bilecektir. Bu konuda çeşitli görüşmeler ve tartışmalar yürütecek, kısaca rolünü başarıyla oynamak için elinden gelen herşeyi yapmaya büyük özen gösterecektir. En üst düzeyde bir yürütme kuvveti olduğuna göre, çok sıkı bir işbirliği içinde, sıkı bir görev bölümü dahilinde, bitip tükenmeyen bir çabayla, özellikle de tüm parti birimlerini korumaya, emniyete alarak, güvenlik tedbirleri dahilinde, bu önemli görevlerini başarıyla yerine getirmeye çalışacaktır. Daha ayrıntılı bazı hususlar, bu talimata ek olarak bir mektup halinde sunulacaktır.

Taktik dışı da kalsalar, merkezi konuma ulaşmayı beceremese-ler de, kısmen de olsa, parti merkezinde, genelde merkez yürütmede ve hatta askeri konseyde yer alırlar; Hazırlık Komitesi'nin oluşumuyla birlikte, artık kongre sürecinin hazırlanması dolayısıyla, katılımlarını bu temelde yapacak, en üst karar organı olarak IV. Kongre gerçeği ve onun Hazırlık Komitesi'nin sorumluluğu altına gireceklerdir. Emir ve direktiflerine uyacaklardır.

Yeni belirlenmeler hakkındaki bazı düşüncelerimizi, göndereceğimiz mektupta işleyeceğiz. Özellikle yeni katılımlı veya fazla tecrübeli olmasalar da, bunlar hakkında bazı düşüncelerimizi ileri süreceğiz. Yine, olası görevlendirmelere ilişkin, merkez içi bazı görevlendirmeler ve yine diğer önemli görev alanlarına ilişkin, bazı öneriler sözlü veya yazılı iletilir. Yazılı olanlar yazılır. Diğer bir kısmının da, Hazırlık Komitesi'yle sözlü olarak konuşulduğu bilinerek, değer verilecektir ve gereken yapılacaktır. Hazırlık Komitesi'nin de, kısaca tanımı, işlevi ve görevleri böyledir. Biz de burada, gerek yurtdışı faaliyetleri ve gerekse diğer birçok eyalet faaliyetlerini yönlendirmeye devam edeceğiz. Bu temel Kongre sürecimize, onun ruhuna uygun olarak yeniden düzenlemeler olacaktır. Bu temelde

güç takviyeleri yapılacaktır. Bu da, bir nevi Hazırlık Komitesi'nin önemli bir parçası oluyor.

Ve böylece partimizin bu önemli zirve faaliyetini daha şimdiden önemli bir aşamaya vardırmış durumdayız. Resmen de sonuçlandırırsek; yeni görevlendirmeler temelinde, önümüzdeki dönem daha çok büyük bir pratik başarı dönemi haline getirilecektir. Daha güçlü kararlar, bu temelde net yönelmeler ve geniş olanaklarla, pratik çabaları derinleştirecek; az hataya yer veren, az kayba yer veren, azami başarı kazanmaya götüren çalışmalara kesinlik kazandırmış olacağız.

Burada dışımızdaki, ilkel-milliyetçi ve reformist çevrelerin durumuna da kısaca değinecek olursak; bunları, düşmanın bir savaş aleti olmaktan çıkarmak; gerekiyorsa, uzlaşma durumu olanlarla uzlaşmak ve hatta mümkünse bazılarını kullanmak gerekiyor. Bu arada, özellikle düşmanın çok oynadığı ve kullandığı öğeleri tasfiye etmek gerekiyor. Hatta, eğer kendilerini hazırlıklı görüyorlarsa, onları da Ulusal Kongre platformuna çekme çalışmaları yapılabilir.

Güneyli, Kuzeyli, Batılı, Doğulu; nereli olursa olsun, bütün bunları cephe platformunda, kendi yedeğimizde, yedek bir güç olarak geliştirmek, bu temelde yaratıcı yaklaşımlar ve yeniden ilişkilere girmek gerekebilir. Buna da hazırlıklı olacağız.

Dünyada son olup bitenler, reel-sosyalizmin çözülüşü veya dönüşümü ile kendini gösteren dönüşümler değerlendirilecektir. Aynı düzeyde, oluşan yeni duruma bağlı olarak, ulusal kurtuluşçu politikamızın bir gerçeği olarak, siyasal yelpazede yer alan herkesle ilişki kurulabileceği ve geliştirilebileceği oranda irtibatlanmamız olacaktır. Yani, hiç ilişki yok, hep düşmanlık olacak ilkesi doğru bir ilke değildir. Fakat, öyle bunların o çokça bildiğimiz etkisine, egemenliğine girmeye de sonuna kadar hayır diyoruz. İlişkileri, bizim adımı attırmamız esasıyla yürüteceğiz.

Bütün bu konularda, partimizin taktik düzeyi daha da genişletilecek, işlerlik kazandırılacak ve parti öncülüğünde daha iyi bir şekilde görev ve işbölümüne gidilerek, yetkin bir yürütmeye ve denetlemeye, dolayısıyla, daha fazla başarılı olmaya imkanlar hazırlanmış olacaktır. Bunlar, kongre sonrası sürecin pratik düzenlenmesine

ilişkin görevlerimiz oluyor. Bu, parti kadrolarının, çok sağlam görv-
lendirilme ve denetlenmesine dayalı olarak geliştirilmeye çalışı-
lacaktır.

Görülüyor ki, IV. Kongre sürecine ilişkin ve daha çok da onun
yeniden düzenlenmesine yönelik görevlerimiz net ve oldukça ba-
şarılabilecek cinstendir. Bütün partililerin, bu temelde görevlerini
doğru kavramaları ve gerçekten ulusal kurtuluş tarihinde, halkımı-
zın kimlik savaşımında ve partinin buna önderlik çabasında oluşan
fırsatı değerlendirmeleri, bunu esas alarak göreve yüklenmeleri
oldukça onurlu bir iş oluyor. Bu, kolay kolay ele geçmeyecek bir
anın değerlendirilmesidir.

Şimdiye kadar çeşitli nedenlerle kendini gösteren, ama kabul
edilemsi mümkün olmayan, her türlü yetmezliği, yanlış ve hatalı
yaklaşımı yerle bir edelim, Militanlar, önderler, zor durumların or-
taya çıkardığı bir gerçektir. Ve de tarihin olağanüstü dediği dönem-
lerin kaçınılmaz kıldığı bir gerçektir. İşte bu şans hepimizin önünde
duruyor. Biraz özgür tarihi bilincimiz oluşmuşsa, bunu PKK önder-
liğinde ve özgür halk kimliğimizle, ulusal varolmamızla birleştiri-
rerek, çıkışımızı yapmalıyız.

Dürüstlük, açıklık ve özerki. Kaldı ki, yaşamınızla bunu hergün
gösteriyorsunuz. Bunu daha politikleştirin, çizgi yaşamına dönü-
ştürün; göreceksiniz ki, büyük başarılar kaçınılmazdır. Görevlerinizi
bu temelde göreceksiniz. Görevlerinizin doğrultusunu, çizgisini
yaşamınızın kıvılcığı haline getireceksiniz. Şimdiye kadarki hata-
lar, yetmezlikler sizleri ürkütmesin. Eğer parti tarihine bağlılık ve
savaşa kararlılık sözünüzün gerçekten bir anlamı olacaksa, ancak
bu tarzda bir katılımı olacaktır. Bunu bilerek yükleneceksiniz. Bi-
zim eleştirilerimiz kadar desteğimiz de insanı güçlendirir. Tamı
tamına parti gerçekliğini, önderlik gerçeğini böyle kavrayın ve uy-
gulayın. Biz böylesine önemli bir zirvesel süreci tamamlamaya
çalışırken ve de en önemlisi, böylesine tarihi bir yeniden düzenle-
me şansına kavuşmuşken, hepimizin bu görevlerimizin üzerine
tüm gücümüzle, büyük bir açıklıkla, dürüstlikle ve muazzam bir
çabayla yükleneceğimizi ve mutlaka kazanacağımızı; bunun için
hiçbir iç ve dış engel tanımayacağımızı; gerçekten büyük bir şans
olan bu önümüzdeki dönemi, bu IV. Kongre gerçeğimizin ruhuna,

karar ve görev belirlemesine bağlı olarak karşılayacağımızı; dayatılan özel savaşı, tamıtamina bu dönemde oldukça sınırlandırıp başarsızlığa uğratacağımızı; dolaylı etkilerini silip süpüreceğimizi; bunu için, sağlam partili tavrını ve taktik tutumu büyük bir maharetle sergileyeceğimizi; bunun için, bizden kaynaklanan her türlü yetmezliği, hatalı ve yanlış yaklaşımı kökünden söküp atacağımızı; eğer katılımı böyle olacaksa, en hatalı olanlara da kendini düzeltme şansını vererek, çok büyük bir parti birlik ruhuyla bu işlerin üzerine atılacağımızı ve bu temelde mutlaka başarıyı sağlayacağımızı biliyor ve buna inanıyoruz. Bu temelde IV. Kongremizin zafere götüren yürüyüşünde, hepinize başarılar diliyoruz.

Parti Genel Sekreterliği

31.10.1990

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut Kurde de Paris

IKPLIV107059

10.- DM